

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

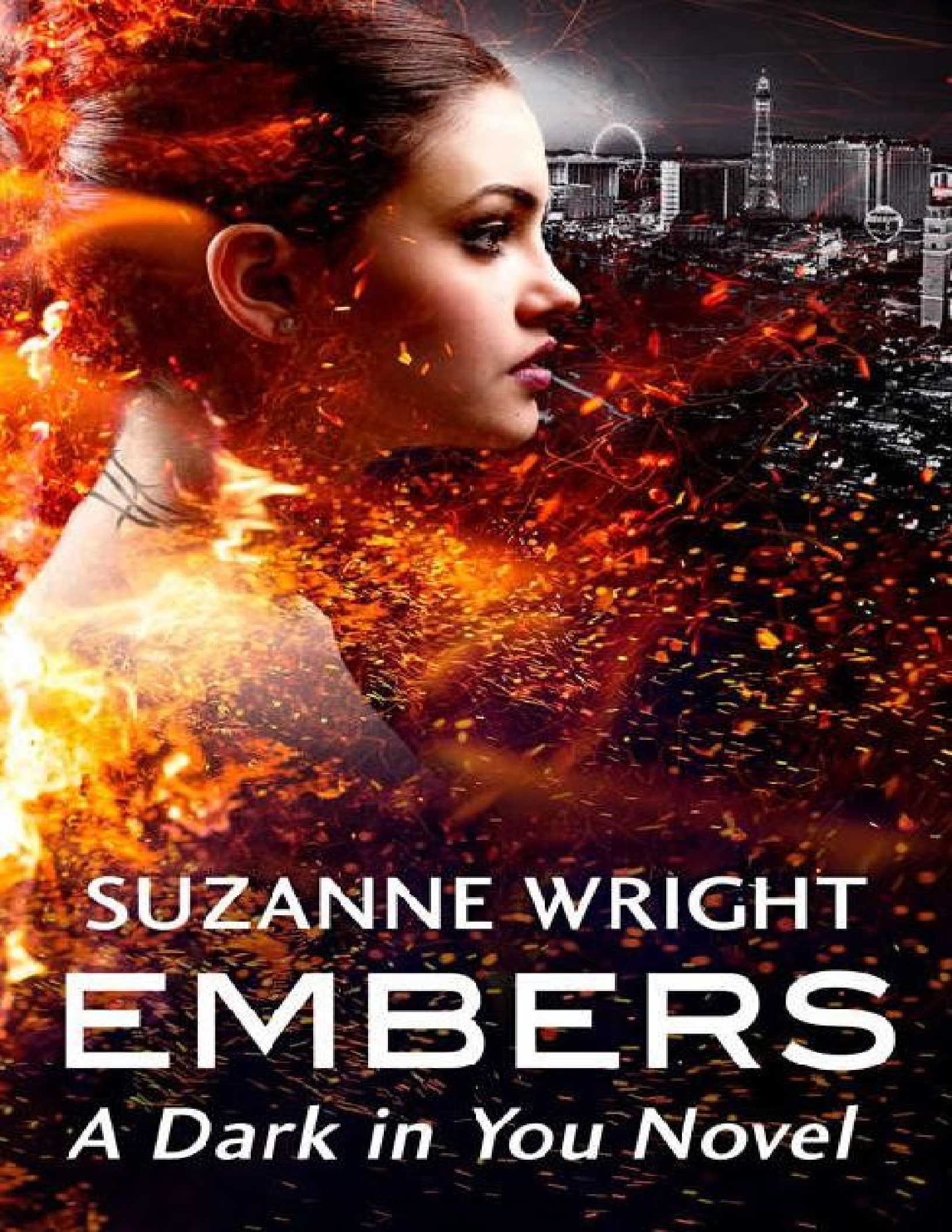
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUZANNE WRIGHT
EMBERS
A Dark in You Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Suzanne Wright, kocası ve iki çocuğuyla birlikte İngiltere'de yaşıyor. Ailesiyle vakit geçirmediği zamanlarda yazıyor, okuyor ya da kendi ev işi versiyonunu yapıyor - bir bakışla evi süpürüyor.

Bir ilaç şirketinde, Disney Store'da, bir ilkokulda gönüllü öğretmen asistanı olarak, RSPCA'da çalışmış ve Psikoloji ve Kimlik Çalışmaları alanında Birinci Sınıf Onur derecesine sahiptir.

İlgi alanlarına gelince, okumaktan, yazmaktan, okumaktan, yazmaktan (bir nevi ye, uyu, yaz, tekrarla), ailesiyle vakit geçirmekten, kız kardeşleriyle film geceleri yapmaktan ve iki Bengal kedisiyle oynamaktan hoşlanıyor.

Suzanne ile çevrimiçi bağlantı kurmak için:

Web sitesi: www.suzannewright.co.uk

Facebook: www.facebook.com/suzannewrightfanpage

Twitter: @suz_wright

Blog: www.suzannewrightsblog.blogspot.co.uk

İÇİNDEKİ KARANLIK SERİSİ

Alev
Alev
Yanan
Küller
Közler

Telif Hakkı

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

978-0-349-41630-4

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © Suzanne Wright, 2018

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk

www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)
[İçinizdeki Karanlık Serisi Telif](#)
[Hakkı](#)
[Adanmışlık](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On Birinci](#)
[Bölüm On İkinci](#)
[Bölüm On Üçüncü](#)
[Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm](#)
[On Sekizinci Bölüm](#)
[On Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci](#)
[Bölüm](#)

[Teşekkür](#)

Hummingbird Pastanesi'ndeki pasta yapma ustaları için. Kurabiye ve Kremalı kekiniz yazar tıkanıklığını aşmamda bana yardımcı oldu, şaka bile yapmıyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Gerçekten de var olan en korkunç varlıklardan biriyle göz göze gelmek gibisi yoktu. Ancak Harper'ın eşi de son derece güçlü olduğu ve bu tür şeylere alışık olduğu için, muhtemelen olması gerektiği kadar korkmamıştı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim Lou."

Şeytan ellerini havaya kaldırdı. "Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

"Neden bu kadar psikopat olmak zorundasın? Biliyor musun, buna cevap verme."

"Oğlunuzu sevdiğinizi iddia ediyorsunuz, ancak onu sık sık karşılaşmaktan hoşnut olmadığım en zalim iblislerden birine maruz bırakıyorsunuz."

Öfkeden çılgına dönen Harper başını yarım ay şeklindeki kanepeye yasladı. "Büyükannem zalim değildir. Ancak o bir şeytan. Bu yüzden ondan seni delirtmekten başka bir şey yapmasını beklemen beni şaşırtıyor. İfritler böyle yapar."

Lou, OKB'si yüzünden kolay sinirlenen biriydi. Ona tek sayıda kurabiye vermek, ekmeğini simetrik olmayan bir açıyla dilimlemek ya da kolsuz kapüşonunun iplerini biri diğerinden daha uzun olacak şekilde ayarlamak gibi basit şeyler tansiyonunun yükselmesine neden olabilirdi ve Jolene Wallis bu tür şeyleri düzenli olarak yapardı.

Ona yırtık pırtık Black Sabbath tişörtü, yıpranmış kot pantolonu, beyzbol şapkası ve eski spor ayakkabılarıyla bakan hiç kimse onun herhangi bir konuda bu kadar titiz olduğunu düşünmezdi.

Bu değişken erkek Harper'ın tanıdığı en antisosyal varlık olmasına rağmen, oğlu Asher'la vakit geçirmeyi çok seviyordu. Öte yandan, Lou da kendi çapında çocuksuydu - özellikle de şımarık hak duygusuyla. Asher onu bir oyun arkadaşı olarak görüyor gibiydi ki bu da Lou'nun IQ'su için pek bir şey ifade etmiyordu.

Mavi İran halısının üzerinde oturmuş oyuncak tuğlalarla oynayan Asher'a bakan Harper gülümsemek zorunda kaldı. Gerçekten de küçük sfenks *gelmiş geçmiş* en sevimli şeydi. Koyu kadife gibi simsiyah gözleri ve kömür karası ipeksi pürüzsüzlükteki saçlarıyla Knox'un mini bir versiyonuydu. Harper'dan miras almış gibi görünen tek özelliği uzun kirpikleri ve gözlerindeki yansıtıcı kedimsi nitelikti.

Şeytani bebekler hızlı gelişir ve çok daha güçlü olurlar

Bu yüzden altı aylık bebek daha çok on aylık bir bebeğe benziyordu. Asher oturabiliyor, emekleyebiliyor, ayakta durabiliyor, birkaç kelime söyleyebiliyor ve hatta biri küçük elini tutarsa yürüyebiliyordu. Kural olarak, iblislerin fazla uykuya ihtiyacı yoktu ve uykusuz günler bile geçirebilirlerdi. Neyse ki iblis bebekler de insan bebekler kadar uyurdu, yoksa sürekli ayakta kalırdı ve tamamen bitkin düşerdi, çünkü oğlu ele avuca sığmazdı.

Açıkcısı, annesi olarak son derece önyargılıydı ve onun Dünya'yı şereflendirmiş en mükemmel çocuk olduğunu düşünüyordu. Ama o gerçekten de zeki ve sevecendi. O kadar çok insanı küçük parmağında oynatıyordu ki, bu komik bile değildi. Cidden, gamzeli bir gülümsemeyle işiniz biterdi. Herkesi kazanabilirdi, şeytani bile.

Kendisi.

"Hadi ama Harper," diye sızlandı Lou, kendini onunkinin karşısındaki kanepeye atarak. "Zavallı çocuğu Jolene'e maruz bırakmak çocuk istismarına girer. Haksız mıyım, Tanner?" Lou ona sordu

Cehennem köpeği formunda halının üzerine yayılmış olan koruma.

İri ve vahşî olan tazi, kalın siyah kürküyle ağır kaslara sahipti. Kan kırmızısı gözleri veya yanık kükürt kokusu bile onun doğasında var olan heybetli havasını bozamazdı. Lou'nun sorusuna yanıt olarak sadece sabırsız bir nefes verdi.

"O Asher'ın büyük büyükannesi Lou," dedi Harper. "Onu çok seviyor ve o da ona tapıyor."

Lou homurdandı. "Oh, *lütfe*n. Kimse Jolene Wallis'e 'tapmıyor'.

Asher ona gülüyor, onunla değil."

Harper'ın içindeki iblis gözlerini devirdi. Her iblisin içinde yaşayan varlık, açıkça söylemek gerekirse, sıfır sabra sahip olan acımasız ve biraz psikopat bir yırtıcıydı.

Şakağını ovuşturan Harper telepatik olarak Knox'a ulaştı ve "*Keşke burada olsaydın*" dedi.

Knox'un zihni onunkine değdiğinde, psişik "tadı" beynine hücum etti -badem, kırmızı şarap ve bitter çikolata. *Sorun ne bebeğim? diye* sordu o gürültülü, kadifemsi sesiyle, teninin üzerinde dans ederek cinsel farkındalık içinde karıncalanmasına neden oldu.

Tek kelime Lou. Zihnine dokunan erkek eğlencesi beklenmedik bir şey değildi. *Toplantı nasıl gidiyor?*

Şimdiye kadar verimli.

Kabaca tercüme edersek, insan ortaklarıyla kendi yolunu çiziyordu. Knox insanların arasına zahmetsizce karışıyor, tıpkı türünün geri kalanı gibi göz önünde saklanıyordu. Milyarder aynı zamanda restoranlar, oteller, kumarhaneler, barlar ve güvenlik şirketlerinden oluşan bir zincirin de sahibiydi.

İblisler genellikle kendilerine içgüdüsel olarak arzuladıkları güç ve kontrolü sağlayan yüksek mevkilerde bulunurlardı. CEO'lar, politikacılar, bankacılar, ünlüler, avukatlar, cerrahlar, gazeteciler, polis memurları - liste uzayıp gider.

Toplantı geç saatlere kadar sürecektir gibi görünüyordu, diye ekledi, bu yüzden birkaç saat içinde Jolene'in evinde buluşmamız gerekecek.

Sen Yapma. ihtiyaç için Gel; Bu değil gibi Bu herhangi birinin doğum günü. İmp'in parti vermek için bahaneye ihtiyacı yoktu.

Yine de orada olacağım. Başka bir not, kıçın nasıl?

Daha önce onu arkadan becerirken şaplak attığını hatırlayınca neredeyse kızaracaktı. *Biraz karıncalandı.* Onun kendini beğenmişliğini hissederek dudaklarının inceldiğini hissetti. *Bu fikir hoşuna gitmemeli.*

Sadece kıçının ne kadar güzel bir pembe tonu olduğunu hatırlıyorum.

Knox'u "son derece seksi" olarak tanımlamak yetersiz kalır. Olağanüstü orgazmlar yaşatabilen psişik elleriyle baskın ve talepkâr, yatak odasında tam bir rock yıldızıydı. Fiziksel olarak ölümcül olduğu kadar duygusal olarak da ölümcüldü.

"Sen partiye git," dedi Lou. "Ben Asher'a bakarım."

Harper parmağını kaldırdı. "Tamam, her şeyden önce, *asla* Asher'a bebek bakıcılığı yap; bunu daha önce

konusmuştuk-" "Onun yanında bana nasıl güvenmezsin?" "Bu hileli bir soru muydu?"

"Bugün kafam güzel değil ya-" Alevler kasketini sarınca sarsıldı ve aniden kayboldu. Bir milisaniye sonra, Asher'ın elinden ateş fışkırdı... ve Lou'nun şapkası tamamen sağlam bir şekilde orada duruyordu.

Asher kıkırdarak şapkayı bıraktı ve zihni yaramazlık ve gururla uğuldayarak onunkine dokunurken küçük ellerini çırpı. Kıkırdaması en saf, bulaşıcı, kalp eriten sestir ve Asher onunla birlikte gülmekten kendini alamadı.

Onun Knox gibi piroportladığını henüz görmemiş olsa da, Asher'a *piroportlayan* nesneleri sık sık görmüştü - en çok da şöminenin şöminesini kaplayan bibloları. Çok genç olduğu için bu yetenek ona her zaman "cevap" vermiyordu. Birçok kez, boş olmasından rahatsız olmuş gibi eline baktığını görmüştü.

Lou ona sırtıttı. "Ne kadar zeki bir çocuk! Ah, sana hiç ilgi göstermemem canını mı sıktı? Lou amcanın senin en büyük hayranın olduğunu biliyorsun." Lou ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. "Şapkayı teslim etme zamanı."

Kül, kor ve kıvılcım yağmuru Asher'in etrafını sardı. -İlk kez onun rahmindeyken geliştirdiği kalkan gibi sert bir kalkan. Ayrıca anne karnındayken etkisiz hale getiren bir enerji patlaması yaymıştı ama doğduğundan beri bunu bir daha yapmamıştı.

Lou güldü. "Kahretsin Harper, bu çocuktan çok hoşlanıyorum." Asher'ı azarlarcasına sahte bir iç çekişle ellerini kalçalarına koydu. "Bana sırtıma. O şapkayı istiyorum."

Kalkanın içinde, Asher bunun yerine kapağın içine bir tuğla attı. "Bu bir oyuncak değil, bayım."

Ama Asher farklı düşünmüş olacak ki, içine bir tuğla daha koydu.

Lou elini kalkanın içinden geçirmeye çalıştı. Kıvılcımlar vızıldadı, tısladı ve patladı. Lou sert bir küfürle geri çekildi ve kabarmış avucuna üfledi.

"Neden her seferinde bunu yapıyorsun?" Harper iç çekerek ona sordu. "Kalkanı geçemeyeceğini biliyorsun." Bunu yaptığını gördüğü tek kişi Knox'un iblisiydi, o da tüm ihtişamıyla alevler içindeyken. Cehennemde Lucifer'den çok daha kötü şeyler vardı, baş iblisler de buna dahildi - alevlerden doğan soğuk ve acımasız yaratıklar. Ve çoğu kişinin bilmediği gibi Knox da bunlardan biriydi.

"Neyden yapıldığını bulmaya çalışıyorum," dedi Lou. "Çelik kadar sert ve cehennem ateşinden daha kötü yakıyor. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım." Ve bu onu heyecanlandırmış görünüyordu.

"Asher'ın tek amacı evreni yok etmek olan ruhsuz bir varlık olmadığını gördüğünüzde ona olan hayranlığınızı kaybedeceğinizi düşünmüştüm."

"*Ruhsuz* olacağını hiç düşünmemiştim." "Saf kötülük o zaman."

"Kötü olmayabilir, ama yine de bildiğiniz hayatı yok edebilir. Bana öyle bakma, gerçeğe başa çıkamaman *benim*

suçum mu? Bence değil." Lou yüzünü buruşturdu.

küçük bir ateş fışkırmasıyla kafasına döndü... eğer kapak tuğlalarla dolu olmasaydı bu ona zarar vermezdi. Lou onları halının üzerine boşalttı. "Bir Thorne olabilir ama içinde çok fazla Wallis var."

Kalkanını indiren Asher tekrar alkışladı. "Anne!"

Harper gülümsedi. "Seni gördüm, küçük adam. Çok iyiydin." Sanki kelimeyi tamamlamaya üşenmiş gibi ona anne demedi. Benzer şekilde Knox'a da "Baba" dedi.

Tanıdık bir zihin onunkine dokundu ve bir ses "*Buradayım*" dedi. *Hazır mısın?* Bu Keenan'dı, Asher'ın kişisel korumasıydı ve Tanner gibi Knox'un nöbetçilerinden biriydi.

Harper ona, "*İki dakikaya geliyoruz*" dedi. "Tanner, gitme vakti. Hemen Asher'ın çantasını hazırlamam gerekiyor." Mutfağa gittiğinde temizlikçi Meg'in Asher'ın çantasına bir şişe mama koyduğunu gördü.

Meg çantayı Harper'ın ellerine tutuşturdu. "Bebek bezi, mama, ıslak mendil, battaniyesi, hepsi burada."

Dürüst olmak gerekirse, Harper o olmadan ne yapacağını bilmiyordu.

Kadın. "Teşekkürler Meg, sen bir yıldızsın."

Meg memnun bir şekilde kızardı. "Partide iyi vakit geçirin!" "Öyle olacak," dedi Harper. Dürüst olmak gerekirse, Asher'ı

malikane onu hep tedirgin etmiştir. Hayatının ilk dört ayı boyunca, onu kendi koruması için orada tutmuşlardı. Ne kadar korkunç olsa da, onu kendi çıkarları için kullanacak insanlar vardı. Ne de olsa onu elinde tutan herkes, oğlunu güvende tutmak için her şeyi yapabilecek olan Knox'u etkili bir şekilde kontrol edebilirdi. Knox'un var olan en güçlü iblis olduğuna inanıldığından ve cehennem alevlerini çağırma yeteneğine sahip olduğu söylendiğinden, bu tür insanlar ondan *büyük bir* korku duyuyordu.

Harper ağır bir şekilde hamileyken, bir dişi iblis Asher'ı almak amacıyla onu kaçırmıştı, bu yüzden sürtük dayanılmaz bir şekilde ölmüştü. Nora, Knox'tan kurtulmak isteyen Dört Atlı adlı bir grubun parçasıydı. Onu, ABD Asalları'nın düşmesine neden olma hedeflerinin önünde bir engel olarak görüyorlardı. Şimdiye kadar, Atlılardan üçü

ama dördüncüsü hala dışarıdaydı. Ve kimse onun kim olduğunu bilmiyor gibiydi.

Yaşam alanına geri döndüğünde Harper, Tanner'ın insan formunda, ona aldığı peluş cehennem köpeğiyle Asher'ın burnuna hafifçe vurduğunu gördü -Asher onu her yere götürüyordu, yatağa bile.

Tanner ona yumuşak oyuncağı uzattığı sırada Harper Asher'ı kollarına aldı. "Şimdi büyükannemi görmeye gitmeliyiz. Lou'ya hoşça kal de."

Gamzeleri parlayan Asher ona el salladı. "Güle güle."

"Güle güle, küçük adam." Lou ceketini giydi. "Jolene ile iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak." Göz açıp kapayınca kadar gitmişti. Tanner'ın çantayı taşımasına izin vererek geniş omuzlu adamı takip etti, koyu renk saçlı erkek birlikte ve geniş Koridor,

Mermer fuayeden geçip sıcak havaya çıktım.

Keenan'ın uzun, belirgin formu Tanner'ın Audi'sine yaslanmıştı. Karabasan çocuksu sırıtışını Asher'a çevirdi ve "Hey, küçük bayım," dedi. Asher ona gevezelik edince karabasan kıkırdadı. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı, Harper?"

"Evet, Meg sağ olsun." Asher'ı araba koltuğuna bağladıktan sonra Audi'ye bindi. Tanner uzun araba yolunda yavaşça ilerlemeye başladığında lastikler gıcırdadı.

Bir zamanlar Harper, ağır metal kapıları, bakımlı uzun çimenleri, özenle kesilmiş çitleri ve yüksek tuğla duvarlarıyla malikâneneden korkmuştu. Bir de evin kendisi vardı. "Ev" doğru kelime değildi. Böylesine geniş, muhteşem bir özel yapım mimari için değil. Zamanının çok ötesindeydi ve sahibiyle aynı cazibeye ve çekiciliğe sahipti.

Knox'tan önce, Kuzey Las Vegas'ta pis bir dairede yaşıyordu. Bu tür bir lüksü hiç tanımamıştı. Yüksek tonozlu tavanlar, dolambaçlı merdivenler, lüks mobilyalar ve gömme sedir dolaplar arasında kendini "uygun" hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Ama malikâne onun özel küçük vahası haline gelmişti.

Ön koltukta oturan Keenan omzunun üzerinden baktı. "Knox seninle Jolene'in evinde mi buluşacak?"

"Evet. Geç kaldığı için hayal kırıklığına uğradığını sanmıyorum. Ailemle geçirdiğim bir öğleden sonra asla rahatlatıcı değildir." Vahşi ve kabadayı Wallis İmpleri, özellikle de yalan söyleme, çalma ve hile yapma gibi eğilimleriyle bir rahibenin bile sabrını sınırdı.

"Bu bir çocuk çay partisi," dedi Keenan, yüzü öne dönük bir şekilde. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

Kısa bir süre sonra Jolene'in evinin önüne geldiklerinde, açık pencerelerden Big Sean'ın "I Don't Fuck With You" şarkısı duyuluyordu. Evin önü neredeyse balonlar ve kâğıt fenerlerle kaplanmıştı. Bahçe kartları çimenlerin üzerine serpiştirilmişti; bazıları saat, bazıları çaydanlık, bazıları da iskambil kartıydı. Hepsi de Çılgın Şapkacı'nın devasa bir karton maketini çevreliyordu.

Harper, Asher'ı patikadan verandaya taşırken, Asher süslemeleri işaret ediyor, "ooh" ve "awing" yapıyordu. Kapı zilini çaldı ve yanağını Asher'ın tombul, taç yaprakları kadar yumuşak yanağına sürttü. Elleri hafifçe yanaklarına vurarak yüzünü eziyordu.

"Ah," diye mırıldandı. O sadece kıkırdadı.

Tam o sırada kapı açıldı. Jolene Wallis bir büyükanneye benzemiyordu. Şık bluzu, zarif eteği, yüksek topuklu ayakkabıları, mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçları ve zarafetiyle hiç de öyle görünmüyordu. Ayrıca deli gibi de görünmüyordu ama *kesinlikle* öyleydi.

"Sonunda geldiniz." Jolene geri çekildi ve içeri girmelerini işaret etti. "Harper, seni özledim." Ona tek koluyla sarıldı. "Peki benim küçük adamım nerede?" Jolene Asher'ı kollarından çekip aldı. "Büyükanne gel. Üzerindeki bu küçük kıyafete bayıldım."

"Almalısın, çünkü sen aldın," dedi Harper. Kot pantolonu ve kareli gömleği Jolene almıştı. Botlar ise Harper'ın arkadaşı ve iş ortağı Raini'den gelmişti.

Jolene onun yanağından öptü. "Gel de arka bahçede ne olduğuna bak."

Harper ve nöbetçiler onu koridorda takip ettiler. Oturma odasının önünden geçerken Harper içeriye göz attı. Koltuklara, sandalyelere ve yere doluşmuş olan erkek impsler bira içip cips yiyor, bir yandan da televizyonda basketbol maçı izliyorlardı. Bira fıçısının etrafında kıvrılmış, huniye yapışmış olanın bayıldığından emindi. Tipik bir durumdu.

Daha arka bahçeye adımını atmadan kahkahaları, ciyaklamaları ve hava kompresörünün vızıltısını duydu, bu yüzden şişme kale sürpriz olmadı.

İnsanlar el salladı ve hoş geldiniz diye bağırdı. Bazıları çim mobilyaların ve yer yastıklarının üzerine otururken, diğerleri uzun veranda masasının etrafında durmuş, kâğıt tabakları atıştırmalık yiyeceklerle dolduruyordu. Bir grup kadın akraba Jolene'in etrafını sararak Asher'in üzerine titriyor, Asher da çılgın kangurular gibi şişme kalede zıplayan çocuklara kıkırdıyordu.

Üç katlı fırırlı pasta standları, plastik çay fincanları, tabaklar ve kaşıklar arasında çocuk boy masaların üzerinde duruyordu. Düzinelerce cupcake vardı; hepsinin üzeri farklı renklerde girdaplı krema ile kaplanmıştı ve üzerlerinde yenilebilir serpintiler, inciler, simler, çiçekler ya da çikolata parçaları vardı. Harper fırsatını bulduğunda birkaç tane kapardı.

Teyzesi Martina açık hava barından çıktı ve elinde bir tepsi jöle shot ile yaklaştı. "İçki isteyen? Buzlu çay, limonata, mojito, margarita ve biramız da var."

Keenan'ın kaşları çatıldı. "Bu bir çocuk çay partisi, değil mi?" "Hı-hı." Martina bir profesyonel gibi bir kadeh içti.

"Knox yok mu?" Harper ona, "Benimle daha sonra burada buluşacak," dedi. İşitme parmak arası terlik sesiyle Raini'nin yaklaştığını gördü. "Hey, nasılsın?"

"Güzel, teşekkürler," diye cevapladı succubus, beyaz-sarı, pembeye çalan saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Ooh, bunlardan bir tane alacağım." Raini neon mavisini bir shot aldı ve fondip yaptı. Gündelik giysileri içinde bile seks

kokuyordu.

Hinzır kıvrımları, kusursuz teni ve keskin kehribar gözleri. "Fahri yeğenim nerede?"

"Büyükanneyle birlikte." Harper, Jolene'in eli boş bir şekilde onlara doğru geldiğini görünce kaşlarını çatı. "Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Asher nerede, büyükanne?"

"Şişme kalede. Khloë onu aldı," diye cevap verdi Jolene. Keenan'ın kaşları daha da çatıldı. "Khloë orada mı?" İcini çekti,

"Tabii ki öyle. Başka nerede olabilir ki?"

Evet, Harper'ın kuzeni dünyadaki en olgun insan değildi, bu yüzden inanılmaz derecede iyi organize olması insanları sık sık şaşırtıyordu. Harper ve Raini'nin onu Knox'un sahibi olduğu yeraltı şeytani cenneti Yeraltı'ndaki dövme stüdyolarında resepsiyonist olarak işe almalarının nedeni de bu özelliğiydi.

Harper kıkırdarak, Khloë'nin küçük ayaklarını şişme kaleye vurmaya çalışan Asher'ı nazıkçe zıplatmasını izledi.

Tanner'ın kıkırdaması Harper'ın omzunun üzerinden bakıp altın rengi gözleri parlayarak sırtmasıyla kesildi. "Gel kedicik, kedicik."

Stüdyolarında çırak olarak çalışan Devon, cehennem köpeğine ters ters baktı. "Bok ye, köpekçik."

Tanner elini göğsüne götürdü. "Sana hediye alan biriyle böyle mi konuşulur?"

Devon hırladı. "Eğer daha fazla kedi kumu varsa, ağzının ortasına yumruğu indireceğim." Cehennem kedisi Harper'a döndü. "Benim muhteşem küçük dostum nerede?"

Harper kıs kıs güldü. "Sana da merhaba. Ben harikayım, teşekkürler."

Devon gözlerini devirdi. "Bakın yanımda kimi getirdim."

Harper kendilerine doğru gelen zayıf, dövmeli erkeği görünce kaşlarının kalktığını hissetti. "Drew. Vegas'ta olduğunu bilmiyordum." Garip olmamalıydı. Onu çocukluklarından beri tanıyordu, Devon'ın ağabeyiydi ve Harper onu üç yıldır görmemişti. Belki de son görüşmeleri

Toplantı sarhoş bir öpüşme seansıya bitmemiş olsaydı, kendini kızarmakla savaşıırken bulmazdı.

Kız kardeşi gibi onun da kedi yeşili gözleri ve koyu ultraviyole saçları vardı. Devon'ın saçları sırtından aşağıya bukleler halinde dökülürken, onunkiler kısa ve dağınıktı. Gerçekten de inanılmaz derecede ateşliydi ve güçlü bir manyetik enerjisi vardı. Jolene'in inindeki çoğu kadın gibi Harper da bir zamanlar Drew'a deli gibi aşık olmuştu - altı yıl önce Küba'ya taşındığında pek çok kalbi kırmıştı ve inlerini sadece ara sıra ziyaret ediyordu.

Knox hayatına girmeden önce iblislerle çıkmama kuralını çiğneyebileceği bir kişi varsa o da Drew'du. Ama ona hiç ilgi göstermemişti. Bir sonraki kafayı bulmak için yaşayan bir adrenalin bağımlısı olarak, tüm enerjisini kendi hayatına odaklamıştı. Yaptıkları öpüşme seansı çok ileri giden bir veda öpücüğünden başka bir şey değildi. Ertesi gün Küba'ya dönmüştü ve o zamandan beri ondan haber alamamıştı.

"Buraya daha dün gece geldim." Sırıtarak onu kucakladı. "Seni görmek çok güzel."

Tanner'dan tehditkâr bir hırıltı yükselirken, Harper geri adım atarak iki nöbetçinin de Drew'a baktığını gördü. Zorla gülümsedi. "Çocuklar, bu Devon'ın kardeşi Drew." Ama bakışlar devam etti. Bu Drew'u rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Ama o, tehlikenin heyecanını yaşıyordu ve kolay kolay korkmazdı.

Jolene'den bir birayı minnetle kabul eden Drew, elindeki şişeyle Harper'a işaret etti. "Çiftleştiginizi duydum," dedi, sesi garip bir şekilde düzdü. "Bu... sürpriz oldu. Sonra anne olduğunu da duydum. Bu daha da şaşırtıcıydı."

"Khloë'nin yanındaki benim küçük adamım."

Drew'un ağzı kıvrıldı. "Çok tatlı. Tıpkı annesi gibi." Tanner'ın hırıltısını duymazdan gelen Drew sordu: "Prime olmak nasıl bir şey? Her zaman bir Prime olmak istemediğini söyledin."

Bu doğrudu. Bir ine hükmetmek hiçbir zaman hayali olmamıştı ama Knox'la çiftleşerek eş-Başbakan olmuştu. Koşmak

Nevada ve Kaliforniya'nın büyük bölümünü kapsayan bir in kolay bir şey değildi, ama ... "Yükü paylaşacak Knox'um olduğu için beklediğim kadar kötü değil."

"Bahse girerim Asallar onun bir Wallis'e sahip çıkmasından dolayı mahcup olmuşlardır." "Mahcup olmaktan çıkıp onaylamamaya başladılar. Yine de benim kalıcı bir demirbaş olduğumu kabul ettiler. Bu şaşırtıcı. Knox'un soyadını almam ne kadar büyük bir fark yarattı."

Drew'un kaşları kalktı ve yutkundu. "Onun soyadını mı aldın?"

"Ve onun yüzüklerini takıyor," diye araya girdi Keenan, hâlâ Drew'a bakıyordu. "Bunlardan biri *siyah elmas*," diye anlamlı bir şekilde ekledi. Nihai bağlılığın bir işareti olduğu için, iblisler yalnızca kalıcı olarak eşleri olarak kabul etmeyi düşündükleri kişiye siyah elmas verirlerdi.

Drew ona zayıf bir gülümseme verdi. "Tebrikler. Ama 'iblislerle çıkmak yok' kuralınıza ne olduğunu merak ediyorum."

Harper omuz silkti. "Sanırım kırdım." Bacağına sert bir ağırlık çarptı. Küçük kuzenini görmek için aşağı baktı. "Hey, Heidi-ho." Harper bir eliyle küçük kızın parlak sarı saçlarını okşadı. "Ne yapıyorsun?"

"Ciaran'ın palyaço için yemek odasını hazırlamasına yardım ediyorum," dedi.

"Palyaço mu var?" Harper döndüğünde Khloë'nin ikizi Ciaran'ın onlara doğru geldiğini gördü... hayatında gördüğü *en acayip görünümlü* palyaçoyla birlikte.

Raini'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Çocukları *korkutacak*."

Onların yanından atlayarak geçti ve kendini zıplama kalesinin önüne bıraktı. "Hey küçük insanlar, sihir gösteriniz için hazır mısınız?"

"Evet!" diye sevinçle bağırdılar. Sonra da fareli köyün kavalcısıymış gibi ürkütücü palyaçoyu evin içine kadar takip ettiler.

Ciaran, kucağında başparmağını çiğneyen Asher'la sıranın en arkasındaydı. "Onu içeri götüreceğim, böylece gösteriyi izleyebilir."

Tanner'ın kaşları birbirine çatıldı. "O palyaçoğu *en ufak bir* şekilde bile ürkütücü bulmuyor musun?"

Ciaran gözlerini kırıştırdı. "Ne anlamda?" Tanner başını salladı. "Boş ver."

Ağzı seğiren Harper, Ciaran'ı eve kadar takip etti ve Ciaran yemek odasına gidip Asher'ı bacaklarının arasına alarak yere oturdu. Kapının hemen dışında duran Harper sessizce Jolene'le konuştu. "Heidi hakkında... Onu kaçırmayı için iblisi kimin kiraladığına dair bir haber var mı?" Bu olay Harper hamileyken olmuştu ama suçlunun izini sürme konusunda hiç şansları olmamıştı.

Jolene'in dudakları gerildi. "Hayır. Bir şey bilen varsa bile konuşmuyor."

"Devon bana olanları anlattı," diye başladı Drew, yüzü ayıktı. "Sence bu işin arkasındaki kişi Heidi'nin peşinden başka birini gönderir mi?"

Jolene, "Niyetleri bu olsaydı şimdiye kadar denemiş olurlardı diye düşünmek istiyorum," dedi.

Harper, "Nora o olmadığını söylerken yalan söylüyor olabilir," dedi.

Keenan başını salladı. "Katılıyorum. Senin peşine düşen avcılar Nora tuttu, Harper. Onlarla şifreli, kendi kendini silen bir e-posta kullanarak isimsiz olarak bağlantı kurdu. Heidi'yi kaçıran kişiyle de aynı şekilde bağlantı kurmuş. Bu kadar kısa bir süre içinde iki farklı kişinin iblisleri kiralamak için aynı tekniği kullanması çok fazla tesadüf gibi görünüyor."

"Tabii bu kişi bir şekilde Nora'yla bağlantılı değilse," dedi Raini. "Dördüncü Süvari olduğunu düşünmekte yalnız olduğumu sanmıyorum."

Harper, "Ama Nora o sırada birlikte çalışmadıklarını çünkü bir süreliğine dikkat çekmemek istediğini söyledi," dedi. "Heidi'nin peşinden birini göndermek dikkat çekmemek değildir."

Drew, "Yani belki de dikkat çekmemeyi önemsediklerinden değil; belki de artık Nora'yla çalışmak istemediklerinden," diye önerdi.

Belirgin bir patlama sesi ve ardından hava tıslaması duyuldu. Harper kafasını yemek odasına uzattı ve arka bahçeye bakan pencereden dışarı baktı. "Kahretsin, şişme kalenin havası iniyor." Khloë ve Martina da şatodan inmek için mücadele ediyordu.

Hepsi aceleyle dışarı çıktı. Keenan, Khloë'nin bileğinden tutup onu yıkılan kaleden dışarı çekerken Tanner da Martina'ya aynısını yaptı.

Jolene iç çekti. "Khloë, ne yaptın sen?"

"Ben değildim!" diye ısrar etti küçük, zeytin tenli şeytan. "Biz sadece orada uzanmış dinleniyorduk."

Martina başını salladı. "Garipti, şey bir anda patladı. Sonra çökmeye başladı ve biz de kurtulmak için aptallar gibi çabalıyorduk-"

Hava kompresörü gürültüyle çalıştı ve ardından uğursuz bir tıkırtı duyuldu. Adamların hepsi kompresörü kapatmak için harekete geçti ama pek şansları varmış gibi görünmüyordu.

"Burada her şey yolunda mı?"

Ciaran'ın sesini duyan Harper dönüp bakınca onun arka kapıdan çıktığını gördü. "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Patladı ve şimdi de hava kompresörü sinir krizi geçiriyor."

Jolene kollarını havaya kaldırdı. "Bunun nesi yanlış anlayamıyorum."

Asher'in dikkatini çekmek için zihnine dokunduğunu hissedenden Harper, "Hemen geliyorum," dedi. O eve geri dönerken Ciaran da yardım etmek için bahçeye çıktı.

Yemek odasına doğru yürüdü. Ve kalbi boğazına kaçarak durdu. Asher dışında çocuklar hâlâ palyaçoğu dikkatle izliyorlardı. Asher'in etrafı köz, kıvılcım ve küllerden oluşan kalkarıyla çevriliydi... birkaç adım ötesinde ona mırıldanarak eve gitme vaktinin geldiğini söyleyen kadına, Harper'ın karbon kopyası olan kadına merakla bakıyordu.

"Ne oluyor *lan*?" Harper patladı.

Kopyası hareketsiz kaldı. Buzul bir enerji dalgası aniden tüm alanı kapladı, her şeyi dondurdu ve

Dokunduğu herkese. Harper hariç. Isıran soğuk sadece teninin üzerinde kayarak tüylerini diken diken etti.

Hırıldayarak kaltağın üzerine yürüdü ama sert ve soğuk bir r zg r Harper'ı süpürdü ve onu bir bez parçasından farksızmış gibi odanın dışına fırlattı. Koridorun duvarına çarpıp başını sertçe yere vurduğunda nefesi ciğerlerinden ağır bir şekilde dışarı fırladı.

Harper öksürerek ve kulaklarındaki çınlama sesiyle yüzünü buruşturarak kendini d zelitti. Oturma odasının duvarları boyunca yayılan buz tabakası,  atırtılı bir sesle kapının önünde bir bariyer oluşturmaya başladı. Kalbi dehşetle yerinden fırladı. *Kahretsin, hayır.*

Gömleğini ve yan tarafını yırtıp geçen keskin buzun üzerinde derisini sıyırarak, kapanmadan önce hafif boşluktan hızla geçti. Acıyı görmezden geldi. Korkusunun tadını görmezden geldi. Odadaki kutup soğuğunu görmezden geldi. Tek derdi şu anda Asher'in kalkanını delip ona ulaşmaya çalışan s rt ğe ulaşmaktı.

Harper bir anda onun üzerine atladı. Öfke kan dolaşımına karışarak diğer iblisi boğazından kavradı ve onu duvara çarptı. Harper'ın içinde yaşayan koruyucu g   ellerine sıçradı ve kaltağın her sinir ucunu yakarak, her organını keserek, her kemiğini baltayla parçalayarak ve ruhunun derisini yüzerek ruh derinliğinde bir acı gönderdi. Dişi iblisin sırtı kavislendi ve ağzı sessiz bir  ığlılıkla açıldı.

Harper için yeterli değildi. Yakınından bile geçmedi. Sürtüğün boğazını sıkıca kavrayan Harper, kafatasının çatlamasından, yüzündeki acı dolu ifadeden ve Harper boğazını *sertçe* sıkarken nefes almak için  ırpınışından zevk alarak başını defalarca duvara çarptı.

Harper'da merhamet yoktu. Mantık yoktu. Mantık yoktu. Sadece k r edici bir öfke vardı. Bu  fke Harper'ı da tıpkı karşısındaki orospu çocuğunu ruhunun derinliklerinde hissettiği acı gibi içine çekmişti.

Harper'ın görüşü kırmızı bir bulanıklık içindeydi. Kalp atışları kulaklarını tırmalıyordu. İçindeki iblis kükredi ve tısladı, öfkeli ve öldürücüydü. Sürtüğün ifadesindeki acı, varlığın gözlerindeki farkındalığın azalmasını izlemekten daha fazla yatıştırmadı. Hayır, Harper'ın iblisi onun gözlerindeki *hayatın sönmesini* izlemek istiyordu.

Varlığın ısrarına gerek duymayan Harper, çizmesinden çıkardığı stiletto bıçağını cehennem ateşiyle doldurdu ve dışı iblisin kalbine sapladı. Kaltak keskin bir nefes çekti, gözleri irileşti ve acıyla döndü. Ama sonra Harper'ın elindeki boğaz aniden incelmeye başladı. Solmaya. Tamamen önemsiz hale gelene kadar silikleşti.

Buharlı yüzü bir öfke maskesine dönüşen dışı iblis parçacıklara ayrıldı ve ardından buzlu bir duman girdabında kayboldu.

Nefes nefese kalan Harper orada durmuş, önündeki boşluğa bakıyordu. "Lanet olsun."

Belirgin bir çarpma sesi duyunca arkasını döndü ve Tanner'ı gördü.

Diğerleri cehennem ateşi topları fırlatırken Harper kapıyı kapatan buzlu örtüye saldırıyordu. Ama Harper odaya girmeye çalışan insanları, hatta etrafındaki yürek burkucu bir şekilde oldukları yerde donup kalmış çocukları bile düşünmedi. Tek düşüncesi oğluydu.

İçindeki öfke titremesine engel olamayan Harper, kalkanını anında indiren Asher'in yanına gitti. "Hey, benim muhteşem oğlum," dedi, sesi titriyordu, hissettiği son şey nazik görünmek için savaşıyordu. Onu kucağına alarak şakağına uzun bir öpücük kondurdu. Dikkat çekici bir şekilde ağlamıyordu. En ufak bir sıkıntısı varmış gibi bile görünmüyordu. "Özür dilerim bebeğim, seni bırakmamalıydım."

Ciaran aniden önünde belirerek odanın içine ışınlandı. "Sonunda işe yaradı. Geçebileceğimi hiç sanmıyordum, sanki buz bir tür enerji kalkanı gibi-" Bakışları donmuş çocukların üzerinde gezinirken sözünü kesti. "Hay sikeyim. Asher iyi mi?"

Harper başıyla onayladı. "Ciaran, bizi *hemen* buradan çıkarmalısın." Eve, Asher'ın güvende olduğu ve kimsenin ona ulaşamayacağı yere gitmeleri gerekiyordu. Knox'un aklını kaçırmamasının güvenli olduğu bir yere... çünkü yapacağı şey *tam olarak* b u y d u .

İKİNCİ BÖLÜM

Asher hâlâ kucağındayken malikânenin yaşam alanına gelen Harper, Ciaran'a döndü. "Sen hâlâ içerideyken odaya girip seni ben olduğuma inandırdı mı? Hayır, tabii ki girmedi, yoksa beni bahçede görünce şok olurdun," diye mantık yürüttü Harper. Dünyası tam bir kaos içindeyken sağlıklı düşünmek zordu.

Ciaran kaşlarını çattı. "İçeride *kim vardı?* Kapıyı kapatan buzların arasından hiçbir şey göremedik. Sadece çarpma ve vurma sesleri duyduk ve kötü bir şeyler olduğunu anladık."

Sinirleri gerilmiş bir halde, olanları hızlıca özetledi ve bunu tamamen gerçeküstü buldu. Her şey çok hızlı gelişmişti. Bir an partinin tadını çıkarıyordu. Bir sonraki an ise oğlunun güvenliği için dehşete düşmüştü. İblis ona zarar vermiş olabilir miydi? Yoksa sadece onu almak mı istemişti? İkisi de düşünmeye değmezdi.

Harper Asher'ı çok fazla sıkmamaya çalışarak onu daha sıkı tuttu. Asher kıvranmadı ya da telaşlanmadı. Sadece kulağını çekiştirerek Tazı'ya gevezelik etti.

Ciaran yüzünü buruşturarak elini yüzüne sürdü. "Kahretsin Harper, onunla kalmalıydım."

"Hayır, onunla kalmalıydım." O onun annesiydi; onu koruması gerekiyordu.

"Yaralandın mı? Şakağından aşağı kan damlıyor."

Birden ıslak damlanın farkına varan Harper elinin tersiyle damlayı sildi. "Başımı duvara çarptım." O ana kadar yaranın zonklayan acısı fark edilmemişti. "Ben iyiyim. Ama diğer çocuklar öyle ve yardıma ihtiyaçları var. Belki onları odanın dışına ışınlarsan donmaları falan çözülür, bilmiyorum. Geri dönüp elinden geleni yapmanı ve herkesin Asher'la benim iyi olduğumuzu bilmesini sağlamanı istiyorum. Jolene'in ya da nöbetçilerin çılgına dönmesini göze alamayız."

Ciaran başını salladı ve sonra Asher'ın elini nazikçe sıktı. "Kendine iyi bak, evlat." Bununla birlikte ışınlanarak uzaklaştı.

Asher'ın başına bir öpücük kondurdu ve onun tatlı kokusunu içine çekti. Gözyaşları gözlerini yaktı ama onları tuttu. "İyi misin küçük oğlum?" diye sordu usulca, korkusunu gizlemek için elinden geleni yaparak. O buradaydı, güvendeydi, sıcaktı ve zarar görmemişti. "Sanırım babanı aramanın zamanı geldi. Ama sen odadayken değil, iblisi çıldırırsa diye." *Meg, sana ihtiyacım var.*

Meg birkaç dakika sonra odaya girdi, kaşları çatılmıştı. "Harper, sorun ne?"

"Asher'ı odasına götürmeni ve bir süre ona göz kulak olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin lütfen?"

"Elbette." Meg onu dikkatle kucağına aldı. "Ama henüz bana sorunun ne olduğunu söylemedin."

Harper parmaklarını büktü. Tek istediği ona sıkıca sarılmakken gitmesine izin vermek canını acıtmıştı. "Bırakacağım; sadece önce Knox'la konuşmam gerekiyor."

"Pekâlâ. Burada işin bitince beni ara."

Odadan çıktıklarında Harper gözlerini kapadı ve uzun, sakın bir nefes aldı. Ağlamak istiyordu. Saldırmak. Boğazı acıyana kadar çığlık atmak. Bunun yerine umutsuzca sakinleşmeye çalıştı. Bunu yapmazsa Knox'un öfkesini beslemiş olacaktı. Ama panik ve dehşet hâlâ bu kadar tazeyken ve adrenalini çarpması onu sinirli ve huzursuz bırakmışken bunu yapmak zordu.

Kendini volta atarken buldu, adımları sert ve sarsıntılıydı. Bir türlü sakinleşemiyordu. Öfkesini ya da korkusunu üzerinden atamıyordu. Özellikle de içindeki şeytan öfkelenip

İntikam. Birinin bedel ödemesini talep etmek.
Knox'un iblisi de şüphesiz aynı şeyi talep ederdi.

Knox'la ilk tanıştığında, onun tipik gözüpek iç şeytanını sarsmıştı. Sadece bariz bir tehlike yaymıyordu, tehlikeyi somutlaştırıyordu. Şeytani nüfusun inandığı kadar acımasız, merhametsiz ve insafsızdı. Yine de Knox asla zehir kusmadı ya da bağırmadı. Asla patlamadı ya da ağzı köpürmedi. Ama öfkesini de her zaman kontrol edemiyordu. Ve öfkesini dışa vurduğunda, insanlar ölmeye meyilliydi. Özellikle de soğuk, kötü niyetli ve taş gibi sert bir varlık olan iblisi dizginleri ele geçirmişse.

Knox içindeki şeytanı çoğu kişiden daha iyi kontrol edebiliyordu. Kimsenin varlıkları tamamen kontrol etmesinin bir yolu yoktu. Onlarla çalışmak mı? Evet, çalışabilirdi. Ancak bu, baskın figür konumunu korurken zaman zaman kontrolü onlara bırakmak anlamına geliyordu. Sürekli güç mücadelesi bazılarının haydutlaşmasına, delirmesine ya da intihar etmesine neden oluyordu. Bu nedenle, çoğu iblis psi-eşlerini bulmaya hevesliydi.

İblisler çiftler halinde gelirdi, bu da her birinin kendilerini daha güçlü kılacak ve içlerindeki iblis üzerinde baskın konumlarını sürdürmelerini sağlayacak önceden belirlenmiş bir psişik eşe ya da "çapaya" sahip oldukları anlamına gelirdi. Bu bağ tamamen psişikti, cinsel ya da duygusal değildi. Yine de, çapalar genellikle çok yakındı. Çok iyi anlaşılamayan çiftler bile birbirlerine destek olur, sadık kalır ve her türlü tehdide karşı birbirlerini savunurlardı. Kim böyle mutlak bir sadakat istemez ki? Ne olursa olsun her zaman güvenebilecekleri birini?

Yine de her şey yıldızlar ve gökkuşaklarından ibaret değildi. Çapalar sahiplenici, aşırı korumacı ve son derece işgüzar olabiliyordu. Çiftlerin uzun süre ayrı kalması da ruhsal olarak rahatsız ediciydi. Dahası, bir çapanın ölümü bir iblis için acı verici ve yıpratıcıydı. Yani, evet, iyi ve kötü yanları vardı.

Harper'ın eşi olmasının yanı sıra Knox onun çapasıydı, bu yüzden başından beri sinir bozucu bir şekilde koruyucu ve müdahaleci olmuştu. Çapayı istemesi onu şaşırtmıştı.

bağ. Kendi başına yeterince güçlüydü ve içindeki iblis üzerindeki hâkimiyetini gayet iyi sürdürüyordu. Elbette, gerektiğinde kontrolü yine de ona bırakıyordu ama asla uzun süre değil. Ama tamamen yıkıma neden olması için "uzun süreye" ihtiyacı yoktu ve ona söylediğinde tam da buna neden olmak isteyeceğini biliyordu-

Ciaran nöbetçilerle birlikte yeniden ortaya çıkınca başını kaldırdı.

"Az önce ne oldu lan?" diye sordu Keenan, Asher'ın çantasını kanepenin yanında yere atarken gözleri manikti.

"Kim saldırıya uğradı, sen mi Asher mı?" Tanner sordu, kasları kaskatı kesilmişti.

"Ben, ama istedikleri Asher'dı," dedi Harper suratsız bir ifadeyle. "Ben de tam Knox'u aramak üzereydim. Onları buraya getirdiğin için teşekkürler Ciaran."

Kuzeni başını salladı. "Sorun değil. Eşinle başa çıkmada iyi şanslar."

Evet, buna ihtiyacı olacağından oldukça emindi.

Ciaran gittiğinde Keenan, "Knox'a seslenmememin tek nedeni senin zaten seslendiğini düşünmemdi," dedi.

"Ben de öyle," dedi Tanner ona. "Buzların arasından hiçbir şey göremedim. Çoktan seninle birlikte içeride olduğunu düşündüm."

Harper bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Asher hakkında panik yapmakla o kadar meşguldüm ki ondan başka bir şey ya da birini düşünemiyordum." Ama şimdi Knox'a ulaşma zamanıydı.

Derin bir nefes aldı. *Knox mu?* Sıradan bir ses çıkarmaya çalıştı ama çok ama çok başarısız oldu. Telepatik sesi, ciğerlerini hâlâ nefes alamayacak kadar tıkayan korkuyla oldukça titriyordu.

Zihni onunkine dokundu, endişeyle titreşiyordu. *Harper, sorun ne?*

Evdeyim. Lütfen-

Önündeki topraktan ateş fışkırdı, çatırdadı ve çatırdadı. Alevler söndü ve uzun boylu, sert bir adam ortaya çıktı,

Özel dikim Armani takımının içinde heybetli bir figür. Parıldayan siyah havuzlar üzerinde dolaşıyor, her şeyi içine çekiyordu.

"Ne oldu Harper?" Kaşları çatılmış olan Knox, genellikle midesinin bulanmasına neden olan bir hayvan zarafetiyle ona doğru yürüdü. O anda midesi taş kesilmişti. "Bebeğim, titriyorsun. Ne oldu?"

Dudaklarını yaladı. "Biri onu almaya çalıştı. Birisi Asher'ı almaya çalıştı."

Knox bir an için sadece ona baktı. Sonra yüzü vahşi bir öfke maskesine dönüştü ve parmak uçlarından alevler fışkırdı. Öfkesi bir gelgit dalgası gibi odayı kasıp kavururken kadının üzerine çöktü. Mobilyalar sarsıldı, tavandaki spotlar vızıldadı ve duvarlar titredi. Sonra durdu ama bunu tehlikenin geçtiği anlamına gelmiyordu.

"Nerede o?" diye sordu Knox, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. "Yukarıda Meg'le birlikte. O iyi, Knox," diye onu temin etti, Asher'ın ki ne çoktan dokunduğundan şüphelenmesine rağmen

Kendisi için bu kadarını görmek için zihin. "Gerçekten, o iyi."

Knox'un gözleri, şeytani ön plana çıkarken siyaha döndü, ve odanın sıcaklığı o kadar düştü ki titredi. "Zarar görmedi mi?" diye sordu iblis düz, ürpertici, bedensiz bir sesle.

Yutkundu. "Hayır. Ona dokunmadılar bile. Dokunamadılar; o kalkanını kaldırmıştı."

"Her şeyi bilmek istiyorum." İblis ona doğru sinsice yaklaştı, her santimi ölümcül bir yırtıcıydı. "İstiyorum-" Sözüünü kesti, burun delikleri alevlendi ve obsidyen gözleri yenilenmiş bir öfkeyle parladı. "Kanının kokusunu alıyorum."

Kahretsin. Hava aniden bunaltıcı ve baskıcı bir hal aldı, tıpkı fırtına öncesi gibi. İblisin öfkesi o kadar canlı ve elektrikliydi ki neredeyse elle tutulur gibiydi. Gözünü kırpmadan ona bakan Harper kendini gerilmemek için zorladı. İblisin ona zarar vermeyeceğini biliyor olması önemli değildi. Sadece tam bir aptal bu kadar yaşlı, tehlikeli ve acımasız bir şeyi sinir bozucu bulmazdı.

Ne o ne de Knox, iblisin ona böylesine güçlü bir bağıllık duymasını ve onu kendisininmiş gibi sahiplenmek istemesini beklememişti. İşler farklı gelişseydi Knox ondan vazgeçmek zorunda kalacaktı çünkü bir insan, içindeki iblis de onu kabul etmedikçe birini eşi olarak alamazdı.

Ruhlarını birleştirmek Harper'ı daha güçlü yapmış olsa da Knox ve iblisi hâlâ her zamanki gibi aşırı korumacıydı. Zihnini dolduran gücü sayesinde Harper'ın cehennem alevlerini çağırabilmesi bile önemli değildi - Knox yine de onu güvenli bir yere saklayabilmeyi diliyordu.

Artık Asher'a sahip olduğuna göre, Harper nihayet nedenini anlamıştı. Knox için endişeleniyordu, tıpkı onun kendisi için endişelendiği gibi, elbette, ama onun üstün bir baş belası olduğunu bilmenin rahatlığına sahipti. Ancak Knox aynı rahatlığa sahip değildi çünkü onun kadar güçlü değildi. Knox'a göre, Asher onun asla olamayacağı kadar savunmasızdı. Aynı şekilde Asher de güçlü olmasına rağmen ne kendisinin ne de Knox'un olmadığı şekillerde zarar görmeye açıktı. Bu da onu kimsenin dokunamayacağı bir yere saklamak istemesine neden oluyordu. Ve belki de yapması gereken tam olarak buydu.

Kendini tam bir başarısızlık içinde hisseden Harper dudaklarını yaladı. "Lütfen çıldırma. Knox'a ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam."

*

Kadının sesindeki titreme, iblisin görüşünü bulanıklaştıran kırmızının içinden ona ulaştı. Eşi güçlüydü. Cesurdu. Dirençliydi. İnanılmaz derecede kendine güveniyordu. Birine ihtiyaç duyduğunu, bu duruma tek başına katlanamadığını itiraf etmesi, gerçekten sıkıntıda olduğu anlamına geliyordu. İblisin öfkesi biraz azaldı. "Kokundaki korku kokusundan hoşlanmıyorum, küçük sfenks." Knox eşini rahatlatmak için şiddetle yüzeye doğru uzandığında iblis geri çekildi.

Knox bir kez daha kontrolü ele alarak boynunu kırdı. Yavaşça üflediği dolu bir nefesle göğsü genişledi. Birkaç dakika önce göğsünün içinde, kızgın öfkeyi tatmadan nefes almasına imkân kalmayana kadar şişen öfke, çekirdeğinin derinliklerinde kaynıyordu. Bu öfke vücudunu doldurmuş, uzuvlarına akmış ve kanının lav gibi kaynayıp yanmasına neden olmuştu. İblisi volkanik bir öfkeye kapılmış, Knox'un başını zonklatacak kadar yüksek sesle kükremeye başlamıştı.

Tek bir şey hem onun hem de varlığın kontrolü kaybetmesini engellemişti: Asher'ın zihnine dokunduklarında onda hiçbir ıstırap ya da korku hissetmemişlerdi. Sadece sakinlik ve memnuniyet.

Arkadaşına odaklanan Knox, onun ne kadar sarsılmış olduğunu gördü. Harper'ı tanıyordu. Kendini suçlayacağını biliyordu. Ruhunun en derin yerine kadar acı çektiğini biliyordu. Ayrıca Harper'ın, kendi öfkesini daha da alevlendirmemek için öfkesini bastırmaya çalıştığını da hissediyordu. Onun için daha azını yapamazdı. Onun teselliye ihtiyacı vardı. Desteğe. Güvenceye. Bağırsaklarında kurşun gibi oturan öfkeye değil.

Knox onu çılgına çevirmekle tehdit eden karanlık duyguları bastırarak ona doğru yürüdü. "Buraya gel, bebeğim." Elini kadının ensesine doladı ve onu kendine çekti. İlk başta, sanki hiçbir teselliye hak etmediğini düşünüyormuş gibi sert ve tepkisiz kaldı. Elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi, ta ki kaskatı kesilene kadar. "Bana her şeyi anlat."

Geri çekilen Harper alt dudağını yaladı. "Jolene'in çay partisindeydik. Çocukların hepsi Ciaran'la birlikte yemek odasında oturmuş, Jolene'in tuttuğu palyaçoğu izliyorlardı." Nöbetçileri işaret etti ve ekledi, "Üçümüz odanın hemen dışındaki koridorda duruyorduk - Asher'ı net bir şekilde görebiliyorduk. Dışarıda zıplama kalesinin patladığını duyduk ve bahçeye koştuk. Geriye dönüp baktığımda, birinin dikkatimizi dağıtmak için patlatmış olması muhtemel görünüyor. Asher'ın zihni benimkine dokundu. Beni bir şey için istediğini biliyordum, ben de ona gittim. Ve orada bir kadın vardı."

"Bir kadın mı?"

"Bana benziyordu. *Aynen* bana benziyordu. Ya şekil değiştiren bir iblis ya da benim görsel ikizimdi. Ona mırıldanıyor ve eve gitme zamanının geldiğini söylüyordu, muhtemelen benim olduğumu düşünmesini ve sonra da etrafına sardığı kalkanı indirmesini umuyordu."

Knox'un iblisi homurdandı. Bebek olsun ya da olmasın, oğulları asla bu kadar saf olamazdı.

"Beni gördüğünde, odadaki her şeyi ve herkesi donduran garip bir buz gibi soğuk enerji dalgası yaydı. Asher'ın kalkanı onu bundan korumuş olmalı. Bende de işe yaramadı, bu yüzden beni koridora fırlatan bir rüzgar yarattı. Kapının önünde bir buz tabakası oluşmadan önce odanın içine girmeyi başardım. Ama don diğerlerinin yardım etmek için içeri girmesini engelledi."

"Diğerleri ona cehennem ateşi küreleri fırlatırken ben vücudumdaki tüm güçle ona vurdum," diye araya girdi Tanner. "Zayıflamadı bile."

Harper giysilerini karıştırdı. Kendini o kadar sıcak ve gergin hissediyordu ki, pamuklar tenine sürtünüyor ve onu boğulmuş hissettiriyordu. "Ona doğru uçtum, ruhuna derin bir acı verdim, bıçağımı sapladım ve... Onu öldürüp öldürmediğimi bilmiyorum. Gözlerimin önünde soldu ve sonra kayboldu."

Tanıdık bir zihin Knox'unkine kaydı. *Her şey yolunda mı? diye sordu Levi, nöbetçisi ve kişisel koruması. Knox onu iş toplantısını yaptığı otelin konferans salonunun dışında bırakmıştı.*

Hayır, değil. Knox olanları hızlıca anlattı, sadece Levi birkaç küfür savurduğunda durakladı. *Durumu Larkin'e aktaran Knox, dördüncü nöbetçisine atıfta bulunarak devam etti. Seninle yakında oteldeki ofisimde buluşacağız.* Knox Levi'den onsuz gitmesini isteyemezdi. Knox'un bir yerlere *girip* çıkarken görülmesi önemliydi, aksi takdirde bu durum soru işaretlerine yol açabilirdi.

Levi ile bağlantısını kesen Knox, elini Harper'ın omzundan geçirip kolundan aşağı indirdi. "Harper nerede?"

Yaralandın mı?"

"Kafamı duvara vurdum ve yan tarafımı dona çarptım." Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti.

"Bir bakayım." Tişörtünü sıyırdı, yan tarafında çirkin bir kesik buldu ve dişlerini sıktı. "Daha çok biri seni jiletle kesmiş gibi görünüyor." Dişi iblis sırf bu yüzden bile ölebilirdi ama onu "cezalandırması" bitene kadar değil, tabii eğer bitecekse.

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan birinin Asher'ı kaçırmaya çalışması."

"Öncelikle, sen çok önemlisin - bunu bir daha asla söyleme." Knox başını hafifçe yokladığında bir yumru buldu, ama çok az irkildi. "İkincisi, beni aramalıydın."

"Asher'a ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Berbat ettim, biliyorum-"

"Sen çuvallamadın. Aklının sadece Asher'da olması çok doğaldı." Onun ensesini sıktı. "İyi iş çıkardın."

Omuzları biraz çöktü. "Hayır, yapmadım ve ikimiz de biliyorum."

Kadının yargılamayı beklediğini görebiliyordu. "Seni suçlamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Onu terk ettim."

"Onu terk *ettim*," dedi Keenan asık suratla.

"*Hepimiz* onu terk ettik," diye kırptı Tanner. "Onu götürmeye çalışan kaltak dikkatimizi dağıtmak için şişme kaleyle oynadı. Biz de kandık."

Knox Asher'ın çantasını karıştırdı ve ıslak bir mendil çıkardı. Şakağındaki kanı nazikçe temizledi ve sonra yan tarafındaki kesiği dikkatlice sildi. Daha sonra birlikte duş alacaklar, Asher yaraları düzgünce temizleyecek ve onu çılgına çevirip gereksiz suçluluk duygusu kızgınlıkla bastırılana kadar ona bakacaktı. Önce... "Jolene'in yemek odasını görmem gerek. Bir şeyler alabilirim."

Harper çenesini kaldırdı. "Ben de seninle geliyorum." Asher'ı bırakmak istemiyordu ama diğer çocukların iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

"Ben de," dedi Tanner. "Eğer sürtüğün kokusunu tespit edebilirsem, izini sürebilirim. Zaten arabayı da almam gerekiyor." "Hepimiz gidiyoruz," diye açıkladı Knox. En çok istediği şey Asher'ı görmektir. Ona dokunmaktır. Ona sarılmak. İyi olduğundan emin olmaktır. Ama Knox bu durumdayken oğlunun yanına gitmek istemiyordu. Öfke onu zorluyor, incitme, parçalama ve intikam alma dürtüsüyle alay ediyor. Daha da kötüleştiriyordu, onun iblis devam etti için seethe, intikam istiyor, Knox'a onu öldürmeye çalışan sürtüğü avlaması için baskı yapıyordu.

Asher'ı aldı ve Harper'ın kanını akıttı.

Şu anda yüzeye çıkmasını ve kontrolü ele geçirmesini engelleyen tek şey, oldukça basit bir şekilde, Harper'ın yakınlığıydı. Harper hem Knox hem de iblis için her açıdan bir dayanak noktasıydı. Bu anlamda, iblis üzerinde Knox'tan daha fazla kontrolü vardı. Harper yanındayken daha sakin ve çok daha iyi davranıyordu. Ondan ayrılmaktan nefret ediyordu ve onsuz çabucak sıkılıp huzursuz oluyordu.

Knox ona varlıktan daha az ihtiyaç duyduğunu iddia edemezdi. Kontrol onun için önemliydi. Elzemdi. Sadece çocukluğunun onda bıraktığı yaralar yüzünden değil, yeteneklerini ve içindeki şeytani sıkı sıkıya tutması gerektiği için. Eğer Harper ondan alınır, bu kontrol ortadan kalkacak ve kelimenin tam anlamıyla kıyamet kopacaktı.

Onun ölümünden sorumlu olanları basitçe avlayıp yok edemezdi. Bu onu tatmin etmezdi. İntikam ne onun için ne de iblisi için yeterli olurdu. Varlık tam olarak ne yapmak için doğduysa onu yapma özgürlüğünü isteyecekti - tahribat ve kaos yaratmak. Knox ona bu özgürlüğü verecek ve bunu muazzam miktarda yıkım ve ölüm takip edecekti.

Bu anlamda Knox'un duygusal istikrarı ona bağlıydı. Bu yükü onun taşımak zorunda olmasından nefret ediyordu ama bunu değiştiremezdi. Asher ortaya çıkana kadar Knox'un tek zayıf noktası oydu. Şimdi Knox'un iki tane vardı ve bugün ikisi de tehdit altındaydı.

Harper'ın artık temiz olan şakağına bir öpücük konduran Knox, onun bileğini nazikçe sıktı. "Ciaran'ı ara, bebeğim. Hepimizi oraya ışınlatabilir." Knox çok fazla insanın önünde ışınlamazdı, ne yapıp ne yapamayacağı konusunda onların tahmin yürütmesini istemezdi.

Birkaç dakika sonra Ciaran ortaya çıktı, biraz yıpranmış görünüyordu.

"Çocukları çözebildin mi?" diye sordu ona.

"Hayır," diye cevap verdi kuzeni. "Kapının önündeki buzları da eritemem. Hatta odaya kimseyi ışınlamam bile. Kendimi oraya ışınlamak bile yeterince zor."

"Neden bu kadar zor?" Knox sordu.

Ciaran omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanki kapıdaki ve odanın duvarlarındaki buzlar bir enerji bariyeri gibi davranıyor. Bunu açıklayamıyorum. Lütfen bana bir şeyler yapabileceğini söyle."

"Beni Jolene'in evine götür," dedi Knox. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenelim."

Ciaran Knox, Harper ve nöbetçileri Jolene'in koridoruna ışınladı. Koridor, çocuklara ulaşmak için sabırsızlandıkları her hallerinden belli olan insanlarla doluydu. Harper ve Knox'u görünce dağıldılar ve geçmelerine izin verdiler.

Jolene onlara döndü, telaşlı görünüyordu. "Asher nasıl?"

"O iyi, büyükanne," d i y e güvence verdi Harper. "Kimse ona zarar vermedi.

onu. Sadece onu buradan bir an önce çıkarmam gerekiyordu." Harper'ın onun güvende olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiği bir yere. Onun zihnine hafifçe dokundu ve sadece memnuniyet hissetti.

"Ciaran bize her şeyi anlattı," dedi Jolene. "Ayrıca kanaman olduğunu da söyledi."

"Ben iyiyim. Gerçekten." Adrenalinin etkisi geçtiği için yaraları çok acıyordu ama Harper daha kötülerini de yaşamıştı. Knox'u kızdıracağı için bunu yüksek sesle söylemedi. O anda Knox doğal olmayan bir şekilde sakin görünüyordu ve Harper bunu dehşet verici buluyordu. Harper, öfkesinin havayı kalınlaştırma şekli olmasa, insanların onun olanlardan tamamen etkilenmediğini düşünebileceğini anladı.

Devon ona çabucak sarıldı. "Gerçekten de tıpatıp sana benziyor muydu?"

Harper'ın başını sallaması üzerine Raini konuştu: "Şekil değiştirme gücüne sahip bir iblis olmalı."

"Bu alışılmadık bir hediye değil," diye söze başladı Khloë, "bu yüzden kim olduğunu bulmamıza yardımcı olmayacak."

Jolene'in yüzü sertleşti. "Bunun bedelini ödeyecekler. Kimse bana ya da benimkine zarar vermeye çalışamaz, özellikle de kendi evimde."

"Evet, ödeyecekler," diye kabul etti Knox, sesi alçak ve sabitti.

Drew kız kardeşinin yanına uzandı ve Harper'ın omzuna hafifçe dokundu. "Sen iyi misin?"

Knox'un gözleri eşine dokunan yabancı erkeğe takıldı. Knox bir cehennem kedisi olduğunu hissetti. İblisin psişik kalkanları zayıftı, bu yüzden Knox onun bazı düşüncelerini yakaladı. Erkek Knox'un soğuk, umursamaz ve merhametsiz olduğunu düşünüyordu. Onun da Harper'ın babası gibi duygusuz olduğuna inanıyordu. Harper'ın neden kendini böyle bir yaratığa adadığını anlamıyor ya da ona asla gerçekten değer veremeyecek birine ait olduğuna inanmıyordu.

Cehennem kedisinin düşüncelerinde sahiplenici bir yan da olmasaydı, Knox'u gülümsetecek olan bu içsel söylevi kıskançlık renklendirdi. Knox bundan hiç hoşlanmamıştı. Hatta öfkesinin biraz gevşediğini hissetti ki bu çok ama çok tehlikeliydi. İçindeki iblis hırladı ve cehennem kedisinin rektumuna bir cehennem ateşi topu yerleştirmesi gerektiğine karar verdi.

Knox, Harper'ın bileğini sahiplenerek zincirlerken, erkek cesurca onun bakışlarıyla karşılaştı ve "Daha önce tanışmamıştık. Ben Drew Clarke."

"Devon'ın kardeşi," diye ekledi Keenan, erkeğin önüne geçerek Drew'u insanların oluşturduğu ana çemberin dışında bıraktı. Görünüşe göre, diye düşündü Knox, nöbetçi de ondan hoşlanmıyordu.

"Yardım edebileceğini düşünüyor musun?" Martina buzlu kapı aralığını işaret ederek Knox'a sordu. "Saatlerdir cehennem ateşi küreleriyle vuruyoruz. Erimiyor."

Knox onu yakından inceledi. "Bu gerçek buz değil. Erimez."

"Ama yok edilebilir, değil mi?" diye sordu Harper. Adamın elini kaldırıp havada bir arı sürüsü gibi vızıldayan ham, su katılmamış bir güç dalgası salmasını izledi. Buz kırılmadı. Dağıldı ve saf sise dönüştü. Sessizliğin patlamasına bakılırsa, insanlar bariyerin yok olmasından rahatlayamayacak kadar onun güç gösterisinden dehşete düşmüşlerdi.

Knox odaya girerken ona ayak uydurdu; her adım yavaş, kasıtlı ve rahattı. Elinden yine bir ham güç dalgası fırladı, havayı vızıldattı ve parıldattı. Duvarlardaki buzlar çözöldü ve çocuklar ile ürkütücü palyaço hiçbir şey olmamış gibi hemen yaptıkları işe devam ettiler. Bazı iblisler çocuklarla uğraşmak için içeri koşarken, diğerleri Harper ve Knox'u odanın arka tarafına kadar takip etti.

Duvarı inceleyen Knox, şiddet dalgalarını ve eşinin öfkesinin kalıntılarını hissetti. Öfke gözlerini kör etmişti. O kadar kör olmuştu ki yardım çağırmayı aklına bile getirmemişti ve saldırganın bunu hesaba katıp katmadığını merak etti. "Onunla burada dövüştün."

Bu bir soru olmasa da başını salladı. "Cehennem ateşiyle doldurduğum bıçağımı ona saplamadan önce onu birkaç kez duvara çarptım. Buhar gibi olana kadar soldu ve sonra sadece ... gitti." Avuçlarında tırnaklarının battığını hisseden Harper yumruklarını o kadar sıkıldığını fark etti ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Onun lanet suratını ısırp koparmalıydım."

Knox onun ensesini nazikçe sıktı. "O kavgadan senden daha fazla acı çekerek çıktığını söyleyebilirim. Tanner, kokusu sende var mı?"

Cehennem köpeği onlara döndü, çenesi sertleşmişti. "Hayır. Zaten odada bulunan insanlara uymayan bir *ipucu* bile yok."

Harper'ın dudakları aralandı. "Nasıl kokusu olmaz?"

Tanner omuz silkti. "Ölüm kokusu da yok."

Harper yemin etti. "Hem hâlâ hayatta hem de izini süremiyorsunuz." İnleyerek bir elini yüzüne götürdü. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Tek emin olduğum şey oldukça güçlü olduğu. Çoğu insan ruhunun derinliklerindeki acıdan o kadar etkilenir ki, kendilerini savunacak ya da kaçmaya çalışacak iradeyi bulmak bir yana, bunu düşünemezler bile. Sadece bir sefalet topuna dönüşürler. Acı onun dikkatini dağıttı ve zayıflattı ama onu etkisiz hale getirmedi." Ve bu korkutucuydu, çünkü Harper onu korumak için bu güce güveniyordu.

Keenan stiletto bıçağını uzattı. "Bu senin, değil mi? Yerde buldum."

"Teşekkürler. Düşürmüş olmalıyım." Harper kaşlarını çatı. "Üzerinde hiç kan yok. Bunu tam kalbine sapladım ama hiç kan yok."

Bu ifadeyi şaşkın bir sessizlik karşıladı.

"Muhtemelen bir buz iblisiydi," dedi Drew etrafına bakarak.

"Hayır," dedi Knox. "Hiçbiri gerçek buz değildi."

Drew çenesini dışarı çıkardı. "Peki, neydi o?"

Knox basitçe, "Dokunduğu her şeyi hareketsiz hale getiren buzul enerjisi," dedi. "Eğer erimiş enerji olsaydı, kendini ateş olarak gösterirdi. Ama gerçek ateş olmazdı, tıpkı bunun gerçek buz olmadığı gibi."

Drew ellerini ceplerine soktu. "Bu onun ne olduğunu anlamamıza yardımcı olur mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Knox.

"O zaman bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum."

"Önemli. Bulmacanın her parçası önemli."

Harper başıyla onayladı. "Şekil değiştirebiliyor, arkasında hiçbir iz bırakmıyor, buhara dönüşebiliyor ve buz veya rüzgâr oluşturmak için buzul enerjisi yayabiliyor. Bunları bilmek bizi ona götürmeyebilir ama yeniden ortaya çıkarsa onunla nasıl mücadele edeceğimizi bilmemize yardımcı olur. Asher şurada oturuyordu," diye ekledi, odanın ortasını işaret ederek. "Kalkanını açmıştı. Onu geçebilecek gibi görünmüyordu. Ağlamadı bile."

"Tabii ki yapmadı," dedi Jolene. "O bir Wallis."

Knox'un çenesi sıkıştı. "O bir Thorne."

Jolene bunu elinin tersiyle itti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Drew kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sence bunun arkasında Prime'lardan biri olabilir mi?"

Harper'ın burnu kırıştı. "Bundan şüpheliyim."

Drew kaşlarını çattı. "Dünyadaki tek çiftleşmiş Prime'lar sizsiniz. İkiniz de güçlüsünüz ve çocuğunuz da öyle, bunu hissedebiliyorum. Bu diğer Prime'ları tedirgin ediyor olmalı."

"Muhtemelen öyledir ama onları Asher'ın yanında görmedin. Ona gerçekten zarar vereceklerini sanmıyorum." Asher doğmadan önce Harper bu sözleri söyleyeceğini *hiç* düşünmemişti. Demonkind bebeğin Knox'la aynı cinsten olmasından korkuyordu - Knox'un *ne* olduğunu bilmiyor olabilirlerdi ama etrafta bir tane daha olmasını kesinlikle istemiyorlardı.

Asallar özellikle gergindi, bu yüzden Asher beş aylıkken Harper ve Knox beklenmedik bir şey yaptılar: Onu diğer ABD başrol oyuncularıyla bir toplantıya götürdüler. Hepsi küçük adama sıırsıklam aşık olmuştu.

Bu hareket sadece Knox ve Harper'ın onu koruyabileceklerine inandıklarını göstermekle kalmamış, Asalları Asher'ı var olamayacak kadar güçlü, soyut, potansiyel olarak ruhsuz bir bebek olarak değil, bir insan olarak görmeye zorlamıştı. Onun ne kadar oyuncu, meraklı ve mutlu olduğunu görmüşlerdi. Tıpkı diğer bebekler gibi olduğunu gördüler. Harper gibi bir sfenks havasına sahip olduğunu hissetmişlerdi ki bunu özellikle rahatlatıcı buluyorlardı. Asher'ın toplantı sırasında kullandığı tek hediye kalkanıydı. İnsanları etkilemişti ama bir savunma yeteneği olarak Asalları zerre kadar tedirgin etmemişti. Bunu sevimli bulmuşlardı.

Doğrusu Harper sık sık Asher'ın insanları kazanma yeteneğinde doğaüstü bir şey olup olmadığını merak ederdi. Belki de ona güçlü bir karizma falan bahşedilmişti. Knox'un şirret eski yatak arkadaşı Alethea'yı bile kazanabileceğinden emindi... eğer dişi iblis kayıp olmasaydı.

Asher doğduktan hemen sonra Alethea'yı kimse görmemişti. Kardeşi Jonas, onu hâlâ psişik olarak hissedebilmesine ve dolayısıyla hayatta olduğunu bilmesine rağmen endişeleniyordu.

Jolene, "Asalların ona zarar vermeyeceğine katılıyorum-Asher onları parmağında oynatıyor," dedi. "Ama bu onu kaçırmayı için birini tutmayacakları anlamına gelmiyor, böylece onu şu ya da bu nedenle kullanabilirler."

"Dördüncü Süvari olduğunu düşünmeye daha meyilliyim," dedi Raini. "Aslında diğer üçü öldüğü için onun grubun amacından vazgeçebileceğini düşünmüştüm. Ama belki de değildir."

Knox parasını saldırının *arkasında* dördüncü Süvari'nin olduğuna yatırırdı ama Asher'ı kaçırmaya çalışan iblisin aslında Süvari olduğundan o kadar da emin değildi. Asher, Jolene Wallis gibi güçlü bir Prime'ın evindeyken saldırmak son derece cesurcaydı. Dördüncü Süvari, Knox ve Harper'la karşı karşıya geldiklerinde Isla, Roan ya da Nora'yı savunmak için sahneye hiç çıkmamıştı. Bu da geriye kalan Süvari'nin arkasına yaslanıp diğerlerinin sadece risk almakla kalmayıp sonuçlarına da tek başına katlanmasına izin vermekten mutlu olduğunu gösteriyordu.

Knox, Ciaran'a dönerek, "Eğer bana yardım edebilirsen minnettar olurum. bizi evimize geri götür."

Tanner başparmağıyla dışarıyı işaret etti. "Arabayı geri götüreceğim."

Keenan diğer nöbetçiye, "Ben de seninle geliyorum," dedi.

Knox Jolene'e döndü. "Dişi iblisin buraya döneceğinden şüpheliyim ama dönerse beni ara." Dişi Prime cevap vermedi. Kaşlarını kaldırdı. "Kızgın olduğunu biliyorum Jolene, ama bu dişi iblis eşimin kanını akıttı ve oğlumuzu almaya çalıştı. Bu senin evinde oldu, doğru ama Harper ve Asher benim ailem ve inimin bir parçası. Asallar olarak Harper ve ben onu tehdit eden herkesle ilgileniriz."

"Buraya dönerse onu öldürmeyeceğime söz veremem," dedi Jolene. "Bende o tür bir kısıtlama yok. Onun öldüğünü bilmek senin için yeterli olmayacak mı?"

"Onun ölmesini istemiyorum. Kim olduğunu öğrenmeye niyetliyim. Onu yakalayıp alıkoyacağım ama öldürmeyeceğim. Onu zihinsel olarak yok edeceğim. Tamamen. Tamamen. Onu kıracağım. Ruhunu ezeceğim. İçinde hiç mücadele kalmayana kadar ona işkence edeceğim. Ve bunu tekrar tekrar yapmak için hapishanesine döneceğim korkusuyla yaşayacak. Ve yapacağım."

Jolene birkaç dakika ona baktı. "Bunun arkasında durabilirim."

Devon eğlenen bir homurtuyla Harper'ın elini sıktı. "Kendine iyi bak."

Khloë, "Ve Asher'a bizim için bir öpücük ver" diye ekledi.

Knox kolunu Harper'ın omuzlarına doladı, Harper da ona doğru eğildi ve bir kolunu onun beline doladı. Böylece Clarke'ın düşünceleri silah sesleri gibi havayı yarmaya başladı. Elbette onları başka kimse duymadı. Sadece Knox. Bu kez Clarke'ın kalkanlarından sızan sadece düşünceler değildi. Anılardı. Harper'ın anıları. Mojitoyla tatlandırılmış tadı. Teninin yumuşaklığı. Göğüslerinin ağırlığı. Parmaklarının etrafındaki sıcak ve sıkı amının hissi. Boşaldığında çıkardığı hırıltılı iç çekiş.

Knox'un öfkesi, yüzeye doğru hamle yapan iblisin öfkesiyle karışarak oda sıcaklığının düşmesine neden oldu. Cehennem kedisiyle zihinden zihine konuşarak erkeğin düşüncelerine etkili bir şekilde girdi. *O anıları senden çok ama çok kolay çalabilirim.*

Drew'un gözleri büyüdü.

Belki de kendiminkilerden bazılarını seninle paylaşmalıyım. İblis, Drew'un zayıf kalkanlarını aşarak kendi anılarını cehennem kedisinin beyinde tekrar oynatmaya zorladı. Harper boşalırken çığlık atıyordu. Knox'a onu sevdiğini söylüyordu. İblisi onu dağlarken eti yanıyordu. Yüzüklerini parmağına geçirirken yüzünün yumuşak ve sıcak olması. İkisi de mutlu ve rahat bir şekilde Asher'la oynarken onun gülmesi.

Yumruklarını sıkan Drew kaşlarını çattı. "Kafamın içinden çık."

Harper bana ait. Bana ait. Eğer onun üzerindeki hak iddiama karşı çıkmak istiyorsan, bunu şimdi yap. Ölmeni izlemekten zevk alacağım. Drew, Harper üzerindeki iddiasına itiraz etmek yerine sessiz kalınca iblis geri çekildi.

"Neler oluyor?" diye sordu Harper temkinli bir şekilde, gömleğinin arkasını avuçlarken.

Knox başparmağıyla Harper'ın çenesini okşadı. "Hiçbir şey, bebeğim.

Ciaran?"

Şeytan başını sallayarak onları malikânenin yaşam alanına geri ışınladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ciaran gider gitmez Knox, Harper'ı nazikçe kendine doğru çekti ve alnından öptü. O gelene kadar bu nazik yanı kendini göstermemişti. Ya da belki o zamana kadar gelişmemişti. "Asher'ı hayal kırıklığına uğratmışsın gibi hissetmeyi bırak." Kadının utancı o kadar güçlüydü ki Asher'ın bilincinin sınırlarını zorluyordu. Ruhları birleşmemiş olsa bile, yüzündeki ifadeden bu duyguyu hissetmek yeterince kolay olurdu.

Harper gözlerini kapattı. "Onun yanından ayrılmamalıydım." "Sanki onu bir odada tek başına bırakmışsın gibi değil. Diğerleri onunla birlikteydi. Ve uzun süreliğine gitmedin, değil mi? Hayır. Çünkü onun güvende olduğunu düşündün. Güvende *olmalıydı*. Hiç kimse Asher insanlarla dolu bir evdeyken birinin ona ulaşmaya çalışacak kadar cüretkâr olabileceğini tahmin edemezdi. Önemli olan onun iyi olması, ki öyle de." Zihinsel olarak Harper onun haklı olduğunu biliyordu. Asher'ın büyükannesinin evinde güvende olacağına inanmak için her türlü nedene sahip olduğunu biliyordu. Özellikle de Jolene *sert* misillemeleriyle tanınan güçlü bir Prime olduğu için. Ama belli ki gizemli dişi iblisin güvendiği şey de buydu, öyle değil mi? Ve Harper buna hazırlıklı olması gerektiğini düşünmekten *kendini* alamıyordu, tıpkı bu işin *yarısını* bile görmüş olması gerektiğini düşünmekten kendini alamadığı gibi

Nora'nın oyunu.

Harper üvey kardeşi Roan'ın ya da Knox'un eski yatak arkadaşı Isla'nın Asallar'ın çöküşünü görmek isteyen berbat bir grubun parçası olduğundan şüphelenmemişti ama her ikisinden de tiksiniyordu. Ama Nora'dan değil. Hayır, Harper bu kadını gerçekten *sevmişti*.

Bir eliyle saçlarını okşayan Knox, gözleriyle buluşmak için geri çekildi. Orada çok fazla azap var, diye düşündü. Göğsünde bir sancıya neden oldu. "Kendini tokatlamak istiyormuş gibi görünmene neden olacak ne düşünüyorsun?"

"Asher'ı ilk kez hayal kırıklığına uğratmadığımı düşünüyorum. Evet, Nora'nın bir Süvari olduğundan şüphelenmediğim için kendimi suçlu hissetmenin mantıksız olduğunu biliyorum ama yine de suçluluk duyuyorum."

"Seni aldığı gün tuvalete kadar sana eşlik etmediğim için kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum. Eğer eşlik etmiş olsaydım, erken doğuma zorlanmayacaktın ve doğumun büyük bir kısmını tek başına geçirmeyecektin."

Harper'ın yüzü buruştu. "Neden bu kadar bana tuvalete kadar eşlik etti?"

"Neden Nora'dan şüphelendin ki?" diye karşılık verdi. "Ben suçlu değilsem, sen de suçlu değilsin." Ama Knox onun neden suçluluk duygusuyla mücadele ettiğini anlıyordu. Doğumun her saniyesinde onun yanında olmamasının kendi suçu olmadığını biliyordu ama bu suçluluk duygusunun içine işlemesine engel olmuyordu. İçinde bir kamyon dolusu öfke de vardı. Her adımda onun yanında olma sözünü yerine getirememiş olması, doğumun her anını onunla birlikte yaşayamamış olması içini parçalıyordu.

Dalgınca kolunun üst kısmını ovuşturdu. "Asher'ı Ciaran'la bırakarak onu ihmal etmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

İblisi yüzeye çıktı ve konuştu, "Utanç ve suçluluk duyman anlamsız, küçük sfenks. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Çocuk zarar görmedi. Sıkıntı içinde değil."

"Şu anda yarı yarıya mantıklı olmamın tek nedeni de bu."

Knox kontrolü ele geçirerek iblisi geri çekilmeye zorladı ve "Asher'ı hiçbir noktada ihmal etmedin. Onu korudun

onu. Hiç kimse seni ihmalkâr bir ebeveyn olarak tanımlayamaz, Harper."

Knox kendine neden bu kadar yüklendiğini biliyordu. En başından beri iyi bir anne olamayacağı konusunda gereksiz yere endişelenmişti, kendi ebeveynlerinin sadece ebeveyn olarak değil, yaşayan varlıklar olarak da tamamen işe yaramaz olduklarını düşününce.

Annesi Carla, Harper'ı aldırma işe yaramayınca onu Jolene'e satan sapkın bir kaltaktı. Harper'ın babası Lucian ise bir çocuğun duygusal yaşına sahip, bencil bir göçebeydi. Knox, Harper'ın asla ikisi gibi olmayacağını biliyordu. Bir annenin olması gereken her şeye sahipti: şefkatli, koruyucu, besleyici, hayranlık uyandıracak kadar sabırlı ve Asher'i koşulsuz seviyordu.

Knox saçlarını kulağının etrafında kıvırdı. "Birinin eninde sonunda Asher'a ulaşmaya çalışacağını biliyorduk."

"Sanırım belki yalnız bırakılır diye umuyordum." "Ona ulaşamayacaklar, Harper. Kimse ona dokunmayacak. Ben iblis türünü yok etmesine izin vermeden önce."

"Biliyorum. Ve sen bunu yaparken ben de yanında olacağım," diye yemin etti Harper, her kelimesinde ciddiydi. Ve sonra onu öptü. Her zaman olduğu gibi, güçlü seksapeli ve alfa enerjisi onu sarıp sarmaladı. Gerçekten de onun ham cinsel çekiciliğinin etkisinden kaçmak mümkün değildi. Sinir uçlarının canlanmasını ya da tüylerinin diken diken olup bedenini aşırı duyarlı hale getirmesini engellemek mümkün değildi.

Knox geri çekildi ve dilini kızın alt dudağında gezdirdi. "Tadın çok güzel."

Bir elini adamın göğsünde gezdirdi. "İyi görünüyorsun. Çok fazla iyi. Düşüncelerimi karıştırıyor."

"Senin kokunun benimkini karıştırması gibi." Onun ağzından tekrar bir yudum aldı. İçindeki iblis biraz sakinleşti. Onu özlemişti. Her zaman özlemişti.

İlk dakikadan itibaren hem Knox'un hem de iblisin ilgisini çekmişti. Karmaşık, temkinli, anlaşılması zor ve neredeyse patolojik derecede inatçı olan güzel ve parlak küçük sfenksi her erkek için yürüyen, konuşan bir meydan okumaydı. Sadece beş

Bir buçuk metre boyunda, tamamen şehvani, doğuştan gelen bir zarafet ve demir gibi bir güce sahipti. Gür ve erotik ağzı, narin ama günahkârca kıvrımlı vücudu kadar baştan çıkarıcıydı.

Onun kendisine ait olduğunu bilmeyi seviyordu. İçine girip çıkarken parmaklarını onun şık siyah saçlarında düğümlemeyi seviyordu. Şu anda yumuşak bir menekşe renginde olan alışılmadık derecede camsı gözlerinin renk değiştirmesini izlemeyi seviyordu - bu rastgele ama sık sık yaptıkları bir şeydi.

O eşsizdi. Tekti. Kelimenin tam anlamıyla onun gibisi yoktu... ve o tamamen ona aitti. Kimse ona zarar veremez ve yaşayamazdı, bu da onu kanatan iblisin zamanının kısıtlı olduğu anlamına geliyordu. Knox, "Yanındaki sıyrığa bir kez daha bakmama izin ver," dedi.

Küçümseyici bir el salladı. "Sorun değil."

"Görmek istiyorum. Gömleğini kaldır."

"Hayır, çünkü yaygara koparacaksın. Ben yaygarayı bıraktım."

İblisi onun bu küstah tavrına gülümsedi. İnsanlar Knox'u memnun etmek için ellerinden geleni yaparlardı; ister korkudan, ister saygıdan, isterse de onun beğenisini kazanma arzusundan olsun. Harper öyle değildi. Ona "hayır" demekle hiç zorlanmamıştı. Ona asla boyun eğmemişti. Gözünü korkutmasına asla izin vermemişti. Asla onun arkadaşlığını ya da onayını istemedi. Onunla flört bile etmemişti.

Şimdi bile, ısrarla ona meydan okuyordu. Onunla alay etti. Onu hayal kırıklığına uğrattı. Onu eğlendirdi. Sürekli sabrını sınadı. Çok ileri giderse geri itti. Saçmalıklarını yüzüne vurdu.

Ayrıca hınzır bir öfkesi vardı ve bunu onun üzerine salmakta hiçbir sakınca görmüyordu, tıpkı şeytana karşı durmakta hiçbir sakınca görmediği gibi. Çok az insan ikincisini yapmaya cesaret edebilirdi.

"Bu işin peşini bırakmayacağımı biliyorsun, Harper. Yaralıyken olmaz."

Kadın homurdandı. "Ve sen de biliyorsun ki bu zorbalıkların benim için kesinlikle boşa. Bunu ilk günden

öğrendin ama yine de zorlamaya devam ediyorsun. Kafam karıştı."

Knox yalan söylemeyecekti, başlangıçta onu kontrol etmeye *çalışmıştı*; etrafındaki şeyleri kontrol etmek onun için bir içgüdüydü. Bu durumda anlamsız bir girişim olmuştu. Arkadaşı

kendi zihnine sahipti ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Aslında onu kontrol etmek istemiyordu. Bunu yapamamak hoşuna gidiyordu. Duyulma ve sayılma konusundaki ısrarına saygı göstermesini talep etmesini takdir ediyordu. Ama bu her zaman istediğini elde etmek için zorlamayacağı anlamına gelmiyordu.

Knox psişik ellerini kullanarak kadının bileklerini kelepçeledi ve arkasından tutturdu. Kadının bir dizi küfürüne aldırmadan, bir eliyle onu kendisine yapıştırırken diğer eliyle de gömleğini sıyırdı. "İyi iyileşiyor," dedi. "Yara kapandı." Başındaki kesiği yokladı. "O da güzelce iyileşiyor gibi görünüyor."

"Sana iyi olduğumu *söylemiştim*," diye kestirip attı.

"Yaptın," dedi ve boynunun hassas derisine yatıştırıcı bir öpücük kondurdu. Onu daha fazla kızdırmak istemeyen adam ellerini bıraktı. Ellerini adamın göğsünde birleştirdi ve adam dişlerini nabzının üzerinde gezdirmeseydi muhtemelen onu itmeye çalışacaktı. Onun küçük soluğuna gülümsedi. Kız inanılmaz derecede duyarlıydı ve adam bundan zevk alıyor ve yararlanıyordu. İlk tanıştıklarından beri bunu yapmıştı. Ona bu kadar sert ve hızlı aşık olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Onu daha çok şok eden şey ise iblisin de aynı şeyi yapmış olmasıydı. Onu ele geçirmek ve sahiplenmek için harekete geçmesi uzun sürmemişti.

Eğer varlık birine karşı sevgi hissedebilseydi, bu kişi o olurdu. Sevme kapasitesinden yoksun olmasına rağmen, ona değer veriyordu. Ona saygı duyuyordu. Ona karşı son derece sahiplenici ve koruyucuydu. Onu büyülüyor, eğlendiriyor ve tatmin ediyordu.

-Knox'un kimsenin yapabileceğine inanmadığı bir şey.

Harper onların psişik arkadaşı olmasaydı bile, yine de varlığı kendi yoluna demirlerdi. İblis kimseye güvenmediği için ona güveniyordu ki bu da her şeyi açıklıyordu. Tıpkı Knox'un yaptığı gibi, Harper da onu tamamen kabul etmişti. Bunu yaparken de kaderini mühürlemişti. Sıkıca ve geri dönülmez bir şekilde

Onu. Bir iblis kendini birine bu şekilde tamamen adadığında, onu *asla* bırakmazdı.

Knox burnunu onunkine sürttü. "Seni seviyorum, bebeğim." O anda omurgasındaki sertlik kayboldu. Muhtemelen bu kelimeleri pek sık söylemediği içindi. Bu sadece ona kolay gelmedikleri için değil, aynı zamanda *yanlış* hissettirdikleri içindi. Zayıf. Yumuşak. Başkalarında hissettiği aşkın aksine, Harper'a karşı hissettiklerinde duygusal ya da şefkatli hiçbir şey yoktu. Hayır, bu onu tüketen ve pençesine alan karanlık, yoğun, tıslayan, tüküren bir duyguydu.

Ona karşı uysallaştı. "Seni seviyorum."

Ruhunu lekeleyen karanlık göz önüne alındığında, Knox'u şaşırtmıştı. Ve aniden hatırladı ki, benzer şekilde bir erkek cehennem kedisini de şaşırtmıştı. "Bana Drew'dan bahset."

Konunun aniden değişmesi karşısında gözlerini kırptırdı. "O Devon'un ağabeyi. Küba'da yaşıyor ama ziyaret için eve geldi." Başını yana eğdi. "Senin iblisin neden onun kafasındaydı?"

Küçük bara doğru yürürken Knox'un ayakları hafif çam zemin üzerinde sessizce ilerliyordu. "Drew'un kalkanları çok zayıf. Bazı düşüncelerini yakaladım. Duyduklarım hoşuma gitmedi." Şişeleri işaret etti. "İçki?"

Başını sallayarak kollarını kavuşturdu. "Hangi düşünceleri duydun?"

"Baban gibi o da yıllar boyunca benim cezalandırma yöntemlerim hakkında duyduğu söylentiler nedeniyle bana karşı büyük bir nefret besliyor. Mesela bir vampire korkunç işkenceler yaptığım, onu pirinç bir tabuta hapsettiğim ve sonra da tabutun altında ateş yaktığım gibi. Tabii ki, iblislerimden birini kaçırmış ve ona büyük zarar vermişti, ama insanlar bu kısmı atlama eğiliminde."

Duraklayan Knox kendine bir cin tonik doldurdu. "Senin için kötü olduğumu düşünüyor. Çok tehlikeli. Çok soğuk. Sana gerektiği gibi değer veremeyeceğime inanıyor, bu yüzden kendini neden bana adadığın konusunda hiçbir fikri yok.

Yine de... Lucian'a benzediğim için benimle rahat hissedip hissetmediğini merak ediyor."

Harper'ın gözleri büyüdü. "Ne? Sen babama *hiç* benzemiyorsun."

"Bunu biliyorum. Ama Drew'a göre ben de Lucian kadar duygusal olarak ulaşılmaz biriyim. Bu nedenle, Drew bunun senin babalık sorunlarıyla ilgili bir durum olup olmadığını merak ediyor." Knox bardağından bir yudum aldı. "Bebeğim, o sadece benimle birlikte olmanın beni önemsedğin anlamına gelmeyen bir nedeni olmasını istiyor. Sana sahip olduğum için beni kıskanıyor ve seni bana bağladığım için beni küçümsüyor."

"Kıskanç mı?" Harper'ın kolları iki yanına kaydı. İkna olmamış bir şekilde başını salladı. "Eminim çiftleşmemi ve bir çocuğum olmasını şaşırtıcı buluyordur, beni son gördüğünde hâlâ bir iblisle ilişkiye girmemeye kararlı olduğumu düşünürsek-" "Bir gece onun için çiğnediğin bir kural," diye hatırlattı Knox, sesini dikkatle kontrol ederek. "Anılarını oldukça

yüksek sesle."

Harper neden utandığından emin olmasa da yanaklarının ısındığını hissetti. Sesi tek bir oktav bile yükselmemişti ama mükemmel yontulmuş yüzünün her çizgisine soğuk bir tehdit damgasını vurmuştu. "Kafam iyiydi."

"Evet, aslında o kadar sarhoştun ki... neydi o terim? Üçüncü kaleye."

Bu alay Harper'ın gözlerini kışmasına neden oldu. Drew'un eski dairesinde onu parmaklarıyla boşalttığına dair belli belirsiz bir anısı vardı. Ondan sonra onu ittiğini hatırlıyordu. Daha fazlası için ona baskı yapmamıştı. Sadece alnından öpmüş ve gitmişti.

Knox içkisinden bir yudum daha aldı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, tüm bunların kafamda olmasından hoşlanmıyorum. İblisim seninle ilgili bazı anılarını cehennem kedisiyle paylaşacak kadar kibardı. *Tam* olarak kime ait olduğunu gösteren anılar. Eğer cehennem kedisinin akli varsa, senden uzak duracaktır."

"Knox, Drew'un benimle ilgili bir planı olduğunu sanmıyorum. Olsa bile, bir şansı olduğunu düşünmesi zor.

Benimle. Sen ve ben sadece birlikte yaşamıyoruz, yüzüklerimizi değiştirdik, bir oğlumuz var ve ben senin soyadını aldım. Eğer tüm bunlar 'bağlılık' diye bağırıyorsa ne bağırır bilmiyorum. Geçmişindeki sürtükler bile seninle şanslarını denemekten vazgeçtiler." Ve gerçekten de Drew'un zahmet edecek kadar önemseydiğine inanmıyordu.

Knox onun yanına geçerek elini çenesinin etrafında kavislendirdi. "Harper, seninle tanıştığımda biriyle ilişkin olsaydı, bunun seni takip etmemi engelleyeceğini mi sanıyorsun? Sana daha önce de söyledim, ne pahasına olursa olsun seni onlardan alırdım. Parmağında siyah bir elmas görmek bile beni vazgeçiremezdi."

"Evet, Drew bana hiçbir zaman senin gibi değer vermedi. İkimiz de kafayı bulmamış olsaydık, eski dairemdeki o fiyasko yaşanmazdı."

"Sana hiç değer vermediğinden şüpheliyim. Seni kesinlikle sahipleniyor. Bunu hissettim." Knox son içkisini de yudumladıktan sonra bardağı masanın üzerine koydu. "Her halükarda, onun senin yakınında olmasını, kulağına benden şüphe etmene neden olabilecek sözler fısıldamasını istemiyorum."

"Benim için kötü olduğunu düşünse bile, Asher'a sahip olmamız dışında başka bir nedenle sorun yaratmaya çalışmaz. Drew kötü bir insan değil. Bir aileyi parçalamaya çalışmaz."

"Bundan pek emin değilim." Knox parmaklarını kızın koyu renk saçlarında gezdirdi ve sonra ipeksi altın rengi uçları parmaklarının arasında ovuşturdu. "Seni benden daha uzun süredir tanıyor olmasından hoşlanmıyorum. Tadının nasıl olduğunu bilmesinden hoşlanmıyorum." Knox onun amını avuçladı. "Ya da parmaklarının etrafında dalgalanan bu sıcak ve kaygan şeyin nasıl bir his olduğunu bilmesi. O benim."

Kollarını kavrayan Harper yutkundu. "Beni daha uzun süredir tanıyor ama beni senden daha iyi tanımıyor. Kimse tanımıyor."

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Knox. Başparmağını, iblisin kalçalarının arasındaki V'de bıraktığı dövme benzeri iz üzerinde gezdirdi. Diliyle sık sık izini sürdüğü karmaşık bir diken girdabıydı bu. "Tıpkı kimsenin beni senden daha iyi tanımadığı gibi. Bu da benim neler yapabileceğimi *çok iyi* bildiğin anlamına geliyor. Ne kadar tehlikeli olabileceğimi ve seni korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorsun. Clarke'ın bunu hiç öğrenmemesi onun için daha iyi olur."

Knox onu öptü. Sertçe. Derinden. Islak. Sözlerini noktalarak. Her şeyi alıyordu çünkü alması gereken oydu. Onun için çok önemliydi. Vazgeçilmez. *İhtiyacı olan* bir şeydi. Onu asla bırakmayacaktı. Asla. Ona yalvarsa bile.

Birlikte oldukları süre boyunca onu zorladığını kabul edebilirdi ve bu konuda en ufak bir suçluluk hissetmiyordu. Söylendiği kadar acımasız ve hesaplı biriydi. İstedliğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmıştı; yalan söylemiş, incitmiş, manipüle etmiş, sömürmüş, yok etmişti. En çok istediği şey Harper'dı ve ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Konu Harper olduğunda sınır tanımıyordu.

Kendisini ona vermesi ve çapa bağı kurması için onu zorlamıştı ve onu kendisine çekmek için çeşitli manipülasyon taktikleri kullanarak zaman harcarken, bilmeden ona aşık olması onu hala eğlendiriyordu. Kısa bir süre içinde daha fazlası için zorlamıştı. Onu eşi olarak kabul etmesi, yanına taşınması, yüzüklerini takması ve soyadını alması için zorlamıştı.

Hamile olduğunu duyunca *çok* sevinmişti ve karanlık, sahiplenici bir yanı şöyle düşünmüştü... *Şimdi bana daha da bağlandı.*

Dudağını ısırды ve geri çekildi. "Sakin ol, demek istediğini anladım." Adamın elini amından uzaklaştırdı, cinselliğini ona karşı bu şekilde kullanmasından hoşlanmıyordu. "Bir dakika, iblisin beni orada *damgalama* anısını paylaşmadı, değil mi?" Çünkü bir daha asla Drew'un gözlerinin içine bakamayacaktı.

Knox kaşlarını kaldırdı. "Öyle olsaydı seni rahatsız eder miydi?"

"Uh ... evet. Benimle oynama, Thorne. O garip orospu çocuğu paylaştı mı paylaşmadı mı?"

Knox dudaklarının seğirdiğini hissetti. Hiç *kimsenin iblisinden* garip bir orospu çocuğu ya da başka bir hakaret içeren isimle bahsetmeye cesaret edemeyeceğinden emindi. Ayrıca iblisinden başka birinden gelseydi böyle bir hakareti eğlenceli bulmayacağından da emindi. Bu çok basit bir şeydi ama ona zevk veriyordu çünkü hem ona hem de şeytanına güvendiğini kanıtlıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Knox. "Ama şimdi bu fikri aklına soktuğuna göre, söz konusu anıyı onunla paylaşmayacağını söyleyemem." Kadın dehşet içinde ağzı açık kaldı ve Knox kıkırdadı. "Gerçekten Harper, sence benim iblisim Clarke'a ya da başka birine o amcığı gösterir mi?" Kalçalarını kavrayan Knox onu kendine doğru çekti. "Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi."

"Dediğim gibi, iblisiniz tuhaf olabilir. Demek istediğim, aşağıda bir markamın olması da bunu kanıtlıyor."

Knox onun ağzına karşı gülümsedi. "Vücudunda bırakmak isteyeceği çok daha kötü markalar var. Siz onları 'daha kötü' olarak tanımlıyorsunuz. Ben onlara ... ilginç derdim."

Sustu. "Bu hiç komik değil."

"Bu bir şaka da değil." Ama yüzündeki panik ifadesi paha biçilemezdi. Alay etmek başkalarıyla yaptığı bir şey değildi. Dalga *geçmenin* doğasında olduğunu düşünmemişti ama kız bunu ortaya çıkarmıştı.

Harper'dan önce, çok uzun bir süre yalnız kalmıştı. İsteyebileceği her şeye sahipti -başarı, güç, lüks, çöküş. Hiçbir şey ona yasak değildi. Ama yine de tatmin olmamıştı. Ne para, ne şöhret, ne de onu sürekli arayan kadınlar.

Hem kendisini hem de şeytanını rahatsız eden yalnızlığa rağmen bir kez bile kendini bir dişiye adamamıştı. Varlık da Knox'u bir kadını sahiplenmesi için zorlamamıştı. Zaman zaman kadınlara takılmış ama onlardan çabucak bıkmıştı. Dişiler iblis için her zaman birbirinin yerine geçebilirdi; hiçbir

diğerinden daha fazla göze çarpıyordu. Avin heyecanı tatmin edildikten sonra, varlık ilgisini kaybetmişti.

"O zaman lanet iblisinle uzun uzun konuşsan iyi olur," dedi ona, "çünkü üç marka yeterli. Özellikle de bunlardan biri 'Knox Thorne'un malıdır' diye bağırان lanet bir *gerdanlık* olduğu için."

"Hmm, gerçekten de öyle yazıyor, değil mi?" Knox parmak ucunu dikenli gerdanlığın üzerinde gezdirdi.

"Bu konuda bu kadar mutlu görünmek zorunda değilsin," diye homurdandı.

Nasıl mutlu olmazdı ki? Herkesin onun kendisine ait olduğunu bilmesini istiyordu. Yüzyıllar boyunca kullanıcılar, manipölatörler ve servet avcılarıyla uğraştıktan sonra Knox bıkkın hale gelmişti. Yalnızlaşmıştı. Hatta boş. İçine bir uyuşukluk çökmeye başlamış, çevresindeki şeyler ve insanlar giderek önemini yitirmişti. Harper bu hissizliği delip geçmişti. Ona hayatının ne kadar boş olduğunu göstermekle kalmadı, onu doldurdu ve aydınlattı.

Sadece ona bakmak bile onu kucaklamak istemesine neden oluyordu. Onu korumak. Onu şımartmak. Onu korumak. Onu güvenli bir yere saklamak. Ona elinden geldiğince bakmak. Ve onun da kendisine bakmasına *izin verdiği* farkındaydı. Ona güvenmesine izin veriyordu çünkü içgüdüleri her şeyi kendi başına halletmeyi gerektirmesine rağmen, onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Erken yaşta kendi kendine yetmeye zorlanmış ve kendi başının çaresine bakmaya alışmış olması onu kızdırıyordu. Hiçbir zaman gerçekten güvenebileceği ya da dayanabileceği biri olmamıştı. Zor zamanlar geçirdiğinde başvurabileceği kimse olmamıştı. Daha da önemlisi, onu ilk sıraya koyacak kimse olmamıştı. Onun için o kişi olmuş, bir daha asla yalnız ya da ikinci planda hissetmemesini sağlamıştı.

Zaman almıştı ama hayatındaki diğerlerinin aksine onun kendisini terk etmeyeceğine güvenmeye başlamıştı. Hiçbir zaman. Artık çiftleşmelerinden emindi. Yine de onu uyardığı gibi, küçük bir parçası muhtemelen her zaman onu terk edeceğinden endişe edecekti. Bundan nefret ediyordu. Bu demek oluyordu ki

her bir parçasını ve hepsini istiyordu. Ayrıca, onun böyle bir endişeyle yaşamasını da istemiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu çünkü ona bir baş iblis olduğunu söylemeden önce kendisi de bununla yaşamıştı.

Knox, "Bebeğim, bu konuda iblisimi yargılayacak konumda olduğunu sanmıyorum," dedi. "İblisin üzerimde iki iz bıraktı."

"Evet, ama lanet bir gerdanlık değil. Cidden, neden sadece tasmamı takmıyorsun?"

"Gerdanlık değil, hayır, ama markalardan biri ensemde, bu yüzden oldukça görünür. Hatta sırtımda bıraktığı markayla birleşerek her bir markanın daha büyük görünmesini sağlıyor. Pek göze çarpmıyor." Markaları bu kadar seksi yapan da buydu. Hem Knox'a hem de dünyaya onun yasak bölge olmadığını bir ifadesiydi. "İtiraf et, işaretlenmem hoşuna gidiyor."

Burnunu çekti ama inkâr etmedi. İblisin onu damgalayacak kadar sahiplenici olması hoşuna gitmişti. Onun ve Harper'ın onu *kabul etmesi* yeterliydi. Baş iblislerin cehennemin derinliklerine ait olan kötü huylu, duygusuz yaratıklar olduğu düşünülürse, ondan yüz çevirdiği için onu ya da içindeki iblisi kim suçlayabilirdi ki? Ama onlar yüz çevirmemişti. Bunun yerine Harper ona "büyük anlaşma" demişti.

Onun ne olduğundan korkmadığından değildi. Korkuyordu ve haklı olarak korkuyordu. Ama aynı zamanda onun cehennem dokusunun bir parçası olmasını da umursamıyordu. Hâlâ onu seviyor ve ona güveniyordu, hâlâ onun yanında tamamen güvende olduğuna inanıyordu. Knox sonunda ona söylediğinde ne olduğu gerçeğiyle mücadele etmiş olsa da, bu sadece birkaç dakika sürmüştü. Onan ya da iblisten asla geri adım atmamıştı. Onları bir saniye bile reddetmemişti.

Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Sen benim için bir mucizesin, biliyorsun." Kız kaşlarını çattı, o da itiraz edemedi dudaklarını ısırıldı. "Bu doğru." Knox gibi baskın, talepkâr ve sahiplenici biriyle çiftleşmek hiçbir şekilde kolay olamazdı. Özellikle de onu çıldırtacak kadar aşırı korumacı olduğunda ve her zaman tam olarak

Sahipleniciliğinde rasyoneldi. Ayrıca son derece kontrolcüydü - bunu biliyordu. Buna sahipti. Ve bunun için sebepleri vardı.

Çocukken, tarikat benzeri bir lider kontrolü Knox'un elinden almıştı. Hayatının her uyanma ve uyuma anı başkaları tarafından dikte edilmişti - sadece ne zaman uyanıp ne zaman uyuyacağı değil, ne zaman yemek yiyeceği, ne giyeceği ve nerede uyuyacağı da. Kendi hayatı üzerinde hiçbir söz hakkı yoktu. Her türlü isyan ağır bir şekilde cezalandırılıyordu.

Ailesi sonunda lidere karşı çıkmış ancak boğazları kesilmişti. İşte o zaman Knox hayatında ilk kez içindeki iblisin kontrolünü kaybetmişti. Bu kendini savunmakla ilgili değildi. İntikamla ilgiliydi, saf ve basit.

Dış dünyaya katıldığında, bir daha asla başka birinin kontrolü altında olmayacağına yemin etmişti. Bir yetişkin olarak, daha önce mahrum bırakıldığı her şeyi aradı ve ele geçirdi - bilgi, para, bağımsızlık, başarı, mal mülk ve güç. Hayatı kendi kurallarına göre yaşayan, kendi programıyla kendi hızında hareket eden ve ne zaman ne isterse tam olarak onu alan biri haline gelmişti.

Her kadın bununla başa çıkmakta zorlanırdı. Ama Harper çoğunlukla onu kendi haline bıraktı. Onu kabul etti. Yargılamadı. Gerçekte, ona sahipti; zihnine, bedenine ve ruhuna. Ama Harper için sorun yoktu, çünkü o da Harper'a sahipti.

Tam onun o fantastik ağzının ırzına bir kez daha geçmek üzereydi ki, küçük bir zihin onunkine değdi; bir soru soruyordu. Knox gülümsedi. "Asher nerede olduğumuzu merak ediyor."

Harper'ın ağzı kıvrıldı. "O zaman gidip oğlumuzu görelim."

Knox'un öfkesi hâlâ içinde açık, iltihaplı bir yara gibi iltihaplanıyordu. Ama bu öfke artık sıcak ve kör edici değildi. Soğuk ve hesaplıydı. Daha da önemlisi, kontrol altındaydı ve Asher'a sızmiyordu.

Kollarını Harper'a dolayan Knox onları çocuk odasına götürdü. Odaya bayılmıştı. Limon rengi duvarları, pürüzsüz çam mobilyaları, duvarları ve dolap kapaklarını süsleyen ormanlık duvar resimleriyle aydınlık ve havadar olan oda, insanı içeri davet eden sıcak ve dingin bir atmosfere sahipti.

Alevler söndüğünde, yürek hoplatan bir heyecan kıkırdaması duyuldu. Asher'ın yüzü aydınlandı. "Da!" Kamyonetini pelüş halının üzerine bıraktı ve kollarını kaldırarak küçük yumruklarını sıktı.

Knox onu kucakladı ve yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Meg'i ne kadar delirttin?"

Asher ona baloncuklar üfledi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Knox.

Harper adamlarının oluşturduğu bu sevimli görüntüye gülümsedi. İnsanlar Knox'un baba olduktan sonra yumuşayacağını düşünmüşlerse yanılmışlardı. Aksine, koruması gereken bir çocuğunun olması onu eskisinden daha da gergin yapmıştı. Harper bunun kısmen kendi ebeveynlerinin onu hayal kırıklığına uğratmış olmasından kaynaklandığını düşündü

-Oğlu için daha iyisini yapmaya kararlıydı.

Sallanan sandalyeye uzanan Meg, Harper'a sert bir bakış attı. "Burada bana neler olduğunu anlatacaksın."

Sandalyenin yanında duran uşakları Dan, "Meg'in akli başından gitmiş," dedi.

Knox, Asher'ı küçük parmağı yerden tavana kadar uzanan beyaz ağaç duvar resmini izleyebilsin diye yüksekte tutarken, Harper olayı Meg ve Dan'e aktardı. Harper, Asher'a bakarak, "Ama onu kandırmamış," dedi. "Hayır, güvendiği birinin kılığına girerek ona gitti ama Asher buna kanmadı. Diğer çocuklar onun ben olmadığımı anlamadı ama o anladı."

"Asher seni görerek olduğu kadar kokundan da tanıyor. Sana benziyor olabilir ama senin kokunu almamıştır," diye belirtti Meg.

"Hiç kokusu yoktu. Ayrıca, 'Annene gel' diyordu. Eve gitme zamanı' diyordu. Bana öyle seslenmiyor." Harper ensesini ovuşturdu. "Korkmuyordu. Akli

Beni çağırmak için benimkini fırçaladı, orada alarm yoktu. Yardıma ihtiyacı olduğuna dair bir izlenim yoktu. Daha çok, 'Hey, anne, şuna bir bak' der gibiydi. İlgi çekici bulduğu bir şey gördüğünde yaptığı dokunuşun aynısı."

Knox ona gururla parlayan bir gülümseme attı. "Onu koruyacağınızı biliyordu; bu yüzden korkmadı."

Harper homurdandı. "Ya da o kalkanın içinde güvende olduğundan emin olan kendini beğenmiş küçük bir hergele."

Dan'in ağzı buruştu. "Muhtemelen ikisinden de biraz vardı."

Bir kanat çırpışını boğuk, gıcırtilı bir "gak" sesi izledi.

Asher, kapalı penceresinin yakınındaki bir ağaç dalına tünemiş kargayı fark ettiğinde yüzü kocaman bir sırtışa dönüştü. Hatta

o lanet şeye el salladı.

Dan neredeyse kibirli bir hareketle elini salladı. Havada hafif *bir* güç *itişi* oldu ve karga uçup gitti.

"Hayvanları kontrol edebiliyor musun?" Harper ona sordu.

"Hayır, ama onlarla iletişim kurabilirim," dedi Dan. "Sadece gitmesini söyledim."

"Otele geri dönmem gerekiyor, böylece Levi ile birlikte ayrılırken görülebilirim." Knox Asher'ı Harper'a verdi ve sonra şakağına bir öpücük kondurdu. "Döndüğümde yaralarını tekrar kontrol edeceğim."

Gözlerini devirdi. "Sanırım yakında tamamen iyileşeceklerini rahatlıkla söyleyebiliriz."

"Hâlâ onları kontrol etmek istiyorum." Onlar tamamen gidene kadar tatmin olmayacaktı. Knox Asher'ın saçlarını karıştırdı. "Annene karşı iyi ol." Asher yine ona ahududu üfledi. Knox kıkırdayarak daha önce toplantı yaptığı oteldeki ofisine doğru yola koyuldu.

Silah metali gözleri sert olan Levi, kaşları soru sorar gibi kalkık bir şekilde deri sandalyeden kalktı.

Knox Azrail'e "Asher iyi," diye güvence verdi. "Fiziksel olarak yaralanan tek kişi Harper'dı ve son kontrol ettiğimde onun yaraları da gayet iyi iyileşiyordu. Asher'ı kimin kaçırmaya çalıştığından emin değiliz ama ölmediklerini biliyoruz."

Levi geniş omuzlarını geriye atarak başını salladı. "Tanner bana her şeyi anlattı. Dişi iblisin arkasında hiç koku bırakmamış olması garip. Herkesin bir kokusu vardır."

"Herkes kanar ama Harper'ın bıçağında hiç kan yoktu."

Levi ağzını büktü. "O dişi iblisin bugün yaptığı şey ukalalıktı. Muhtemelen Harper'ı Jolene'in evine kadar takip etti. Bir şekilde neler olup bittiğini yakından takip etti, insanları meşgul edecek bir dikkat dağıtıcı olmasını sağladı ve sonra eve girmek için doğru zaman olduğunu düşündüğü anda atladı. Bu tür şeyler sabır, zeka ve cesaret ister. Bu da neredeyse bir kurbağa ile karşı karşıya olmadığımız anlamına geliyor ki bu da her zaman iyi bir haberdur." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne tür bir iblis olabileceğine dair bir teorin var mı?"

Knox iç çekerek elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Hayır. Yine de bunun ille de bir 'dişi' olmadığını düşünmemiz gerektiğini sanıyorum. Asher'a yaklaşmak için Harper'ın formuna büründüler ama bu onları dişi yapmaz. Kolaylıkla erkek de olabilirler."

Levi yemin etti. "Bunu hiç düşünmemiştim. Yani bırakın hangi cins iblis olabileceklerini, hangi cinsiyette olduklarından bile emin olamıyor muyuz?"

"Hayır, yapamayız," diye doğruladı Knox. "Ama kesin olarak bildiğimiz bir şey var."

"Ne?"

"Kanamayabilirler - ya da en azından arkalarında kan bırakmayabilirler - ama acıyı hissedebilirler." Knox'un sesi derinleşti. Koyulaştı. "Bu beni çok rahatlatıyor, çünkü onları sonsuz, dayanılmaz, ruhu yok eden bir işkence dünyasına sokmaya niyetliyim. Her ağlayış, çığlık ve merhamet yakarışlarından zevk alacağım. Korkularını, dehşetlerini ve umutsuzluklarını kucaklayacağım."

"Peki ya bittiğinde?"

"Asla bitmeyecek." Knox ve Harper, daha hamile kalmadan önce bile, eğer biri gelip

çocuklarının peşine düşerlerse, o şerefsizce akıl almaz bir acı çektirirler ve çocuklarını hedef almanın *büyük bir* hata olacağı yönünde güçlü bir mesaj verirler.

Levi'nin sırtışı biraz kana susamış gibiydi. "Gerçekten böyle parti yapmayalı uzun zaman olmuştu. Bunu dört gözle bekliyorum. Patlamış mısır getireceğim. Ve motorlu testereyi. Bıçağı körelmiş paslı olanı. Aklımızdaki şey için uzuvlarına ihtiyaç duymayacaklar."

Knox onun sırtışına karşılık verdi. "Sadece sıcak ütüü unutma, böylece kütükleri dağılayabiliriz. Sıcak ütüü hep unutuyorsun."

"Biliyorum. Tanrı aşkına, kim bir partiye sıcak ütü getirmeyi unuttur ki?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç gün sonra kapı çalındığında Knox evindeki ofisinde bilgisayar monitörlerinden başını kaldırdı. "İçeri gel," diye seslendi. Levi ağırbaşlı bir ifadeyle içeri girdiğinde Knox'un kasları kaskatı kesildi. "Ne oldu?"

Nöbetçi uzun bir nefes verdi. "Görmeniz gereken bir şey var." Elindeki iPhone'u havaya kaldırdı. "Bu görüntü dün gece YouTube'da yayınlandı, ancak birilerinin bunu fark etmesi biraz zaman aldı."

Knox cep telefonunu aldı ve başparmağıyla "oynat" a dokundu. Kamera, kalın bir iple sandalyeye bağlanmış, dudakları ve çenesi titreyen bir kadının yakın plan görüntüsünü veriyordu. Karanlık odadaki tek ışık başının üzerindeki ışıktı ve bu ışık kadının tanıdık gözlerindeki dehşeti aydınlatıyordu. *Lanet olsun.*

"Kameraya gülümse, Alethea," dedi arka plandaki bir ses. Garip bir şekilde bu ses Alethea'nın kendisine aitti.

O sırada başka bir figür belirdi ve onun arkasında durmak için hareket etti. Vücutlarının sadece küçük bir kısmı görüldüğü için boylarından emin olmak mümkün değildi.

"Sizin de anlayabileceğiniz gibi," diye devam etti ses, "Alethea'nın sesini bir süreliğine çaldım. Suçlayıcı bir şey bağırmasına izin veremem, değil mi?"

Alethea bir şeyler mırıldandı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Sanırım çoğunuz benim kim olduğumu biliyorsunuz," diye devam etti arkasındaki kişi. "Belki tam olarak kim olduğumu değil. Ama *ne* olduğumu bileceksiniz. Dördüncü Atlı'ya baktığınızı bileceksiniz."

Knox dişlerini sıkarak küfretti ama gözlerini ekrandan ayırmadı.

Dramatik bir etki yaratmak için verilen bir aradan sonra ses devam etti: "Evet, grubumun varlığından şüphe duyanlara söylüyorum, biz gerçeğiz. Yurttaşlarım -Isla, Nora ve Roan- ölmüş olsalar da amaç aynı. ABD Başbakanları düşmek *zorunda*. Ama, gerçekten, ölümler olmak zorunda mı? Nedenini anlamıyorum. Eğer her bir ABD Başkanı düşerse, bu iş burada bitecek. Değilse, birçok kişi ölecek. Ve siz, Bay Thorne, bunu yapan ilk kişi olacaksınız. Bu kişisel bir şey değil. Siz sadece benim yolumdasınız, tıpkı Alethea'nın benim yolumda olduğu gibi."

Süvariye bir şeyler fırlattı ama sözleri yine sessiz kaldı.

Elini kızın başına koydu. "Şimdi ne olduğunu göreceksin Yoluma çıkanlara bunu yaparım." Avucundan cehennem ateşi fışkırdı ve bir anda kızın bedenini sardı. Süvari sesini çalmasaydı, çığlıkları ateşin tıslama ve patlama seslerini bastıracaktı. Cehennem ateşi derisini yedikçe derisi kabarıyor ve eriyordu. Sonunda kömürleşmiş, kararmış, dumanı tüten cesedi koltuğuna yığıldı. Sonra video sona erdi.

Knox elini yüzüne sürdü. "Tanrım."

Yüzü asık olan Levi başını salladı. "Ondan hiç hoşlanmadım ama ölümüne ateş

... Bunu onun başına gelmesini istemezdim."

Eğer normal biri olsaydı, Knox muhtemelen onun ölümü üzerine bir miktar keder hissederdi. Onu yüzyıllardır tanıyordu ve birçok kez aynı yatağı paylaşmışlardı. Ama Knox küçük sfenksi eşi olarak kabul ettiğinden beri o da Harper'ı incitmek için elinden geleni yapmıştı. Bu yüzden dişi iblise karşı aşağılamadan başka bir şey hissetmez olmuştu.

Geçmişindeki diğer kadınlar gibi Alethea da zarif, kültürlü, sofistike ve bakımlıydı. O zamandan beri

Harper'ı kendisinden aşağı gördüğü için, Alethea onun Harper üzerindeki hak iddiasını Levi'nin deyiimiyle "kişisel bir hakaret" olarak algılamıştı. Ama Alethea'nın ona karşı tam bir sürtük gibi davranmasının tek nedeni bu değildi. O da - diğer pek çokları gibi- Harper'dan korkuyordu. Dahası, Alethea eşini neyin "heyecanlandırıldığını" bir türlü anlayamamıştı. Alethea ne yaparsa yapsın ya da ne kadar ileri giderse gitsin, Harper'ın soğuk "zamanımı harcamaya değmezsin" havasını delemiyor ya da onu gerçekten acıtacak yerinden vuramıyordu.

Harper gerçekten de kırılması zor bir cevizdi. Onu tahmin etmek zordu. Rencide etmesi zordu. Manipüle edilmesi imkansızdı. Kendi türünde ender rastlanan bir şekilde, hiçbir güç arzusu da yoktu. Açgözlülük, bağımlılık ya da adrenalin patlaması arzusuyla da hareket etmiyordu. Diğer Asalların aksine, saygı ya da itaat talep etmedi. Statüsüyle gösteriş yapmıyor ya da diğerlerinden üstünmüş gibi davranmıyordu. Alethea onu hiçbir zaman anlayamamıştı.

Hiç şüphesiz Harper'ın inanılmaz derecede güçlü olmasını da kıskanmıştı; hatta o kadar güçlüydü ki bir ölüm büyüsunü bile savuşturmuştu. İblisler güce saygı duyarlardı ve bu yüzden de diğer Asallar istemeye istemeye ona saygı duymakla kalmamış, onu Knox'un eşi olarak kabul etmişlerdi. Ancak Alethea, Harper'a hiçbir zaman düşmanca davranmamıştı. Bu nedenle, onun ölümü üzerine herhangi bir keder duyacak gücü kendinde bulamıyordu. Ama içinde pek iyi bir şey olmadığı için, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Düşüncelerinden sıyrılan Knox, iPhone'u nöbetçisine geri verdi. "Klibin web sitesine girmesine bile şaşırdım."

"Bazı izleyiciler 'özel efektleri' eleştiren ve Alethea'yı kötü bir aktör olarak nitelendiren yorumlar yaptı. YouTube'daki insanların bunun gerçek olduğunu düşündüklerinden şüpheliyim. Neden düşünsünler ki?"

Knox başını eğerek Levi'nin haklılığını kabul etti. "Jonas'ı aramam gerekecek. Eminim şimdiye kadar videoyu izlemiştir ve konuşacak havada değildir ama onunla konuşmam gerek. Süvari önce benim ölmemi istediğini söyledi. Ve her ne kadar

Ayrıca beni sadece Asallar geri çekilmeyi kabul etmezse öldüreceğini söyledi, bunun Asher'a olanların arkasında olmadığı anlamına geldiğini sanmıyorum."

"Ben de öyle. Size saldırmak istediğine dair önceden haber vermesi mantıklı değil - elde edebileceği her türlü avantaja ihtiyacı var. Bence Asher'ın peşinden birini gönderdi. Bence gardını düşürmeni umarak bir süre bekledi ve sonra aniden saldırdı. Muhtemelen ani bir saldırının etkili olacağına inanıyordu."

"Ama öyle değildi. Tek yaptığı bizi onun planlarından haberdar etmekti, dolayısıyla bu videoyu çekerek ve korkunç uyarılarda bulunarak kaybedecek bir şeyi yoktu."

"Kamuoyuna bir açıklama yapmalısın," diye önerdi Levi. "Asher için birinin gönderildiğini açıklayın. Bu pek çok insanı, özellikle de inimizi ve hatta bazı Asalları öfkeliendirecektir. İblis türünün korkmasına değil, öfkelenmesine ihtiyacımız var."

"Jonas'la konuştuktan ve gerçekleri öğrendikten sonra bir açıklama yapacağım." Knox görüntüleri düşünürken ağzını büktü. "Süvari onun yoluna çıktığını söyledi. Onu şahsen tanıyor olması muhtemel görünüyor."

Levi başını salladı. "Thatcher'la yatıyordu ama uzun sürmedi. Alethea'nın ilişkileri hiç sürmedi."

Yeterince doğru. "Başkası söylemeden önce Harper'a söylemeliyim." *Bebeğim, bir dakikan var mı?*

Bal, kahve ve yer mantarı kokan psişik tadı zihnine aktı ve her boşluğu doldurdu. *Elbette*, diye cevap verdi. *Asher öğleden sonra uykusundayken atıştırmalık bir şeyler hazırlıyorum.*

Knox mutfağa gittiğinde onu tezgâhın başında durmuş, simitin üzerine yumuşak peynir sürerken buldu. "Meg nerede?" diye sordu. Hizmetçi genellikle onlar fırsat bulamadan yemeklerini hazırlardı.

"Kız kardeşini ziyarete gitti." Harper onun yüzünde gördüğü şey karşısında kaşlarını çattı. "Ne oldu? Lütfen bana Asher'ı kimin kaçırmaya çalıştığını bulduğunuzu söyleyin."

"Keşke yapabilseydim." Knox onun ellerini tuttu ve kendisine doğru çekti. "Bunu söylemenin nazik bir yolu yok. Alethea öldü."

Harper uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Öldü mü?"

"Öldü. Cinayeti YouTube'da yayınlandı." Ona görüntülerden ve katilin kalan Süvari olduğunu iddia ettiğinden bahsetti. "Klibi izlememeni tavsiye ederim - çok çirkin. Bunu kafanda tutmak istemezsin."

Harper şok olmuş bir halde elini saçlarının arasından geçirdi. Dişi iblisin ölümüne üzülmüş gibi davranamazdı. Aslında Alethea'ya karşı en basit saygıyı bile duymuyordu, bu yüzden de kadınla oynamaktan büyük keyif alıyor, türünün rastgele bir memeliye dönüşebilme yeteneğinden dolayı ona "yunus" diyordu. Yine de Harper onun ölümünden dolayı hiçbir tatmin duygusu yaşamadı. "Ölmek için çok kötü bir yol. Bunu onun için istemezdim. Kimsenin başına gelmesini istemezdim. Belki Asher'ı almaya çalışan kişi hariç. *Onlara* hiç bitmeyen bir işkence dilerdim."

Suçlunun başına gelecekler

Alethea yaptı, Knox bundan emin olacaktı. Pek çok kişi Harper'ın Alethea'nın ölümüne verdiği merhametli tepkiye şaşırmış olabilirdi ama bunun nedeni onun sert dış görünüşünün altında yatan lokum gibi merkezi görememeleriydi. Knox onun içinde böylesine şefkat ve merhamet olmasını seviyordu. Bazıları bu nitelikleri zayıflık olarak görebilirdi. Ama ona göre, kana susamış olduğu kadar iyi kalpli olması da onu güçlü kılıyordu. Birçok yönü vardı ve bu ona avantaj sağlıyordu.

Knox, "Jonas'la konuşmak ve Alethea'nın kaybolmadan önce kimlerle ilişki kurduğunu öğrenmek niyetindeyim," dedi. "Önce ona yas tutması için zaman tanımamak duyarsızlık olabilir ama Süvari harekete geçiyor, vaktimiz yok."

"Jonas o pisliğin yakalanmasını isteyecektir. Bunu gerçekleştirmeye niyetli olduğunuzu açıkça belirtirseniz, daha işbirlikçi olacaktır. Kahretsin, onun için üzülüyorum. Ona güvenmiyorum - Lou ile anlaşma yapmak istediğini bilmeden

ama bir kardeş kaybetmek zor olmalı." Harper yüzünü buruşturdu çünkü kendisinin de bir kardeşini kaybettiğini hatırladı. Onu öldüren de kendisiydi.

"Roan'ı düşünüyorsun. Dur." Knox ellerini onun omuzlarına koydu. "Daha önce de söylediğin gibi, ya o ya da sen. Sen kendini seçtin. O senin için asla bir kardeş olmadı. Asla olmadı. Alethea'yı öldüren kişiyle birlikte çalıştığını da unutmayalım. Katili videoda Roan'ın adını Atlılardan biri olarak bile verdi."

"Carla bunu iyi karşılamayacaktır," dedi Harper. Yabancılaştığı annesi Roan'ın ABD Primes'in düşüşünü görmek için asla bir komploya karışmayacağı konusunda kararlı olmakla kalmıyor, Dört Atlı'nın gerçek olduğuna bile inanmıyordu. Şimdi gerçeğe yüzleşmek zorundaydı. Dahası, yanıldığıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Harper, Carla'nın bu iki şeyden de nefret edeceğinden emindi.

Carla, eşi Bray ve en küçük oğulları Washington'daki inlerine yerleştiklerinden beri, Harper'la Asher doğmadan önce hiç konuşmamışlardı. Belki de bu Harper'ı üzmeliydi. Üzmedi. Kim hayatında sadece bir kez kendisini aldırmaya çalışmakla kalmamış, ruhunu bir konteynere hapsedmek işe yaramayınca onu babasının ailesine satmış bir ilgi bağımlısını isterdi ki? Harper kesinlikle istemezdi.

Bir yetişkin olarak Harper, Carla'nın çok küçük bir parçasının aralarında farklı şeyler olmasını dilediğini gösteren küçük şeyler keşfetmişti ama kadın gerçekten de çocuklarından herhangi biriyle sağlıklı bir anne-çocuk ilişkisi kuramayacak kadar çarpıktı. Bu narsistlerin ders kitabıydı, gerçekten, bu yüzden Harper bunu kişisel olarak algılamadı.

Başlangıçta Carla'nın Harper'ın yardımcı başrolü olmasını kabullenmiş olduğu görülmüştü ama Harper yakın zamanda onun Roan'ın ölümünden *önce de inini* değiştirmek istediğini keşfetmişti. Dramadan beslenen ve hiç bitmeyen bir kurban olan Carla, her türlü sempati ve

onun ölümü için alabileceği ilgiyi. Ayrıca inin Harper'a karşı döneceğini de ummuştı. Ama olmadı. Harper'ın hamileliği ona Carla'nın sürekli arzuladığı ilgi odağını kazandırdığında Carla'nın öfkesi daha da artmıştı. Yani, evet, onlar için hiç umut yoktu.

"Hayır, bundan hoşlanmayacak," diye kabul etti Knox. "Ama Washington'da olduğu için bunu duymak zorunda kalmayacaksınız."

Harper, "Tabii Yeraltı'na gitmeyi göze almazsa," diye belirtti. Şeytani oyun alanı en iyi şekilde Las Vegas şeridinin abartılmış bir versiyonu olarak tanımlanabilirdi ve dünya çapında şeytanları kendine çekiyordu.

"Yeraltı girişinin üstündeki kulübün kapıcıları, onun, Bray'in ya da Kellen'in içeri girmesine izin vermemeleri konusunda benden kesin emir aldılar. Kellen ile bir tür ilişki kurmayı umduğunu biliyorum bebeğim, ama artık kafanı karıştırmasına izin vermeyeceğim."

"Ben de öyle," dedi Harper. Genç kız başlangıçta ona ulaşmıştı ama ne zaman ailesiyle arasında bir anlaşmazlık çıkarsa kötü bir alışkanlık gibi onu terk ediyordu. Asher doğduğunda ona bir kutlama mesajı göndermişti ama o zamandan beri ondan haber alamamıştı. Ağabeyinin ölümünden sorumlu olduğu düşünülürse, nasıl bir ilişki kurabileceklerini de anlamıyordu. Sadece onu biraz tanımış olması yeterli olacaktı.

"Alethea'ya ne olduğu konusuna dönelim," dedi Harper. "Eş-Başbakanınız olarak Jonas'ı görmeye sizinle birlikte gitmem gerektiğini biliyorum. Ama Alethea ile aramızda o kadar büyük bir husumet vardı ki, şu anda görmek isteyeceği en son kişi benim."

"Haklısın. Acısını senden çıkarmayacağına da güvenmiyorum, o yüzden burada kalman her açıdan daha iyi olur." Bu da Knox'un aşırı korumacı tavrına gayet uygundu.

"Asher'a neredeyse ne olduğunu ona anlatacak mısın?"

"Evet." Knox ellerini kadının omuzlarından geçirip kollarına indirdi ve sonra kalçalarını kavradı. "Halka açık bir gösteri yapacağım."

ama önce Jonas'tan biraz bilgi almam gerekiyor."

"Süvari'nin o klibi sadece Başbakanlar'a istifa etmeleri gerektiğini söylemek için mi çektiğini düşünüyorsunuz gerçekten?"

"Hayır. O insanların korkmasını istiyor. Ondan korkmalarını. Bu ona güç verir. Alethea bir Prime'ın kız kardeşiydi. Diğer Prime'lar yakında kendi akrabalarından birinin hedef alınıp alınmayacağını merak edecekler. Katili sıradakinin ben olacağımı söyledi ama bu kimseyi rahatlatmayacak. Endişelenecekler, dengeleri bozulacak ve ne düşüneceklerini bilemeyecekler."

"Ki buna *bayılacaktır*."

"Evet, sanırım öyle olacak." Knox başparmaklarıyla kızın kalça kemiklerini yokladı. "Asallar muhtemelen konuyu tartışmak için bir toplantı isteyeceklerdir. Ne kadar endişeli olurlarsa olsunlar, hiçbirinin istifa etmeye hazır olacağını sanmıyorum ama konuyu ele almak isteyeceklerdir."

"Toplantıyı kendimiz aramalıyız. Vegas'ta olursa seyahat etmek zorunda kalmayız." Asher'ı geride bırakmak istemiyordu ama onu da yanında götürmek istemiyordu.

"Levi'ye ayarlatırım." Knox onun ağzına hafif, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Daha sonra konuşuruz. Simidinin tadını çıkar."

Ofisine dönen Knox, Levi'ye Asallar için bir toplantı ayarlaması emrini verdi ve ardından bilgisayarından YouTube görüntülerini açtı. Monitörü büyük olduğundan Knox, Levi'nin hücresinde olduğundan çok daha iyi bir görüntüye sahipti.

Kaydı tekrar izledi, bu kez eleştirel bir gözle. Süvarinin hareketlerini izledi, vücut dillerini gözlemledi ve kıyafetlerini not etti. Ayrıca arka planı da inceleyerek bulundukları yere dair ipuçları aradı.

Bir kadın gibi hareket etmiyorlar, diye düşündü. Orada bir erkek havası vardı, her adımda erkeksi bir güven. Yapılarından emin olmak zor olsa da, kadınsı kıvrımlara sahip gibi görünmüyorlardı. Söyleyebildiği kadarıyla giysileri koyu renk ve sadeydi.

Atlının elini Alethea'nın başına koyduğu bölüme geldiğinde Knox görüntüyü durdurdu ve

eli yakınlaştırdı. Kalın, erkeksi parmaklar. Uzun tırnaklar yok. Aslına bakılırsa, hemen kesilmişlerdi. Tenleri beyazdı ama soluk değildi. Kafkasyalı bir erkek, diye karar verdi Knox.

Knox görüntüyü ne kadar yakınlaştırırsa yakınlaştırsın, arka planda herhangi bir nesne göremedi. Tahmin etmesi gerekirse, duvar boyasının koyu olduğunu söyleyebilirdi, çünkü gölgeleri aydınlatan hiçbir renk yoktu. Boş, kasvetli bir oda gibi görünüyordu. Belki de bir bodrum.

Atlıyı ve arka planı incelemek için yarım saat harcadıktan sonra Knox görüntüyü tekrar izledi. Bu kez Alethea'ya odaklandı. O anda hiç de bir encantada'ya, yani dişi bir seks şeytanına benzemiyordu. Oh, doğaüstü cazibesi hâlâ oradaydı ama sulu gözlerindeki katıksız dehşetle lekelenmişti. Sadece dehşet değil... ihanet. Süvari'yi tanıyordu. Onları, yaptıklarından ihanete uğramış hissedecek kadar iyi tanıyordu.

Saçları dağılmamıştı ve bulaşmış rimeli dışında makyajı da yerli yerindeydi. Bu nedenle Knox onun tutsak olduğundan şüpheliydi. Ne kadar süredir Süvari'yle birlikte olduğundan emin olamıyordu ama Knox onun orada kendi iradesi dışında bulunduğu inanmıyordu - en azından başlangıçta.

Knox ikinci kez izlerken, kadının ilk kez ağzından bir şey kaçırdığı kısma odaklandı. Yüzünü yakından görmesine rağmen dudak okuması kolay değildi.

"Klibi tekrar izliyor musun?"

Harper içeri girdiğinde Knox başını kaldırdı. "Bebeğim, bunu görmek istemezsin, bu konuda bana güven. Kısa bir süre önce yemek yemişken kesinlikle bakmak istemezsin."

Harper gözlerini devirdi. "Bana ne zaman narin olduğumu hatırlat." Şık siyah, U şeklindeki yönetici masasının etrafından dolandı ve birden fazla bilgisayar ekranından birine baktı. Alethea'yı kendini beğenmiş ve şirret görmeye o kadar alışmıştı ki, encantada'nın bu kadar korkmuş görünmesi ayrı bir şoktu. Harper tutsak olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

Hayatın bir başkasının ellerindeydi. Ve cehennem ateşiyle ölmek, bu çok acı verici olurdu.

Knox, "Bu kişinin kim olduğunu ve Alethea'nın nerede öldürüldüğünü belirlemeye yardımcı olabilecek ipuçları arıyorum" dedi.

Harper ona döndü. "Bir fikrin var mı?"

"Bu noktada, Süvari'nin aslında bir erkek olduğundan oldukça eminim. Beyaz. Kendinden emin. Alethea'yı iyi tanıyordu ve Alethea ona bir dereceye kadar güvenmişti. Dehşetin altına bakarsanız, gözlerindeki ihanetin ipuçlarını görebilirsiniz."

Harper ekrana doğru eğildi. "Haklısın. Ne söylemeye çalışıyor?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." Klibi hafifçe geri sardı. "Burada, 'Lütfen' diyor gibi görünüyor. Sonra duraklıyor, dudaklarını yalıyor ve 'Bunu yapma' diyor. Süvari, ABD Asallarının nasıl düşmesi gerektiği hakkında konuşuyor ve sonra - onu ateşe vermeden hemen önce - başka bir şey söylemeye çalışıyor, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum."

"Benim için oynat." Harper tekrar ekrana doğru eğildi ve Alethea'nın ağzının hareketine odaklandı. "Sen. Öldün. 'Sen öldün' diyor."

Knox başını salladı, artık her şeyi daha net görebiliyordu. "Bir sonraki kısmı o kadar hızlı söylüyor ki anlayamıyorum ama sanki ona 'Atlatacak' demeye çalışıyor. Neyi atlatacak? Ve 'o' kim?"

Harper klibin o bölümünü izledi ve sonra başını salladı. "Hayır, 'get' değil. Ağzından 'g' sesi çıkmıyor, 'k' sesi çıkıyor. Seni... öldürecek... Kelimeleri neredeyse tükürüyor, bu yüzden anlamak zor, ama ben "Seni öldürecek" demeye meyilliyim. Sanırım 'o' derken seni kastetti."

Atlı az önce Knox'tan kurtulmakla ilgili sohbet ettiğine göre bu mantıklı olabilirdi. "Sanırım haklı olabilirsiniz."

"Neden onun adı ya da başka bir şey gibi *yararlı bir şey* söylemedi?"

Knox da aynı şeyi düşünüyordu. "Bize ipucu verebilecek bir şey söylemeye çalışmış olabileceğini umuyordum."

"Jonas'ı aramayı denedin mi?"

"Evet. Cevap vermiyor, ki bu beni şaşırtmadı. Eğer yas tutuyorsa, herhangi biriyle konuşmak istemesi pek olası değil."

Harper gözlerini kıstı. "Yas *tutuyorsa*" dedin. Neden olmasın ki? Sence onu öldüren kişi o olabilir mi?"

"Bilmiyor musun?"

Bir an için bunun üzerinde düşündü. "Alethea'ya oldukça yakın görünüyordu, bu yüzden ona zarar verdiğini hayal etmek zor. Aslında Atlı'nın Alethea'yı Jonas'ın onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğini bildiği için öldürmüş olabileceğini düşünüyordum. Bu onu bir sorun haline getirdi, değil mi? Çünkü Jonas Alethea'yı bulmuş olsaydı, Süvari'yi de bulmuş olurdu."

Knox başını eğerek, "Evet, o bir sorumluluktu," dedi.

"Biliyor musun, Alethea'nın böyle bir insan olduğunu düşünmemiştim.

Hayatı için bile kimseye yalvarmayan bir kadındı. Gerçekten dehşete düşmüş olmalı."

Knox bunu düşünmemişti. Başını salladı. "Alethea bırakın bir YouTube videosu aracılığıyla tüm dünyayı, kimsenin onu ağlarken görmesine bile izin vermezdi. Dediğiniz gibi, çok korkmuş olmalı." Ama kimden?

Jonas hiçbir telefona cevap vermeyince Knox ertesi gün Prime'ın evine gitti. Ancak Levi ön kapının yanındaki tuş takımının dahili dahili telefonuna isimlerini söylediğinde, uşak Jonas'ın ziyaretçi kabul etmeye uygun olmadığını iddia etti. Başka bir deyişle, üzüntülerinden boğuluyordu.

Uşak Levi'ye, "Yetenekleri üzerindeki kontrolü pek iyi değil," dedi. Bu sürpriz değildi, çünkü keder bir iblisin kontrolünü sarsabiliyordu. "Belki Bay Thorne bir hafta kadar sonra dönebilir."

Knox penceresini indirdi ve dahili telefona konuştu. "Başbakanınızla konuşmam çok önemli. Eğer ona zaman tanıyabilseydim, bunu yapardım. Ama bu çok önemli."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra uşak içini çekti. "Madem ısrar ediyorsunuz, Bay Thorne." Yüksek bir bip sesi duyuldu ve ardından demir kapılar açıldı.

Levi arabayı büyük malikâneye doğru sürerken Knox geniş çimenlere, heykellere, çeşmeye ve kalın beyaz sütunlara baktı ve Harper'ın bir keresinde burayı nasıl gösterişli ve ruhsuz olarak nitelendirdiğini hatırladı. Knox ona katılabiliirdi. Kendi malikânesinin de bir karakteri ve kişiliği olduğunu düşünmek istiyordu. Jonas buraya ev hissi vermek için fazla gösterişli olmaya niyetli görünüyordu.

Levi, Knox'a arduvaz basamaklardan uşağın endişeli bakışlarla beklediği ön kapıya kadar eşlik etti. Uşak onları açık girişten geçirip uzun bir koridordan geçirerek cila, odun dumanı ve konyak kokan geniş bir salona götürürken ayakkabıları taş zeminde tıkırdadı.

Kalın kadife perdeler kapalıydı ve ışıklar sönüktü ama Knox şöminenin yanındaki pelüş koltukta oturan Jonas'ı fark etti. Alevlerin titremesi onun boş ifadesini ve kırmızı çerçeveli gözlerini aydınlatıyordu. Hem şaşkın hem de yıkılmış görünüyordu.

Jonas, "Yalnız kalmak istediğimi açıkça belirtmiştim, Rodger," diye geveledi. Kapıya doğru baktı ve yavaşça ona doğru gelen Knox ve Levi'yi görünce donakaldı. Rodger hızla uzaklaşırken kapı arkalarından sessizce kapandı.

Jonas Knox'a kıs kıs güldü. "Neden buradasın? Kına yakmaya mı geldin? Kardeşimin öldüğüne sevindiğine şüphe yok. Artık eşini daha fazla üzemez, değil mi?"

Knox bu çemkirmeye bir yanıt bile vermeyecekti. Jonas'ın böyle bir çıkış yapmasını bekliyordu, bu yüzden Harper'ın gelmekte ısrar etmemiş olmasından son derece memnundu.

Jonas'a yalan söyleyip Alethea'nın ölümünün yasını tuttuğunu iddia edemezdi. İkisi de bunu biliyordu.

Her fırsatta eşini aşağılayan Alethea'ya karşı sonlara doğru nefretten başka bir şey hissetmemiştir. Ondan hiç hoşlanmamış olan iblisi, ona karşı zerre kadar acıma bile hissetmiyordu.

Jonas titreyen eliyle masadan kristal bir bardak aldı ve konyağı höpürdeterek içti. "Bahse girerim Harper bir kutlama partisi düzenliyordur. Muhtemelen Alethea'nın ölümünün klibini senin lanet olası ev sinemanda HD olarak oynatmayı planliyordur. Oh evet, buna bayılacak."

Knox iç çekerek kaşlarını kaldırdı. "İşin bitti mi?"

Jonas ona ters ters baktı. "Tanrım, çok soğuksun. Alethea'yı sayısız kez yatağa götürdün ama yine de hiç keder duymuyorsun, değil mi?"

"Onunla senin ilgilendiğin gibi ilgilenmediğim için bana bok mu kusacaksın? Kız kardeşinin katilinin cezasını çekmesiyle daha çok ilgileneceğini düşünürdüm."

Jonas durdu, gözleri keskinleşti. "Kim olduğunu biliyor musun? Bana adını söyle."

"Adını bilmiyorum. Henüz. Ama onu teşhis etmek niyetindeyim. İhtiyacım olan

Bunu yapmak için yardımınız gerekiyor."

Jonas sandalyeye çökerek şömineye baktı. "Kim olduğunu bilseydim, şu anda benim zindanımda olurdu."

Zindanı mı var? diye sordu Levi.

Görünüşe göre öyle, dedi Knox.

Hah. Bunu beklemiyordum.

"Peki ya birlikte vakit geçirdiği insanlar?" Knox sordu. "Onlarla görüştünüz mü?"

"Kaybolduktan sonra onlarla konuştum. Hiçbiri nerede olduğunu bilmiyordu. Kaybolduğunu insan yetkililere bildirmelerine izin veremeyeceğim için hepsine taşındığını söylemek zorunda kaldım. Son zamanlarda hiçbiri benimle iletişime geçmedi, bu yüzden YouTube'daki bağlantıma videoyu kaldırtmadan önce video klibi görmediklerini varsayıyorum."

Knox, "Sanırım bağlantınıza klibi yükleyen kişi hakkında herhangi bir bilgisi olup olmadığını sordunuz," diye sordu.

"Kişi hakkında ellerinde sadece bir e-posta adresi vardı. İnimden bir teknoloji uzmanına izini sürmesini söyledim. Yapamayacaklarını söylediler. Bir vekil kullanılmış." Jonas sert bir ifadeyle Knox'a baktı, yüzü kızgınlıkla buruşmuştu. "Ama belki de bunu zaten biliyordur."

"Affedersiniz?"

"Belki de o klipteki *sendin*. Belki de dördüncü atlı sensin. Belki de şüpheleri üzerine çekmek için bir sonraki kurban olmaktan bahsettin."

"Belki de dördüncü atlı sensin," diye karşı çıktı Knox. "Toplantıda Lucifer'le bir anlaşma yapmak istediğini duyduğunda yüzünü gördüm - şok olmuştu. Endişeliydi. Belki de Lucifer'den ne istediğini öğrenmiştir. Belki de hoşuna gitmedi. Belki de sırrınızı korumak için onu öldürdünüz."

Gözlerini kocaman açan Jonas hırladı. "Kız kardeşime asla zarar vermezdim."

"Ve asla bir kameranın arkasına saklanmazdım."

Jonas alaycı bir tavırla biraz daha konyak içti. "Sanırım yapmazdın. Hiçbirimizin seni yenemeyeceğinden o kadar eminsin ki
_"

"Onun katilinin kim olduğunu bilmek istiyorsun. Ben de onun kim olduğunu bilmek istiyorum. Bu oyunu oynamak yardımcı olmuyor."

"Sadece git." Jonas ona doğru küçümseyici bir el hareketi yaptı ama bu hareket güçten yoksundu. "Seni dördüncü atlıya götürecek hiçbir şey söyleyemem çünkü hiçbir şey bilmiyorum."

"Ona yabancı değildi Jonas. Birbirlerini tanıyorlardı. Zamanını kiminle geçiriyordu?"

Gözlerini kapattı ve cevap verdi: "Bilmiyorum. O kayboldu, hatırla."

"Ondan önce kiminle birlikteydi?"

"*Bilmiyorum.*"

Knox farklı bir yol deneyerek, "Lucifer'den ne istediğini çok iyi biliyordu, değil mi?" dedi.

"Hayır, ama neden ondan yardım istediğimden şüphelendi." "Ne yardımı?"

Jonas cevap vermedi. Sadece ateşe baktı.

Sabrı tükenen Knox dişlerini gösterdi. "Jonas, şu anda benimle taşak geçme. Ne kadar toleranslı olduğumu test etmenin zamanı değil. Geçenlerde biri oğluma ulaşmak için Harper kılığına girdi. Onu kaçırmak istediklerinden şüpheleniyoruz ve Süvari tarafından gönderildiklerini düşünüyoruz."

Jonas'ın yüzü gevşedi. "Harper kılığına mı girdin?"

"Onun fiziksel formunu aldı. Arkalarında koku ya da kan bırakmadılar ve böyle bir şeyin hiç de yaygın olmadığını belirtmem gerek yok." Jonas'ın rengi öylesine soldu ki Knox'un kasları gerginlikten çatırdadı. "Sen ne biliyorsun ki?"

Jonas gözlerini kapatarak başını salladı. "Ah, Alethea, ne yaptın sen?" diye mırıldandı.

Knox ona doğru agresif bir adım attı. "*Bana bildiklerini anlat.*"

Jonas burnunun kenarını sıktı ve sert bir iç çekti. "Alethea. O..."

"O, ne?"

"İçinde cisimsiz bir iblis vardı." Knox'un içindeki her şey durdu. İblisi bile kaskatı kesildi.

Knox ellerini yumruk yaparak yankılandı, "Cisimsiz bir iblis mi? Cisimsiz bir *iblisi* mi vardı?" Bedeni olmayan bir iblis. Başkalarını ele geçirebilen bir iblis. Son derece güçlüyse, seçtiği herhangi birinin fiziksel formunu geçici olarak koruyabilen bir iblis. Dünyalarındaki herhangi bir şeyin alabileceği kadar yok edilemez olan bir iblis. Çoğunlukla soyuttu, kırabileceğiniz kemikleri, dökebileceğiniz kanı, durdurabileceğiniz kalbi, zarar verebileceğiniz beyni yoktu. Çok az şey onu öldürebilirdi... bu da onu mükemmel bir silah ve hayal edilebilecek en kötü rakiplerden biri yapıyordu.

"Ne kadar süredir onda olduğunu bilmiyorum. Garip davranıyordu. Ketum davranıyordu. Ayrıca akşam yemeği planlarımızı sürekli erteliyordu ki bu onun karakterine uymuyordu. Endişeli ve sinirli bir şekilde onu görmek için evine gittim. Önce aramadığım için kızgındı ve gitmemi istediği belliydi. Şöminenin üzerindeki cam vitrini fark ettim.

oturma odası. Gözüme çarptı çünkü boştu. Ama yaklaştığımda içinde bir şey *olduğunu* gördüm. Bir çeşit puslu buhar. O kadar silikti ki kolayca gözden kaçırabilirdiniz."

Çenesi sertleşen Knox, Levi ile bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu.

"Ne olduğunu sormama gerek yoktu. Daha önce hiç cisimsiz görmemiştim ama onlar hakkında neye baktığımı bilecek kadar çok şey duymuştum. Yine de bana yanıldığımı söyleyeceğini umuyordum." Jonas son konyağını da geri attı. "Ama söylemedi. Tabii ben de nereden bulunduğunu öğrenmek istedim."

"Ve?" diye dürttü Knox.

"Onu özel bir koleksiyoncudan çaldığını söyledi. Ve onu serbest bırakmak istediğini söyledi."

Levi nefesinin altında küfretti.

"Vitrini geldiği yere geri götürmesi için ısrar ettim," diye devam etti Jonas, "ama bunun korunma amaçlı olduğunu söyledi. Senin ya da Harper'ın dördüncü atlı olabileceğinden şüphelendiğini ve ikinizden birinin onun için geleceğini düşündüğünü söyledi."

"Ama ona inanmadınız," diye sezdi Knox.

"Hayır." Jonas baş ağrısı artıyormuş gibi şakağını ovuşturdu. "Durum ne olursa olsun, bir şekilde ondan kurtulmam gerektiğini biliyordum. İtiraz edeceğini de biliyordum, bu yüzden nedenlerini anlıyormuş gibi davrandım ve bu konuda tek kelime etmeyeceğime söz verdim. Ama toplantıda Lucifer'le bir anlaşma yapmak istediğimi açıkladığında, cisimsizleri yok etmek için ondan yardım istediğimden şüphelenmeye başladı. Bu yüzden ortadan kayboldu - benden kaçtı, çünkü bana güvenmiyordu."

"Ve bir cisimsizin ne tür bir yıkıma yol açabileceğini bildiğin halde, birine bir şey söylemeyi düşünmedin mi?" diye kırptı Knox, diğer iblisi sarsmak istiyordu. Jonas bu konuda konuşmuş olsaydı pek çok şey önlenebilirdi.

Jonas'ın gözleri parladı. "O benim kız kardeşimdi. İnsanların cisimsiz için geleceğini biliyordum ve onun asla

Hayatını riske atmak anlamına gelse bile. Kimse zarar görmeden ondan kurtulabilirsem kimsenin haberi olmaz diye düşündüm. Ayrıca, onu gerçekten kurtarabileceğini düşünmüyordum. Böyle bir şey için yeterince güçlü değildi. Bu konuda bir büyücüyle konuştum - insanların yanlışlıkla benim çıktığımı sandığı büyücüyle aynı büyücüyle - ve bir bedensizden kurtulmak için şeytani bir çocuğun kurban edilmesi de dahil olmak üzere birkaç şey gerektiğini söyledi."

Levi Knox'a baktı. "Harper'ın küçük kuzeni Heidi, Alethea'nın seçtiği hedef olabilir."

Jonas'ın bakışları nöbetçiye kaydı. "Hayır. Alethea asla böyle bir şey yapmazdı. Bunu düşünmüş olabilir, evet, ama bunu yapmazdı. Kindar biriydi ama kötü değildi. *Biri* onu kullanıyordu. Başka biriyle görüşüyordu ama bana kim olduğunu söylemedi. Tanısaydım bile söylemezdi. İkisi birlikte çalışıp bedensizleri serbest bırakmış olmalı."

Ve şimdi de Knox'un oğlunu hedef alıyordu. İblisi homurdandı.

"Onda bir tane olduğunu birine *söylemeliydin*."

"Onu yok etmeyi planlamıştım," diye savundu Jonas. "Konuştuğum büyücü, Dünya'daki hiçbir şeyin bir cismaniyi öldüremeyeceğini söyledi. Herkes bilir ki hiçbir şey cehennem alevlerine karşı dayanıklı değildir. Başdemonlar cehennemin alevleridir. Lucifer'den ya bedensizleri cehenneme geri göndermesini ya da bana bir baş iblisi kısa süreliğine kullanmam için vermesini istedim ama benimle *konuşmadı* bile. Onu öldürmeden önce yaptığı şeyi geri almaya kararlıyım." Gözlerini sıkıca kapattı. "Ama başarısız oldum. Onu daha çok aramalıyım. Onu bulmaya çalıştım, gerçekten denedim ama sanki bulunmak istemiyor gibiydi."

"Ya da cisimsizin bulunmasını istemedi," dedi Knox. "Eğer onu serbest bıraktıysa, ona bir emir vermiş olmalı; onunla bir pazarlık yapmış olmalı. Birini serbest bırakmanın başka bir anlamı olmazdı, özellikle de ona sırtını dönebileceği için. Sizce ondan ne yapmasını istedi?"

Jonas'tan yorgun bir nefes titreyerek çıktı.
"Bilmiyorum." "Eğer tahmin etmek zorunda olsaydın...?"

"Bilmiyorum. Gerçekten. Cisimsizlere verilen emrin ondan değil, Atlı'dan geldiğinden şüpheleniyorum. Ve onların dördüncü Süvari olduğunu bilmediğine iliklerime kadar inanıyorum - piç kurusu ABD Prime'larının düşüşünü görmek istiyor. Ben bir Prime'*ım*. Alethea bana zarar verecek hiçbir şeyin tarafı olmazdı."

Knox ikincisine katılabilirdi. "Ama bana, eşime ya da oğluma zarar verecek bir şeyin parçası olabilirdi, değil mi?"

Jonas suçlamayı reddedecek gibi oldu ama sonra içini çekti. "Cazip gelebilirdi ama bunu gerçekten yapacağına inanmıyorum. Hayır, bence Süvari ona cisimsizlerle ilgili niyetleri konusunda yalan söyledi. Ona işbirliği yapmasını sağlayacak her şeyi söylediler."

"Evet, çünkü Alethea çok saftı ve kolayca manipüle edilebiliyordu," dedi Knox, ses tonunda ağır bir alaycılık vardı. "Gerçekçi ol Jonas. Kız kardeşin kurnaz ve sinsiydi; biri onunla oynamaya çalışsa bunu fark ederdi."

"O zaman ya çok ikna ediciydiler ya da güvendiği biri, çünkü Süvari ile bilerek çalıştığına inanmam mümkün değil. Belli ki kim olduklarını öğrendi ve kurtulmak istedi, onlar da kimliklerini korumak için onu öldürdüler. Şimdi de senin için geliyorlar. Ya da görüldüğü kadarıyla oğlun için geliyorlar. Ve eğer cephaneliklerinde gerçekten bir cisimsiz varsa, üzülerek söylüyorum ki sonu geldi." Jonas şömineye geri döndü. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yalnız kalmak istiyorum. Zaten size söyleyebileceğim başka bir şey de yok."

İkincisine inanan Knox geri çekilmeye karar verdi. Ama öfke hâlâ içini kasıp kavururken bu çok zordu. Jonas cisimsizliği bir sır olarak saklamamış olsaydı, varlık şimdi oğlunu hedef alıyor olmazdı. Eğer Harper burada olsaydı, muhtemelen diğer Prime'a doğru uçar ve onu

Boğaz. Knox'un aklından tam da bunu yapmak geçiyordu ama Jonas'ın daha sonra yardımcı olabilecek başka bir şey düşünmesi de mümkündü. Jonas'ın da Süvari'yi en az Knox kadar çok istediğini düşünürsek, Prime'i öldürmek o piçi arayan bir kişinin eksilmesi anlamına gelecekti. Knox Jonas'la daha sonraki bir tarihte ilgilenecekti.

"Diğer Asallarla bir toplantı yapıyorum," dedi Knox.

"Umarım hoşunuza gider. Benim gitmeye hiç niyetim yok."

Knox da öyle düşünmüştü. "Bu size kalmış. Ama Süvari hakkında bir tartışma yapılması gerekiyor."

Jonas'ın bakışları içeri kaydı. "Gerçek olduklarına tam olarak ikna olmamıştım."

"Çoğu değildi."

"Onu daha çok aramalıydım."

"Bulunmak istemedi; bunu kendin söyledin." Diğer Prime'i teselli etmekle ilgilenmeyecek kadar öfkeli olan Knox arkasını döndü ve malikaneden ayrıldı.

O ve Levi Bentley'e geri dönerken Levi, "Pekala, birçok sorumuzu cevapladı. Örneğin, artık biliyoruz ki Heidi'nin peşine düşen kişi büyük olasılıkla Alethea'ydı - kurban etmek için şeytani bir çocuğa ihtiyacı vardı ve Harper'ın bir akrabasını öldürmek ona büyük bir keyif verecekti. Planının başarısız olması Alethea'yı çok kızdırmış olmalı."

Ve bu bir rahatlama olsa da, aynı zamanda üzücü bir şekilde şu anlama geliyordu... "Heidi'nin yerine başka bir çocuk ölmüş olmalı, aksi takdirde cisimsiz özgür olamazdı."

Levi başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Artık Jonas'ın da Malden'in söylediği gibi bir baş iblis istediğini biliyoruz. Ama bunun nedeni Jonas'ın haince bir planı olması değil, kız kardeşinin haince planını engellemeye çalışmasıydı. Cisimsiz bir iblis... Kahretsin, Harper çıldıracak."

Knox kaşlarının çatıldığını hissetti. "Hayır, sakın kalacaktır."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Alethea'nın *neyi* vardı?"

"Şşş, bebeğim, sakın ol."

Harper şaka yapıyor olabileceğini düşünerek gözlerini yavaşça kırptırdı. "Sakinleşmek mi? *Sakinleşmek mi?* Knox, o kaltağın cisimsiz bir iblisi *vardı*, şu anda serbest ve *Asher'in peşinde*. Ayrıca Alethea'nın o pisliği serbest bırakmak için Heidi'yi kurban etmek istemiş olma ihtimali de çok yüksek. O lanet yunusun hayatta olmaması iyi oldu, çünkü ben olsam onun ağzını burnunu kırardım. Gerçekten. Asla gelmeyecek bir merhamet için yalvarana kadar onu ruhunun derinliklerinde sonsuz bir ıstırap döngüsüne sokardım."

Aleti uygunsuz bir şekilde seğirdi; kana susamışlığı hoşuna gitmiş gibiydi. Knox, duvara yaslanmış olan Levi'nin "Sana onun çıldıracağını söylemiştim" bakışını görmezden gelerek Harper'la yatıştırıcı bir tonda konuştu. "Bundan hiç şüphem yok bebeğim. Ben de senin yanında olurdum, kendi cezamı verirdim. Ama onun dayanılmaz -çok hızlı da olsa- bir ölüm yaşadığını bilmekle yetinmek ve bedensizler de dahil olmak üzere onunla çalışanlarla ilgilenmeye odaklanmak zorundayız."

"Nasıl başa çıkacağız? Yanılıyorsam düzeltin ama bu piçleri öldürmek neredeyse imkânsız." Harper titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. Öfke ve endişe içini kemiriyordu. Oğluna yönelik tehdidi yok edemezse nasıl etkisiz hale getirebilirdi ki?

Knox ellerini onun omuzlarına koydu. "Öldürülebilirler ama evet, çeşitli nedenlerle zorlu rakipler oluyorlar. Ama biz de öyleyiz bebeğim."

Kanepede oturan Larkin elini kaldırdı. "İtiraf etmeliyim ki, mücerretler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece iğrenç küçük piçler olduklarını biliyorum."

Harpy'nin yanındaki Keenan, Knox'a bu konuda pek de bilgili olmadığını belirten bir bakış attı. "İnsanları ele geçirmeyi, şeytanın ta kendisiymiş gibi davranmayı sevdiklerini biliyorum. Şeytan çıkarma ayinleri onları gerçekten zayıflatıyor mu?"

Knox, "Hayır, ama insanı zayıflatıyorlar, o da cisimsiz olanı zayıflatıyor ve böylece güçlerini yeniden kazanırken başka bir bedene geçiyorlar," diye açıkladı.

"Tek bilmem gereken onu nasıl öldüreceğim," dedi Tanner, diğer kanepeye yayılmış ve bacaklarını bileklerinden çaprazlamış bir halde.

Knox Larkin, Keenan ve Tanner'ı malikâneye çağırmıştı; böylece Levi ve kendisi onları ve Harper'ı Jonas'ın ifşaatları konusunda bilgilendirebilecekti. Nöbetçilerin durumdan tamamen haberdar olmaları hayati önem taşıyordu, böylece sadece bundan sonra olacaklarla başa çıkmaya hazır olmakla kalmayacaklar, aynı zamanda Güç'e gerekli bilgileri aktarabileceklerdi

-İnlerini kontrol etmek için nöbetçilerin emrinde çalışan iblisler.

"Baş iblisler gibi, cansızlar da cehennemde doğarlar," dedi Knox. "Çoğunlukla orada kalırlar. Ama bunun temel nedeni, bir konakçıları olmadığı sürece cehennemin dışında hayatta kalamamaları. Dünya'da dolaşabilmelerinin tek yolu bedenlere sahip olmalarıdır. Ancak bedenleri sadece kısa bir süreliğine kontrol edebilirler, çünkü bu bedenleri tüketir, bu yüzden genellikle... bir kişinin içinde oyalanırlar, ara sıra bedenin kontrolünü ele geçirmek ve yapmak istedikleri her neyse onu yapmak için yüzeye çıkarlar. Eğer çok güçlü ve en üst seviyede iseler, çok sınırlı bir süre için kendilerine ait bir fiziksel formu bile koruyabilirler."

Knox'un anlamlı bakışları karşısında Harper tısladı. "*Lanet olsun*. Onun bir cisimsiz olabileceğini düşünmeliydim. Çok nadir bulunurlar..." Aklına bir şey gelince Harper kaşlarını çattı. "Bekle, saldırıdan sonra hâlâ Asher'la birlikte odada olabilir miydi? Gittiğini sanmıştım ama belki de onu göremedim."

"O bir 'dişi' değildi," dedi Knox. "Bedensizler ne erkek ne de dişidir; sadece öyledirler. Kalıcı olup olmadığına gelince, bundan şüpheliyim. Onu yaraladınız ve zayıflattınız, bu yüzden çabucak bir konukçu bulması gerekirdi. Sahip olacakları bir beden olmadan oldukça çabuk ölürler, özellikle de kendi seçtikleri bir fiziksel formu sürdürmek onları tükettiğinden."

Harper küfrederek adım atmaya başladı. "Bu hiç de iyi değil. Demek istediğim, bir cisimsiz herhangi bir zamanda herhangi biri gibi görünebilir, değil mi? Neredeyse herkesi ele geçirebilir."

"Neredeyse her insanı ya da hayvanı ele geçirebilir," diye başladı Knox, "ama yalnızca güçlü bir bedensiz bir iblisi ele geçirebilir. Cisimsizler nadirdir ve *güçlü cisimsizler* daha da azdır."

"Ama varlar," dedi Harper.

"Evet," diye izin verdi Knox. "Yine de, güçlü bedensizler bile genellikle bizim türümüzü ele geçirmeye çalışmazlar. Bizim yeteneklerimizi kullanamazlar, bu yüzden bir insan da aynı derecede yararlı bir konukçu olacaktır. Ayrıca insanları ele geçirmek çok daha kolay, kontrol etmenin çok daha kolay olduğundan bahsetmiyorum bile." Omuz silktili. "Mantiken, bu çabaya değmeyiz."

"Daha önce hiç karşılaştın mı?" Tanner ona sordu.

"Evet," diye yanıtladı Knox. "Uzun zaman önce. Cehennem alevlerini çağırarak onu öldürdüm."

Keenan matarasından bir yudum aldı. "Peki ya alevleri çağıramayan biriyseniz, onları nasıl öldürürsünüz?"

"Bir bedensize zarar vermek kolay değildir," dedi Knox. "Bunu konakçılarına zarar vererek yapamazsınız. Onu bedensizken ya da enerjisini katı bir forma dönüşmek için kullanırken öldürmeniz gerekir. Onu kalbinden bıçaklayarak ve ruhunu-

Harper derin bir acı çekerek onu önemli ölçüde zayıflatmış olacaktır, ancak birini öldürmek için bundan çok daha fazlası gerekir."

Levi, "Bir uygulayıcı ya da büyücü tarafından yaratılmadıkları sürece cehennemden çıkamazlar, değil mi?" diye sordu.

Knox başını salladı. "Büyücünün bir sürü kara büyü yapması gerekir. Genellikle aylar sürer ve çok fazla kan kurban edilmesini gerektirir. Herhangi bir büyücü ya da karanlık uygulayıcı cehennemden bir iblis çağıramaz. Büyü yapma konusunda uzmanlaşmaları gerekir ve bu da genellikle bir başkasının vesayeti altında yıllarca pratik yapmayı gerektirir. Sürecin basit bir yanı yoktur, bu yüzden de Dünya'da onlardan pek fazla yoktur."

"O halde büyücü cisimsiz olanı kontrol ediyor mu?" diye sordu Larkin, gözleri -bazen gri-yeşil, bazen gri-mavi-tedirginlikle parlıyordu.

"Bir dereceye kadar," diye yanıtladı Knox. "Bir pazarlık yaparlar. Hokkabaz ona özgürlüğünü verecek ama cisimsiz olan önce onların isteklerini yerine getirmeli."

Keenan matarasını ceketinin iç cebine geri koydu. "Peki ya cisimsiz, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdikten sonra?"

"Ne isterse yapabilir," dedi Knox, hâlâ volta atan arkadaşına endişeli bir bakış fırlatarak. "Dünya'da kalabilir. Cehenneme geri dönebilir. Ne isterse onu yapar."

Tanner, "Bu da karşımızdakinin tek başına hareket ediyor olabileceği anlamına geliyor," dedi.

Knox dudaklarını büzdü. "Evet ama Asher'ı ele geçirmeye çalışmakla ne kazanacağını anlamıyorum."

Harper tökezleyerek durdu. "Tekrar söyle."

Knox onun kollarından tutup kendine çekti. "Onu kaçırmaya çalıştığına inanmıyorum, Harper. Ona sahip olmak için yeterince yaklaşılmaya çalıştığına inanıyorum."

Bu düşünce karnının dönmesine ve dizlerinin bükülmesine neden oldu. "Ama neden?"

"Aynen öyle. Neden? Bir cisimsizin bir bebeğin bedeninden faydalanması gibi bir şey değil bu. Asher yürüyemiyor ve

ona bakacak başkaları. Bir bebeğin ona hiçbir faydası olmaz." Knox bir türlü anlamıyordu. "Ona sahip olmak için verilecek mücadeleye değmez, tabii cisimsiz olanın bunu yapabileceğini varsayarsak."

"Bir insan ele geçirildiğini bilir mi?" Larkin dalgın bir şekilde uzun örgüsünün ucuyla oynadı. "Demek istediğim, eğer cisimsiz olan sadece geride duruyorsa, bir taksi ya da tren gibi birinin bedeninde otostop çekiyorsa, o kişi bunu bilir mi?"

Knox, "Onları mikroparazitler olarak düşünün" dedi. "Bakteriler gibi. Bir konakçı gerçek bakteriyi orada hissetmez. Fiziksel semptomlar yaşayana kadar enfeksiyonun farkında bile olmazlar. İnkorporealler, dediğiniz gibi, 'arkada takılabilir' ve otostop çekebilir. Konak onları hissetmeyecektir. Her parazit gibi bedensizler de vücuda yük olur, bu nedenle konak yorgun ve bitkin hissedebilir ve baş ağrısı çekebilir. Ancak bedensizler bedenın kontrolünü ele geçirmedikçe ya da geçirene kadar, varlıkları hissedilmeyecektir. En azından konakçıyla konuşmadıkları sürece."

Tanner'ın kaşları kalktı. "Konuşmak mı? Onlarla konuşabiliyorlar mı?"

Knox başıyla onayladı. "Ev sahibi için bu sadece kafasının içindeki başka bir ses gibidir, bu yüzden bazıları genellikle delirdiklerini düşünür."

Larkin, "Cisimsiz kontrol altındayken ev sahibi neler olup bittiğinin tamamen farkında mı?" diye sordu.

Arkadaşını kendine yaklaştıran Knox, Harpy'nin sorusuna cevap verirken bir kolunu ona doladı. "Bazen kısmen farkında olurlar. Sonrasında, konukçu genellikle ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamaz. Biri olanlara şahit olmadıkça bayıldıklarını ya da bir füğ durumuna girdiklerini düşünebilirler."

Harper kolunu ovuşturdu. "Yani şu anda ele geçirilmiş olabilirim ve bundan haberim bile olmaz mı?"

"Eğer bir cisimsiz seni ele geçirmeye çalışsaydı, bunu hissederdin." Parmaklarını yavaşça başının üzerinde gezdirdi. "Keskin kıymıkların içine girmeye çalışması gibi

Beyin. Bunun senin başına gelmiş olması pek olası değil, Harper. Bir insanın ruhunu parçalayıp sakatlayabilecek son derece güçlü psişik kalkanlara sahipsin. Başka bir deyişle, bedensizler bir insanı kolayca kullanabilirken sen almaya değer bir risk olmazdın."

Kadın yutkundu. "Gerçekten Asher'a sahip olmak istediğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi bu cevaptan nefret ederek. "Sadece nedenini anlamıyorum. Elbette Atlı tarafından böyle bir emir verilmiş olabilir. Ama bunun pek bir anlamı yok gibi görünüyor."

Tanner çenesini sıvazladı. "Sanırım bir bedensiz, bir konukçuya sahipken kendi gücünü gayet iyi kullanabilir."

"Olabilir," diye onayladı Knox. "Ama Asher'ın içindeyken bize saldırmaması için emir verildiğini düşünüyorsanız, bundan kesinlikle şüpheliyim. O daha bir bebek. Bir bebeğin psişik gücüyle sınırlı olan cisimsiz, ne kadar güçlü olursa olsun çok fazla zarar veremez."

"Ama Asher'ı kurutabilir, değil mi?" diye sordu Larkin.

Knox, Harper'ın ensesine masaj yaparak, "Olabilir, evet, ama bu zaman alır. Aylar sürer. Tüm malikâne zararlı herhangi bir şeyin girmesini engelleyecek koruyucu bir kalkanla çevrili. Cisimsiz olan Asher Jolene'in evindeyken onu ele geçirmeyi başarmış olsa bile, kalkanı asla geçemezdi. Asher eve döner dönmez vücudundan dışarı atılırdı."

Keenan, "Cisimsizlerin kalkandan haberi olmayacaktır," dedi ama sonra kaşlarını çattı. "Aslında sözümü geri alıyorum. Evinizin kalkanlı olduğu iblisler arasında oldukça yaygın bir bilgidir, bu yüzden Süvari'nin mücerretlere Asher'ı ele geçirmeye çalışmalarını emretmiş olması pek olası değil. Muhtemelen bu yüzden cisimsiz, Asher arazinin dışındayken harekete geçmek zorunda kaldı."

"Tekrar deneyecek, değil mi?" Tedirgin olan Harper, ayak ayak üstüne atarak dans etme isteğine karşı koymak zorunda kaldı. "Demek istediğim, eğer

Bir sebepten dolayı onu ele geçirene kadar denemekten vazgeçmeyecektir. Eğer özgür olmak istiyorsa, hayır."

Knox başını eğdi. "Bu değişir. Eğer onu ele geçirmesi emredilirse ve sonra Süvari'ye Asher'ın aşamayacağı bir kalkanı olduğunu rapor ederse, o zaman farklı bir emir verilebilir."

Ama durum ne olursa olsun, vazgeçmeyecekler, diye düşündü Harper. "Süvari, grubundaki diğerlerinin başarısız olduğu yerde başarılı olmaya kararlı görünüyor. Eğer bu doğruysa, o - ve görüntüleri inceledikten sonra bunun bir 'o' olduğundan eminim - sahip olduğu her şeyle üzerimize gelecek. Buna cisimsiz bir iblis de dahil."

Levi kollarını kavuşturdu. "Jonas, Alethea'nın onu özel bir koleksiyoncudan çaldığını iddia ettiğini söyledi. Knox, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Knox ona baktı. "Eğer Dion Boughton'ın koleksiyoncu olabileceğini düşünüyorsanız, evet, öyleyim."

Keenan'ın gözleri parladı. "Eşsiz olanları topluyor. Onları saklar

evindeki kişisel müzesinde saklıyor. Eğer elinde bir cisimsiz bulunduran biri varsa, bu o olurdu. Hatta dördüncü atlı bile olabilir. Dion'un Alethea ile ortaklık kurmuş olabileceği de göz önünde bulundurulmalı."

Tanner'ın kaşları düştü. "Onun Alethea ile birlikte vakit geçirdiğini hiç duyduğumu hatırlamıyorum."

Knox, "Dion'la konuşmadığımız sürece hiçbir şeyden emin olamayız," dedi. "Ne yazık ki bu hemen yapabileceğimiz bir şey değil, çünkü adasına bir ziyaret ayarlamak için onu arayamayız."

"Ah, evet, o bir teknoloji düşmanı," diye hatırladı Harper. "Telefon ya da bilgisayar kullanmaz."

Knox başını salladı. "Adresi hâlâ bir yerlerde duruyor. Ona bir mektup yazıp onunla konuşmak istediğimi söyleyeceğim. Cevap vermesi uzun sürmez. Yine de beklememiz gerekecek olması hoşuma gitmiyor." Cevapları *dün almak* istiyordu.

Larkin bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Ben hala Thatcher'a daha yakından bakmamız gerektiğini düşünüyorum. O bize yardım etti

Harper, Nora tarafından kaçıırıldıktan sonra, elbette, ama şüpheleri kendisinden uzaklaştırmak için bundan daha iyi bir yol olabilir mi? Ve o ve Alethea Buz Bar'da biraz samimi görünüyordı."

Levi, "Ama Thatcher, planlarına uymayı kabul etmediği takdirde daha sonra öldürmek zorunda kalacağını bildiği biriyle toplum içinde görünmezdi herhalde," dedi. "Ayrıca Jonas, Alethea'nın yeni erkek arkadaşı hakkında ketum davrandığını söyledi. Thatcher'la ortalıkta dolaşmak hiç de gizli saklı bir şey değil. Onu şüpheli olmaktan çıkardığımdan değil, sadece akla yatkın olmadığını söylüyorum."

Knox yüzünün sertleştiğini hissetti. "Bana kalırsa, eşim ve çocuğum risk altındayken, herkes bir şüpheli." Larkin'e baktı. "Jonas, Alethea kaybolduktan sonra onun hareketlerini takip etmekte çok zorlandığını söylüyor ama belki senin şansın daha yaver gider. Süvari'nin kimliğini ortaya çıkarmanın anahtarı o. Onu herkesin gözü önünde öldürerek büyük bir hata yaptı. Aşağı yukarı şöyle bağırdı: 'Sadece onun geçmişteki ayak izlerini takip edin, beni bulacaksınız.'"

Levi, "O ayak izlerinin örtülü olduğundan çok emin olmalı," diye düşündü.

Knox Azrail'e baktı. "Umalım da herif bir hata yapmış olsun."

Harper o anda kendinden geçti. Etrafındaki konuşmalar devam ediyordu ama o bunları algılayamıyordu. Düşünceleri, cisimsiz bir iblisin oğluna sahip olmak istediği basit gerçeğine odaklanmıştı. Sahip olmak. Onun. Oğluna. Hangi anne bunu sineye çekip gününe devam edebilirdi ki?

Knox gibi o da bir gün birinin Asher için geleceğinden hep şüphelenmişti. Söz konusu kişiyi yakalamayı ve başkalarını böyle bir şeyi denemeye *cesaret etmekten* caydıracak şekilde bedelini ödetmeyi planlamıştı. Ama bedeni olmayan bir şeyi nasıl yakalayabilirdiniz? Kokusu olmayan bir şeyi nasıl avlayabilirdiniz? Sadece sizin görmenizi *istediğinde* görebileceğiniz bir şeye nasıl saldırabilirdiniz?

Her sorunun basit cevabı... yapamazsınız oldu.
Çok fazla güç ve bok gibi bir şans olmadan olmaz.

Harper zayıf değildi. Hiçbir şekilde. Ve cehennem alevlerini çağırma yeteneğiyle, cisimsiz olanı kesinlikle yok edebilirdi... *eğer* kendini gösterirse. *Eğer o sırada bir* başkasına sahip olmasaydı. Jolene'in evinde onunla yaptığı hatalardan ders *almadıysa*. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı ve bu başarısızlığın sonucu oğlunun hayatının sonu olacakken başarısız olacağından korkmak kolaydı.

Kendinden şüphe duyması göğsünde ağırlık yapıyor ve dilinde ekşi bir tat bırakıyordu. O Asher'in annesiydi; onu koruması gerekiyordu. Şu anda, bunu yapmak için kendini tam olarak donanımlı hissetmiyordu ve bu onu kesinlikle dehşete düşürüyordu.

Diğerlerini toplantıya devam etmeleri için yalnız bırakan Harper, iznini isteyerek üst kata çıktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Mahremiyete ihtiyacı vardı. Her şeyi özümsemek ve sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Yatak odasına giderken, çocuk odasının aralık kapısında durakladı. İçeride her şey sessizdi. Yine de başını kapıdan içeri uzattı. Asher beşiğinde sırtüstü yatıyordu, koyu renk ipeksi saçları dağılmıştı. Kalbi sıkışmıştı.

Onu uyandırmaktan korktuğu için yanağına bir öpücük kondurma isteğine direnen Harper, lüks ana yatak odasına yöneldi, kıyafetlerini çıkardı ve zengin özel banyonun duşakabinine atladı.

Kare şeklindeki yağmur duşunun altında durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, başını eğdi, sıcak sprey tenine vururken gözleri kapalıydı. Knox'un haberini duyduğunda onu tutuklayan gerginlik yüzünden kasları ağrıyor ve kasılıyordu.

Cisimsiz bir iblis. Lanet olası, lanet olası bir cisimsiz iblis.

Kahretsin, neden o gün Jolene'in evinde cehennem alevlerini çağırmamıştı ki? Çağırsaydı, cisimsiz olan şu anda sadece kül olurdu. Sonra tekrar, iyi bir

Jolene'in yemek odasının bir kısmı ve cehennem alevleri geride kırmızı bir kalıntı bıraktığı için *tam olarak* nasıl yandığını gizlemek mümkün olmayacaktı.

İnsanlar zaten Knox'un onları çağırabileceğinden endişeleniyordu. Eğer Knox'un da bunu yapabildiğini fark ederlerse, Knox'la çift olarak çok güçlü oldukları ve yok edilmesi gereken bir tehdit oluşturdıkları konusunda paniğe kapılacaklarına şüphe yoktu. Diğer Asallar Knox'un çiftleşmesinden zaten tedirgindi; endişelenmek için ek bir nedene ihtiyaçları yoktu.

Daha da kötüsü, insanlar Knox'un böyle bir gücü aktarma yeteneğine sahip olduğunu bile düşünebilirdi. Böyle bir yetenek için açgözlülük göstermeyecek bir iblisin hayatta olduğundan şüpheliydi. Bazıları bunu kendilerine verebileceği umuduyla onu hedef alabilirdi. Yani, evet, Jolene'in evindeki alevleri çağırmak başka bir dizi soruna yol açabilirdi.

Yine de Harper'ın onları hemen çağırmamasının nedeni bu değildi. Bu yeteneği "en kötü senaryo" kutusunda saklıyordu ve iblisin bir zamanlar bu güçle nasıl aşırı derecede sarhoş olduğu hâlâ onu ürkütüyordu. Gerçek şu ki, bu Harper'ın sahip olması gereken bir yetenek değildi. Bununla başa çıkabilecek yapıda değildi. Onu yeterince iyi kontrol edebiliyordu ama öfkeliyken değil. Knox gibi değildi, duygularını kontrol etmekte ya da soğukkanlılığını korumakta iyi değildi. Jolene'in yemek odasındaki alevleri çağırmış olsaydı, Harper'ın kontrolden çıkmış öfkesi alevleri besleyecek ve onları da kontrolden çıkaracaktı.

Bu anlamda, Harper'ın içgüdüsel olarak onları çağırmamış olması iyi bir şeydi. Ama içindeki koruyucu anne mantığı umursamıyordu; cisimsiz *ölüleri* istiyordu. Ve Harper'ın içindeki karanlık varlık da aynı şeyi arzuluyordu.

Tüm bu meseleyi düşünmenin kafasını boşaltmaya ya da sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olmayacağını bildiğinden, şampuanı saçında köpürtmeye odaklandı. Parmak uçlarının kafa derisine girmesinin ve sabunun vanilya kokusunun etrafını sarmasının keyfini çıkardı. Ne zaman düşünceleri geri dönse

zihinsel bir kapıyı kapattı. Asher uyandığında isteyeceği son şey, onun zihnine dokunması ve öfkeden başka bir şey hissetmemesiydi.

Sonunda duşu bitirdiğinde, kurulandı ve ardından gür havluyu kendi etrafına sardı. Buharlı banyodan çıktıktan sonra gömme dolaba girerken şifonyerden fırçasını aldı. Harper daha sonra iç çamaşırı çekmecesini karıştırırken ıslak saçlarındaki düğümleri taradı.

Knox'un dolaba girdiğini duymaktan çok *hissetti*. Knox konuşmadı. Sadece arkasından yaklaştı ve saçlarını omzuna atarak ensesini ortaya çıkardı. Adamın sıcak nefesini teninde hissetmek omurgasında küçük bir ürperti yarattı. Piç kurusu ona ne yaptığını çok iyi biliyordu şüphesiz.

Adam ensesini kemirip yalarken gözleri kapandı. Giysilerinin içinden bile adamın vücut ısısının sırtını kapladığını ve onu dövdüğünü hissedebiliyordu.

"Havluyu bırak," diye fısıldadı tenine karşı. "Knox, kafam şu anda iyi bir yerde değil ve-"

Dişlerini onun boynunun kıvrımlarına geçirdi. Bu hareket baskın olduğu kadar bölgeseldi de. "Benim olanı asla benden uzak tutma." Isırığın üzerini yaladı. "Şimdi bırak şu lanet havluyu."

Yumuşak komut Harper'ın yutkunmasına neden oldu. Knox'un güçlü doğası bir rol değildi; o bir rol oynamıyordu. Hayır, bu atılganlık onun bir parçasıydı. İçten içe hükmediyordu. Ve eğer Harper'ın bedeni her seferinde buna karşılık vermiyorsa lanet olsun, ısınıyor ve uyarılmışlıkla uğulduyordu. Cinsel enerji havayı geriye atıyordu. Adamın yoğun odağının kendisine odaklandığını hissettiğinde, dış dünya kayboldu. Zihni tüm endişelerinden arınmış, geriye sadece onu içinde hissetme ihtiyacı kalmıştı. O da bunu biliyordu, diye düşündü. Bunun ikisinin de ihtiyacı olan bir dikkat dağıtıcı olduğunu biliyordu.

Aniden kuruyan boğazını temizleyen Harper, havlunun ayaklarının dibinde birikmesine izin verdi.

"Daha iyi," dedi parmaklarını ıslak saçlarında gezdirerek. "Şimdi benim için hareketsiz kal."

Adam omurgasından aşağı doğru yalayıp su damlacıklarını toplarken gözleri tekrar kapandı. Küçük bir titreme onu sarsarken teninde tüyler diken diken oldu. Adamın dişleri kışındaki bir küreye saplanıp sertçe emerken irkildi. "Ow."

"Sadece işaretlerimden birini yeniliyorum," dedi Knox, özür dilemeden. "İzlerimin solmasından hoşlanmadığımı biliyorsun." Havlusunu bir kenara itti ve ayağa kalktı. Bir yandan eşinin görüntüsünün tadını çıkarırken, bir yandan da hızla kıyafetlerini çıkardı. Çıplak. Islak. Yönlendirilmeyi bekliyor.

Ona anlattıklarından dolayı başının döndüğünü biliyordu. Kendi kafası da çok daha iyi durumda değildi. Şu anda onun etrafında parçalandığını hissetmeye ihtiyacı vardı. Sadece Harper'ın ona verebileceği teselli ve huzura ihtiyacı vardı.

Önünü kızın sırtına bastıran Knox, saçlarını avuçladı ve başını yana çevirdi ve kulağına konuştu. "Sana ne yapacağımı söyleyeyim mi? Seni öyle bir ıslatacağım ki, dayanamayacaksın. Sonra iblisimin istediği gibi seni azdıracağım. Evet, önündeki duvara doğru sikileceksin, Harper. Sert. Sert. Tam olarak ikimizin de ihtiyacı olan şekilde." Kulak memesini ısırdı. "Arkanı dön."

Yanakları kızaran Harper yavaşça döndü. Adamın yüzüne kazınmış çığ açlık ve şiddetli sahiplenme duygusu karşısında midesi bulandı. Bu bakışı biliyordu. Bu bakış, acımasızca sikileceğini ve canının acıyacağını söylüyordu. "Knox, biz -" Kadının çenesinden tuttu ve dilini ağzına soktu. Ve dünya yok oldu. Tüm düşünceleri ona odaklanmıştı. Adamın sıcak ve talepkâr ağzına. Karanlık ve zengin tadına. Kadının üzerinde gezinen yetenekli ve kendinden emin ellerine.

Tırnaklarını adamın sırtına geçirerek öpücüğün içine gömüldü, adamın dili onunla dans ediyordu; yalıyor, fiskeliyor ve süzülüyordu

onunkine karşı. İyî hissettiren kimyasallar sisteminden hızla geçerek başını döndürdü.

Biraz çaresiz kalan Harper onun sırtını tırmaladı ve öpücüğünü ele geçirmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Adamın eli boğazına dolandı ve sıkı; bu hem bir ceza hem de kontrolün kimde olduğunu hatırlatan bir şeydi.

Knox bir hırıltıyla onu duvara doğru itti ve nefesin ciğerlerini aceleyle terk etmesinden hoşlandı. Bileklerini yanlarından tutarak avuç içlerini duvara bastırdı. "Henüz bana dokunmak yok." Kadının safir rengi gözleri dönmeye başladı, bulanıklaştı ve sonra kömür grisine dönüşerek ihtiyaçla parladı. Bu manzara taşaklarını sıkılaştırdı. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Ağırlığını ona yasladı, kendini kalabalık ve ezilmiş hissetmesini sağladı ve bundan hoşlandığını biliyordu. Hatta meydan okuyan doğasına rağmen bu tür bir hâkimiyete ihtiyacı olduğunu bile biliyordu. Dizini bacaklarının arasına soktu ve onları birbirinden ayırdı. "Avuçlarını duvarda düz tut, Harper." Parmağını yavaşça boğazından aşağı, göğüslerinin arasından, karnından geçirdi ve sonra iç uyluğundan aşağı doğru çevirdi. Kız boğazının arkasından hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Ne oldu bebeğim?"

"Beni o kadar ıslatıyorsun ki dayanamıyorum kısmını geçip doğrudan sikişmeye geçebilir miyiz?"

Gözleri onunkilere çarptı, kendisinininkilerle eşleşen bir ihtiyaçla parlıyordu. "Hayır."

Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmişti. Harper onun parmakları ve diliyle izini sürmeye devam etmesini izledi. Gözlerinin onun üzerinde bu şekilde gezinmesine asla alışamayacaktı; bu, birinin nadir bulunan, değerli bir esere vereceği türden bir değerlendirmeydi. Adam ne kadar sert ya da kaba olursa olsun, ona hayran olmaktan başka bir şey hissetmiyordu.

Cildindeki küçük ısırtıkları görünce Knox'un içinde saf erkeksi bir tatmin duygusu kabardı. Hayatında hiçbir zaman ne kendisi ne de varlık bir ortağı -hatta başka bir insanı- sahiplenmemişti, ta ki Harper ofisine girip

hayatını alt üst etti. Knox dişlerini kızın göğsünün yan tarafına geçirerek solmakta olan bir izi yeniledi. Dürüst olmak gerekirse, kızın üzerinde sahiplenme izleri bırakma konusunda şeytani kadar kötüydü. Onun vücudunu çok seviyordu. Her çizgisini, her kıvrımını, her çukurunu, her hassas noktasını biliyordu. Onu nasıl ateşli bir ihtiyaç haline getireceğini biliyordu. Ve bu tam olarak yapmaya devam ettiği şeydi.

Kadının vücuduyla acımasızca oynarken her iç çekişin, inleyişin ve soluğun tadını çıkarıyordu; boynundaki dikenli damgayı yalıyor, göğüs ucu halkasını çekiştiriyor, diliyle göğsünü çevreleyen damganın izini sürüyor, meme uçlarını büküp koparıyor ve kremi göğüslerinden alabildiği kadarını ağzına alıyordu. Bu sırada sikini klitorisine dayıyor, henüz sahip olamadığı şeyle ona eziyet ediyordu.

"Bu noktada daha fazla ıslanmam mümkün değil!" diye haykırdı, meme uçları adamın onlara gösterdiği yoğun ilgiden dolayı gergin ve karıncalanmıştı. Klitorisi ve amı zonkluyor, aynı lanet ilgiyi istiyordu. *Ama adam bir pislik gibi davranıyordu.*

"Öyle mi?"

Buz gibi parmaklar amının şişmiş dudaklarını usulca sıyırırken Harper'ın nefesi kesildi. Psişik parmakları -o kadar soğuk olmalarına rağmen- saf bir ısı yayıyor ve her sinir ucunu öyle elektrikli hissettiriyordu ki hıçkıra hıçkıra ağlayacak gibi oldu. "Bana inanmıyor musun? Kendin gör."

Knox parmağını kızın içine daldırdı, kaygan ve cehennem sıcaklığındaki amcığı parmağını sıkıca kavrayınca neredeyse inleyecekti. "Oh, çok ıslaksın. Ama ben daha ıslaklarını gördüm."

Kadının ağzı açık kaldı ama adam sırtlamakla yetindi. "Eğer benimkinden başka bir amdan bahsediyorsan-"

"*Benim*, Harper. Senin değil. Bu sadece bana ait." Parmağını derine soktu ve klitorisinin üzerine sürmek için kreminden biraz aldı. "Öyle değil mi?"

"Şey-" Adam amına şaplak atarken kızın nefesi kesildi.

"Öyle değil mi?"

"Evet, göt deliği, öyle." Adam klitorisini iki parmağının arasına hapsedip nazikçe, lezzetli bir şekilde sıkarken nefesi kesildi. "Göt deliği kısmını geri alıyorum."

Knox kıkırdadı. "Ne kadar iyisin." Kızgın olduğunda tıslayan, tüküren bir kedi yavrusunu düşündürüyordu ve Knox bunu sevimli bulmaktan kendini alamıyordu. Elbette bunu ona asla söylemezdi. Taşaklarını oldukları yerde seviyordu.

Parmakları ileri geri kayarak klitorisinin her iki yanını okşarken Harper gözlerini kapattı. Ama sonra iki buz gibi psişik parmak amının derinliklerine itildi ve gözleri açıldı.

"Siktir."

Bu şok edici derecede soğuk parmaklardan gelen garip ısı, amının alev almasına ve zonklamasına neden oldu. Psişik parmaklarının her darbesi kızın daha da yanmasına ve dayanamayacağı kadar muhtaç hale gelene kadar daha da sıkışmasına neden oluyordu. Cızırdayan sinir uçları o kadar canlıydı ki adeta vızıldıyordu.

Knox alt dudağını ısırды. "Benim sana yaptıklarımı başka kimse yapamaz," dedi, sesi kalın ve sahipleniciydi. "Hiç kimse."

Haklıydı, diye düşündü Harper. Sadece o, bir kez oraya koyduğunda yakıcı acıyı dindirebilecek tek kişi olduğu için değil, aynı zamanda başka hiç kimse onunla kıyaslanamayacağı için. İlk geceden itibaren Harper'ın ulaşılması imkânsız bir cinsel ölçütü haline gelmişti. Diğer herkes yetersiz kalacaktı.

Orgazmının yaklaştığını hissederek, "Boşalacağım," diye uyardı.

"Henüz değilsin."

Psişik parmaklar içinde dağılırken boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve iç duvarları karıncalanmaya başladı. "Knox -" Onu usulca kaldırdı ve nefesini keserek sikinin üzerine bıraktı. Harper'ın elleri kollarına doğru uçtu, tırnakları derine battı. Kalın, sert ve uzun siki amını yakana kadar doldurdu ve gerdi. Onun

Karıncalanan duvarlar psişik parmaklar yüzünden aşırı duyarlıydı, her çıkıntıyı ve damarı hissedebiliyordu ve onu almak neredeyse rahatsız ediciydi.

"Avuçlarını duvara yasla Harper," diye emretti Knox, sesi gırtlaktan geliyordu. Bunun yerine tırnaklarını adamın kollarına daha da geçirdi. Knox onun kışına sert bir tokat indirdi. "Avuç içlerini duvara yasla." Sıkı, kaygan ve kavurucu sıcağıdaki amcığı sikinin etrafında titredi ve onu bir krema hücumuyla ıslattı. Dişlerini sıktı, sessizce küfretti. "Şimdi, Harper."

Tıslayarak avuçlarını arkasındaki duvara vurdu, gözleri ateş saçıyordu. "İşte, pislik. Şimdi mutlu musun?"

"Sevindim." Kışını avuçladı ve kürecikleri biraz acıtacak kadar açtı. Zevkle birlikte biraz acıyı da seviyordu ve Knox bu ikisi arasında nasıl bir çizgi izlediğini çok iyi biliyordu. "Şimdi sikileceksin."

Kalçalarını sertçe yumrukladı, onun daracık amına defalarca çarptı. Kendini ipeksi bir ateşe gömmek gibiydi ve bunun her saniyesine bayılıyordu. Onun kaygan iç duvarlarının etrafında sıkıştığını ve çırpındığını hissetmeye bayılıyordu. "Bu amcığa asla doyamayacağım. *Benim* amım. Senin sahibin kim, Harper?"

"Sen," diye mırıldandı, bu konuda ona meydan okuyamayacak kadar çaresizdi.

"Evet. Ben." İblisi yüzeye fırladı ve havayı soğuttu. "Ve ben," dedi. Sonra öfkeyle ona doğru güçlendi.

"Siktir," diye tısladı Harper. İblis Knox'tan çok daha sertti. Ona ne bir erteleme ne de merhamet göstermiş, sanki sırtında bir delik açmaya çalışıyormuş gibi üzerine çullanmıştı.

Hâlâ derinlemesine çarparken, parmağını ağzına soktu. "Em."

Tereddüt etti, çünkü o parmağın daha sonra nereye gideceğini biliyordu.

"*Em*. Islak da girebilir, kuru da girebilir, seçimini yap."

Orospu çocuğu. Harper parmağı emdi. Yeterince emin, ıslak parmak kıkına battı. Sondalama yok. Önsöz yok. İblis sadece parmağını soktu. Ve sonra onu öpüyordu - hayır, ağzının ırzına geçiyor, onu tamamen ele geçiriyordu.

Knox'un vücudundaki değişimi *hissetti* -öpücük artık o kadar yaralayıcı değildi ve hamleleri saldırganlığını kaybetmişti- ve iblisin geri çekildiğini anladı. Yine de Knox parmağını onun kıkından çekmedi. Hayır, bir tane daha eklemeye başladı. *Piç herif.* "Yapma, yoksa boşalırım." Acı onu devirecekti; bunu biliyordu, o da biliyordu.

"Onunla savaşıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Yapacaksın." Knox ikinci parmağını da kızın kıkına soktu ve itişlerinin hızını artırarak daha da derine indi. Amcığının sıcak sıkışı, çıkardığı küçük inilti, ihtiyacının kokusu, göğüslerinin sallanması, kıkının parmaklarını sıkma hissi... Hırladı. "Beni sıkıca sar, bebeğim." Kollarını ve bacaklarını onun etrafında güvenli bir şekilde kilitlediği anda, her acımasız itişte klitorisine çarpacak şekilde ona doğru eğildi. "Gel amına koyayım. Hissetmeme izin ver... işte bu."

Beyaz-sıcak zevk şiddetli bir şekilde onu kamçılardı, gözlerinin kör olmasına, ağzının sessiz bir çığlıkla açılmasına ve amının kasılmasına ve horozunun etrafında sıkışmasına neden oldu. Sert bir lanet ısırarak, kendini acımasızca derine itip patlarken içinde daha da kalınlaştı. Boşalmasının her sıcak sıçraması kadının titreyen duvarlarını ıslattı. Ve Harper gücünün her zerresini kaybetti.

ALTINCI BÖLÜM

Arkadaşı üzerine yığılmış, artçı şoklarla titrerken Knox onun şakağını öptü. "Kahretsin bebeğim, buna ihtiyacım vardı."

Gözleri kapalı olan Harper onun boynuna doğru mırıldandı. "Ben de öyle." Sıcak, ipeksi alevler etraflarında yükseldi ve tenini yaladı ama o kıpırdamadı. Onu asla yakmayacaklarını biliyordu. Birkaç dakika sonra ateş hafifledi ve Harper gözlerini açtığında yatağın yanında durduklarını gördü.

Knox onu lüks yatağın üzerine yatırdı ve ikisini de başları eşinin bayıldığı süper yumuşak yastıklara gelecek şekilde yan yatırdı. Genellikle, başı ilk kez yastıklara gömüldüğünde yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi belirirdi ama bu gece öyle değildi. Yüzüne gerginlik çizgileri yerleşmişti ve yakın zamanda da kaybolacak gibi görünmüyordu.

Aynı öfke ve tedirginlik Knox'un içinde de vardı, midesini bulandırıyor ve şeytanına biniyordu. Asher sadece bir bebektir. Kimseye bir şey yapmamıştı. Knox onun mutlu, güvende ve emniyette olmasını istiyordu. Lanet olası bir cansızın hedefi olmasını değil.

Süvari'nin bir bebeğin peşinden birini göndermesi, hiç vicdanı olmadığını açıkça gösteriyordu. Ona göre herkes harcanabilirdi. Ona yardım eden Alethea gibi insanlar bile. Piçin tek derdi amacına ulaşmaktır.

Knox, Süvari'nin başarma kararlılığının ardında bir parça çaresizlik yatıp yatmadığını merak etti. Şimdiye kadar planları başarısız olmuştu. Bu başarısızlıklar kesinlikle egosuna darbe vurmuştu. Şimdi hem kendisine hem de başkalarına kanıtlaması gereken bir şey vardı. Ama o

Harper'a o kadarını söylememeye karar verdi. Onun rahatlamasını istiyordu.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek, "Uyu bebeğim," diye fısıldadı.

"Uyuyamam. Oğluna karşı bir tehdit olduğunu bildiğinde uyumak zor oluyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Asher'ın peşine bir bedensiz göndermek akıllıca bir hareketti. Şu anda diken üstündeyiz, dikkatimiz dağınık ve bedensizin işaretlerine karşı o kadar tetikte olmamız gerekiyor ki Süvari'yi bulmaya konsantre olamıyoruz. Muhtemelen buna güveniyordu."

Knox parmaklarını kızın omzunun kıvrımlarında gezdirdi. "Ben de öyle diyorum. Cisimsizleri yok etmemiz şart. Durmayacaktır. Hiçbir şey için. Hiç bir dükkânın yanında tasmaı bir şeye bağılı olarak oturan ve kaçmasını engelleyen bir köpek gördünüz mü? İşte mücerretin durumu budur. Pazarlık yaptığı kişi ölü ya da diri olsun, pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirene kadar sıkışıp kalır."

"İçimdeki her şey lanet Süvari'yi ve onun evcil bedensizini avlamak için kaşınıyor."

Knox, onun içindeki sfenksin bu olduğunu düşündü. Onun türü, aslanlar gibi, tek bir düşünceyle avlarını izler, avlar ve ezip geçerdi. Doğuştan gelen bu içgüdü şüphesiz cisimsiz yakalanana kadar onunla alay edecekti. "Ben onları yakalarım."

"Onları yakalayacağız. Beni bu dövüşün dışına itemezsin, Knox. Bu benim için sadece intikam değil. Bunun bir parçası *olmalıyım*. Senin ve oğlumuzun güvende olmasını sağlamak için proaktif olmalıyım. Ben ve Asher'ın her zaman burada olmamızdan çok hoşlanacağını biliyorum çünkü ikimizi de aşırı derecede koruyorsun-"

"Bu değiştirebileceğim bir şey değil."

"Ve muhtemelen Süvari'nin güvendiğı başka bir şey daha var. Eğer sürekli burada olursam, onu aramam. Bu da diğerlerine ya korkudan ondan saklanıyormuşum ya da benim için korktuğundan beni arazide tutuyormuşsun gibi görünecek. Eğer iblisler ondan korktuğumuzu düşünürlerse.

onu zaten olduğundan daha da fazla korkutur. İnsanlar korktuklarında onları manipüle etmek ve kontrol etmek daha kolaydır."

Knox buna karşı çıkabilmeyi çok isterdi ama gerçekten yapamazdı.

"Beni bilirsin Knox. İstesem bile tüm bunlar bitene kadar evde kalamayacağımı biliyorsun; kendimi kaybetmem an meselesi." Çocukken bile evde kalma konusunda hiç iyi olmamıştı. Asher'la birlikte olmayı ne kadar sevse de, yetişkinlerin arkadaşlığını özlüyordu. Meg ve Dan harikaydı ama aynı zamanda meşgul insanlardı. "Asher'ın yanından ayrılmak istemiyorum ama onun güvenliğini sağlamanın en iyi yolu ona tehdit oluşturan piçleri yakalamak."

Alnını onunkine yaslayan Knox içini çekti. "Güvende olmana ihtiyacım var."

"Biliyorum. Ama benden burada saklanmamı isteme. Bunu yapamam Knox. Senin için bile. Lütfen benden bunu isteme."

Knox sessizce küfretti. Bunun olacağını tahmin etmişti çünkü onu çok iyi tanıyordu. Harper'ın kendisi için önemli olan kişileri koruma dürtüsünü asla göz ardı etmeyeceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Tıpkı büyükannesi gibi özüne kadar korumacıydı.

"Senden Asher ve benimle evde kalmanı istediğimi düşünsene.

Yapabilir misin?"

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Hayır," diye isteksizce itiraf etti. "Yapamazdım."

Parmaklarını onun bileğine doladı. "Bu işte birlikte çalışacağız. Senin kadar güçlü olmayabilirim ama zayıf da değilim."

"Kesinlikle zayıf değilsin, bir kez bile güçlü olduğunu düşünmedim." Kadının ifadesi bunu kanıtlaması için ona meydan okuyordu ve Knox içini çekti. Onu bundan vazgeçiremeyecekti. Durumları tersine dönseydi, *onu* bundan vazgeçirmekte daha fazla başarılı olamazdı. Bu yüzden, sahip olduğu tüm koruyucu içgüdülere karşı çıkarak, Knox, "Pekâlâ, birlikte çalışacağız," dedi. İblisi hırladı ama aynı zamanda

Aileleri için tehdit oluşturan piçleri avlama ihtiyacını anlıyor ve saygı duyuyordu.

Uzun bir nefes alarak, "Güzel. Peki planımız nedir?"

"Süvarinin kimliğini tespit etmek için en iyi şansımızın, Alethea'nın ortadan kaybolmadan önce neyin peşinde olduğunu bulmamız olduğunu düşünüyorum. Larkin bunun üzerinde çalışıyor. Ayrıca Alethea'nın bedensizliği nereden aldığını da bulmamız gerekiyor. Yarın Dion'a yazıp onunla bir görüşme talep edeceğim. Aradığımız koleksiyoncu o değilse bile, kim olduğunu biliyor olabilir. Larkin'in bilgi toplamasını ve Dion'un benimle temasa geçmesini beklerken, Süvari'nin beklemeyeceği bir şey yapmayı planlıyorum - normal şekilde devam etmek ve radarımda değilmiş gibi günlük işlerime devam etmek."

"Ona en büyük hakareti etmiş olursun." Bu da Harper'ın çok hoşuna gitti. "Ben de aynısını yapacağım." Yanağının içini çiğnedi. "Ama ikimizden biri evden çıktığında Asher'ı evde bırakmalıyız. İnsanlar bunu anlayacaktır - bunu Atlı'dan korktuğumuz için değil, koruyucu ebeveynler olduğumuz için yapacaklardır."

Knox, "Asher'ın evde kalmasını öneriyorsun çünkü onu tam olarak koruyabileceğinden emin değilsin," diye suçladı. Kadın bunu inkâr etmedi. Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Geçen gün onu yüzüstü bırakmadın Harper. Onu korudun." Knox'un buna inanmasına ihtiyacı vardı. Anlamsız suçluluk duygusundan kurtulmasına ve gerçekten ne kadar güçlü olduğunu hatırlamasına ihtiyacı vardı. Ona olan inancı bunu yapmazsa, neyin yapacağından emin değildi.

"Kendini korudu."

Knox "Kendini *korudu*," diye düzeltti. "Cisimsizden kurtulmadı. Bunu *siz* yaptınız. Ve gerekirse bunu tekrar yapabileceğinden kesinlikle eminim. Sen güçlüsün. Güçlüsün. Cehennemin alevlerini çağırabilirsin, bu da cisimsizleri yok edebileceğin anlamına gelir. O bunu bilmiyor, bu da sana büyük bir avantaj sağlıyor."

Harper yutkundu. "Bu cisimsiz çok güçlü."

"Ama yenilmez değil," diye hatırlattı Knox ona.

"Diğer iblislerin önünde alevleri çağırarak zorunda kalırsam, bu bize başka bir dizi soruna neden olabilir, değil mi?"

"Potansiyel olarak, evet. O köprüyle, o noktaya geldiğimizde ilgileneceğiz. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şey üzerinde durmanın bir anlamı yok; bu sadece sorun ödünç almaktır."

Harper derin bir nefes alarak temiz çarşafların, güzel kokulu yağların ve Knox'un koyu, şehvetli parfümünün rahatlatıcı kokularını içine çekti. "Artık başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum."

"Gidip balkonda biraz vakit geçirmeye ve hava almaya ne dersin?" Arkadaşı stresli olduğunda içeride kapalı kalmayı pek sevmezdi.

"Bu bir balkon değil. Bir havuzu var. Daha doğrusu bir *sonsuzluk* havuzu."

Ağız kıvrıldı. "İstersen şimdi içine dalabiliriz."

Harper onun gözlerindeki çapkın parıltıyı fark etti ve sustu. "Sakın buna cüret etme." Ama alevler ikisini de tekrar sararken ona sıkıca sarıldı. Ateş söndüğünde, o ve Knox aniden suya gömüldüler. Kadın ona vurdu. *Piç kurusu*.

Ertesi sabah, Asher'ın kaşığını onuncu kez yere fırlatmasını izlerken Harper içini çekti. "Ona kızamıyorum bile. Şu surata baksana. Bu kadar sevimli bir şeye kıyamazsın."

Omletini dilimleyen Knox oğullarına baktı. Mama sandalyesinde oturan ve bacaklarını tepsiye dayamış olan Asher ayağını tutup ağzına sokmaya çalıştı. Her şey ağzına giriyordu. "En azından kaseyi neredeyse odanın öbür ucuna fırlatmadan önce yulaf lapasının çoğunu yedi."

Harper kamburlaştı. Asher da hemen hemen her yemek saatinde aynı şeyi yapıyordu. Tabii ki, kase ve kaşık

başlangıçta onun elindeydi. Ancak Asher bir noktada kaşıkları kendine doğru fırlatıyor ve ardından plastik tabak çanağı fırlatmadan önce yüzünü ve tepsisini kalan yiyeceklerle boyamaya devam ediyordu. Daha sonra sık sık kaşığı tekrar eline geçiriyor ve sonra tekrar fırlatıyordu.

Dirseklerini yemek masasına dayayan Harper, mısır gevreğinden biraz kaşıklarken Knox'a, "Dion mektubuna yanıt verdi mi?" diye sordu.

"Hayır, ama yakında bunu yapacağını umuyorum. Ona son yazdığımda bir hafta içinde cevap vermişti." Knox bardağının kenarından arkadaşını inceledi. Bu sabah daha iyi görünüyordu. Yüzündeki stres çizgileri yumuşamıştı ve bunun nasıl ilerleyecekleri konusunda anlaşmış olmalarından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Artık birlikte çalışacaklarını ve bir tür planları olduğunu bildiğine göre, muhtemelen kendini daha kontrollü hissediyordu.

Knox, "Diğer Prime'larla toplantının yarın yapılacağını unutmayın," diye devam etti. "Keenan ve Larkin Asher'la birlikte malikânede kalacaklar, bu yüzden gerginleşip paniğe kapılmayın. Yanında Dan ve Meg de olacak - ikisi de güç bakımından zayıf değiller. Hepsi de kimsenin malikâneye adım atmasına izin vermemeleri konusunda kesin talimat almış olacaklar."

"Jonas'ın toplantıya gideceğini düşünüyor musun?"

"Hayır, muhtemelen en iyisi de bu." Kederli bir iblis dengesiz biriydi. "Özellikle de bunu yapmak istediğini bildiğimden beri.

."

"Aletini koparıp boğazına mı sokayım? Evet, yapardım. Eğer Alethea'yla bizzat ilgilenmeye bu kadar niyetli olmasaydı, cisimsiz şu anda özgür olmayabilirdi."

"Bu yüzden canının yandığını görmek isteyen tek kişi sen değilsin ama bu beklemek zorunda. Önce Süvari'nin ve cisimsizlerin icabına bakmamız gerekiyor." Knox omletinin bir kısmını çatalladı. "Bugün için planlarınız nedir?"

Harper, konuyu sıradan bir şeye çevirerek onu sakinleştirmeye çalışmasına homurdandı. Yine de devam etti. "I

İşlerin nasıl gittiğini kontrol etmek için stüdyoya gitmeyi düşündüm." Bu, iki haftada bir yaptığı bir şeydi.

"İyi fikir. Seni ayakta ve etrafta normal şeyler yaparken görmek, insanların Süvari hakkında paniğe kapılmasını engelleyecektir." Yine de, ortada bir tehdit varken onun malikânenen uzakta olması fikri kalbini endişeyle sıkıştırıyordu. Elbette yapabileceği en son şey, Asher'i koruyabileceğine dair inancını biraz olsun kaybetmişken onun bu endişeyi görmesine izin vermektir. Sadece Knox'un ona duyduğu güveni görmesi gerekiyordu.

Kahve bardağına uzandı ve bir yudum aldı. "Paniklemelerini engelleyeceğinden şüpheliyim ama bazı insanları rahatlatılabilir."

Knox konuşacaktı ama kadının bakışları içe dönünce durakladı ve telepatik bir konuşmanın yankısını hissetti. Gözleri bir kez daha ona odaklandığında, içinde bir parça bıkkınlık vardı.

"Bir gökdelen," dedi Harper. "Jolene bir gökdeleni dümdüz etti

Martina'ya göre dün gece."

"Gerçekten şaşırdın mı?"

İç çekti. "Hayır, pek sayılmaz." Heidi'nin bir kara büyü ayini sırasında kurban edilmek istendiğini duymak Jolene'i çileden çıkaracaktı. Alethea'nın ölmüş olması ve dolayısıyla bu plandaki rolünün bedelini ödeyemeyecek olması kadını daha da öfkeliyordu. Jolene'in sinirlendiğinde binaları yıkmak gibi bir alışkanlığı vardı. "Geçen sefer ona cismani olmayan durumdan bahsettiğimde aldatıcı bir şekilde sakın ve mantıklı konuşmuştu ama bu onun iyi olduğu bir şey, o yüzden buna inanmamıştım. Yine de... bir gökdelen mi? İyi ki eski ve boşmuş."

Knox ona sert bir bakış attı. "Cisimsizleri alt edecek güce sahip olsanız da, onunla karşılaşırsanız beni çağıracağınıza inanıyorum." İfade bir soru içeriyordu, çünkü bu güvenceye ihtiyacı vardı. Aynı zamanda bir uyarı da içeriyordu. Tehlikede olduğu son birkaç seferde onu çağırmıştı ama bunlar Asher'a hamileyken olmuştu. Knox

Oğullarını güvende tutma konusundaki kararlılığı olmasaydı onu asla tehlikeli bir durumun içine çekmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Kız cevap vermeyince Knox gözlerini kıstı. "Uzun zaman önce yardıma ihtiyacın olursa beni arayacağına dair bana söz vermiştin. Beni tehlikeli durumların içine çekme düşüncesinden nefret ettiğini biliyorum, bunu da anlıyorum, çünkü bu her iki taraf için de geçerli." Onun olaylarla tek başına başa çıkma alışkanlığını sevdiğinden ya da onayladığından değil. Onun kendi savaşını verme ve oğullarını korumak için üzerine düşeni yapma ihtiyacına saygı duyuyordu ama işine geldiği zaman tek başına hareket etmesini de kabul etmiyordu. "Birlikte çalışmayı kabul etmiştik, unutma. Bu birbirimize güvenmek anlamına geliyor."

Harper derin bir iç çekti. "Sözümü tutacağım ve sana ihtiyacım olursa sesleneceğim. Ama aynı şey senin için de geçerli - eğer bir şey olursa, sırf ben keyifli bir gün geçireyim diye bana daha sonra söylemeyeceksin." Bu onun geçmişte yaptığı bir şeydi. "Bana *hemen* söylüyorsun."

Hoşuna gitmese de başını eğdi. Çatal bıçağı boş tabağına koyan Knox, tabağı kenara itti. "Stüdyoya ne zaman gidiyorsun?"

"Muhtemelen birkaç saat içinde yola çıkacağım. Belki onları bilgilendirirken kızlarla öğle yemeği yiyebilirim. Cisimsizler hakkında uyarılmaları gerekiyor."

"Jolene'in onlara çoktan söylemiş olacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Öyle olsaydı şimdiye kadar beni ararlardı. Muhtemelen daha sonra her şeyi açıklamak için bir in toplantısı yapacaktır. Kızların benden duymasını tercih ederim."

"Yeterince adil." Knox kahvesini yudumladı. "Tanner'ı her zaman yanında tut. Cisimsizler herkes gibi görünebilir. Kokusu olmayan biri yaklaşırsa bunu anlar ve saldırır."

Başını eğdi. "Benim için geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Geçen gün yaptığı şey, Jolene'in evine gelip tüm o iblislerin arasında harekete geçmek, küstahçaydı. Sizin güçlü olduğunuzu önceden biliyordu.

ve ruh derinliğinde acıya neden olabilir. Ama artık böyle bir acıyı tattığına ve nasıl bir his olduğunu tam olarak bildiğine göre, cisimsiz o kadar da ukala olmayacaktır. Özellikle de sen onu alt ettiğin için. Ayrıca, pazarlığın şartlarına bağlı. Hedef sen değilsin. Yine de işimi şansa bırakmayacağım."

Belirgin bir osuruk sesi duyan Harper, Asher'a baktı. O da sesin nereden geldiğinden emin değilmiş gibi etrafına bakındı. Kadın homurdanarak Knox'a döndü. "Onu terk etme fikri midemi bulandırıyor." Knox'un gözleri kararırken ve odanın sıcaklığı düşerken Harper sustu.

"Çok fazla endişeleniyorsun, küçük sfenks," dedi iblis ona. "Çocuk iyi olacak."

Bu ifadedeki büyük güven kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bizden ne saklıyorsun?" Çünkü Asher hakkında onun ve Knox'un bilmediği bir şey bildiğine kesinlikle inanıyor gibiydi. "Gerçeğin tamamını bilmezsem onu gerektiği gibi koruyamam."

"Demek istediğim de bu... onu korumak için sana ihtiyacı yok," dedi iblis, sesi düz ve alçaktı. "Çocuk için endişelenme. Bunun yerine, ona zarar vermeye çalışan kişiye acıyın." Bununla birlikte varlık geri çekildi.

Harper göğsünü ovuşturarak, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedi Knox. "İblis bildiğini düşünüyor olabilir"

Asher'ın diğer yetenekleri ne olacak?"

"Belki de." Asher'ın tüm yeteneklerinin ortaya çıkması için birkaç ay daha geçmesi gerekecekti ve Harper, Knox'un iblisin bu yeteneklerin ne olduğunu bildiğine *neden* inandığından hiç emin değildi ama bunun da iyi bir teori olduğunu düşünüyordu. "İblisin çok gizemli olabiliyor."

Knox başını salladı. "Ama hiçbir zaman kibirli olmadı. Eğer Asher'ın bizim düşündüğümüz kadar korumamıza ihtiyacı olmadığına inanıyorsa, ben de onun kararına güvenmeye meyilliyim." Bu Knox'un hâlâ endişelenmeyeceği ya da her zamanki gibi aşırı korumacı olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Knox'un telefonu masanın üzerinde titreşirken Asher gözlerini kırıştırdı. "Ooh." Sonra telefon bir ateş püskürmesi içinde kayboldu ve Asher'ın alev alev yanan elinde yeniden belirdi. *Ooh* sesi genellikle hoşuna giden bir şey gördüğü anlamına gelirdi ve aynı şey genellikle onun küçük elinde belirirdi.

"Asher," diye nazikçe yakındı Knox telefonu oğlunun elinden alırken. Asher kaşlarını çattı ama sonra ayağını tekrar ağzına soktu.

Harper, "En azından bu sefer telefonunu yulaf lapasının içine atmadı," dedi.

"Kâseyi fırlatıp atmasaydı muhtemelen bunu yapacaktı."

"Evet, muhtemelen."

Ama haklıydı; bu kadar sevimli bir şeye kızmak zordu. Knox onun saçlarını karıştırdı. "Bu senin içindeki Wallis."

Harper kaşlarını çattı. "Her yaramazlık yaptığında ailemin kanını suçlayamazsınız."

"Elbette yapabilirim."

O sırada Meg içeri girdi, yerdeki kaşığı görünce başını salladı ve yerden aldı. "Yulaf lapanı beğendin mi?" diye sordu, ayağını kemirmekle meşgul olan Asher ona hiç dikkat etmemişti.

"Omlet ve tost için teşekkürler Meg." Knox ayağa kalkarak siyah takım elbisesinin ceketini silkti. "Ne yazık ki artık gitmem gerekiyor." Harper'ın yanına geçerek onu öptü. "Eve geç kalmamalıyım ama kalırsam sana haber veririm."

Harper Asher'ı mama sandalyesinden kaldırdı. "Hadi, gidip babana el sallayalım." Asher kalçasında dengede dururken Knox'u fuayeye kadar takip etti. Knox bir kolunu Asher'a doladığında, Asher Knox'un karşısında eridi ve bir eliyle gömleğini düzeltti. "Seni özleyeceğim."

"Güzel. Seni özleyeceğim için bu adil." Onu tekrar öptü, uzun uzun tadına baktı. "Güvende kal." Oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. "Annen için iyi ol."

Tahmin edilebileceği gibi, Asher ona baloncuklar üfledi.

Harper taş basamaklara doğru yürüdü ve Knox için Bentley'in arka kapısını açan Levi'ye çenesini eğerek baktı. Asher'in el salladığını fark edince gülümsedi. Ama sonra onun Levi ya da Knox'a el sallamadığını gördü. Çok daha yüksekte bir şeye el sallıyordu. "Ne oldu, küçük adam?" Kız onun bakışlarını takip etti ve yüzünü buruşturdu. "Oh. Daha fazla karga." Yakındaki bir ağacın dallarına tünemiş en az beş karga vardı. "Çok hoş."

Harper sonraki birkaç saatini Asher'la geçirdi - onu yıkadı, giydirdi ve sonra biraz erken bir öğle yemeği yedirdi... sonra her tarafına püre bulaştığı için üstünü tekrar değiştirmesi gerekti.

Bundan kısa bir süre sonra, Tanner ve Keenan, tıpkı onun ayarladığı gibi geldiler.

Oturma odasında Keenan Asher'ı kollarına aldı. "Yüzündeki endişeyi sil Harper, o burada benimle iyi olacak."

Zorla gülümsedi. "Uzun sürmeyecek." Bir düğmeye bastı Asher'ın yanağına uzun, gürültülü bir öpücük kondurdu ve sonra el salladı. "Hoşça kal. Keenan Amca'ya iyi davran." O da el sallamadı. Küçük yüzü Tanner'ın kıkırdamasına neden olacak şekilde buruşmuştu.

Asher'a son bir kez el sallayan Harper döndü ve Tanner'ı odadan dışarı, koridordan aşağı, fuayeye kadar takip etti.

Bir şey bileğini çekince hızla geriye doğru sendeledi ve ayağının kaymasına neden oldu. Fuayenin parke zeminine garip bir şekilde kıç üstü düşerken tısladı.

Tanner gözlerini kırıştıtırarak ona baktı. "Kahretsin, iyi misin?"

"Hayır, değilim," diye kestirip attı, ayağa kalkmak için çabaladı. Döndü, fuayeyi taradı, kalbi küt küt atıyordu. Cisimsizin içeri girmeyi başaramadığından emindi. Bu kadar doğaüstü güvenlik önlemi varken olmazdı. "Bir şey beni yakaladı."

"Seni yakaladı mı?" diye yineledi Tanner, kasları gerilmişti.

O anda Keenan, Asher hâlâ kucağında olduğu halde onlara doğru geldi. "Ne oldu?" Kaşlarını çatı

Harper. "Neden kışını ovuşturuyorsun?"

"Asher'ı oturma odasına götürün, biri az önce-

" "O da ne?" diye sordu Tanner.

Başını çevirip ona baktı. "Ne görüyorsun? Ne görüyorsun?" Adam kadının bileğine bakıyordu.

Tanner yavaşça elini kaldırıp inceledi. "*Nedir* bu?" "Ne ne?"

Çünkü hiçbir şey görmemişti. Ama sonra

Elini güneş ışığının tam üzerinde parlaması için belli bir yöne doğru eğdi... ve kaşlarını çattı. "*Nedir* bu?" Bileğinin etrafına sarılmış, kısmen yarı saydam bir ip gibi görünüyordu. Ona dokundu, yarı yarıya bir şey hissetmemeyi umuyordu. Ama sanki parmak ucunu soğuk metalin üzerinde gezdirmiş gibiydi. "Hayır, cidden, *nedir* bu?"

Tanner onu bıraktı ve geri çekildi. "Gitmeyi dene."

Bu sefer daha yavaş hareket ederek dışarı çıktı. Sorun yoktu. Yürümeye devam etti, taş basamakları yavaşça indi. Bir. İki. İki. Üç. Dört.

Ve sonra tekrar geriye doğru çekildi. Hayır, *çekilmedi*, fark etti. Daha çok bir tasmaya karşı zorlanıyormuş gibiydi. Ayaklarını sürüyerek antreye döndü ve ön kapıyı kapattı. "Bunun bir kelepçe falan mı olması gerekiyor?" Eğer Knox bunu onu evde tutmak için yaptıysa, onu *kesinlikle* öldürecekti.

Çenesini ovuşturan Tanner, "Sanırım öyle" diye cevap verdi.

Keenan bileğine iyice bakabilmek için bir adım öne çıktı.
"Asıl soru şu... Neye kelepçelendin?"

"Ya da *kime* kelepçelisin?" Tanner spekülatif bir ses çıkardı ve sonra yuvarlak masanın üzerindeki güzel, taze kesilmiş çiçekleri incelerken başparmağını çiğneyen Asher'a döndü. "Şu bileklere bir bakalım, küçük adam."

Harper kıs kıs güldü. "Onun yaptığını düşünemezsin Tanner, o sadece bir-oh, *Tanrım*." Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Küçük bileğinde kendisinininkine benzeyen ince bir kelepçe vardı. Onun tombul elini tutarak kelepçeye dokundu. Soğuk metal. "Asher," diye seslendi, kendi kelepçesini göstererek. "Çıkar şunu." Adam çıkarmadı; onun yerine saçına uzanmaya çalıştı. Kadın ona

Onun sert, "*Ciddiyim*" bakışını mükemmel bir şekilde taklit etti.

Tanner fuayenin diğer tarafını işaret etti. "Harper, orada dur. Asher'la aranızda dolaşmak ve kelepçeleri birbirine *bağlayan* somut bir şey olup olmadığına bakmak istiyorum."

Kadın adamın dediğini yaptı ve sonra nöbetçinin kolayca aralarına girmesini izledi.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Ona doğru geçerek dudaklarını büzdü. "Yani kelepçelerin hiç bağlantısı yok mu?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Onları birbirine bağlayan tek şeyin güç olduğunu söyleyebilirim."

"Yani onlar psişik yapılar. Bedenlerimizi birbirine bağlamaktan çok ruhlarımızı birbirine bağlamış." Harper başını Asher'a doğru salladı ama Asher Keenan'ın burnunu karıştırmakla o kadar meşguldü ki onun azarlayan bakışını fark etmedi bile.

"Seni kendisine zincirlemek *istediğini* sanmıyorum," dedi Keenan, gözleri mizahla dans ederek. "Bence sadece onu terk etmeni istemiyor. Buna bir de içindeki güç eklenince sonuç bu oldu."

Elini saçlarının arasına sokan Harper bir nefes verdi. *Knox, oğlumuz beni ona kelepçeledi. Ve hayır, şaka yapmıyorum.*

Knox'un psişik tadı, zihni onunkine dokunduğunda kadının içine aktı. *Nasıl kelepçelendi?*

Bilmiyorum. Ama ikimiz de metal gibi hissettiren ince, zar zor görünen kelepçeler takıyoruz. Kelepçeleri birbirine bağlayan fiziksel bir şey yok ama ona doğru çekilmeden Asher'dan uzaklaşamıyorum.

Saf bir erkek eğlencesi ve hatta bir parça gurur izlenimi edindi. *Görünüşe göre, geride kalmak istemiyor.*

Dudakları inceldi. *Bunu nasıl eğlenceli bulabilirsin?*

Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, o güzel kışınızla gülüyor olurdunuz.

Evet, tamam, yapardı. *Onları nasıl çıkaracağım?*

O sadece bir bebek, bu yüzden bağlanmayı uzun süre devam ettirecek psişik güce sahip değil. Muhtemelen birkaç saat içinde yok olacaklar, belki de daha erken.

Harper iç çekerek nöbetçilere çok hızlı bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre boşa bir yolculuk yapmışsınız. Artık dışarı çıkamam."

Keenan kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Ben Asher'a psişik olarak kelepçeli olduğum sürece onu terk edemem ve o da malikaneyi terk edemez."

"Sadece birkaç saatliğine gideceksin." Keenan tartışmak için elini kaldırdı. "Bak, onun neden evde kalmasını istediğini anlıyorum. Ama bu kelepçeler sayesinde birinin onu senden kaçırmasına imkân yok. Ve eğer bundan sonra onu bir süre daha malikânede tutmayı düşünüyorsanız, dışarı çıkması onun için iyi olacaktır."

Tanner ellerini ceplerine soktu. "Keenan haklı. Sadece birkaç saat. Üçümüz oldukça güçlüyüz, özellikle de bir birlik olarak. Asher istemediği sürece kimse ona yaklaşamaz zaten."

Evet, ama... "Onu yanımda götürmek kötü davranışı ödüllendirmek olur." Çok, çok kötü.

Tanner'ın ağzı seğirdi. "Doğru, ama Keenan'a katılıyorum - Asher'ın ikinizi birbirine bağlamak istediğini sanmıyorum. Sadece onsuz gitmenizi istemedi."

Elini yüzüne sürerek Harper tekrar Knox'a uzandı. *Ne yapacağımı bilmiyorum. Tanner ve Keenan, Asher da dahil olmak üzere hepimizin stüdyoya gitmesi gerektiğini düşünüyor.*

Knox uzun bir süre yanıt vermedi. *İblisim bu fikirden tedirgin olmadı.*

Hayır, olamaz, diye homurdandı. Varlık ne demişti? Asher'a zarar vermeye çalışan kişiye acıyın. Onun kendi başının çaresine bakabileceğinden emindi. Harper bileğindeki kelepçeye bakarken, belki de Knox'un iblisin endişelenmemek için iyi bir nedeni olduğunu düşündü.

Yine de Asher'ı malikânenen çıkarmaya pek hevesli değildi. Ve Knox'un *iblisin* bu fikre sıcak bakmadığını söylediğini de fark etmemiş değildi, Knox'un kendisi de bu fikre sıcak bakmıyordu.

"Karar senin Harper," dedi Tanner. "Ama onu birkaç saatliğine dışarı çıkarmanın o kadar da kötü bir şey olmayacağını düşünüyorum."

Knox ona, "*Benim sana duyduğum inancı sen de kendine duy,*" dedi.

Dudağını ısırarak derin bir nefes verdi. "Onu taşısam iyi olur, çünkü 'tasmamın' ne kadar uzun olduğunu bilmiyorum."

Bir süre sonra Tanner arabasını Yeraltı'na açılan gece kulübünün önünde durdurdu. Gündüz olduğu için dışarıda gümbür gümbür müzik sesi ya da kırmızı iplerin arkasında uzun bir insan kuyruğu yoktu. İnsanlar için burası normal ve son derece popüler bir kulüptü. Altında ne olduğunu sadece iblisler biliyordu.

Tanner önde yürürken Keenan da arkadan gelerek kulübün içine girdiler ve merdivenlerden bodruma indiler. İki iri yarı, huysuz iblis geniş mekânın arka tarafındaki bir kapıyı koruyordu. İkisi de Asher'a kocaman sırtarak baktı, Asher da utangaç bir şekilde gülümsedi. Harper'a ve nöbetçilere saygıyla başlarını sallayan kapıcılar geçmelerine izin vermek için ayrıldılar. Ardından biri asansör için bir anahtar kodu girdi ve parlak metal kapılar bir *ping sesiyle* açıldı. Kısa bir asansör yolculuğundan sonra Harper kelimenin tam anlamıyla şeytani bir cennete adım attı.

Kumarhaneler, barlar, gece kulüpleri, oteller, restoranlar, striptiz kulüpleri,

Bir rodeo, dövüş çemberi, cehennem köpeği yarış stadyumu, bir alışveriş merkezi - adını siz koyun, muhtemelen oradaydı. Akşamları telaşlıydı ama gündüzleri de oldukça yoğundu.

Tanner ve Keenan, birçok mağaza ve mekânın önünden geçerek "şeritte" yürürken onu yayalar tarafından itilip kakılmaktan korudular. Barların, kulüplerin, kumarhanelerin ve restoranların ön duvarları yoktu, bu yüzden yemek yiyen, içen, sohbet eden, gülen ve kavga eden insanları görmek kolaydı.

Harper, Asher ve nöbetçileri gören pek çok kişi gözlerini dikip baktı. Bazıları fısıldadı, bazıları gülümsedi ve diğerleri de endişeyle bakışlarını kaçırdı. Hepsi onu ve Asher'ı görünce şaşırmış görünüyordu ve pek çoğunun omuzları hafifçe gevşedi. Knox haklıydı; insanların onları günlük faaliyetlerine devam ederken görmeye ihtiyaçları vardı.

Stüdyosuna yaklaşırken Harper gülümsedi. Urban Ink, birinci sınıf güvenliğe sahip bir noktada ideal bir konumdaydı. Sadece en iyi restoranlara ve alışveriş merkezine değil, Knox'un ana ofisine de yakındı. Ayrıca Knox'la birlikte çatı katında bir sütlerinin olduğu bir otelin de karşısındaydı.

Kızlar rutin olarak her sabah işe gitmeden önce stüdyonun yanındaki kahvehanede buluşuyorlardı ve Harper sabah toplantılarını neredeyse işini özlediği kadar özlüyordu. Yine de, Raini'ye de söylediği gibi, henüz dönmeye hazır değildi.

Keenan, "Sanırım buradayken Khloë'nin doğum günü partisi için 'ayrıntılar' konuşmanız gerekecek," dedi. "Ne istediğini henüz bilmiyor mu? Dur tahmin edeyim... Knox'un Yeraltı kulüplerinden birini özel olarak kullanmak istiyor. Ya da belki bir otel."

"Bir bahçe partisi istiyor," dedi Harper.

Adam gözlerini kırıştırdı. "Ne istiyor?"

"Şampanya, çiçekler, heykeller ve diğer güzel şeylerle dolu bir bahçe partisi."

Kaşları çatıldı. "Bu Khloë'nin yapacağı bir şey değil."

"Ayrıca hepimizin serseri gibi giyinmesini istiyor, böylece tüm o süslü püslü kıyafetler arasında gülünç görüneceğiz."

"Evet, kulağa Khloë gibi geliyor."

Keenan stüdyonun cam kapısını iterek açtığı anda zil çaldı. İki müşteri koltukta bekliyordu; biri duvara monte edilmiş televizyonu izlerken diğeri bir dövme portföyüne göz gezdiriyordu. Harper ve nöbetçiler mürekkep, boya, kahve ve dezenfektan kokan geniş resepsiyon alanına girerken ikisi de başlarını kaldırdı.

Stüdyoda Harper'ın sevdiği bir rock/art/Harley Davidson havası vardı. Metal sanatı - ki bu aynı zamanda

Parlak beyaz duvarlarda kabile girdapları, Çin ejderhaları, parlak alevler, bir kuzgun sürüsü ve uluyan bir kurt da dahil olmak üzere dövmelerin büyütülmüş kopyaları asılı.

Khloë, takı ve diğer ürünlerin sergilendiği bir vitrin olarak da kullanılan takıntılı derecede düzenli resepsiyon masasından başını kaldırdığında heyecanla ciyakladı. Bu ses Raini'nin dövme istasyonlarını ayıran kareli cam bölmenin etrafından bakmasına neden oldu ve gözleri sevinçle açıldı. Aynı anda Devon da "Ne, neler oluyor?" bakışıyla ışıklı izleme masasına doğru döndü.

Üç kız Harper'ın etrafını *sararken topuklu ayakkabılar* parke zeminde tıkırdadı. Ama yaygara kopardıkları o değildi - hayır, ona merhaba bile demediler. Asher'ın üzerine titrediler, yüzünü, saçlarını, başını ve ellerini öpücüklerle boğdular.

En küçük olmasına rağmen Asher'ı Harper'ın kollarından alan kişi olmayı başaran Khloë, "Benim küçük dostum nerede?" diye mırıldandı.

"Dikkatli ol," dedi Harper. Bileğini kaldırdı, böylece Kelepçeyi gör. "Küçük herif beni bir süreliğine ona bağladı, bu yüzden ben de seninle birlikte çekilmeden önce fazla hareket edemeyeceksin."

Raini'nin kaşları kalktı. "Bunu o mu yaptı?" Kıkırdadı. "Bu çocuk beni gülmekten kırıyor."

Tanner, Devon'ın saçını çekiştirdi. "Hey, kedicik."

Devon onu kokladı. "Git bacağını kaldır ve birkaç ağaca işe, köpekçik."

Tanner eğlenen bir gülümsemeyle kapıda yerini aldı. Harper onun içeri giren herkesi koklamak niyetinde olduğunu biliyordu. Eğer kokusuzlarsa, saldıracaktı.

Khloë, Asher'ı otomata götürdü, yumruğunu otomatın yan tarafına vurdu ve bir Hershey's bar düşürürken bir vınlama sesi duyuldu.

Keenan başını salladı. "Bunu yapmaya çalıştım, gerçekten."

"Hepimizin var," dedi Harper. Ama bu sadece Khloë ve babasının yapabildiği bir şeydi.

Raini Harper'ın omzunu sıktı. "Nasılsın?"

"İyi," diye yanıtladı Harper. "Yine de hoşuna gitmeyecek haberlerim var," diye ekledi sessizce. "Burada ayrıntılı olarak konuşabileceğimiz bir şey değil."

Raini'nin kaşları çatıldı. "Yirmi dakika içinde öğle yemeği için kapatıyoruz. Müşterimle işim bitmek üzere ve bu adamlar sadece kısa bir danışma için buradalar. O zamana kadar kalabilir misiniz?"

"Elbette. Ben, Keenan ve Asher dinlenme odasında kalıp size engel olmayacağız."

Raini'nin bakışları cehennem köpeğine kaydı. "Ve Tanner orada mı kalacak?"

"Yakında her şeyi açıklayacağım," diye güvence verdi Harper ona. "O zaman neden bu kadar temkinli davrandığınızı anlayacaksınız."

Kızların öğle yemeği için stüdyoyu kapatmaları çok uzun sürmedi. Görünüşe göre Khloë önce şarküteriye uğramıştı çünkü dinlenme odasına bir çanta dolusu sandviçle girmişti. Biftek, biber ve mayonez kokuları Harper'ın midesinin guruldamasına neden oldu.

Hepsi ellerinde sandviçlerle masanın etrafında toplandıktan sonra Raini Harper'a baktı. "Dökül bakalım."

Harper bir eliyle kucağında oturan ve kolyesiyle oynayan Asher'ın saçlarını okşadı. "Alethea ölmeden önce oldukça aptalca bir şey yaptı. Özel bir koleksiyoncudan kavanozlanmış bir cisimsiz iblis çaldı. Ayrıca onu serbest bıraktı."

Şok edici bir sessizlik oldu. Sonra kızların hepsi nefeslerinin altında küfürler mırıldandı.

Khloë, "Eğer hayatta olsaydı, o kaltağı öldürürdüm," diye tükürdü.

Devon, "Senin kılığına girerek Asher'ın peşine düşen dişi iblis... o cisimsiz miydi?" diye sordu.

Harper başını salladı. "Bu da onu bir 'o' yapar, 'dişi' değil. Buraya gelir mi bilmiyorum ama her ihtimale karşı tetikte olmanız gerekiyor." Yemeklerini yerlerken, Jonas'ın Knox'a anlattığı her şeyi onlara da anlattı. Ayrıca onları cisimsiz iblisler konusunda da eğittikten sonra ekledi: "Beni görürseniz otomatik olarak

aslında ben olduğumu. Bana sadece benim bilebileceğim bir şey sor. Devon, sen bir cehennem kedisisin. Koku alma duyun güçlüdür. Eğer sana kokusu olmayan biri yaklaşırsa, bu pekâlâ fiziksel bir şekilde bürünen cisimsiz biri olabilir."

Khloë dalgın bir şekilde kulak memesini çekiştirirdi. "Etrafımızda bir bedensiz barındıran insanlar olup olmadığını nasıl bilebiliriz?" "Bilmiyoruz," dedi Harper. "Bilmemizi istemediği sürece bilemeyiz."

Bu yüzden hepimizin uyanık ve dikkatli olması gerekiyor." "Büyükannemin bundan haberi var mı?" diye sordu Khloë.

Harper kaşlarını kaldırdı. "Dün gece korkunç bir şekilde ufalanarak küçük parçalara ayrılan eski gökdeleni duymadın mı?"

"Duydum," diye yanıtladı Khloë. "Sadece büyükannem olmadığını umuyordum."

Asher'ın zihni Harper'inkine dokundu ve orada bir soru vardı. Havadaki gerginliği açıkça fark etmişti ve sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Harper ona gülümsedi ve zihnine güven verici bir dokunuşta bulunarak, "Hiçbir şey, bebeğim," dedi.

"Daha hafif bir not olarak, parti detaylarını konuşalım," diye önerdi

Raini. "Khloë, bu bahçe partisi/hobo kıyafeti konusunda emin misin?"

"Evet," diye yanıtladı Khloë. "Ve orada bir çeşme istiyorum. Büyük bir

Bir tane. Belki bir denizkızı çeşmesi."

"Ondan içmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Keenan.

Khloë'nin burnu kıristi. "Gençlik pınarı olmadığı sürece neden yapayım ki?"

"Bu iyi oldu," dedi. "Kafan iyiymen yapacağından endişe etmemize gerek kalmayan bir şey daha."

"Yapmayacağımı söylemedim. Sadece neden yapacağımı *anlamadığımı* söyledim."

Harper, "Knox burada, Yeraltı'nda gösterişli etkinlikler için sahte bir çiçek bahçesi olduğunu söyledi," dedi. "Bunu kullanabilirsin."

Khloë sırtıttı. "Harika."

"Tamam, başka ne istiyorsan onu halledelim, sonra da konuyu Knox'un etkinlik planlayıcılarından birine devredebiliriz. Gerisini onlar halleder." Onlar bu sırada

Khlo  sadece bir burger minibüsü ve bir sosisli sandviç standı istediği için yeterince basit olan yemek menüsünü tartışırken birinin cep telefonu çalmaya başladı.

Devon dik oturdu. "O benim." Telefonunu çıkardı, ekranda gördüğü isme gülümsedi ve "Selam Drew" diye cevap verdi. Kaşlarını  attı. "Gerçekten mi? Oh. Tamam. Tamam. Bana bir saniye ver." Telefon görüşmesini sonlandıran Devon, "Drew dışarıda ve görünüşe göre köpek onu içeri almıyor" dedi.

Harper, "Tanner sadece tedbirli davranıyor," dedi.

"Drew olduğundan emin değilse, kardeşimin içeri girmemesi için hiçbir neden yok." Devon sinsi adımlarla odadan  ıktı. Sesler mırıldandı, biri hırladı ve bir diğeri tısladı. Sonra kapı zili çaldı ve Devon neşeli bir sesle Drew'u içeri buyur etti.

Birkaç dakika sonra odaya girdi. Bakışlarıyla etrafı tarayarak herkesi selamladı. Harper'ı gördüğünde ağzında bir gülümseme belirdi. "Hey, seni burada görmeyi beklemiyordum."

 ini bir gariplik kapladı ama Harper gülümsemeye zorlamayı başardı. "Merhaba, Drew."

YEDİNCİ BÖLÜM

Cep telefonunu cebine geri koyan Knox, Bentley'in tereyağlı deri koltuğunda rahatlarlarken Levi'ye, "Clarke hakkında bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Devon'ın kardeşinin Harper'a göz koyduğunu fark eden Knox, nöbetçiden erkek cehennem kedisi hakkında biraz araştırma yapmasını istemişti. Levi o kadar titiz davranmıştı ki, Knox toplantıdayken Güç'ün bir üyesi olan Armand onu Clarke'ın evine ışınlamıştı.

Levi dikiz aynasından kısa bir süre Knox'un bakışlarıyla karşılaştı. "Bildiğiniz gibi, son altı yıldır Küba'da yaşıyor. Gerçi orada kalıcı değil. Daha çok Küba onun ana üssü gibi. Her seferinde aylarca uzaklara gidiyor. Hatta telefon hizmetinin olmadığı 'fişe takılı olmayan tatillerden' birinde iki yıllık bir yolculuğa çıktı. Oradan bir ay önce döndü. Küba'dayken sahilde küçük bir kulübe kir alıyor. Tüplü dalış eğitmeni olarak çalışıyor. Zamanının çoğunu ekstrem sporlarla uğraşarak geçiriyor. Ayrıca parti yapmayı ve sosyalleşmeyi seviyor ve çıktıklarından daha çok yatıyor. Bir tipi var. Uzun boylu, sarışın, ince yapılı."

"Harper'ın tam tersi," diye düşündü Knox. Bunun şaşkınlığıyla kaşlarını indirdi. "Clarke'ın kulübesinde ilginç bir şey buldunuz mu?"

"Adam olabildiğince tutumlu. Mobilyalar daha basit olamazdı. Evin her yerinde çerçeveli fotoğraflar var-

Hepsi de Clarke'ın ekstrem spor yaparken çekilmiş fotoğrafları. Hiçbiri Harper ya da Devon'a ait değil. Dolabının üst rafında bir ayakkabı kutusu buldum. İçinde küçük hatıralar ve ininin bazı resimleri vardı. Harper birkaç tanesindeydi ama yalnız ya da onunla birlikte değildi. Evinde onun için bir meşale taşıdığını düşündürecek hiçbir şey yoktu. Ama ... "

Knox sustu. "Ama ne?"

"Fotoğraflarında kürek kemiklerinin arasında ilginç bir dövme olduğunu fark ettim. Onun işi değil. En azından onun işi olduğundan *şüpheliyim*. Harper'ın kendini garip hissetmeden böyle bir dövme yaptırdığını düşünemiyorum."

"Levi, söyle bana."

Nöbetçi iç çekti. "Bu bir sfenks resmi; aslan gövdeli, kadın başlı ama kanatsız. Ve koruyucu bir şekilde ona sarılmış bir cehennem kedisi vardı."

Knox küfretti. Öfkesi içinden taşarak arabayı doldurdu ve havayı o kadar yoğun ve bunaltıcı hale getirdi ki göğsüne ağır bir yük bindi. "Onun için kendini *işaretledi*." İblisi öfkeden kükredi. Clarke derisine Harper'ın sembolü olan bir dövme yaptırarak iblisi adına bir damga bırakmıştı - sanki onu sahiplenmiş gibi. Sanki *Harper üzerinde bir hakkı* varmış gibi.

Knox yumruklarını sıkarak arka dişlerinin kilidini açmaya zorladı. "İtiraf etmeliyim ki Levi, bir adamın dostumu neredeyse teninde taşıması hoşuma gitmiyor."

"Ben de öyle." Levi'nin çenesindeki bir kas gerildi. "Gördüğümde o kadar sinirlendim ki fotoğrafı toz haline getirdim."

Knox o piçin çenesini kırmak istiyordu. Burnundan bir nefes çekti. "Harper'ın dövmeyi bildiğinden çok *şüpheliyim*."

"Böyle bir şeyi senden asla saklamazdı, ona zarar vermeni engellemek için bile." Kırmızı ışığa yaklaştıklarında Levi arabayı yavaşlattı. "Gerçekten anlamadığım bir şey var. Eğer onu, kendini onun için damgalayacak kadar çok istiyorsa, neden ondan uzak dursun?"

"Bilmiyorum." Öfkesini dizginleyen Knox boynunu kırdı. "Ama cevabı bilme ihtimali olan birini tanıyorum."

Kısa bir süre sonra Jolene Wallis'in verandasında duruyorlardı. Ön kapıyı açarken gülümsedi. "Knox, her zaman bir zevktir." Kenara çekilerek onun ve Levi'nin içeri girmesine izin verdi. Alnı kırıştı. "Harper ya da Asher yok mu?"

"Stüdyodalar."

"Ah. Ben de tam Ciaran'la kendime kahve yapmak üzereydim. Kendisi oturma odasında televizyon izliyor." Koridorda kendisini takip etmelerini işaret etti ve ekledi: "Gelin, sizi buraya neyin getirdiğini söyleyin."

Onu mutfağa kadar takip eden Knox, adanın yanına yerleşti. Kadının içki teklifini kibarca geri çevirdi. Aynı şekilde, kapı pervazına yaslanan Levi de kadının teklifine hızlıca başını sallayarak karşılık verdi.

Jolene mutfakta dolaşırken Knox basitçe, "Drew Clarke," dedi.

Jolene ona kısa bir bakış attı. "Peki ya o?"

"Harper'ı istiyor ama ondan uzak duruyor. Neden?"

Jolene içini çekerek Knox'un yüzüne döndü. "Çünkü ona ben söyledim."

O da bundan şüphelenmişti. "Neden?"

Kupasına kahve dolduran Jolene şöyle açıkladı: "Harper'ın kendisini ilk sıraya koyacak birine ihtiyacı vardı ve bunu hak ediyordu. Tek bir yerde kalıp onunla birlikte bir hayat kuracak birine. Drew öyle biri değil. Lucian gibi o da kendine odaklanıyor, partilerden hoşlanıyor ve merkezi Küba'da olmasına rağmen çok seyahat ediyor. Harper Lucian'la geçirdiği seyahat yıllarından keyif almıştı ama ihtiyacı olan şey kökleri idi, ikinci planda kalacağı biri değil. Bu yüzden Drew'a ona ihtiyacı olan şeyi vermeye hazır olana kadar mesafesini korumasını söyledim."

Knox, "Öne çıkıp çıkmayacağını görmek için onu test ediyordun," diye tahmin etti.

"Evet." Jolene'in dudakları inceldi. "Tıpkı tahmin ettiğim gibi testi **g e ç e m e d i**. Küba'da kaldı, normal bir hayat yaşadı.

bekar yaşam tarzı. Sanırım Harper'a ciddi bir şey teklif etmeden önce ayıracak çok zamanı olduğuna inanıyordu - o zamanlar Harper sadece insanlarla çıkıyordu. Drew kendini tehdit altında hissetmiyordu. Onunla çiftleşmek şöyle dursun, başka bir iblisle çıkacağını bile hesaba katmamıştı."

"Yine de Harper'la çıkmaya başladığımda ortaya çıkmadı."
"Devon'a ona söylememesini söyledin."

"Tabii ki yaptım." Jolene dumanı tüten fincanın kenarından üfledi. "Harper konusunda ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum, ama Drew başka bir iblisin onun peşinde olduğunu duyarsa, hak iddia etmek için geri döneceğini biliyordum. Bu iddiayı yanlış bir nedenle ortaya atacaktı - daha fazlasına hazır olduğu için değil, onu başka biriyle görmek istemediği için."

"Sahiplenici ve meydan okumayı seven biri olarak onun için savaşacağını da biliyordum. Ama bunun senin için bir anlamı olduğu için mi yoksa bir meydan okumayı kaybetmeye hazır olmadığın için mi olduğundan emin olamadım. Sen ve Harper'ın, elinizde tutmaya değer bir şey olup olmadığını anlamak için dışarıdan müdahale olmadan zamana ihtiyacınız vardı. Bu yüzden ine Harper'la olan ilişkinizden Drew'a bahsetmemelerini söyledim."

Ellerini ceplerine sokan Knox başını öne eğdi. "Neden bu kadar uzun süre ondan sakladın? O bir süredir tamamen benim."

"Ondan bu kadar uzun süre saklamayı planlamamıştım. 'Teknoloji tarafından bağlanamayacağı' Tanrı'nın unuttuğu bir yere seyahate gitti. İki yıl boyunca kimse ondan haber alamadı, o da bizden. Bu bana çok iyi geldi, çünkü onu senden uzaklaştırmak için hiçbir şansı olmadığını biliyorum. İhtiyacım olan şey *onun* bunu bilmesi. Bir zamanlar seninle aptalca dövüşmüş ve kaçınılmaz olarak ölmüş olabilir. Çocuğu severim, ölmesini istemem. Ayrıca bunun yol açacağı karmaşayla da uğraşmak istemem."

Knox onun ne demek istediğini anlamıştı. Eğer Harper'ın yakın arkadaşının erkek kardeşini öldürürse, bu iki kadının arasını açacaktı. Harper, Devon'a olan sadakati ile ona olan sadakati arasında kalacaktı. İninin bir kısmı Knox'un yaptıklarını anlayacak, diğerleri ise bu yüzden ondan nefret edecekti. Ve inini delicesine koruyan usta bir manipülatör olan Jolene, doğal olarak böyle bir geleceğin gerçekleşmemesi için Drew'u kör tutmak da dâhil olmak üzere ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Dediğim gibi, bir zamanlar onun için seninle dövüşmüş olabilir. Ama şimdi değil. Siyah elmas onu durduramazdı. Ama onu kucağında bir erkek bebekle, bir ailenin parçası olarak görmek? Bu Drew'a şansını kaybettiğini haykırır. Kendisinden başka suçlayacak kimsesi olmadığını bilecek." Jolene kahvesini yudumladı. "Kara kara düşünecek ve sızlanacak ama yoluna devam edecek."

Knox bundan pek emin değildi. "Cehennem kedisine sarılmış bir sfenks dövmesi var. Kanatları olmayan bir sfenks."

Şok Jolene'in omuzlarını sertleştirdi. İç çekti. "Aptal piç kurusu."

Levi kıs kıs güldü. "Yakında ondan kurtulmazsa ölü bir aptal piç olacak."

Jolene kaskatı kesildi. "Yapma Knox. Onu öldürme. Anlaşılabilir bir şekilde kırgınsın. Ama Drew'ın ölümünden sen sorumlu olursan bunun Harper ve Devon'ın ilişkisine ne yapacağını bir düşün."

Knox ona inanamayarak baktı. "Benden bunu bırakmamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bunu halletmem için bana bir şans vermenizi istiyorum. Onunla konuşacağım. Mantıklı düşünmesini sağlayacağım ve dövmeyi sildireceğim."

"Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Deneyene kadar bilemeyeceğim. Bunu bana ver. Harper'ın hatırı için." Ağır bir nefes veren Knox başını salladı. "Bununla başa çıkmak için tek bir şansın var, Jolene. Bir. Eğer doğru kararı verip yoluna devam etmezse, bunu ona ben yaptıracam -bu, Harper'la aramızda sorun yaratacak bir şey yapmak anlamına gelse bile

Harper ve Devon." Başka bir erkeğin, eşinin sembolünü sanki onu damgalamış gibi takmasına izin vermezdi.

"Anlıyorum." Jolene alnını ovuşturdu. "Biliyor musun, bu sadece söylediklerimi kanıtıyor. Ona çok değer vermesine rağmen, Drew onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyamıyor."

"Lucian gibi," dedi Knox.

"Lucian gibi," diye onayladı Jolene. "Drew için asla senin için olduğu kadar önemli olamaz."

Knox söz konusu olduğunda bunu söylemeye gerek yoktu. Bir başkası için asla onun için olduğu kadar önemli olamazdı. "Kendisini öldürtecek türden bir karışıklık çıkarmaya çalışmadan Küba'ya döneceğini sanmıyorum. Konuş onunla, Jolene. Dövmeden kurtulduğundan, geri çekildiğinden ve yoluna devam ettiğinden emin ol."

"Bir şey çıkmayacağını bildiği halde sorun çıkarmaya çalışacağından şüpheliyim."

Keenan'ın zihni onunkine dokundu. *Knox, Devon'ın kardeşinin stüdyoda Harper'la konuştuğunu bilmek isteyebileceğini düşündüm. Yanılıyor olabilirim ama ortalığı karıştırmaya çalışıyor gibi görünüyor.*

Knox'un çenesi sertleşti. Jolene'e bakarak içini çekti. "Görünüşe göre yanılmışsın."

Asher'ın dinlenme odasındaki masanın üzerinde numara yapan bir köpek gibi yuvarlanmasını izleyen Harper başını salladı. Çocuk çok tuhaf şeyler yapıyordu.

"Geçen hafta oldukça sarsılmıştın," dedi Drew, onun yanında. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Daha az sarsılmış değildi ama... "İyi." Drew başka bir yere otursa kendini çok daha iyi hissedecekti, çünkü Keenan onlara seks yapıyorlarmış gibi bakıyordu.

Drew kollarını kavuşturdu. "Burada çalışmayı özlüyor musun?" "Biraz özlüyorum. Ama Asher'ı daha çok özlüyorum."

"Sanırım artık bir milyarderle birlikte yaşadığına göre çalışmak zorunda değilsin."

Harper şok olmuş bir şekilde gözlerini kırptırdı. Bu tür kesici sözler alışkındı ama onu daha iyi tanıyan, arkadaş olarak gördüğü birinden böyle bir söz duymayı hiç beklemiyordu. Yine de sadece "Doğru" demekle yetindi.

Drew içinden küfretti ve sonra ellerini havaya kaldırdı. "Bu yersizdi Harper, özür dilerim." Kız sadece başını hafifçe eğdiğinde, Drew elini kızın koluna koydu. "Harper, gerçekten özür dilerim."

"Sorun değil, unut gitsin." Pozisyonunu değiştirdi, böylece adamın eli kolundan uzaklaştı.

"Khloë için gülümse!" diye şarkı söyleyen şeytan, Asher'in fotoğrafını çekmek için cep telefonunu kaldırdı. Asher bir o yana bir bu yana dönmeye devam etti. Khloë de onun yerine, bilinmeyen bir nedenle fotoğrafının çekilmesinden *nefret eden* Keenan'ın fotoğrafını çekti. Nöbetçi neredeyse üzerine atladı, telefonu kapmaya çalışıyordu, böylece fotoğrafı silebileceğine şüphe yoktu. Khloë sadece güldü.

"Asher'in kanatları olmayacağından mı endişeleniyorsun?"

Drew sordu

Harper.

Bir zamanlar bu onun için bir sınırlama olduğu için biraz endişeliydi. Sırtında dövme benzeri kanat izleri olmasına rağmen, kanatları onun çağrısı üzerine ortaya çıkmamıştı. Knox'un gücünün zihnine ve bedenine akmasından sonra kanatlarının nihayet ona geldiğini çok az kişi biliyordu. Asher'in sırtında henüz kanat izleri yoktu ama çok genç olduğu için bu çok da alışılmadık bir durum değildi.

Ayrıca Harper'in cehennem ateşi küreleri yaratma konusundaki yetersizliğini paylaşacağından da endişeleniyordu. Bu iblislerin çoğunun yapabildiği bir şeydi ama Harper bunu nesnelere aşılayabilse de küreler haline getiremiyordu. "İnsanların ona karşı kullanabileceği bir şey olmasını istemiyorum. Zayıflıklar iblislerin dünyasında önemlidir. Kanatlarımı kullanamadığım için pek çok insan beni küçümsüyor. Knox hariç. Bu onun için hiç önemli olmadı."

Drew, "Ne benim için ne de buradaki herhangi biri için fark etmez," diye ısrar etti.

Evet ama Harper'ı hayatları boyunca tanımışlardı. Knox gibi güçlü ve yüksek statülü biri için bunun *tamamen* önemli olmasını beklerdi ama Knox gerçekten de bu konuda gözünü bile kırpmamıştı. Bu hoşuna gitmişti.

Drew, "Devon bana onun aynı zamanda senin çapan olduğunu söyledi," dedi.

"Evet." Knox konusundan uzaklaşmaya hevesli bir şekilde, "Çapanla tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil." Parmaklarını masaya vurdu. "Ailenin çapa olduğunu ve onlar için her şeyin boka sardığını düşünürsek, kendi çapanla bir ilişkiye gireceğini hiç düşünmezdim."

"Ben Carla değilim, o da Lucian değil." "Bazı yönlerden Lucian'a benziyor."

Bu onu tekrar ayağa kaldırdı. "Knox'u bu kadar iyi tanıdığını düşünüyorsun çünkü, ne?"

Ağzı gerildi. "Thorne'un bir sürü eski sevgilisi olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Onlar eski sevgililer değil."

"Affedersiniz, eski yatak arkadaşları," dedi, kemik gibi kuru bir sesle. "Her neyse. Bu sizi rahatsız ediyor olmalı."

Evet, öyleydi ama Knox'la olan ilişkisinden başka bir adama, özellikle de bunu açıkça onaylamayan birine bahsetmek istemiyordu. "Herkesin bir geçmişi vardır."

"YouTube videosunda öldürülen encantada'nın onun geçmişinin bir parçası olduğunu duydum."

Harper gözlerini kıstı. "Şimdi mi yaptın?"

"Şey, bak, kimse - Devon bile - bana Thorne'la bir araya gelmenizden ya da bunu takip eden şeylerden bahsetmedi. Amerika'ya döndüğümünden beri hızlı bir şekilde arayı kapatıyorum. Ayrıca encantada'nın Thorne'la sürekli flört ettiğini ve işi buymuş gibi seni aşağıladığını da duydum."

Harper'ın parmakları büküldü. "Knox'un onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?"

Drew ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Hayır. Öyle olsaydı, bunu YouTube'da yayınlamazdı. Ama bu beni meraklandırdı... Ya Süvari onu öldürdüyse, *çünkü* o

Thorne ile bir kez? Ya Süvari ana olaya doğru ilerlerken Thorne'un geçmişindeki kadınları hedef alırsa? Ya sonra da Thorne'un *şimdiki* zamanındaki kadını hedef alırsa?" Gözlerini onunkilerden ayırmayan Drew, Asher'ı işaret etti. "O küçük çocuğu alıp güvenli bir yere gitmen ve bir süre ortalıkta görünmemen gerekiyor."

İçindeki şeytan kılındı ve Harper çenesini kaldırdı. "Ben saklanmam."

İç çekti. "Harper, gururunu bir kenara **itmelisin**."

"Bu gururla ilgili değil. Bu benim olma ihtiyacım ile ilgili. Oğlumu güvende tutmak için proaktif olmalıyım. Saklanmak çözüm değil. Asher'ı güvende tutacak şey Süvari'yi bulmaktır."

"Thorne'un bunun için sana ihtiyacı yok. O kimseye ihtiyaç duyacak bir adam değil." Drew'un gözleri sertleşti. "Kesinlikle seni birlikte hayal edebileceğim bir adam değil."

Bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

"Anne!" diye bağırdı Asher, ona doğru sürünerek Drew'u "Geri çekil lan!" bakışından kurtardı.

"Hey, bebeğim." Onu kucağına oturttu ve saçlarından öptü. "Yavru bir köpek gibi yuvarlanmayı bıraktın mı?"

Gözlerini kısarak burnunu kırıştırırken başı aniden öne düştü ve hapşırdı. Sonra sestten irkilerek sıçradı.

Harper kıkırdadı. "Tanrı seni korusun."

Kıkırdadı, gamzeleri Asher'ın kalbini eriten bir şekilde derinleşti. Drew da onunla birlikte güldü ve Asher aniden sessizleşerek ağırbaşlı bir ifadeyle onu incelemeye başladı. Neredeyse... "Benimle gülebileceğini *söylemiş miydin?*" der gibiydi.

Harper sırttan ve sessiz kahkahalarla omuzları titreyen Keenan'a baktı.

Asher'ın gözleri siyaha dönerken hava hafifçe soğudu ve iblisi yüzeye çıkararak gözlerini kırpmadan Drew'u inceledi. "Hoşça kal," dedi, sesi genç ama düzdü. Bu bir veda değildi; bu bir *siktir git ve defol buradan demektir*.

Drew koltuğunda geriye yaslandı. "Vay be. Bütün yabancıların yanında böyle mi oluyor?"

"Sadece sevmediği insanlar," dedi Keenan, Drew'a dişlek bir sırıtış sunarak.

O anda dinlenme odasının kapısı açıldı. Knox, Levi ve Ciaran odaya girdi. İblis geri çekilirken Asher gülümsedi. "Da!"

"Anneni kelepçelemenle ilgili duyduğum şey nedir, küçük adam?" Knox onu kucağına aldı, yanağından öptü ve sonra eğilerek Harper'ın ağzına bir öpücük kondurdu. "Hey, bebeğim. İyi misin?"

"Evet." Levi ve Ciaran'a kısa bir gülümseme attı. "Bu ne güzel bir sürpriz."

"Öyle değil mi?" Ciaran Khloë'nin saçlarını karıştırdı. "Hey, sürtük suratlı."

Khloë, "Bana bir daha dokunursan seni pencereden aşağı atarım," diye tehdit etti. İkizi sadece güldü.

Harper gözlerini Knox'a dikti. "Seni buraya getiren nedir, merak ediyorum." *Keenan seni aradı, değil mi?*

Knox'un ağzı seğirdi. *Drew'un seninle bu kadar samimi olmasından hoşlanmıyor.*

Aman Tanrım, sırf buraya gelip mecazi anlamda bölgeni işaretleyebilmek için Ciaran'ı yanına mı çağırdın? Öfkeli görünmeye çalıştı ama başaramadı. Dürüst olmak gerekirse, bu onun için sinirlenemeyeceği kadar aptalcaydı.

Pek sayılmaz, diye yanıtladı Knox. *Jolene'i ziyaret ettiğimde onun evindeydi.*

Kaşları çatıldı. *Neden onun evindeydin?*

Uzun hikaye. Sonra anlatırım. Knox Clarke'a bu kadar kızgın olmasaydı, cehennem kedisinin o anda zihnini açık tutmak için elinden geleni yapmasına, hatta içten içe bir melodi mırıldanmasına bile eğlenirdi. Knox'un iblisi de bundan hiç zevk almıyordu. Tek yapmak istediği kendini Clarke'a fırlatmak ve onu parçalara ayırmaktı.

Tam olarak bunu yapmak inanılmaz derecede cazip geliyordu. Ama Knox, Devon'ın oğluna sevgiyle gülümseyişini ve Harper'ın yanında olduğu onca zamanı hatırlayınca, şunu biliyordu

yapamazdı. Arkadaşı ve Devon'ın uzun süredir devam eden sağlam bir dostlukları vardı. Harper için Jolene'e bununla başa çıkma şansı verecekti.

Levi, Harper'ın karşısına geçti. "Yepyeni manşetini merak ediyorum."

Drew'un kaşları birbirine çarptı. "Manşet mi? Ne manşeti?"

Knox ve Levi'nin manşeti inceleyebilmeleri için kolunu kaldıran Harper, "Asher'dan geçici bir hediye," dedi. "Asher'ın kendi bileğinde de aynısından var."

Psişik manşetine dokunan ve güç uğultusunu hisseden Knox dudaklarını büzdü. "Hmm. Çok güçlü." İblisi Asher'ın güç gösterisinden oldukça gurur duyuyordu. Aynı zamanda hiç şaşırmamıştı. "Aslında çok güçlü."

Kaşlarını çattı. "Çıkaramıyor musun?"

"Yapabilirim," dedi Knox. "Ama bağlantının müdahale olmadan ne kadar süreceğini görmeyi tercih ederim. Eğer kelepçeler bu geceye kadar çıkmazsa, onları çıkaracağım. Kelepçelerin çıkarılması konusunda çok çaresiz değilseniz...?"

Harper yanağının içini çiğnedi. "Daha sonraya kadar bekleyeceğim. Tekrar yapması ihtimaline karşı ne kadar sürdüğünü bilmek iyi olur."

"Bir dakika, çocuğun seni ona mı bağladı?" diye sordu Drew, Asher'a temkinli bir bakış atarak.

Harper cevap veremedi Knox parmaklarını birleştirdi ve onun elini sıktı. "Burada işin bitti mi, bebeğim?"

"Evet."

"Güzel." Knox onu ayağa kaldırdı. "Bir sonraki toplantıma gitmeden önce seni Audi'ye götüreceğim." Çünkü onu Drew'la bırakmasının *hiçbir yolu yoktu*. Knox'un keşfettiklerinden sonra olmazdı.

Asher'ın çantasını omzuna atan Harper herkese veda etti ve ekledi: "Kendinize iyi bakın ve tetikte olun."

Drew kaşlarını çatarak, "Neye karşı tetikte olacağım?" diye sordu. "Bir dakika içinde açıklayacağım," dedi Devon ona.

Drew kendisine kaşlarını çatarak bakan Asher'a el salladı, yüz ifadesi bir kez daha ciddilemişti.

Görünüşe göre Asher ondan pek hoşlanmıyor, dedi Harper Knox'a eğlencesini gizleyemeyerek.

Knox omuz silkti. *Çocuklar kötülüğü hissedebilir.*

Harper homurdanarak Knox'un onu stüdyodan çıkarmasına izin verdi. Tanner, Keenan, Levi ve Ciaran şeritte yürürken etraflarını korumacı bir şekilde sardılar. Hâlâ Knox'un kollarında olan Asher kendi kendine mırıldanıyordu.

Knox Harper'a, "Sanırım kızları tamamen uyarmışsın," dedi.

Başını salladı. "Cisimsizlerin dikkatlerini onlara çevireceğini sanmıyorum ama her ihtimale karşı uyarılmaları en iyisi." İblis türünün geri kalanı Asallar bir araya gelip konuyu tartıştıktan sonra uyarılacaktı. İblisin üst dudağı toplantıyı düşününce kıvrıldı. Politika için ne zamanı ne de sabrı vardı. İmplerler politikayı hiçbir şekilde ciddiye almazlardı ama Jolene hiçbir toplantıyı kaçırmazdı.

Büyükannesi konusunda... "Büyükannemi arayıp iyi olup olmadığını kontrol etsem iyi olacak," dedi Harper. "Ona cisimsizlerden ilk bahsettiğimde çok kızmıştı. Aptalca bir şey yapacağından endişeleniyorum."

"Az önce onu ziyaret ettiğimde iyi görünüyordu."

Harper ona baktı. "Onu görmeye neden gittiğini bana söyleyecek misin?"

"Bunu daha sonra konuşacağız. Şu anda bunu ele almak için yeterli zamanımız yok."

"Anne!" Asher rodeoyu işaret etti, orada bir adam vahşi bir boğaya tutunmaya çalışıyordu.

Harper gülümsedi. "Anlıyorum."

Knox, Harper'ın böyle bir sporla uğraştığı ve neredeyse hayatından yüz yıl götürdüğü zamanı hatırlatarak, "Asher'ı bir boğanın sırtına bindirmeye çalışmasan iyi edersin" diye uyardı. İmpler tarafından yetiştirilen arkadaşı çok küçük yaşlardan beri banka kasalarına girmek ve yüksek hızlı araba yarışlarına katılmak da dahil olmak üzere pek çok tehlikeli ve genellikle son derece yasadışı faaliyette bulunmuştu. Asher'ın da aynı şeyi yapmasını istemiyordu.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bir kere bile mi?"

"Hayır."

"Ama eğlenceli."

Knox ona inanamayarak baktı. "Sporun en tehlikeli sekiz saniyesidir." İmplerin özellikle *sarhoşken* yapmayı sevdiği bir spor.

"Ne demek istiyorsun?"

Knox başını salladı. "Boş ver."

Arkadaşı sadece kıkırdadı.

"Ooh." Asher'ın elinden ateş fışkırdı ve sonra elinde küçük bir kamyon tutmaya başladı. Gülümseyerek Harper'a gösterdi. "Anne!"

"Görüyorum ama bu senin değil." Kamyoneti yavaşça elinden alan Harper azarlarcasına başını salladı. "Biz insanların eşyalarını almayız." Sahibini bulmak için etrafına bakındı. Bebek arabasındaki küçük bir çocuk yan tarafa sarkmış, ağlamaklı bakışlarıyla sanki bir şey arıyormuş gibi yeri süpürüyordu. Harper yanına gidip küçük çocuğa kamyoneti verdi ve çocuk anında sakinleşti.

Başka bir kadınla dedikodu yapmakta olan çocuğun annesi tamamen habersiz bir şekilde döndü.

Harper, kadının oyuncağı düşürdüğünü düşüneceğini bildiğinden, "Sadece oyuncağını geri veriyordum," dedi.

"Teşekkür ederim," diye kekeledi, Harper'ı tanımişti ve biraz korkmuş görünüyordu.

"Sorun değil." Harper, iblisi ortaya çıkarken gözleri kan çanağına dönmüş olan oğluna döndü. Zihnine dokunarak hoşnutsuzluğunu ilettil. "Şımarıklık yapma," dedi ona. Bakışlarını Knox'a çevirdi. "Bu hiç komik değil."

"Gülmüyorum."

"Kafanın içindesin."

Evet, öyleydi. Knox dışarıda Asher'ı Audi'nin araba koltuğına oturttu ve sonra ona uzun bir öpücük verdi. "Ne yazık ki seninle eve gelemem. Uzun sürmez."

"Çok fazla çalışma." Bir eliyle kravatını düzeltti. "Yakında görüşürüz."

Kadının ensesini hafifçe sıktı. "Güvende kal."

"Ben de sana, Thorne." Bununla birlikte, arabaya doğru kaydı.

Tanner ve Keenan, onu ve Asher'ı güvende tutacaklarını söyleyen güven verici bakışlar attılar ve sonra nöbetçiler Audi'ye atladılar.

Knox ancak araba görüş alanında bir noktadan ibaret kaldığında kulübe geri döndü ve Ciaran hepsini Jolene'in mutfağına ışınladı. Jolene orada bekliyordu, vücudu gergin, yumrukları sıkılıydı.

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu.

Knox ona, "Sana bununla kendi başına başa çıkman için bir fırsat vereceğimi söylemiştim ve vereceğim," dedi. "Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendir Jolene, çünkü sana başka bir fırsat vermeyeceğim. Kimse bana ait olana göz dikemez." Daha sonra Levi ile birlikte evden çıktılar ve Bentley'e doğru yola koyuldular.

Arabanın içinde Levi emniyet kemerini taktı ve "Drew'a dövmeden bahsetmedin mi?" dedi. Telepatik olarak demek istediğini belirtmek için şakağına dokundu.

"Hayır," dedi Knox. "Bu sorunla ilgilenmesi için Jolene'i yalnız bırakacağım. Clarke zihnini boş tutmaya dikkat ediyordu ama kıskançlığını ya da acısını hissetmek için telepati kurmaya gerek yoktu."

Trafiğe karışmak için yola çıkan Levi sıırttı. "Hayır, öyle olmadı. Yardım edemedim ama hoşuma gitti. Asher'ın ondan hoşlanmadığını fark ettin mi?"

Knox gülümsedi. "Harper'a da söylediğim gibi, çocuklar kötülüğü hisseder." "Ona Drew'un dövmesinden bahsedecek misin?"

"Evet." Knox özellikle onun bilmesini istemiyordu. Bu haberden çok etkilenip Knox'u terk edip cehennem kedisiyle birlikte olmaya çalışacağından ya da aynı derecede gerçekçi olmayan bir şey yapacağından endişe ettiğinden değil. Ama bu durumun onun için zaten yeterince garip olduğu hissine kapılmıştı. Dövmeyi öğrenmesi durumu onun için daha da kötüleştirecekti. Yine de... "Bunu başka bir şekilde öğrendiyse ve sonra zaten bildiğimi fark ettiyse, ona söylemediğim için kızardı."

"Ve onun tepkisini görmek istiyorsun."

Knox kaşlarının çatıldığını hissetti. "Ona değer verdiğinden endişelenmiyorum."

"Hayır, ama yine de tepkisini görmek istiyorsun. Bence çok olacak."

Muhtemelen. Onun içini dışını bilmesine rağmen Knox tepkilerini asla tahmin edemezdi. Asla. Onu şaşırtmaya ve hayrete düşürmeye devam ediyordu. İblisi onun bu yönünü seviyordu.

"Clarke'ın yaptığı küçük bir şey değildi," diye devam etti Levi. "Onu bizden daha iyi tanıyor ama şu anda kıskançlığın onu ne kadar yiyip bitirdiğini gördüğünü bile sanmıyorum."

Knox bunu onaylayarak başını salladı. "Harper çok zeki biri ama taşıdığı güvensizlik duygusu, biri ona ilgi duyduğunda bunu fark etmemesini kolaylaştırıyor." Her iki ebeveyni tarafından da terk edilmek onda "ders kitabı terk edilme sorunları" yaratmıştı. Lucian, Jolene'in ısrarı üzerine Harper'ı yanına almış olsa da, ona hiçbir zaman istikrar sağlamamış ya da gerçek bir baba olmamıştı. Ebeveyn olan *kendisiydi*.

Harper ısrarla Knox'a tüm bunlara rağmen iyi bir çocukluk geçirdiği konusunda güvence verdi. Lucian'ın ona değer verdiği Knox için çok açıktı. Asher'ı da seviyor gibi görünüyordu ama onların iyiliğini sormak için iletişime bile geçmeden altı ay kadar bir süre geçebiliyordu. Üstelik Lucian bunda hiçbir yanlış bulmuyordu. Knox onu *asla* sevmeyecek ya da ona güvenmeyecekti.

"Şahsen," diye başladı Levi, "Clarke'ın onu yedekte tuttuğunu bilmenin gururunu okşayacağını sanmıyorum."

"Hayır, bu onun gururunu okşamayacaktır," diye kabul etti Knox. "Aksine, onun kanatlarda beklediğini düşündüğünü duyunca çok öfkelenenecektir." İnsanlar için, birinin değer verdiği birinden yıllarca uzak kalması tuhaf görünebilirdi. Ama uzun ömürlü yaratıklar için yıllar aylar gibi gelirdi. "Ve iblisi de onun adına kendini işaretlediğini duyunca çok öfkelenecek."

"Yine de Harper'ın onun ölmesini isteyeceğini sanmıyorum, arkadaşının kardeşi olduğunu düşünürsek bu anlaşılabilir bir durum."

"Yaşamak istiyorsa, dövmeden kurtulacaktır. Bunu onun için seve seve yaparım. Küçük bir cehennem ateşi onu yakıp yok eder." Bu fikir iblisin vahşi bir sırıtışla dişlerini göstermesine neden oldu.

Levi'nin dudakları seğirdi. "Bunu hayal etmek beni gülümsetmemeli ama ben kana susamış bir orospu çocuğuyum." Keskin bir köşeyi dönerken durakladı. "Clarke'ın karşı koyacağını düşünüyor musun? Bu son derece aptalca bir şey olurdu ama muhtemelen onu ilk kendisinin seçtiğini, onun üzerinde hakkı olduğunu düşünecektir."

Knox düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak ön dişlerini yaladı. "Belki de. Sanırım bunu zaman gösterecek." Cep telefonunun bip sesini duyan Knox cebinden çıkardı ve iş ortağından gelen uzun soluklu e-postayı yanıtladı. Bu da başka bir e-postaya yol açtı. Ve bir tane daha. Ve bir-

Kırmızı ışıktaki durduklarında Levi, "Peşimizde biri var," diye duyurdu. "Kamyonet iki araba arkamızda. Takip edip etmediklerini görmek için otoyoldan ayrıldım ve kaba bir mahalleye girdim. Takip ettiler."

Cep telefonunu cebine koyan Knox, renkli arka camdan dışarı baktı. Bu takip edildikleri ilk sefer değildi. Bazen paparazziler, bazen ona bir iş fikri sunmayı uman biri, bazen bir iş rakibi ya da meraklı bir Prime tarafından tutulan bir özel dedektifti. Diğer zamanlarda ise -çok yaygın olmamakla birlikte- bir tehdit söz konusuydu.

Knox gözlerini kısarak sürücünün görebildiği kadarını inceledi, ki bu da pek fazla bir şey değildi. Dağınık siyah saçlar. Dağınık, fazla uzamış sakal. Kırmızı tişört. "Sürücüyü tanıyamadım. Cisimsiz olabilir." Bu düşünce iblisin açılmasına ve yüzeye yakın bir yerde yükselmesine neden oldu, gerekirse saldırmaya hazırdı. Kavgaya *istiyordu*, potansiyel olarak hemen arkalarında olabilecek varlıktan intikam almak için can atıyordu.

Levi arabayı kırmızı ışıktaki durdurduğunda Knox etrafına bakındı, nerede olduklarını ve sıkıcı caddede kaç insanın

yürüdüğünü not aldı. Çok fazla değildi.

Şemsiyesiyle mücadele eden yaşlı bir kadın, el arabasını iten bir serseri, bebek arabalı bir kadın ve ara sokaktan yeni çıkmış üç genç vardı. Yine de daha تنها bir yerde savaşmayı tercih ederdi. Etrafta insanlar olsaydı, Knox'un bir saldırıya nasıl karşılık verebileceğini sınırlardı.

Knox, "Cisimsizleri daha metruk bir alana yönlendirmemiz gerekiyor," dedi.

"Aklımda bir yer var." Parmaklarını sabırsızca direksiyona vuran Levi içini çekti ve çenesini karşıdan karşıya geçen yayaya doğru eğdi. "Aceleniz olduğunda her zaman yavaş bir yaşlı kadın vardır. Cidden, her seferinde bir santim hareket ediyor."

Cisimsiz meselesine bu kadar odaklanmamış olsaydı Knox gülümseyebilirdi. Bunun yerine, kafasında savaş planlarını gözden geçiriyordu. Kalbi küt küt atıyor ve adrenalin pompalıyordu. Onu hazırlıyordu. Onu canlandırıyor.

İblisi gibi o da oğlunu ele *geçirmeye cüret etmekle kalmayıp* eşinin kanını akıtan iblisle savaşma düşüncesinden zevk alıyordu. Bunun lezzetli beklentisi iblisin neredeyse dudaklarını yalamasına neden olmuştu.

Trafik ışıklarına bakan Knox omuzlarını geriye attı. Her an yeşile dönebilirdi, kesinlikle. Geçen her saniye dakikalar gibi geliyor, onu gerginlikle daha da sarıyordu.

Amber.

Yeşil.

"Sonunda," diye patladı Levi, vitesi değiştirip pedala baskı uygulayarak.

Knox, "Hızlı sürmeyin ya da onu kaybetmeye çalışmayın," dedi. "Başardığımızı bilmesini istemeyiz."

Caddenin ilerisinde, bebek arabalı kadın kaldırımında durdu. Yaklaştıklarında onlara doğru baktı. Zalimce sırtıttı. Ve sonra bebek arabasını yola doğru itti.

Levi ayağını pedala vurdu ve direksiyonu sertçe kırarak arabanın yan yatana kadar savrulmasını sağladı. Lastikler gıcırdadı ve Azrail mavi bir çizgi çizdi. Knox psişik elleriyle uzanıp bebek arabasını durdurmasaydı, hızlı refleksleri yeterli olmayabilirdi.

İşte tam o sırada şiddetli bir rüzgâr Bentley'i süpürdü ve bir yapraktan farksızmış gibi havaya savurdu.

Araba takla atıp buz gibi hava açık camlardan içeri girerek onu dondururken bile Knox Levi'yi yakaladı ve tanıklar lanet olsun diyerek onları doğrudan kadının arkasına fırlattı.

Tam çatırdayan alevler ondan uzaklaşırken ve Knox psişik elini kadının boğazına doladığında, kadın gevşedi. Onu terk ettiğini gördü - o kadar hızlı dağılan buharlı girdabı gördü ki, neredeyse hiç orada olmadığını düşünebilirdi.

Öfke ve hüsrarla titreyen Knox, elinden alev makinesi gibi cehennem ateşi püskürttü; artık göremediği şeyi hedefliyordu, zaten gerçek bir zarar vermeyeceğini bilse bile.

Kalp atışları kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, psişik pençesindeki kadının çığlık attığını ve kurtulmak için mücadele ettiğini, bebeğine ulaşmak istediğini fark etmesi bir anını aldı. Knox kadını o kadar hızlı bıraktı ki kadın tökezledi ama Knox öfke yüzünden onun için üzülemedi. Aynı şekilde, araçtan atlayan ve aynı derecede şaşkın görünen kamyon şoförüne de sempati duyacak gücü kendinde bulamadı.

Knox'la yüzleşmek için dönen Levi tıslayarak nefes verdi. "O lanet olası orospu çocuğu."

Knox sessizce kendine küfrederek parmaklarını öyle sert büktü ki eklemleri çatladı. "Arkamda olanlara odaklanmakla o kadar meşguldüm ki tam önümüzde olanlara odaklanmak aklıma gelmedi."

"Cisimsizler başardığımızı fark etmiş, sürücüyü terk etmiş ve ardından önden saldırarak bizi hazırlıksız yakalama umuduyla kadını ele geçirmiş olmalı."

"İyi bir plandı," dedi Knox. "Ve şimdi her yerde olabilir." Bir insanda, bir kuşta, bir sıçanda, herhangi birinde. Etrafını yavaşça taradı ama hiçbir şey alarm vermedi.

"Daha fazla insan ortaya çıkmadan buradan gitmeliyiz," dedi Levi, kadının ve bebeğinin etrafında toplanan üç gence anlamlı bir bakış atarak -gençlerden biri fotoğraf çekiyordu. "Oradaki tanıkların zihinlerine yanlış bir anı yerleştirmeniz gerekecek. Fotoğrafları silme işini ben hallederim."

Kasları titreyen Knox, düşüncelerini gölgeleyen öfkenin ötesinde düşünmek için kendini zorladı. Levi haklıydı; hasar kontrolü yapmaları gerekiyordu. Knox derin bir nefes aldı. "Bu işi halledelim ki insanları yollarına gönderebilelim."

Her ne kadar Knox için zihnini bir başkasınıninkine dönüştürmek, anıları manipüle etmek biraz daha zordu. Ama bunu yıllar boyunca kışkırtmak için o kadar sık yapmıştı ki, insanların hepsini kadının bebek arabasının kontrolünü yanlışlıkla kaybettiğine ve Knox ile Levi'nin yardım etmek için arabadan indiğine inandırması uzun sürmedi.

Kamyon şoförünün son anısı otoyolda araba sürdüğüne dair olduğu için - ki bu noktada cisimsiz ya onu anında ele geçirmiş ya da bir süre içinde kaldıktan sonra vücudunun kontrolünü ele geçirmişti - Knox, şoförün bir dizi yanlış dönüş yaptığına dair sahte anılar yerleştirdi.

Yalnız kaldıklarında Knox ve Levi Bentley'e doğru gittiler. Bentley caddenin karşı tarafında, bir elektrik direğini devirdiği yerde yan yatmıştı. Her şey düşünüldüğünde, bir enkaz olmalıydı. Ama ezik yoktu, camları kırılmamıştı ve doğaüstü koruması sayesinde kaputundan duman tıslamıyordu.

Levi telekinetik olarak Bentley'i düzelttikten sonra, ikisi de içeri atladılar ve kişisel eşyalarını hızla doğru yerlerine geri koydular.

Levi kontağı açarak, "Senin peşinden geldi. Harper ve Asher'a ulaşmak için Tanner'ın arabasına da benzer bir saldırı yapabilirdi. Ama yapmadı. Doğrudan senin peşine düştü. Bunu beklemiyordum."

Levi'nin sözlerinin etkisi üzerine Knox'un nefesi kesildi. Aynı şey Audi'nin başına gelseydi, Harper onu ve Asher'ı Levi için yaptığı gibi takla atan arabadan yakarak çıkaramazdı. Hayır, arkadaşı ve oğlu bir o yana bir bu yana savrulacak, arabanın etrafında uçuşan gevşek nesnelerin altında kalacak ve muhtemelen ağır yaralanacaklardı.

Bentley, içinden sızan öfkeyle sarsıldı.

"Sanırım bu benim için söylenecek en akıllıca şey değildi." Levi ona mahcup bir gülümseme verdi. "Cisimsizin Asher'ı ele geçirme fikrinden vazgeçmiş olabileceğine dikkat çekmeye çalışıyorum. Ya öyle ya da bundan sonra ne yapacağını tahmin etmemizi istiyor. Eğer ikincisiyse, işe yarıyor."

Knox başını salladı. "Bana karşı bu kadar doğrudan ve aleni bir saldırı beklemiyordum."

Levi, "Ama kızgın olmana rağmen, seni hedef aldığı için de rahatladın," diye hissetti.

Tabii ki öyleydi. Knox omuz silkti. "Eşim ve oğlum olacağına ben olayım daha iyi."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Harper'ın cisimsizin kendisini hedef almasından duyduğu rahatlamaı paylaşmaması Knox için sürpriz değildi. Doğal olarak Asher'la birlikte başka bir saldırının kurbanı olmadıkları için sevinecekti ama yine de sessizce bir şeyler hissettiğini sezebiliyordu - sadece Knox'a hamle yaptığı için cisimsizle değil, onun rahatladığını gördüğü için Knox'un kendisiyle de.

O anda koltuğa oturmuş, kollarını kavuşturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamıştı. Aynı zamanda bir ayak bileğini çılgınca döndürüyor ve tırnaklarını pençe gibi geçiriyordu. Arada bir ona kaşlarını çatarak bakıyor, bu da güzel yüzüne kazınmış gibi görünen stres çizgilerini daha da derinleştiriyordu. Knox kendi hayatına onun ve Asher'inkine verdiği kadar değer vermediği için özür dileyemezdi.

Neyse ki Asher şu anda üst katta kestiriyordu. Knox, kelepçeleri yaratmak için kullandığı psişik gücün -ki ikisi de artık solmuştu- onu bitkin ve uykulu hissettirdiğinden şüpheleniyordu.

"Cisimsizlere Asher'ı ele geçirme emri verildiğini sanıyorduk," dedi Keenan, gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Ama belki de öyle değildir Knox. Belki de sadece seni yok etmesi emredilmiştir, bu da ona pazarlığın kendi payına düşen kısmını nasıl yerine getireceği konusunda çok fazla hareket alanı sağlar."

Knox'un kaşları çatıldı. "Asher'ı kullanarak beni öldüremezdi."

Keenan, "Ama onu ele geçirip Asher aracılığıyla size saldırmaya çalışsaydı, karşılık veremezsiniz ve kesinlikle bunun geldiğini göremezsiniz," dedi ve Larkin başıyla onayladı. "Bu anlamda, Asher bir silah olduğu kadar iyi bir kalkan da olurdu."

Geçerli bir noktaydı ama... "Daha önce de söylediğim gibi, cisimsizler bir bebeğin psişik gücüyle sınırlı kalırdı - yine de onu bir saldırıda kullanmak mantıklı değil." Knox omuzlarını geriye attı. Kasları gerginlikten o kadar gerilmişti ki ağrıyordu, tıpkı dişlerini sıkaktan çenesinin ağrması gibi.

Harper'ın yanında Tanner öne doğru eğilerek dirseklerini kalçalarına dayadı ve konuşmaya başladı. "Bir cisimsiz içten dışa doğru öldürebilir mi? Ev sahibini öldürebilir mi?"

"Konakçıyı kendini öldürmeye zorlayabilir," dedi Knox. "Sence Asher'ın kendisine zarar vermesini mi istiyordu?" İblisi tehditkâr bir sesle gürledi. Varlığın öfkesi hâlâ tazeydi. Kan istiyordu ama bir cisimsizden bunu asla elde edemezdi çünkü onların kanaması yoktu. İblisi, cisimsizleri üzerlerine salan kişinin kanına razı olacaktı.

"Muhtemelen," dedi Tanner. "Onun ölümü seni derinden sarsmış olabilir. Cisimsiz, keder ve şokun seni zayıflatacağını ve bir saldırıya karşı savunmasız bırakacağını düşünebilir. Elbette, ne olduğunuzu bilseydi, böyle bir hamle yapmaktan daha iyisini bilirdi, çünkü Asher'ın ölümü sizi Dünya'yı çorak bir araziye çevirecek bir öldürme çılgınlığına da sevk ederdi."

Evet, bunu kesinlikle bir öldürme çılgınlığı izleyecekti. Kederi iblisi üzerindeki kontrolünü zayıflatmış olacağından, varlık kontrolü ele geçirecek ve yapmak için doğduğu şeyi yapmaya koyulacaktı - yok etmek. Knox Harper'a baktı. "Asher'a bir şey olursa senin bile beni ve iblisimi sakinleştirebileceğinden emin değilim." Ve bu korkutucu bir düşünceydi.

Yüzü karardı. "Seni ya da iblisinizi sakinleştirmeye çalışmazdım. İkinize de yumurta atardım. Dünya'nın temizlenmesini umursamayacak kadar derin bir keder içinde olurum. Ve sanma ki

Bunu sadece kızgın olduğum için söylüyorum. Başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursayacak kadar mantıklı olamam."

Kanepenin koluna tüneyen Larkin, Harper'ın omzuna destekleyici bir el koydu. "İş o noktaya gelmeyecek, çünkü bu şeyi yakalayacağız ve sonra Knox onu yok edecek."

"Tasması kimin elindeyse," diye söze başladı Levi, Keenan'ın karşısındaki kanepeye uzanarak, "hiçbir lanet şey onu bizden uzak tutamaz. Tek bir şey bile. O yürüyen bir ölü."

Harper yavaşça başını salladı ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Tanrıya şükür bebek arabasına çarpmaktan kurtulabildiniz. İkiniz de bu kadar hızlı davranmasaydınız o bebek şimdiye kadar ölmüş olurdu."

"Cisimsizler kesinlikle ikincil hasarı önemsemiyor." Levi Knox'a döndü. "Bence Tanner'ın teorisi doğru - bence bedensize Asher'ın, Harper'ın ya da senin peşinden gitmesi emredilmedi. Bence öyle ya da böyle seni öldürmesi emredildi. Eğer durum buysa, bundan sonra ne yapacağını bilemeyiz, sadece özgür olmak istiyorsa harekete *gececektir*. Lanet bir vitrinde kim bilir ne kadar zaman geçirdikten sonra özgür olmaya karar verecektir."

Harper Knox'a, "Sen ona ulaştığında kadının cesedini terk etti," dedi. "Onu öldürebileceğinden şüphelenmiş olmalı. Muhtemelen cehennem alevlerini çağırabildiğine dair söylentileri duymuştur. Yine de senin peşinden gitti. Bu çok cesurca, tıpkı biz Jolene'in evindeyken saldırmanın cesurca olduğu gibi."

Knox başını salladı. "Son ukalaca hatasından ders almamış. Kibir çok açık bir şekilde sahip olduğu bir zayıflık." Larkin'e döndü. "Kaybolduktan sonra Alethea'nın hareketlerini takip etmekten hiç keyif aldın mı?"

Larkin nefes nefese kaldı. "O kız nasıl ortadan kaybolacağını iyi biliyordu. Eski evine girdim, bilgisayarını inceledim, banka hesap hareketlerini, internet geçmişini, cep telefonu kayıtlarını ve sosyal medya ağlarını kontrol ettim - bu tür şeyler. Şifreleri çok yaratıcı olmadığı için zor olmadı bile."

Knox kollarını kavuşturdu. "Ne buldun?"

"Pek bir şey yok. Alethea uzun süredir hiçbir hesabı, telefonu ya da bilgisayarı kullanmamıştı. Kaybolana kadar yaptığı durum güncellemelerinin hiçbirinde nerede olduğuna ya da ne yaptığına dair bir ayrıntı yoktu. Sadece komik GIF'ler ve süslenip püslendiği selfie'ler paylaşmıştı.

"İnsanlarla takılmayı tercih ettiğini biliyorsunuz, çünkü onları manipüle etmek onun için kolaydı. Sosyal medyada düzenli olarak birlikte fotoğraf çektiği insanlarla konuştum. Yedi aydan fazla bir süredir hiçbirini onu görmemiş ya da ondan haber almamış. Elbette Jonas onlara Avustralya'ya taşındığını söylediği ve Alethea'nın ölüm görüntülerini görmedikleri için bu durum onları endişelendirmiyor."

Levi, "*Hızlı bir şekilde* indirildi," diye belirtti.

"Fotoğraflarda bulamadığım tek bir kişi var," diye ekledi Larkin. "Bir kadın. Fotoğrafların hiçbirinde etiketlenmemiş. Aslında, bir sosyal medya hesabı bile yok gibi görünüyor. Bana biraz zaman verin, onu bulacağım."

Knox onun yapacağına güvenerek başını salladı. Nöbetçiler ayrıldı ve her biri kendi arabalarına yöneldi. O sırada Knox Harper'ın önünde çömeldi ve kalçasını okşadı. Harper ona bir kez daha ters ters baktı. Öfkesini kendisine yöneltmesi hiç eğlenceli olmasa da, yine de onu huysuz bir kedi yavrusu olarak düşünmekten kendini alamıyordu. "Keşke seni kızdıran şey için özür dileyebilseydim ama bu yalan olurdu."

Omuzları çöktü, içini çekti ve kaşlarını çatması biraz olsun hafifledi. "Biliyorum, anlıyorum. Durumlarımız tersine dönseydi, cisimsizlerin senin ve Asher'ın yerine benim peşime düşmesinden memnun olurum."

Knox'un kaşları birbirine çarptı. "Asla böyle bir şeyden memnun olma." Kadın ona karşı tek bir buyurgan kaşını kaldırdı ve Knox açıkçası onu bir şeyin üzerine yatırıp kibrinin canına okumak istedi. Bunun yerine ayağa kalktı, onu kanepeden kaldırdı ve üzerine oturttu. "Daha iyi."

İki elini saçlarının arasına sokarak başını yatıştırıcı bir şekilde masaj yaptı. Yumuşak bir iniltiyle gözleri kapandı. Cisimsizler ya da Süvari hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Piçler gününden yeterince zaman çalmışlardı; onlara bir saniye bile daha fazla zaman vermeyecekti.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," diye suçladı Harper.

"Bize zarar verecek kişiler hakkında konuşmak bir yana, ikimizin de tek bir düşünceye bile yer vermesini istemiyorum." Harper da istemiyordu. Tüm bu olanlar yüzünden duygusal olarak yıpranmıştı ve b u gece uyumakta zorlanacağını biliyordu - t a b i i uyuyabilirse.

Knox daha önce kapıdan içeri girdiğinde, Levi arkasında olmasaydı kötü bir şey olduğunu tahmin edemezdi.

onu ile onun gözler ısıltılı ve giyiyor bir yüz ifadesi o kadar acımasızdı ki midesi düğümlenmişti.

Sadece Knox bu kez saldırının odağında olduğu için rahatladığı için kızmamıştı. Kendisine de kızmıştı çünkü Knox'un doğrudan hedef alınmayacağını varsaymıştı. Asla böyle bir varsayımda bulunmamalıydı. Ama böyle bir açıklamanın onu kızdıracağını düşündüğü için, "Seni Jolene'in evine neyin götürdüğü hakkında konuşabiliriz," dedi. Yeni bir gerginlik kaslarını sertleştirirken parmakları masaja ara verdi. Harper'ın kalbi yerinden fırladı. "Ne? Kötü bir şey mi? Kötü, değil mi?"

Knox parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve ellerini kızın kollarının üst kısmına yerleştirdi. "Onun yanıtlayabileceğinden şüphelendiğim bazı sorularım vardı."

"Ne hakkında?"

"Devon'un kardeşi."

Harper kaşlarını çattı. "Ona olan bu ilgi neden?"

"Benim olanı istemesinden hoşlanmıyorum. İstiyor, Harper; bunu inkar etme."

Dürüst olmak gerekirse, Drew'un böyle hissettiğini kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu. Ama daha önceki davranışlarından sonra bir sonuca varmıştı. "Tamam, beni istememesi mümkün.

yersiz bir endişeden dolayı seninle olmak istiyor. Ama Drew tamamen kendi hayatına odaklanmış durumda."

"İşte bu yüzden Jolene ona, bir adım öne çıkıp sana ihtiyacın olanı vermeye hazır olana kadar senden uzak durmasını söyledi."

Harper başını eğdi. "Bunu sana o mu söyledi?" "Evet."

Jolene'in yapacağı türden bir şey olsa da, Harper için Drew'un onu bu kadar önemseydiğini hayal etmek hâlâ zordu. "Adım *atmadı*, bu da sana bilmen gereken her şeyi anlatıyor. Beni gerçekten düşündüğün kadar çok isteseydi, Küba'da kalmazdı." İşte. Bu onun ne demek istediğini mükemmel bir şekilde kanıtladı.

Elini kızın boynuna dolayan Knox, başparmağını nazikçe kızın boğazının sütununda gezdirdi. "Bebeğim, kürek kemiklerinin arasında bir sfenks dövmesi var. Kanatları olmayan bir sfenks. Bir cehennem kedisiyle yatıyor."

Bu sözlerin aklında yer etmesi biraz zaman aldı. Harper'ın İblis tısladı, başka bir erkeğin kendisini bu şekilde damgalamasına öfke duymanın ötesindeydi. "Ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" "Bekle, nereden biliyorsun?"

"Ekstrem sporlar yaparken çekilmiş fotoğraflarını asmayı seviyor. Levi, Clarke'ın kulübesini ziyaret ettiğinde fotoğraflardan birindeki dövmeyi gördü."

Levi'nin Drew'un evinde ne aradığını sormamaya karar verdi. "Dövmenin sırtında olduğunu söylemiştin, değil mi? Belki bu bir zamanlar istediği şeye sırtını dönmesini ve onu geride bırakmasını falan temsil ediyordur. Geçmişlerinde sakladıkları şeyleri hatırlatan dövmeler isteyen müşterilerim oldu."

Knox yavaşça başını salladı. "Cehennem kedisi sfenksi korumak için ona sokulmuştu."

Yutkundu. "Dışarıda başka sfenksler de var." "Kanatsız mı? **Hadi ama** Harper, kabul et şu lanet gerçekler. Neden benim gerçekçi olmam için sebep arıyorsun?

yanlış mı?"

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Ayrıca, arkadaşımın kardeşini öldürmeni istemiyorum." Küçük piç kendini onun için işaretlemiş olsa bile, sanki ne zaman hazır olursa onu sahipleneceğı izlenimine kapılmıştı.

"Seni benden almaya çalışırsa yaparım." Knox elini kızın çenesine doladı ve onu kendine çekti. "Devon'la konuş. Ona kardeşiyle konuşmasını ve onu senden uzak tutmasını söyle. Jolene'e de aynısını yapmasını ve o lanet dövmeden kurtulmasını sağlamasını söyledim. Çünkü seni benden çalmaya çalışırsa hiçbir şey -sen bile bebeğim- onu benden uzak tutamaz."

"Bu aptalca ve çocukça. Alethea ve seni ayartmaya çalışan sayısız kadınla uğraşmak zorunda kaldım ama hiçbirini öldürmedim." Onlarla oynamıştı elbette, ama hepsi bu.

Yavaşça göz kırptı. "Aptal ve toy mu?"

"Evet."

Başparmağını kızın çenesinde gezdiren Knox başını eğdi. "Benim için önemini hâlâ küçümsüyorsun, değil mi? Her zaman da öyle olacağını düşünmeye başlıyorum."

"Hayır, anlamıyorum. Ama aynı zamanda, insanlar partnerlerine karşı bir şeyler hissettiklerinde neden diğerlerinin gösterdiği itidali gösteremediğini de anlamıyorum."

"Bu kısıtlamayı gösterebilirim, Harper. Çoğu kişiden daha fazla sabrım ve özdenetimim var; aksi takdirde iblisim üzerindeki hâkimiyetimi asla sürdüremezdim. Ama Clarke bunu zorlarsa ya da dövmeyi sildirmeyi reddederse, böyle bir kısıtlama göstermek istemeyeceğim. Onu öldürmek isteyeceğim. İblisim onun kanını isteyecektir. Ve ben senin iyiliğine ya da merhametine sahip değilim. O yüzden Drew'in yaşamasını istiyorsan Devon'la konuş ve onun mantıklı düşünmesini sağla." Knox'un gözleri kısıldı. "Sana daha önce ne söyledi?"

Onun öfkesini beslemek istemeyen Harper cevabını belirsiz tuttu. "Stüdyoda çalışmayı özleyip özlemediğimi soruyordu.

Asher'ın benim zayıflıklarına sahip olmasından endişelendiğimi söyledim. Dayanak noktasını bulup bulmadığını sordum, genel şeyler işte."

"Başka ne var?"

İç çekti. "Kendi çapamla ilişkiye girmiş olmama şaşırdığını ifade etti. Geçmişinde bu kadar çok kadın olmasının beni rahatsız edip etmediğini sordu."

Knox, "Sana acı veren bir şeyi hatırlatacak retorik bir soru," diye düşündü. "Şimdi Drew ile uğraştığım için, geçmişimdeki kadınlarla birlikte olmanın seni ne kadar incittiğini anlıyorum. Bundan önce sadece tahmin edebiliyordum." Knox ellerini kadının sırtına koyarak onu kendine çekti. "Ama bak, hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyordu. Yine de Drew'un senin için bir şey ifade ettiğinden şüpheleniyorum. Bunu hazmetmek benim için çok zor."

"Onu hiç sevmedim. Gençken ona aşkıttım ve her zaman iyi bir adam olduğunu düşündüm. Hepsi bu kadar."

"Ama eğer Jolene'in istediği gibi adım atsaydı ona muhtemelen bir şans verirdiniz." Bu Knox'un ona sahip olmasını engellemezdi. Ona yalan söylememişti - ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yapardı, bu onu bir şekilde başka bir erkekten uzaklaştırmak anlamına gelse bile. Kız ona bir şey yapmıştı. İçindeki bir şeyi besledi. Onun dünyasına hayat verdi. Onsuz yapamazdı.

Harper başını salladı. "İblislerle çıkmaya ne kadar karşı olduğumu unutuyorsun. Seninle daha da sert savaştım çünkü sen aynı zamanda benim dayanağımdın. Ama bu beni bir yere götürmedi," diye homurdandı. "Sonuç olarak: Drew'u istemiyorum. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey seni terk etmeme neden olamaz. Bu neden komik?" Drew ona, içinde biraz da küçümseme barındıran o çok eğlenmiş, "çok gülünç derecede tatlısın" gülümsemelerinden birini yapıyordu.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdiren Knox kaşlarını kaldırdı. "Gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"İstesem *kesinlikle* gidebilirim. İçimdeyken ne kadar korkutucu olabileceğime dair uyarılarımı görmezden gelmekte ısrar ediyorsun.

berserker modu. Kendimi kaybetmem için çok şey gerekir. Ama bunu yaptığımda, muhteşem bir şekilde yapıyorum. Cidden, insanlar *benimle* karşılaştıklarında korkudan kaçtılar - bana *gülmeyi* bırakın."

Omuzları titreyen Knox onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu kadar kötü durumdayken ruh halimi ancak sen düzeltebilirsin." Onu öptü, kendini onun içine bıraktı. Yudumladı, ısırdı ve ısırdı, nazik ve sert arasında gidip geldi. Sonra saçlarından bir avuç tutarak başını geriye çekti ve diliyle ağzının şeklini çizdi. "Benim."

Gömleğini yumruklayarak yutkundu. "Senin. Tıpkı senin benim olduğun gibi."

Boynundan aşağı doğru öperken başını eğdi. "Yatak."

"Yatak," diye kabul etti.

Harper burnunu kırıştırdı. Narenciyeli oda spreyinin kokusu o kadar güçlüydü ki neredeyse burun deliklerini yakıyordu. Asallar en son tam da bu konferans odasında toplanmış ve onun büyülenmesi konusunu tartışmışlardı - sonradan anlaşıldığına göre bu olay Çatlak Nora sayesinde olmuştu. O sırada hamile olduğu için Harper evde kalmış ve toplantıyı kaçırmıştı. Ancak bu kez Knox'un yanında oturmuş, dirseklerini uzun, pürüzsüz cam masaya dayamıştı.

Ayrıca Başbakanları da dikkatle izliyordu. Thatcher dışında hepsi suratsız görünüyordu. Thatcher diğerlerine tedirgin bakışlar atmaya devam ediyor, yanakları utançtan kızarıyordu. Masada dolaşan fısıltıların çoğunun kendisi ve Alethea ile olan son ilişkisi hakkında olduğunu biliyor olmalıydı. Kendisine yöneltilen şüpheli bakışları hissetmeliydi. Yine de "hepinizin canı cehenneme" dercesine çenesini öne doğru uzattı.

Dario da pek çok şüpheli bakışa maruz kalmıştı. Büyükannesinin Atlılardan biri olması nedeniyle en bariz şüpheli olduğu düşünülürken

hiç de şaşırtıcı değildi. Thatcher'ın aksine, asık suratlı görünmüyordu. Herhangi bir "siktir git" dili de kullanmıyordu. Hayır, ilgiyi görmezden gelmeye niyetli görünüyordu ve aslında Malden ile dostça sohbet ediyordu.

Jonas orada olsaydı, muhtemelen Thatcher'ı fısıltılara karşı savunurdu. Knox o sabah erkenden encantado'yu arayıp toplantıyı hatırlattığında Harper da oradaydı. Jonas toplantıya katılmakla ilgilenmediğini yinelemişti.

"Asher'ın burada olamaması ne yazık," dedi Jolene yanında. "Bütün bu gerginliği kolayca eritebilirdi."

Jolene'in solunda oturan Martina başıyla onayladı. "Onları gülmekten kırıp geçirirdi."

Asher'ı düşünmek bile onu geriyordu. Zihinsel olarak onun Keenan ve Larkin'le iyi olacağını biliyordu ama bu onu endişelenmekten alıkoymadı. Harper Asher'ı bırakmak istemese de, onu Thatcher ve Dario'nun bulunduğu bir toplantıya götürmesi mümkün değildi. Ona göre, onlardan birinin Süvari olma ihtimali çok yüksekti.

Tanner'ın da Asher'ın yanında kalmasını istemişti ama zebani ona sabırla bakmakla yetinmişti. Koruması olarak o nereye giderse Tanner da oraya gidiyordu... Bu yüzden şu anda Levi'nin Knox'un sandalyesinin arkasında durduğu gibi o da onun sandalyesinin arkasında duruyordu. Her ikisi de tıpkı Tanner'ın diğer tarafında duran Jolene'in çapası Beck gibi tetikteydi.

Harper büyükannesine ve Martina'ya, "Asher kazara beni yine ona kelepçelerse diye gizlice kaçmak zorunda kaldım," dedi.

Jolene kıkırdadı. "Bu beni uzun süre gıdıklayacak." *Boynunda çok belirgin bir iz var.*

Harper ısırığa dokunma dürtüsüne direndi. Knox o sabah duşta ona sert davranmıştı. Bu, her gün Harper'ın beynine kazıma ihtiyacı hissettiği "sen benimsin ve bunu sakın unutma" mesajının bir parçasıydı. Temelde, Drew'un davranışları yüzünden sahiplenici doğası canlı ve elektrikliydi ve o da bunun kış ucunu görüyordu.

Knox'un size Drew'un dövmesinden bahsettiğini varsayıyorum, diye ekledi Jolene.

Harper oturduğu yerde garip bir şekilde kıpırdandı. İblisin üst dudağı dövmeyi hatırlatınca kıvrıldı. *Evet, Knox söyledi. Belki de Levi dövmeyi resimde net olarak görmemiştir diye düşünüp duruyorum.*

Çok net gördü. Drew bana göstermişti. İç çekti. Çocuk her zaman pervasızdı.

Harper ağzını bükerek, *"Bu çocuk otuzlu yaşlarının sonunda,"* dedi.

Emrettiğimi yapmazsa kırkını görecektik kadar yaşayamayacak.

Sürahiyi alan Harper, bir bardağa biraz buzlu su doldurdu. *Ne sipariş ettiniz?*

Raini'nin o aptal dövmeyi sildirmesine izin vermesi ve Küba'ya planladığından daha erken dönmesi için.

Devon'la konuştum ve ona her şeyi anlattım. Onun incinebileceğini düşündüğü için üzgün ama aynı zamanda onunla benim "kaderimizde" olmadığını düşünüyor. Onunla konuşacağını söyledi.

Jolene başıyla onayladı. *Devon'ı dinliyor.*

Knox masanın altında Harper'ın kalçasını hafifçe sıktı. *Kiminle konuşuyorsun? Onun çapası olarak, telepatik konuşmalarının yankılarını hissedebiliyor ama kelimeleri anlayamıyordu. Durum tersine döndüğünde aynı şey onun için de geçerliydi.*

Büyükanne, diye cevap verdi Harper suyunu yudumlamadan önce.

Bu toplantıyı başlatıyor musun, başlatmıyor musun?

Evet, zamanı geldi diyebilirim. Knox'un iblisi bu işin bitmesini istiyordu. Odadaki diğerlerinin çok fazla güce sahip olmasına rağmen, onlara çok az saygı duyuyordu. Çoğunlukla Harper'a nasıl davrandıkları yüzünden. Onların gözünde, güçlü bir indenden gelmediği, yüksek rütbeli ya da iyi maaşlı bir işi olmadığı, tüm niyet ve amaçlar için bir imp olduğu ve kötü şöhretli bir suç ailesinin parçası olduğu için bir şekilde onlardan aşağıdaydı.

Knox da Levi ile aynı fikirdeydi; insanlar cinleri gerçekten hor görmüyorlardı. Bunun yerine, onlara karşı temkinliydi.

Cesur, sinsi, vahşı,

ve kontrol edilemez olan impsler, özellikle de Wallis impsleri vahşi kartlardı. Her zaman misilleme yaparlardı ve bu konuda asla ince davranmazlardı. Her halükarda, diğer iblis türleri impsleri aşağı görme eğilimindeydi. Bu durum onları rahatsız etmezdi; impsler insanları rahatsız etmekten zevk alırdı.

Bir süre için diğer Prime'lar Knox ve Harper'ın çiftleşmesini ciddiye almamış, Knox'un kendisini bir Wallis'e bağlamasını anlamakta zorlanmışlardı. Ayrıca, iblisler gücü paylaşmayı sevmedikleri için Prime'ların çiftleşmesi nadir görülen bir durumdu, bu yüzden çiftleşme onları şok etmişti.

Knox, Asalların da çiftleşmeyi ciddiye almak istemediğine inanmaya başlamıştı çünkü bir yönetici çift, özellikle de Harper ve Knox gibi güçlü bir çift, tek bir Asaldan çok daha güçlüydü. O zaten yeterince büyük bir tehditti.

Knox nöbetçilerine *Thatcher ve Dario'yu dikkatle izlemelerini* söyledi. Onlarla bağlantıyı keserek yüksek sesle boğazını temizledi. Tüm gözler Knox'a çevrildi ve alçak sesler sustu. Odadaki tek gürültü klimanın sabit uğultusuydu. Gerginlik hissediliyordu ve bir tartışmanın başlaması için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordu. Birçok kişinin Thatcher ya da Dario'nun kalan Süvari olduğundan şüphelendiğini bilecek kadar zayıf kalkanlardan süzülen düşünceleri yakalamıştı.

"Eğer bir kayanın altında yaşamıyorsanız," diye başladı Knox, "eminim beni bu toplantıya çağırmaya iten şeyin ne olduğunu tahmin etmişsinizdir. Jonas katılamayacak kadar keder içinde, ki muhtemelen en iyisi de bu, çünkü yas tutarken hediyeleri pek istikrarlı olmayacaktır. YouTube klibini hepinizin izlediğini varsayarsam yanılmış olur muyum?"

"Bütün dünya bunu gördü," dedi Mila. "İnsanlar da dahil."

"Neyse ki, insan nüfusunun büyük bir kısmı doğaüstü bir şey olma ihtimali yok," dedi Jolene. "Klip hakkında pek çok yorum yapıldı ve bunların çoğu 'korkunç özel efektler' ve 'kötü oyunculuk' şeklindeydi."

Mila, "Ama bazı isimlerden bahsedildi -özellikle de diğer Atlılar'dan," diye belirtti. "Alethea'nın katili senden de bahsetti, Knox."

"Sadece soyadına göre," dedi. "Bu nedenle benimle bağlantılı olacağından şüpheliyim. Öyle olsa bile, insan yetkililer araştırılması gereken bir ölüm olduğuna inanmayacaklardır -insanlar başkalarını ateşe verip cesetlerini eritmezler, değil mi? İnsan dünyasında değil."

Duraklayan Knox bakışlarını Asalların her birinin üzerinde gezdirdi. "Eğer burada Süvari'nin istediği gibi yapmak ve görevinden ayrılmak isteyen varsa, şimdi söylesin." Kimse konuşmayınca Knox memnun bir şekilde başını salladı.

Malden iç çekti. "Atlılar konusunu araştırmış olmama rağmen, var olmadıklarına dair umudumu yitirmemiştim. İblislerin Asalları devirme planları için bir araya gelebilecekleri fikri bile yeterince kötü. Bu tür iblislerin *sizi* de ele geçirmeyi düşünmeleri ya çok güçlü, ya hayalperest ya da tamamen aptal oldukları anlamına gelir."

"Alethea'nın katili çok güçlüydü," dedi Mila.

Thatcher içini çekti. "Sanırım ben de bir şüpheliyim, tıpkı son görüşmemizde şüpheli olduğum gibi."

Knox'un gözleri ona dikildi. "Bu noktada Thatcher, herkes bir şüpheli."

Dario, "O YouTube videosunu kaldırılmadan önce birkaç kez izledim," dedi. "Bana öyle geliyor ki Alethea katilini tanıyordu."

Knox başını salladı ve diğer Prime'ı dikkatle izledi. "Korku, panik ve öfke yaratmak için onun cinayetini yayınladı. Ama bu onun açısından bir hataydı, çünkü bize kimliği hakkında ipuçları da verdi. Örneğin, artık bir kişinin sesini çalabildiğini ya da taklit edebildiğini biliyoruz. Erkek olduğunu biliyoruz. Beyaz. İyi yapılı. Alethea'yı bir şekilde tanıdığını biliyoruz - onun yoluna çıktığını söylemişti."

Raul gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak çenesini ovuşturdu. "Onun Atlılar'ın sonuncusu olduğunu anlamış olabilir. En olası senaryo bu gibi görünüyor."

"Alethea ölümünden aylar önce ortadan kayboldu," dedi bir başka Prime. "Sizce o kadar zaman boyunca onu esir mi tuttu? Eğer öyleyse, neden? Ve neden onu hemen öldürmedi?"

"Onun tutsağı olduğuna inanmıyorum," dedi Jolene. "Buruşuk görünüyordu ama kirli, kötü beslenmiş ya da dayak yemiş değildi. Makyajı mükemmele yakındı. Onca zaman nerede kaldıysa, orası herhangi bir hapisane değildi." Mırıldanarak onaylayanlar oldu.

"Jonas'la uzun uzun konuştum," dedi Knox. "Alethea kaybolmadan önce oldukça ketum davranıyormuş. O sırada kiminle ilişkisi olduğunu bile söylememiş."

"Thatcher'la birlikte olduğunu sanıyordum," diye masanın diğer ucundan bir ses yükseldi.

Thatcher ona "Sadece kısa bir süre için," dedi. "Ciddi bir şey değildi. Sadece biraz eğlence."

Aynı Başbakan, "Belki de o eğlencenin bitmesini istemediniz ve bu yüzden onu cezalandırdınız," diye suçladı.

Thatcher ona burnunu çekti. "Eğer bu konuda ısrar edeceksen

Şeytanın avukatlığını yaparak, en azından daha ilginç teoriler sunun. Bilmeniz gerekiyorsa, ilişkiyi bitiren *bendim*. Başka biriyle görüştüğü çok açıktı. Cinsel partnerlerimden bağlılık talep etmiyorum ama münhasırlık talep ediyorum." Gözleri odayı taradı. "Belki de hepiniz Nora onu öldüremeden önce Knox'un eşine ulaşmasına yardım ettiğimi unuttunuz. Atlılardan biri olsaydım, kesinlikle ona yardım etmezdim. Muhtemel bir şüpheli olmasına rağmen hiçbirinizin Dario'yu suçlamadığını fark ettim."

Dario'nun kaşları yavaşça kalktı. "Dikkatleri kendinden uzaklaştırmak için başkalarını suçlamaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Bu konuda haklı, dedi Harper Knox'a.

Knox ona neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdi. *Thatcher'ın sık sık kullandığı bir tekniktir.*

"Nora senin büyükannendi," dedi Thatcher Dario'ya. "Duyduğuma göre çok yakınmışsınız. Bunu anlamakta zorlanıyorum."

böyle büyük planları olduğunu hissetmediğinize inanamıyorum. Knox Harper'ı nereye götürmüş olabileceğini sorduğunda da hiç yardımcı olmadınız."

"Çünkü hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandı Dario, yanakları kızarmıştı.

Thatcher bunu görmezden gelerek, "Ve unutmayalım ki siz de tıpkı Isla gibi ABD Hükümdarı olmak için kampanya yürüten Başbakanlardan biriydiniz," diye ekledi.

Dario'nun yüzü sertleşti. "Hatırlarsan Malden de bu pozisyonu istiyordu."

Malden ona ekşi bir bakış fırlattı. "Şüpheleri bu kadar güzel bir şekilde benim üzerime yıktığın için teşekkürler Dario."

Dario ona, "Senin Süvari olduğuna inanmıyorum, Malden," dedi. "Ben sadece Hükümdar olmak için yürüttüğüm kampanyanın bir suçluluk göstergesi olmaması gerektiğine işaret ediyorum. Ayrıca Alethea ile de iş birliği yapmadım."

"Ah, ama Jonas onun kaybolmadan önce ketum davrandığını söylemişti," dedi bir başka Prime. "Senin ya da Thatcher'ın insanların seslerini çalma ya da kopyalama gücüne sahip olduğunuzu sanmıyorum, değil mi?"

Dario'nun dudakları inceldi.

"Hayır, bilmiyorum." "Ben de öyle," dedi Thatcher.

Konuşma daha fazla hararetlenmeden Knox araya girdi: "Jonas kız kardeşinin sakladığı sırlardan birini ortaya çıkarmayı başardı." Yine tüm gözler Knox'a çevrildi. "Özel bir nadir nesne koleksiyoncusundan bir şey çalmış."

Raul'un gözleri keskinleşti. "Tam olarak ne aldı?"

Knox uzun bir süre cevap vermedi ve kendisine bakan yüzleri tek tek inceledi. "Zapt edilmiş bir cisimsiz iblisi çaldı."

İnsanlar nefes nefese kaldı ve mırıldandı. "Çalmak mı?" diye sordu Raul. "Kimden?"

"*Bunu* henüz bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim." Knox parmaklarını masaya vurdu. "Sanırım onu serbest bıraktı."

Jolene'in karşısındaki Prime alay etti. "Alethea güçlüydü ama *o kadar da* değil."

"Yardım aldığına inanıyorum," dedi Knox. "Ona yardım eden kişiyle onu öldüren kişi aynı kişi olabilir."

Raul kaşlarını çatarak, "Diğer Atlılar'ın Lawrence ve Linda'yı kullandığı gibi onu da kullandığını mı düşünüyorsun?" dedi. Dudaklarını büzdü. "Bu mantıklı olurdu."

Malden, "Belki de cisimsiz olanı serbest bırakmasını engellemeye çalışarak onun yoluna çıkmıştır," diye önerdi. "Ama serbest bırakıldığından kesinlikle emin olabilir miyiz?"

Knox, "Yakın zamanda bir iblis oğlumuza yaklaşmak için Harper'ı fiziksel olarak taklit etti," dedi. "Asher kanmadı. Kalkanını fırlattı. Harper onunla savaştı ve onu alt etti. Tam kalbine saplamıştı ki, gözlerinin önünden kayboldu ve arkasında ne bir koku ne de kan bırakarak gözden kayboldu. Dün ben de onunla bir karşılaşma yaşadım. Hatta bir dişi insanın bedenini terk edişini bile izledim."

Thatcher iç geçirdi, gerçekten yorgun görünüyordu. "O zaman doğru. Cisimsiz serbest bırakıldı. Tahminime göre Süvari onu sana ulaşmak için kullanıyor Knox. Görüntülerde sıranın sende olduğunu söyledi."

Knox kolunu Harper'ın sandalyesinin arkasına doladı. "Bu da bize Süvari hakkında başka bir şey daha söylüyor; inanmamızı istediği kadar güçlü değil, yoksa bir kölesine ihtiyacı olmazdı. Aynı şekilde, bir bedensizi tek başına serbest bırakacak kadar güçlü değildi; Alethea'nın yardımına ihtiyacı vardı."

"Planının bir parçası olmayı kabul etmesi için ona iyi bir şey vaat etmiş olmalı," dedi Jolene. "Sadece riskli olduğu için değil, başkalarına yardım etmekle ilgilenen biri olmadığı için. Belki de tıpkı Süvari gibi senin de yok edilmeni istiyordu Knox. Öte yandan, belki de senin ölmeni istemiyordu ve onun yoluna çıkmasından kastettiği de buydu."

"Asalların düşmesi gerektiğini söylüyor ama böyle bir olay gerçekleşirse ne olmasını bekliyor?" diye sordu Malden. "Bunun bir şekilde iyi bir şeye yol açacağına gerçekten inanamıyor. Anarşi olacaktır. İblisler davranışlarına dikkat ederler çünkü aksi takdirde Asallarına hesap verirler. Eğer onlar

sonuçları olmadan diledikleri gibi hareket edebilselerdi, ABD mutlak bir kaos içinde olurdu."

Harper omuz silkerek, "Belki de istediği budur," dedi.

"Ama neden?" Malden bastırdı. "Bundan ne kazanabilir ki?"

"Bu noktada, bir şey kazanmayı beklediğinden emin değilim." Harper sandalyesinde arkasına yaslandı. "Atlılar ABD'ye hâkim olmak istiyordu ama bunu gerçekleştirmek için oynadıkları oyunların hiçbirisi işe yaramadı. Her girişim başarısız oldu. Her başarısızlıkta gruptan biri hayatını kaybetti. Klipte sadece Asalların düşmesi gerektiğini söyledi, yönetimi ele geçirmeye niyetli olduğunu değil. Belki de aklında sadece intikam vardır. Ne de olsa iblisler her zaman ödeşir."

Kısa bir sessizlik oldu. İnsanlar daha sonra başlarını sallayarak bunun mümkün olduğunu mırıldandılar.

Harper sözlerine şöyle devam etti: "Öte yandan -çünkü madalyonun iki yüzünü de düşünmek önemli- belki de kaos istiyordur, böylece devreye girip yönetimi ele geçirebilir. Demek istediğim, var olan en güçlü şeytan olduğu söylenen iblisi öldürmeyi başarırsa, kim ondan korkup söylediklerine kulak asmaz ki?"

Raul onu işaret etti. "Ben senin ikinci teorine meyilliyim."

"Ben de öyle," dedi Knox ona. "Hayatıma son vermek Süvari açısından büyük bir güç gösterisi olurdu. Ancak, beni kendisinin öldürebileceğine inanmadığını ya da cisimsiz bir iblisi tek başına serbest bırakacak kadar güçlü olduğunu zaten tespit ettik. Bu nedenle, umduğu kadar korkulmayı hak etmiyor."

Raul Knox'a, "Lucifer'le aranız oldukça iyi," dedi. "Belki ondan cisimsizleri senin için cehenneme geri sürmesini isteyebilirsin. Onların türünü sadece cehennem alevlerinin öldürebileceğini duymuştum. Eğer gerçekten alevleri çağıramıyorsanız, başınızda büyük bir sorun var demektir."

Knox buna hiçbir şey söylemedi ve yüz ifadesini boş tuttu, söylentinin doğru ya da yanlış olduğuna dair bir imada bile bulunmak istemedi.

"Bununla bir şekilde başa çıkacağız, tıpkı Süvari'nin kim olduğunu bulacağımız gibi," dedi Harper, gözleri sert bir şekilde. "*Kimse bedelini* kanla ödemedен oğlumun peşinden gidemez. Ve bunu çok ama çok uzun bir süre ödeyecek."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yanında Harper olduğu halde Knox ertesi akşam Yeraltı'ndaki ana ofisinde otururken kamuoyuna bir duyuru yaptı. Barlar, restoranlar, kumarhaneler ve otel odaları da dahil olmak üzere yeraltı 'şeridindeki' tüm ekranlarda canlı olarak yayınlandı. Alethea'nın katili, cisimsizler meselesi ve hatta cisimsizlerin Asher'a yaklaşma ve Knox'u öldürme girişimleri hakkındaki şüphelerini açıkladı. Tıpkı Prime'lara söylediği gibi, kirli işlerini yaptırmak için bir yordakçıya ihtiyaç duyduğuna göre, son Atlı'nın insanların inanmasını istediği kadar güçlü olmadığı görüşünü de dile getirdi.

Evet, ikincisi Süvari'yi öfkeliendirebilir ve hatta Knox'a yeni bir saldırı yapmasına neden olabilir, ama bu zaten bir noktada gerçekleşecekti.

Daha sonra Harper'ı ofis koltuğunda kucağına oturttu ve birkaç telefon görüşmesi yaparken ensesine masaj yaptı. Söz konusu aramalardan birini bitirdiği sırada kapı çalındı. Parmak eklemlerinin ritmik vuruşunu tanıyan Knox, "İçeri gel," diye davet etti.

Beklediği gibi, Levi içeri girdi. "Armand ve Güç'teki diğer kişilerle konuştum," dedi nöbetçi. "Emredildiği gibi şeritte tur attılar. Süvari'nin bir dalkavuğa ihtiyacı olduğunu söylediğini duymak insanların korkusunu azaltmış gibi görünüyor. Ortada güçlü bir cisimsiz olduğu için doğal olarak gergindiler, ama *sizin* sinir bozukluğunuz

Özellikle de sen ve Harper daha önce sahil şeridinde gezintiye çıktıktan sonra her şey yolundaymış gibi yemek yediğiniz için."

Knox memnun bir şekilde başını salladı. "Niyetim buydu, çok iyi."

Levi kendini onun karşısındaki koltuğa attı. "İnimiz cisimsizler Asher'ın peşine düştüğü için çok *kızgın*. Sana söylüyorum, senin çocuğun hepsinin aklını başından aldı."

Harper gülümsedi. "Asher'ı kim sevmez ki? Kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimli."

"Doğru," dedi Levi, ağzını buruşturarak. "Gitmeye çalıştığında seni yine kelepçelemedi mi?"

"Hayır. Ama ne olur ne olmaz diye gizlice çıkmasaydım çıkabilirdi." Evden ayrıldığından beri Asher'ın zihnine birkaç kez dokunmuş, memnuniyet ve eğlenceden başka bir şey hissetmemişti. Larkin ve Keenan onun yanındaydı ve çocuğunuz için iki belalı, sert nöbetçiden daha iyi bakıcı olabilir miydi?

"Sence Süvari'nin tekrar saldırması ne kadar sürer?" diye sordu Levi.

Knox ağzını büktü. "Onu neredeyse yok saydığım ve zayıf olarak damgaladığım için çok öfkelenecek. Misillemeyi hızlı mı yoksa yavaş mı yapacağı ne kadar düşüncesiz olduğuna bağlı."

Levi'nin bakışları Harper'a kaydı. "İkinizin de günlük faaliyetlerinize devam etmek istediğinizi söylediğinizi biliyorum. Bu yakında işe döneceğiniz anlamına mı geliyor?"

Bu düşünce bile Harper'ın midesinin taş gibi sertleşmesine neden oldu. "Henüz değil. Özellikle de tüm bunlar havada kalmışken."

Levi başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama kontrol etmek istedim."

Dion'dan haber var mı?"

"Aslına bakarsanız, evet," diye yanıtladı Knox. "Mektubu bugün erken saatlerde geldi. Bizi yarın kendisini ziyaret etmeye davet etti."

Mektuptan ona daha önce bahsetmemiş olmasından duyduğu rahatsızlığı gizleyen Harper, "Ne zaman yola çıkacağız?" diye sordu.

"Sen değil, bebeğim. Levi ve ben gideceğiz."

Harper kaşlarını kaldırdı. "Bu geręek mi?" Birlikte çalışmak buraya kadarmış, diye dūřündü. Arkadaşına ters ters bakan Harper

"Levi, Knox ve beni bir dakika yalnız bırakabilir misin lütfen?" dedi.

"Zaten burada işim bitti." Gülümsediği sesinden belliydi.

İyi şanslar, dedi Levi Knox'a, koltuğundan kalkarken.

Siktir git, diye karşılık verdi Knox. Kapı nöbetçinin arkasından kapandığı anda Knox parmağını Harper'ın ağzına götürdü. "Bana ateş etmeden önce beni dinle. Seni bu savaşın dışına itmiyorum - Süvari ve cisimsizlerle başa çıkmak için birlikte çalışacağımızı söyledim ve çalışacağız da. Ama benimle Dion'u ziyarete gelmeni istemiyorum. Eğer istediğimi yaparsam, *asla* onun yakınında olmayacaksın."

"Neden?"

"O eşsiz olanı toplar ve siz de tam olarak öylesiniz. Sadece gözlerin bile onu büyüler. Onunla konuşurken bana ve Alethea konusuna odaklanmasını istiyorum, sana değil."

Homurdandı. "Onu o kadar etkileyeceğimden şüpheliyim. Ayrıca, eğer Süvari oysa, dikkati *kesinlikle* Alethea'nın üzerinde olacaktır çünkü kendisinin bir şüpheli olduğundan endişelenecektir."

"Biliyorum ama şüpheli olduğu konusunda endişelenmesini istemiyorum. Sadece Alethea'nın kaybolmadan önce birlikte vakit geçirdiği insanlarla konuşmak istediğim için oradaymışım gibi davranacağım. Elbette Dion'un da o insanlardan biri olduğunu ima ederek karanlıkta bir adım atmış olacağım ama bunu bilmesine gerek yok. Sen ve ben *-iki* Asal- oraya birlikte gidersek şüpheli olmadığına inanmayacaktır. Çok daha resmi bir şey gibi görünecektir. Hatta tehdit edici. O zaman da muhtemelen kendini kapatacak ve ihtiyacımız olan cevapları alamayacağız."

Harper içinden küfretti ve sonra ağzını kapattı. Adamın davasında delikler açmak istiyordu ama adam mantıklıydı. Süvari'nin kimliğini ortaya çıkarmak, Dion'la buluşmasında ona eşlik edip edemeyeceğinden çok daha önemliydi. Yine de iblisi kesin surat asacaktı. "Buna itiraz edememekten nefret ediyorum."

Knox onu alnından öptü. "İstediyini biliyorum. Kendini dışlanmış hissettiriyorsa özür dilerim ama akıllı olmak zorundayız." Çok zeki arkadaşı ona eşlik etmesinin neden iyi bir fikir olduğuna dair bir neden bulmadan önce konudan uzaklaşmak isteyen Knox, elini onun çenesinin etrafında kavislendirdi ve "Levi yakında işe dönmeyi düşünüp düşünmediğini sorduğunda yüzünü gördüm. Özlemiş olsan da işe geri dönme fikrinden hoşlanmıyorsun. Neden?"

"Henüz hazır değilim." Harper kendine Asher dokuz aylık olduğunda yarı zamanlı çalışmaya başlayacağını söylemişti. Belki o zamana kadar hazır olacaktı. Belki de hazır olmazdı.

"Eninde sonunda işe dönmek istemeniz sizi kötü bir ebeveyn yapmaz."

"Bunu biliyorum. Gerçekten biliyorum."

"Ama aptalca bir şekilde bu konuda suçluluk hissediyorsun."

İçini çekti ve itiraf etti: "Ama aptalca bir şekilde bu konuda kendimi suçlu hissediyorum."

Sence geri dönmeli miyim?"

Knox, kadının çenesini serbest bırakarak parmaklarını boğazında gezdirdi. "Mutlu olduğun sürece işe dönmeyi ya da evde oturan bir anne olmayı seçmen umurumda değil." Knox onun ikincisinden memnun olacağından şüpheliydi. Onun işini ne kadar sevdiğini biliyordu. Onu çalışırken izlemekten zevk alıyordu. Ham bir yeteneği, sabit bir eli, muazzam bir odaklanması ve tasarım yeteneği vardı. "Her halükarda, karar vermek için aceleye gerek yok." Başını eğdi, boğazına öpücükler kondururken ağzının parmaklarının izini takip etmesine izin verdi. Nabzına yapışarak, onun sevdiği şekilde sertçe emdi.

Harper telefonunun çalma sesini duyunca gerildi. Bütün gün bir telefon hattı gibiydi ve asıl arayan Drew'du. Onunla konuşmamanın en iyisi olduğuna inanarak her aramayı iptal etmişti. Bu sadece Knox'u kızdıracaktı ve zaten söylenecek bir şey de yoktu. Ayrıca, bu durum Devon için işleri zorlaştırıyordu. Dişi cehennem kedisinin önceki gece yaptığı telefon görüşmesini hatırlayan Harper, sesinin ne kadar gergin çıktığını hatırladı...

"Hey, nasılsın?" Harper telefona cevap verirken sordu. "İyiyim," dedi Devon, sesi dostça ama garipti. Kadın boğazını temizledi. "Drew'la konuştuğumu bilmeni istedim. Dövmeyi öğrendiğin için çok üzgün. Seninle konuşmak istiyor. Ona bunun mümkün olamayacağını ve dövmeden kurtulup eve gitmesi gerektiğini söyledim."

Harper yutkundu. "Teşekkürler Devon. Kendini ortada kalmış hissetmenden nefret ediyorum."

"Knox'un şu ana kadar gösterdiği itidal için minnettarım. Sana karşı o kadar sahiplenici ki, Drew'un kışını tekmelemediğine gerçekten şaşırdım."

Harper, "Eğer Drew senin kardeşin olmasaydı ve onu öldürmek büyük bir karmaşaya neden olmasaydı, sanırım şimdiye kadar kül olmuş olurdu," diye itiraf etti.

Garip bir sessizlik oldu. "Gitmem gerekiyor. Kendine iyi bak."

"Ve Asher'a benim için bir öpücük ver."

Sesindeki neredeyse işkenceye varan nota karşısında kalbi sıkışan Harper, "Yapacağım," dedi.

Knox'un parmaklarının ensesinde bir şeyler karaladığını hissetmesi onu anısından kopardı. O anda telefonunun çalmayı bıraktığını fark etti, Tanrı'ya şükür.

"Yine mi Drew?" Knox sordu, sesi aldatıcı bir şekilde rahattı.

Harper umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bilmiyorum." "Kontrol et."

Parmaklarını büktü. "Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim ya da-" "Kontrol et."

Adamın çenesindeki kararlı duruştan bu işin peşini bırakmayacağını anlayan Harper cep telefonunu çıkardı ve Drew'dan gelen dokuz cevapsız arama olduğunu gördü. Adam ısrarcı değilse hiçbir şeydi. Telefon tekrar çalmaya başlayıp ekran yanıp sönmeye başlayınca neredeyse sıçrayacaktı. Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde arayan Drew'du.

Knox elini uzattı. "Onu bana ver."

Ona acı dolu bir bakış fırlattı. "Knox, bırak onu. Telefona cevap vermek sadece onun dikkatini çeker-"

"Bebeğim, telefonu bana ver," dedi Knox, sesi yumuşak ama ısrarcıydı.

İsteksiz bir iç çekişle, tek bir nedenden dolayı telefonu Harper'a verdi: Eğer durum tersine dönseydi ve başka bir kadın sürekli onu arasaydı, Harper o kaltakla konuşmak için ısrar ederdi.

Knox başparmağını ekranda kaydırды ve "Merhaba, Drew" diye cevap verdi.

Harper, Drew'un yanıtını duyabilecek kadar yakındı: *"Harper'la konuşmak istiyorum."*

"O kadarını tahmin etmiştim, çünkü bütün gün onu aradın. Arkadaşımın numarasını nereden buldun bilmiyorum ama buna bir son ver. Onu aramak yok. Mesaj atmak yok. Onu aklından bile geçirme."

"Gidiyorum, tıpkı senin istediğin gibi. Ama önce onunla konuşmak istiyorum."

"Ne istediğin umurumda bile değil Clarke."

"Onun yerine telefonlarına çıktığını bilse ne derdi acaba?"

Knox'un gözleri onunkilerle buluştu. "Tam burada oturuyor. Kucağımda. Benim markalarımı giyiyor. Ofis masamda benim tarafımdan becerilmek üzere."

Yüksek bir tıslama duyuldu.

Gözlerini kısan Harper, "Bu çok kabaydı," diye mırıldandı. *"O senden daha iyisini yapabilir, Thorne."*

"Ve sen onun için daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? Yükseklerle çıkma ihtiyacını onun ihtiyaçlarının önüne koyan biri mi?" Knox'un sesi Drew'la oynar gibi, hafif meraklı çıkmıştı.

"Belki ikimizden de daha iyisini yapabilir," diye izin verdi Drew.

"Yapabilir. O tekil biri. Olağanüstü. Dünyada hiç kimse onunla kıyaslanamaz. Ve o benim. Bunu kabul etmenizin ne kadar önemli olduğunu ne kadar vurgulasam az. İnsanları daha önemsiz nedenlerle öldürdüm ve seni öldürmekten zevk alacağım. Beni daha fazla kışkırtma.

bitti." Knox aramayı sonlandırdı ve telefonu ceketinin cebine geri koydu.

Yüzü sertleşen Harper, "Şu 'ofis masamda sikilmek üzere' lafı gerçekten gerekli miydi?" diye kestirip attı. Drew'a sinirlenmişti ama durumu daha da kötüleştirmek istemiyordu.

"Evet, öyleydi. Üç nedenden dolayı. Bir, nasıl benim kafamda seninle ilgili anılar varsa, onun kafasında da bu görüntünün olmasını istiyorum. İki, senin sadece ve sadece benim olduğun mesajını alması gerekiyor." Knox elini onun kalçasında gezdirdi ve sesini bir oktav alçalttı. "Üç, masamda becerilmek üzeresin." Kız ofisine ilk girdiğinden beri bunu hayal ediyordu ve Clarke'ın aramasının planlarını bozmasına izin vermeyecekti.

"Oh, bu gerçek mi?" Harper ilgisiz görünme konusunda iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu, vücudu onun baskın tonuna tepki verse bile - ısınıyor, kızarıyor ve neredeyse beklentiyle mırıldanıyordu. Bu ses tonunun ne anlama geldiğini biliyordu ve buna yanıt vermek için eğitilmişti.

"Evet, bu bir gerçek."

"Belki de istemiyordumdur. Belki ben-" Adam kot pantolonunun üstünden amını sertçe kavrayıp avucuyla yukarı iterken nefesi kesildi.

"Sana ne demiştim, bebeğim? Benim olanı asla benden saklama."

Harper yutkundu. Sözleri yumuşak ve nazikti ama çelikten bir zenginlik taşıyordu. Amını okşadı, elinin topuğuyla klitorisini ovdu ve *Tanrım*, bu iyi hissettirdi. Son zamanlarda ona karşı sert ve talepkâr davranıyordu çünkü Drew'un davranışları onun sahiplenici damarına dokunuyordu. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Ayrıca bu onu *çok sikiyordu*.

Knox'un ağzı onun kulağını sıyırdı. "Sayısız kez seni masamın üzerine yaydığımı hayal ettim. Tıpkı bacaklarımın arasında diz çöküp beni emdiğini hayal ettiğim gibi, tam burada, ofisimde." Ellerini kızın saçlarının arasına sokarak ağzını yağmaladı. Ağgözlülükle ziyafet çekti ve tadını çıkardı.

başının döneceğinden emindi. "Bu ağzı seviyorum. *Benim* ağzımı." Başını eğdi ve onu daha derinden öptü. Daha aç. Tıpkı vücuduna sahip olmak istediği gibi dudaklarına da sahip oldu. "Ayağa kalk, Harper."

Hayır demesi gerektiğini düşündü Harper. Ona, kendisinin olduğunu sürekli hatırlatmasına gerek olmadığını söylemeliydi. O-

"*Bebeğim.*" Sesi yine yumuşaktı ama içinde çelik vardı.

Ayağa kalkarak içini çekti. "Bak, Knox. Sürekli olarak ..." Adam fermuarını açıp sikini çıkarırken kadın ne düşündüğünü şaşırdı. Kalın ve uzundu ve neredeyse agresif bir şekilde sert görünüyordu. Kendini nemli hissetti.

"Neyi saklamak zorunda değilsin?" Aletini yumruklayan Knox bir kez pompaladı. İki kez.

"Hiçbir şey."

Knox bacaklarını daha geniş açtı. "Buraya gel, bebeğim. O güzel ağzının sikimin etrafına sarılmasını istiyorum." Onun refleks olarak sertleşmesini izledi. Ona karşı gelme dürtüsüyle savaştığını izledi. "İşte benim iyi kızım." Onu ödüllendirmek için psişik bir parmağını amına soktu ve etrafında döndürerek ondan yumuşak bir inilti çıkardı. Sonra dağılmasına izin verdi ve ona daha fazlasını istiyorsa bunun için çalışması gerektiğini söyleyen bir bakış attı. "Şimdi sana söylediğim şeyi yap." Ellerini onun kalçalarına koyarak yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Adam onun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve "Çok iyi" dedi.

Knox sikini bırakır bırakmaz kadın ona uzandı. Tabanını sıkıca kavradı ama onun beklediği gibi emmedi. Bunun yerine ona işkence etmeye devam etti. Aletini, taşaklarını ve perine bölgesini yaladı, kemirdi, tırmaladı ve okşadı, ta ki kalçalarındaki kaslar ağrıyacak kadar gerilene kadar. Diliyle sikinin başını daire içine aldığı anda ve sonra frenulumunu tam olarak fiskelediğinde tısladı.

Saçlarından bir avuç yakaladı. "Oynamayı bırak bebeğim, şu anda buna sabrım yok." Onu daha fazla bekletmedi. Onu ağzına aldı ve

O kadar sert emdi ki yanakları çukurlaştı. Adam inledi. "İşte bu kadar."

Knox onun saçlarını tutarak hareketlerini yönlendirdi ve onu kendi hızında emmeye zorladı; boğulmadan önce onu ne kadar derine götürebileceğini biliyordu. Aynı anda psişik parmağını kızın amına soktu ve onu parmaklamaya başladı. Kadının yumuşak iniltileri adamın sikinin etrafında titreşiyor, adamın içinde olmak için can atmasına neden oluyordu. "Siktir, bebeğim, bu çok iyi." O kadar iyiydi ki taşaklarında bir karıncalanma hissetti ve daha fazla dayanamayacağını anladı.

Başını geriye çekerek parmağıyla dudaklarında gezindi. "Ağzının şu anda bu kadar şiş olması hoşuma gidiyor." Yanaklarının bu kadar kızarmış olması da hoşuna gitmişti. Oradan bile onun uyarılmışlığının kokusunu alabilmesi hoşuna gitmişti. "Ayağa kalk ve benim için soyun." Akıcı bir şekilde ayağa kalktı, ayakkabılarını tekmeledi ve ardından gömleğini ve kot pantolonunu çıkardı. Knox külotunun köşebentini yakaladı ve bacaklarından aşağı çekmeye başladı. "Bak, külotunu ne kadar ıslatmışsın bebeğim." Kıza göstermek için külotu yukarı kaldırdı ve kızın gözleri parladı. "Seni yememi ister misin, Harper?"

Psişik parmağın içinde dağılmasına izin verdiğinde vücudunda ince bir titreme oldu. "Ne istediğimi biliyorsun," dedi sesi titreyerek.

"Gelmek için."

Psişik eller kalçalarını kavrayıp onu kaldırırken Harper hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırıştırdı. Onu masanın kenarına dayadılar ve sonra bacaklarını açarak amını ortaya çıkardılar. Klimadan çıkan serin hava amcığının üzerine üfledi. Adamın ona bakışı -aç, yoğun, avına odaklanmış bir yırtıcı gibi- kadının iç duvarlarını titretti.

Knox elini sallayarak masanın üzerindeki nesneleri bir kenara itti. "Arkana yaslan. Aferin kızıma." Kızın kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Gelme."

Adam yüzünü onun amına sokup dilini kıvrımlarının arasında gezdirirken Harper'ın sırtı kavislendi. Tanrım, bu iyi hissettirdi. Dilini onun içine batırdı, tadına baktı ve döndürdü

ve kremanın her parçasını topladı. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarını sallayarak inledi.

Psişik parmağı sayesinde amı alev alev *yanıyordu* ve inanılmaz derecede hassastı. Dilinin her yalayışı, alev alev yanan acıyı hem yatıştırıyor hem de besliyordu. Orgazmı ona doğru yaklaşıyordu ve uçurumun kenarına gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu. "Knox, daha fazla değil."

Parmakları kalçalarında sıkılaştı ve acının ısırgığı onu serbest bırakmaya biraz daha yaklaştırdı. Gözlerini sıkarak kapattı ve boşalma ihtiyacıyla savaştı. Ama adamın ağzı amını harap etmeye devam ettikçe savaşmak daha da zorlaştı.

"Tadını seviyorum." Sıcak, tatlı bir bal gibi. Knox'un dili küçük bir gezintiyle kadının kalçalarındaki damgayı yokladı ve sonra bir kez daha yaladı. "Bağımlılık yapıcı." Klitorisine yapıştı ve nazikçe emdi.

Harper tıslayarak adamın saçından bir tutam almak için uzandı. Iskaladı çünkü adam ayağa kalkmıştı. Yırtıcı bakışları Harper'ın üzerinde gezinerek onu daha da ısıttı ve ağzı saf erkeksi bir memnuniyetle kıvrıldı. Bu kendini beğenmişlik onu rahatsız etmeliydi ama umursamayacak kadar tahrik olmuştu. "Sen tamamen giyinikken ben neden çıplağım?"

"Çünkü öyle olmanı istiyorum bebeğim." Knox onu kendine doğru çekerek ileri doğru itti ve acımasızca sikini evine soktu. Kızın amı sıcak bir yumruk gibi etrafını sararken, sıkarken ve dalgalanırken gözlerini kapattı. Hayatında hiçbir şey, eşinin amının -inferno sıcak ve lezzetli bir şekilde kaygan- etrafına bu kadar sıkı sarılmasından daha iyi hissettirmemişti.

Knox ellerini kızın göğüslerinin etrafında birleştirdi ve kremi tümsekleri sıktı. Kalbinin amının içinde attığını hissedebiliyordu. "Bacaklarını omuzlarımdan üzerinden geçir, bebeğim. Aferin kızıma." Onu sertçe becerdi. Kanında ateş varmış gibi acımasızca içine girdi. Çünkü vardı. *Kız*. Ateş o kızdaydı.

O sadece derisinin altında değildi. Kanında, kemiklerinde, hücrelerinde, her yerdeydi. Her kırığı doldurdu ve yatıştırdı

ve içindeki boşluk.

Meme ucu halkasını kopardı, iç duvarlarının sikinin etrafında titremesine neden olması hoşuna gitti. Eğer kremasıyla pırıl pırıl parlayan sikinin ona tekrar tekrar çarpmasını izlemekle meşgul olmasaydı, eğilip o halkayı ağzına alabilirdi. Bu görüntü taşaklarını sıkılaştırdı. Sert ve hızlı bir şekilde sürmeye devam etti, yeterince alamıyordu. Harper'la hep böyle olmuştu. O, tam olarak gideremediği bir susuzluktu. Asla tam olarak doyuramayacağı bir açlık. Sonsuza dek arzulayacağı bir uyuşturucu.

Adam onu aniden ayağa kaldırıp kabaca döndürdükten sonra masanın üzerine yatırdığında Harper gözlerini kırptırdı. "Bu da ne-" Adam sikinin her bir uzun kalın santimini zorla amının derinliklerine sokup inlemesine neden olan bir noktaya çarptığında ağzı açık kaldı. Bir elini ensesinde tutarak onu sabitledi ve tekrar içine girdi. Acımasızca. Çılgınca. Onu gittikçe daha sıkı sarıyordu.

Kendisini tutmasından, ona verdiklerini almaktan başka seçenek bırakmamasından hoşlandığını asla yüksek sesle itiraf etmezdi. Onun sık sık baskın bir şekilde

-

Kıçına sert bir tokat indirdi ve Harper kafasını kaldırdı. "Ah! Bu çok sertti!" Onu görmezden gelerek tekrar yaptı. Ve tekrar. Her tokat bir öncekinden daha sertti. Omzunun üzerinden ona kaşlarını çattı. "Kıçımı tokatlamayı kes!"

İblisi ayağa kalkarken gözleri kan çanağına döndü. "Şaplak yemek istemiyor musun, küçük sfenks?" diye sordu.

Ses tonundaki karanlık notadan hiç hoşlanmayarak, "Şey..." diye geçiştirdi. Kıçına bastırılan avuçtan aniden dikenli bir sıcaklık yayıldı; hızla zevke dönüşen bir yanıktı bu. Farkına vardığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, hayır." Piç *herif kıçını dağlıyordu*.

İblis hızını artırdı, sanki ağrımamasını istiyormuş gibi ona vurmaya başladı. Sadist pislik muhtemelen öyle istiyordu. "Bir gün *içinde bir iz* bırakacağım," dedi ona. "Evet, küçük

Sfenks, parmaklarımı derine sokacağım ve seni tam orada dağlayacağım."

Harper'ın elleri kıvrıldı, tırnakları masaya sürtündü. Zevk, acı, ikisi de aradaki farkı anlayamayacağı kadar birbirine karışmıştı. Serbest kalması o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordu ve bunun bir yük treni gibi sertçe çarpacağından emindi.

Tam kışındaki dikenli yanma azalmaya başladığında, vuruşlar biraz hafifledi ve Knox'un yeniden ortaya çıktığını anladı. "Knox, ben-" Zonklayan, yeni damgalanmış etine sert bir tokat indirdi. Bunun gibi, güçlü bir zevk/acı şok dalgası onu sarstı ve hepsi bu kadardı - o gitmişti.

Güçlü bir orgazm onu zorla *parçalayıp* içine çekerken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, amının kasılmasına ve hâlâ içine çarpan siki sağmasına neden oldu. Knox üzerinde sertleşirken dişleri omzunun arkasına battı ve sonra onun boşalmasının her sıcak sıçramasını hissetti.

Masanın üzerine yığılan Harper nefes nefese kaldı. Düşünceleri bulanıklaşmıştı, ta ki sıcak bir dil omzundaki ısırtığı yalayana kadar. Daha sonra adam doğrulup sırtını serin havaya doğru açtığında neredeyse titriyordu. Parmaklar kışındaki yeni damgayı hafifçe yoklarken, gözlerini sıkarak kapattı. "Neye benzediğini bilmek isteyip istemediğime karar veremiyorum."

Tereddüt etti. "Çok güzel, karmaşık bir diken girdabı."

Sesinde duyduğu şey eğlence miydi? Harper kaskatı kesildi. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Bilmek isteyeceğinden emin değilim."

Evet, bu *kesinlikle* eğlenceydi. Başını kaldırdı. "Cidden, komik olan ne? Senin lanet iblisin bu sefer ne yaptı?"

"İşte. Fotoğrafını çektim."

"Ne?" Ayağa kalkmaya çalıştı ama adamın bedeni bir kez daha onunkini örttü. "Kıçımın fotoğrafını çekme, sen-oh, *Tanrım*." Kadın sadece adamın cep telefonunun ekranına bakabildi.

yüzünün önünde kaydırdı. Damga, söylediği gibi, karmaşık bir diken girdabıydı... bir "K" şeklinde. "İblisinizin bölgeciliği sınır tanımıyor."

"Hmm." Parmaklarını markanın üzerinde gezdirmeye devam ederken boynuna bir öpücük kondurdu, ağzı kıvrılmıştı.

Adamın gözleriyle buluşmak için başını çevirdi ve onların erkek memnuniyetiyle parıldadığını gördü. "Hoşuna gitti," diye suçladı.

Bir omzunu silkti. "Kıçında ilk adımın baş harfi var. Sevilmecek ne var?"

Harper ağzı açık bir şekilde başını salladı. "İnanılmazsın. Gerçekten." İçindeki şeytan da öyleydi, çünkü tuhaf adam da bundan hoşlanıyordu.

Kızın boynuna bir öpücük daha kondurdu. "İblisimin seni tekrar damgalayacağını tahmin etmeliydim. Drew'un varlığı onun sahipleniciliğiyle oynuyor."

"Ve
seninkinde."

"Ve
benimkinde."

Aletin içinde bir kez daha kalınlaştığını hisseden Harper'ın kaşları kalktı. "Bu markayı *gerçekten* çok seviyorsun, değil mi?"

Dişlerini kızın boynunun kıvrımlarında gezdirdi. "Seni tekrar istiyorum. Ama bu sefer, ben sandalyemde otururken sen bana bineceksin."

Bunu yaptığı süre boyunca eli kışındaki damgayı kavradı. Evet, damgayı sevmişti.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi gün Knox, Armand'dan kendisini, Levi'yi ve Larkin'i Dion Boughton'ın özel tropik adasına ışınlamasını istedi. Köprünün Dion'un büyük görkemli evini çevreleyen hendeğin üzerinden inmesini beklerken Knox binayı inceledi. Egzotik bitkiler ve hindistancevizi ağaçları arasında yersiz görünüyordu. Bunun yerine, bir dönem dizisine aitmiş gibi görünüyordu.

"Sahile yakın olmadıktan sonra tropik bir adada yaşamamanın ne anlamı var?" diye sordu Armand. "Neden adanın tam ortasına inşa ettiniz?"

"İzolasyon," dedi Knox, sarışın, bronz tenli, geniş omuzlu bir erkeğin köprüden geçişini izlerken. *Kabus*, Knox bunu hemen hissetti. Bu tür ırklar nadiren güçlü olurdu ama bu seferki güçlüydü. Aynı zamanda cesurdu, çünkü Knox'un bakışlarını irkilmeden karşıladı.

"Bay Thorne," diye selamladıktan sonra diğerlerine kısa bir baş selamı verdi. "Lütfen beni takip edin."

Levi önde yürürken Larkin arkayı kollayarak dördü birlikte Kâbus'u köprüden geçip güzel bir avludan geçerek binaya girdiler. Mermer zeminleri, zengin koyu renkli ahşapları ve avizeleriyle abartılı ve gösterişliydi. Ayrıca antikalar, pahalı vazolar, sıra dışı süsler ve eski eşyalarla doluydu. Hizmetkârların çoğu nadir bulunan iblis türlerindendi - daha çok koleksiyoncu eşyaları, gerçekten.

Knox'un iblisi parlak şeyleri severdi ama bu yerden etkilenmemişti. Çok gösterişli ve gösterişli bulmuştu. Belki de bu, Dion'un ne kadar sıradan olduğunu telafi etme yoluydu.

Kâbus onları Dion'un taht benzeri sandalyesinde beklediği salona götürdü. Knox'u odanın içinde sadece Levi takip etti. Larkin ve Armand kapının dışındaki geniş koridorda nöbet tutuyorlardı.

Dion ellerini kavuşturarak ayağa kalktı ve Knox'a parlak bir şekilde gülümsedi. Gülümsemesi samimi görünüyordu. "Seni tekrar görmek gerçekten büyük bir zevk Knox. Ziyaretçi ağırlamaktan pek hoşlanmam ama arkadaşılığınızdan hoşlanıyorum."

Hayır, Knox'un ne olduğunu anlama umuduyla onu gözlemleme fırsatına sahip olmaktan hoşlanıyordu. Dion da benzersiz olan her şeyden etkilenirdi ve Knox kesinlikle öyleydi.

Knox ve Levi'ye oturmalarını işaret etti. "İçecek bir şeyler ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Knox, pelüş koltuğa oturarak.

Dion'un sandalyesinin karşısındaki döşemeli koltuk. Levi duvarın yanında duruyordu, ayaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuştu. Nöbetçi, "Yanlış bir hareket yapma" mesajını yansıtırken bile soğukkanlı ve rahat görünmeyi başarıyordu.

Dion sandalyesine çöktü. "Eşiniz ve oğlunuzun nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

"İkisi de iyi, teşekkür ederim." Harper, Knox'un bu konudaki çekincelerine itiraz edemese de yine de gelmek istemişti. Knox onu evde kalmaya ikna etmeyi başarmış, Asher'ı son zamanlarda sık sık nöbetçilerle bıraktıklarını ve oğullarının kendisiyle bire bir zaman geçirmesinin faydalı olacağını söylemişti. Evet, Knox onunla iyice oynamış ve onu manipüle etmişti. O da bunun farkındaydı. Yine de Asher'ın bir süreliğine onunla baş başa kalmaktan hoşlanacağını kabul etmişti.

Dion, "Kulağıma gelenlere göre küçük oğlunuz oldukça karakterli biriymiş," diye devam etti.

Knox, Asher hakkında daha fazla konuşması için yapılan uyarıları duymazdan gelerek, "Buna katılabilirim," dedi. Dion'un oğluna olan ilgisini artırmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Dion buna razı olmuş gibi uzun bir nefes verdi. "Son ziyaretinizde bana sosyal görüşmeler yapmadığınızı söylemişsiniz, bu yüzden bunun bir iş olduğunu tahmin ediyorum."

"Bir çeşit."

Ellerini tekrar sıkkan Dion ona içten bir gülümseme sundu. "Söyleyin, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Eminim Alethea'ya ne olduğunu duymuşsunuzdur."

Dion'un yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Berbat. Sadece korkunç. Ve böylesine onursuz bir ölümün dünyayla paylaşılması..." Başını salladı. "Son anlarınızın herkesin görmesi için internete yükleneceğini bilmek gerçekten çıldırtıcı olurdu, özellikle de Alethea gibi biri için."

Knox başını eğdi. "Onu iyi tanır mıydınız?"

"Pek sayılmaz, hayır." Dion durgunlaştı, gözleri biraz daha büyüdü. "Ben şüpheli miyim? Yine mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi Knox. Şahsen Dion'un yerinde olsa Knox'un içi rahat etmezdi ama verdiği yanıt Dion'u hemen rahatlattı. "Jonas'tan Alethea'nın kaybolmadan önce garip davrandığını öğrendim."

Dion'un kaşları çatıldı. "Kayboldu mu?"

"Ölümünden önce en az beş buçuk ay boyunca Jonas tarafından görülmemiş."

"Gerçekten mi?" Dion gözlerini kırıştırdı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Knox yine yalan söyledi: "Alethea'nın kayboluşundan önce onunla vakit geçirmiş olan herkesle konuştum." "Sen de onlardan biriydin."

"Evet, ama onu son gördüğümde bu yana en az on ay geçti. Ziyaret izni isteyen mektubunu aldığımda oldukça şaşırmıştım. Bir geçmişimiz vardı ama bu geçmiş oldukça eskiydi. Ne istediğini merak ediyordum."

"Ve?" Knox dürttü.

"Thatcher'dan ayrıldığını ama onun kendisini taciz ettiğini, sürekli zihnine dokunmak için uzandığını söyledi. Burada telepatik temasın adaya ulaşmasını engelleyen psişik bir bariyerim olduğunu hatırladı - insanlar buradayken zihinden zihine konuşabilirler ama adada onlarla birlikte olmayan biriyle konuşamazlar. Ona kısa bir süreliğine sığınma hakkı vereceğimi umuyordu." Dion ellerini iki yana açtı. "Sadece yalnız kalmak istediğini söyledi. Yalnızlık ihtiyacını herkes gibi ben de anlıyorum."

"Buradayken hiç garip davrandığını söyleyebilir misiniz?"

"Gergindi. Sinirliydi." Dion durakladı. "Senden bahsetti."

"Bahsetti mi?"

"Seni her zaman bir arkadaş olarak gördüğünü ve eşinle tanıştığından beri bu arkadaşlığı kaybettiğini hissettiğini söyledi. Bu onu üzmüş. Özellikle de o anda ona yardım edebilecek tek kişinin sen olduğunu düşündüğü için."

Knox, Alethea'nın herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olduğunu kabul ettiğini hayal bile edemiyordu. Dion'la oynayıp oynamadığını merak ediyordu. Ama ne amaçla? "Ona ne konuda yardım edecekti?"

"Söylenmezdi. Sorunlarını anlatması için onu ikna etmeye çalıştım ama bana hep üzgün bir bakış atıp başını sallıyordu."

Knox ağzını büktü. "Ona müzenizi gezdirdiniz mi?"

"Aslında birkaç tane."

"Peki ya orada tuttuğunuz cisimsiz iblis?"

Bunu ona gösterdin mi?"

Dion kaskatı kesildi. "Cisimsizleri nereden biliyorsun?" diye kesin bir dille sordu.

"Birçok şey biliyorum."

Knox ayrıntı vermeyince Dion boğazını temizledi ve konuştu. "Evet, şey, ona gösterdim. Onu bir vitrinde tutuyorum - yeterince yakından bakarsanız iblisin hareket ettiğini görebilirsiniz." Sanki koleksiyonlarından biri hakkında konuşmak bile onu heyecanlandırmış gibi gözleri parladı. "Bazen parlıyor bile."

biliyorum. Bunun güç kullanmaya çalıştığı anlamına gelip gelmediğinden emin değilim, ama en iyi tahminim bu olurdu."

"Alethea buna hiç ilgi gösterdi mi?"

"Evet, aslında ondan oldukça etkilendi. Ona nasıl sahip olduğum hakkında her şeyi bilmek istedi. Onu serbest bırakıp bırakmayacağımı ya da onunla bir pazarlık yapmayı düşünüp düşünmediğimi bilmek istedi. Tabii ki ikisini de yapmaya niyetim yok." Dion ona alaycı bir gülümseme verdi. "Alethea'ya göre bu beni sıkıcı biri yapıyor. Eğer durum buysa, öyle olsun - serbest dolaşan bir cisimsiz asla iyi bir şey olamaz."

"Katılıyorum. Cisimsiz hâlâ sende mi?"

Dion'un kaşları çatıldı. "Evet, elbette."

"Görebilir miyim?"

Gözleri parlayan Dion ayağa kalktı. "Eğer vaktiniz varsa, size müzeyi baştan sona gezdirebilirim. Ama aceleniz varsa, vitrini size getirebilirim."

Oturmaya devam eden Knox, "Korkarım çok fazla zamanım yok," dedi.

"Ah. Başka zaman o zaman. Hemen geliyorum." Dion odadan çıkarken ayakkabıları mermer zeminde tıkırdadı.

Ona inandığımdan emin değilim, dedi Levi odanın diğer ucundaki yerinden kıpırdamadan. Samimi görünüyor ama ona zerre kadar güvenmiyorum. Eğer doğruyu söylüyorsa, içimde Alethea'nın sempati kazanmak için onunla oynadığına dair bir his var.

Bu yorum Knox'un düşüncelerini yansıtıyordu. *Alethea yardıma ihtiyacı olduğunu asla kabul etmezdi. Beni ya da bir başkasını arkadaş olarak gördüğünden de şüpheliyim. Thatcher'ın onu taciz ettiğini de düşünemiyorum.*

Sence saklanacak bir yere mi ihtiyacı vardı? Yoksa Dion'un cisimsiz bir iblisi olduğunu zaten biliyordu ve onu almak niyetiyle buraya gelmiş olabilir mi?

İkisi de mümkün.

Bir dakika kadar sonra Dion elinde bir vitrinle odaya yeniden girdi. Adımları yavaş, yüz ifadesi ise tam bir şaşkınlık içindeydi.

"Bu kadar mı?" Knox ayağa kalkarak sordu.

Dion başını salladı. "Hayır. Bu benim davamın bir kopyası. Çok iyi bir kopya. Ayrıca boş." Ona baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sonra gözleri Knox'a kaydı. "Bunu Alethea'ya gösterip göstermediğimi sorup sonra da hâlâ bende olup olmadığını sorman tuhaf. Sence o mu aldı?"

"Evet, biliyorum."

Dion'un bakışları içe döndü. "Eğer elinde çantanın bir kopyası varsa, buraya özellikle benimkini çalmak için gelmiş olmalı," dedi ama kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Ama cisimsizliği ya da çantanın neye benzediğini nereden bilebilirdi ki? Onu daha önce hiç müzeye götürmemiştim."

Levi, "Birine çantanın tarifini verdikten sonra bir kopyasını ona ışınlatmış olabilir," diye önerdi ama Dion onu duymamış gibiydi. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi.

"Bir şey alıp almadığını kontrol etmek aklıma bile gelmedi. hiçbir şey bulamadım. Başka ne çaldığını görmek için tüm müzeyi baştan aşağı aramam gerekecek." Sonunda Dion Knox'a baktı. "Sence bedensizleri serbest bırakmayı mı amaçlıyordu?"

Knox ona, "Sanırım onu serbest *bıraktı*," dedi.

"Hayır," dedi Dion başını sertçe sallayarak. "Hayır, bir bedensizin bir konteynirden kurtulması kulağa geldiği kadar kolay değil. Vitrini parçalamak kadar basit bir iş olamazdı."

"Neden olmasın?" diye sordu Knox.

"Öncelikle, camı kırmak için son derece güçlü bir büyü gerekirdi - ayın oldukça karmaşıktır. İkinci olarak, cisimsiz onun talimatlarını yerine getirecek durumda olmazdı. Çok uzun bir süre esaret altındaydı. Kutuyu kilitli tutan büyü aynı zamanda bedensizin bir konukçu olmadan ölmesini de engelliyordu."

Ayaklarını diken Knox kollarını kavuşturdu. "Benimle dalga geç. Diyelim ki onu serbest bırakmayı başardı. Ne olurdu?"

Sıradaki?"

"Şey, ilk serbest bırakıldığında, bedensiz son derece zayıf olurdu - öyle ki bir insan konakçının dışında birkaç saniyeden fazla hayatta kalamazdı. Ayrıca konukçuyu kontrol edemezdi ve bu nedenle konukçusunun enerjisiyle 'beslenirken' arka planda yatmak zorunda kalırdı."

Knox çenesini ovuşturarak, "Cisimsizin kısa bir süre için kendi seçtiği fiziksel bir formu koruyabilecek kadar güç seviyesine ulaşması ne kadar sürerdi?" diye sordu.

Dion oldu Sessiz için a an olarak o dikkate alındı o. "Serbest bırakıldığında akması için güçlü bir konakçı verilmiş olsaydı, bunun dört ila altı ay arasında bir zaman alacağını söyleyebilirim. Ama sadece bedensiz son derece güçlüyse." "Onu serbest bırakmayı başardığına inanmak için nedenlerim var." Knox ona iblisin Asher'a yaklaşmaya çalıştığını ve Knox'a saldırdığını anlattı.

Dion gerçekten de solgunlaşmıştı ve **K n o x** bunun sebebinin cisimsizin onu serbest bırakmasından endişe edip etmediğini merak etti.

onu esir tuttuğu için intikam olarak öldürmek.

Dion, "Alethea yardım almadan onu serbest bırakamazdı," diye ısrar etti. "Yeterince güçlü değildi."

"Yardım aldığına inanmıyorum. Yardımın o *olduğuna inanıyorum*. Başka biri -büyük olasılıkla Atlıların sonuncusu- cisimsiz olanı istedi ve onu elde etmesine yardımcı olması için onu işe aldı. Birlikte onu serbest bıraktılar ve tam gücüne kavuşması için beslediler. Sonra da onunla bir pazarlık yaptı."

"Ama onu öldürmeden önce klipte yolunun üzerinde olduğunu söyledi."

"Belki de onun cisimsizle yaptığı pazarlıktan hoşlanmamıştır. Belki de o ana kadar onun Süvari olduğunu bilmiyordu. Onu neden öldürdüğünden emin olamayız ama cisimsizin özgür olduğundan emin olabiliriz."

Dion, tavrındaki acelecilikle vitrinin kopyasını kanepenin üzerine bıraktı. "Eğer cisimsiz seni ve aileni hedef alıyorsa, onu öldürmenin bir yolunu bulmalısın."

Cehenneme geri sürölür ya da yok edilir. Onu özgür kılacak şeyi yapana kadar durmayacaktır. Sadece cehennemin alevleri bir bedensizliği yok edebilir. Ve söylentilere rağmen, bunun senin sahip olduğun bir yetenek olduğuna inanmıyorum. Bunu saklaman için hiçbir sebep yok." Yutkundu. "Alethea'nın ölümüne kadar nerede vakit geçirdiğini öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

Levi kısık gözlerle Dion'a baktı. "Cisimsizlerin senin için gelmesinden korkuyorsun, değil mi?" Bu aslında bir soru değildi; kendinden emin bir ifadeydi. "Eğer yüzyıllar boyunca bir müzede tutulup küçük bir kutuya hapsedilseydim ve yoldan geçenler bana aval aval baksaydı, beni esir alan kişiden kesinlikle intikam almak isterdim."

Knox Dion'a "Adanıza kimi aldığınıza dikkat etmeniz gerekecek, özellikle de insansa," diye tavsiyede bulundu. "Cisimsizler tarafından ele geçirildiklerini çok geç olana kadar anlayamazsınız."

Dion sinirli bir şekilde yutkundu ama çenesini kararlılık. "Burada bana asla ulaşamayacak. Onunla başa çıkmada sana şans diliyorum."

Evet, eminim öyledir, dedi Levi Knox'a. Eğer yok edilirse, güvende olur.

Cisimsizlerin onun için geleceği fikrinden bu kadar rahatsız olduğu için onu suçlayamazsınız, dedi Knox. Affedici yaratıklar değiller ve kendilerini esir alan kişiye bunu uzun süre ödetmek isteyeceklerini tahmin ediyorum.

Armand Knox ve nöbetçileri Knox'un Yeraltı'ndaki ofisine ışınladıktan sonra ışınlayıcı odadan ayrıldı. Knox masasının arkasındaki deri koltuğuna oturdu ve Larkin'e Dion'un söylediği her şeyi anlattı. "Artık Alethea'nın bedensizleri nereden aldığını kesin olarak biliyoruz," diye ekledi Knox. "Görünüşe bakılırsa, onu Dion'un burnunun dibinden çalmış gibi görünüyor."

Levi, "Bir an için, belki de ona bedensizliği *verdi* ve sonra da kışını kurtarmak için bize yalan söyledi diye düşündüm," diye söze başladı, "ama bunu inkar da edebilirdi."

sahip olduğunu asla kanıtlayamazdık. Ayrıca Alethea'nın kaybolmadan önce onunla çok zaman geçirdiğini de inkar edebilirdi - yine bunun bizim tarafımızdan söylenmiş bir yalan olduğunu kanıtlayamazdık."

Altlarındaki savaş çemberini gören pencerenin yanındaki kanepeye tünleyen Larkin konuştu: "Alethea'yla işbirliği yapmış olma ihtimalinin düşük olduğuna katılıyorum. Sırf soruşturmamızın bizi ona götürebileceği ihtimaline karşı vitrinin bir kopyasını yaptırma zahmetine girmiş olması aşırı görünüyor."

Knox, "Bunun bir kopya *olduğunu* bilmiyoruz," dedi. "Orijinal çantayı hiç görmedik. Neye benzediğini sadece Jonas biliyor. Dion bize herhangi bir çantayı gösterebilirdi."

Larkin dudağını ısırды. "Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım Jonas'tan Alethea'nın evinde gördüğü vakayı tarif etmesini isteyebiliriz."

"Bize hiçbir iyilik yapmayacak," dedi Knox. "Bize bir iyilik artık telefonlarıma çıkmıyor. Vakanın gerçekten bir kopya olduğundan emin olamasam da, artık Dion'u şüpheli olarak görme eğiliminde değilim. Eğer Süvari o olsaydı ve bedensizleri serbest bırakmak için Alethea'nın yardımına ihtiyaç duysaydı, bunu ona vermemesi pek olası görünmüyor. Adasında gizlice birlikte çalışmış olabilirler."

Levi başını salladı. "Çantayı adadan çıkarmasına izin vermek, Jonas gibi başka birinin görmesi riskini doğururdu. Ayrıca, Dion'un çantayı kendi görüş ve erişim alanından bu kadar uzağa götürmek isteyeceğinden şüpheliyim."

Larkin, "Dion'un dördüncü atlı olduğunu ben de düşünmüyorum ama bu onun piçin yordakçılardan biri olmadığı anlamına gelmez," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, benim şüphelerim daha çok Jonas'a yöneliyor. Belki de ondan hiç hoşlanmadığım içindir ve ondaki bir şey beni rahatsız ediyor. Ve bir baş iblis istemesi beni hâlâ rahatsız ediyor."

Levi, "Cisimsizleri öldürmek için kullanabilmek üzere bir tane istediğini söyledi," diye belirtti.

Larkin, "Ama acaba *gerçekten* istediği şey, Knox'a karşı ekstra güce sahip olmak için bir baş iblis miydi diye düşünmeden edemiyorum," dedi. "Jonas Alethea'yı aramak için çok çaba sarf etmiş gibi görünüyordu ama bu göstermelik olabilir. Alethea'nın Süvari'yle çalıştığını bilmeyeceği konusunda kararlı olduğunu söyledin ama tam da bunu söylemesini beklerdin. Öz kardeşi onu savunmaktan başka bir şey yapsaydı şüphelenirdiniz."

Levi başını eğerek buna izin verdi. "Doğru. Ama bana sorarsanız, hem Nora hem de Isla ile bağlantısı olduğu için Dario en bariz şüpheli. O da Isla gibi ABD'nin hükümdarı olmak için kampanya yürüttü ama bu pozisyon için gerçekten rekabet etmiyor olmaları mümkün. Belki de her ikisi de bunu en azından birinin seçilmesi umuduyla yapmıştır."

Knox ağzını büktü. "Dario en mantıklı şüpheli gibi görünüyor. Onun da Alethea'yla bir bağlantısı var. Malden'in sözleriyle, Dario'nun Alethea'yla olan 'eski geçmişi' iyi bitmemişti ama bu, Dario'yla bir zamanlar sahip oldukları şeyi yakın zamanda yeniden alevlendirmedikleri anlamına gelmiyor." Alethea'yı baştan çıkarmak hiçbir zaman zor olmamıştı, iblisin onu hiç de ilginç bulmamasının bir nedeni de buydu.

"Ve eğer söylentiler doğruysa, Dario ritüellere yabancı değil," diye ekledi Levi. "Haremiyle düzenli olarak voodoo seks ritüelleri gerçekleştirdiği iddia ediliyor."

Larkin'in kaşları çatıldı. "Cariyesi haremın bir parçası mıydı? Ölen mi?"

"Büyük olasılıkla," diye yanıtladı Knox. Birçok Prime'ın birkaç cariyeden oluşan haremleri vardı. Kişisel olarak, harem sahibi olmanın cazibesini hiç görmemişti.

"Belki de onun yerine Alethea'yı koymuştur. Onun yatakta oldukça maceracı olduğunu duymuştum." Larkin'in bakışları içe döndü. "Cariyenin nasıl öldüğünü merak ediyorum."

Levi omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Harper'ın zihnine dokunmak, onun ateşiyle, demir iradesiyle, doğuştan gelen duygusallığıyla ve yumuşak çizgisiyle çınlamasını sevmek

Knox saklamak için elinden geleni yaptıktan sonra, "Hey bebeğim, sen ve oğlumuz nasılsınız?" diye sordu.

Biz iyiyiz, diye cevap verdi. Altını değiştirirken havaya işedikten sonra kendinden çok memnun görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, fıskiye gibiydi.

Knox'un ağzı seğirdi, oğlunun yüzündeki muzip sırıtışı hayal edebiliyordu. *Wallis'in doğasının bir parçası olduğunu söyleyebilirim. Çekirdeklerine kadar yaramazdılar.*

Evet, muhtemelen. Dion'la nasıl gitti?

Alethea Cisimsiz'i ondan almış. Görünüşe göre onu çalmış ve vitrini bir kopyasıyla değiştirmiş, bu da ya hazırlıklı olduğunu ve oraya özellikle cisimsizliği almak için gittiğini ya da birisinin ona bir kopyasını ıslınladığını gösteriyor.

Harper bir an sessiz kaldı. *Ben daha çok onun zaten bir bedensiz olduğunu bildiğini düşünmeye meyilliyim. Süvari muhtemelen biliyordu ve risk almasına izin vererek onu getirmesi için gönderdi. Tehlikeden zevk almış olmalı. Ama emin olamayız, değil mi? İç çekti. En azından bedensizin nereden geldiğini biliyoruz. Diğer Prime'lara bundan bahsedecek misin?*

Evet, bugün ilerleyen saatlerde onları bilgilendirmek için bir telekonferans düzenleyeceğim. Nereden aldığını bulmaya çalışarak kaynaklarını boşa harcamalarını istemiyorum.

"Yani," diye başladı Larkin, "artık Thatcher'ın olası bir şüpheli olduğunu düşünmüyorsunuz?"

Knox bağlantıyı kesip Larkin'e cevap vermeden önce Harper'ın zihnine kendi zihniyle yumuşak bir vuruş yaptı. "Ben öyle bir şey söylemedim. Şu ya da bu nedenle ilişkilerini gizlice sürdürmeyi tercih etmiş olabilirler. Nereden bakarsanız bakın, Dario en olası şüpheli. Ama bunun bu kadar açık olması beni rahatsız ediyor."

"Bir şeyin apaçık ortada olması, onun doğru cevap olmadığı anlamına gelmez," dedi Larkin. "Madem Dario'ya bu kadar sıcak bakıyorsun, neden onu ziyaret etmedin?"

"Sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. Önemli bir şey." Ama lanet olsun, Knox ne olduğunu bulabilirse.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Ew, Asher, kumu yeme-" Artık çok geç. Harper başını sallayarak iç çekti. Yarı gömülü oyuncaklarını çıkardığı kum havuzunda oturan Asher, kumları tükürmeye çalışırken yüzünü buruşturdu.

Ağzı kıvrılan Keenan, "Ben hallederim," dedi. Harper'dan bir mendil alarak çömeldi ve Asher'ın ağzını sildi.

Asher'ın durgun gölet suyunu parmaklarından yalamasını engelleyeli yirmi dakika bile olmamıştı. Peyzajcılar sığ göleti özellikle Asher için eklemiş, oyun alanına yakın tutmuşlardı; küçük bir köprü, bir kaya oluşumu ve güzel bitkilerle tamamlanmıştı. Asher buna *bayılıyordu*. Suyu taş atarken, yüksek otları koparıırken, kurbağaların suya düşüşünü izlerken ve kır çiçeklerinin ipeksi yapraklarıyla oynarken hep çok eğlenirdi. En çok sevdiği şey ise kazları ve ördekleri beslemektir.

Yine de oyun alanı onun arazideki en sevdiği yerdirdi. Ekipman açısından, bir çocuğun isteyebileceği her şey vardı, bazıları henüz kullanmak için çok küçüktü. Kum havuzu, salıncaklar, tahterevalli, kaydırak, orman jimnastiği, kaya tırmanma duvarı, tüp labirent, maymun barları, aklınıza ne gelirse oradaydı. Hepsi parlak renkliydi, tıpkı üzerinde bulundukları kauçuk paspas gibi.

Evden biraz uzakta olduğu için oyun alanı oldukça sessizdi. O anda duyabildiği tek şey

Esinti sayesinde çimlerin hafif hışırtısı ve salıncak zincirlerinin hafif gıcırtısı. Bu esinti güneşin parıltısından kurtulmak için çok iyi bir fırsattı.

"Kargaların nesi var?" diye sordu gölgede tahta bir bankta tembellik eden Tanner.

Onun bakışlarını takip eden Harper gözlerini kısarak yüksek ağaçlarda toplanan kargalara baktı. "Bilmiyorum. Dan onları kovalayıp duruyor ama onlar geri gelmeye devam ediyor. Ve arkadaşlarını da getiriyorlar. İlk başta, cisimsizlerin onlardan birine binmiş olabileceğinden endişelendim."

Keenan, "Bir kuşa sahipken bile araziye giremez," dedi. "Psişik kalkan her toprak parçasını, her ağacı, her çimen yaprağını kapsıyor. Şeytani bir varlık hemen geri teper."

Harper başını salladı, çünkü Knox da ona aynı şeyi defalarca söylemişti. "Dan kargaların zihninde kötü niyet olmadığını söyledi. Neredeyse buraya çekilmiş gibi olduklarını söyledi."

Tanner'ın bakışları Asher'a kaydı. "Eğer onları çiziyorsa, bunu bilerek yapmıyordur."

"Hayır, değil." Asher'ın kumu tutmaya çalışmasına gülümsedi, kumun küçük yumruğundan akıp durması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "O olmayabilir. Yani, diğer hayvanları kendisine çekmiyor. Kuşlara karşı bir ilgisi olsaydı, göletin yakınındaki ördek ve kazlar da ona doğru çekilirdi, değil mi?"

"Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim. Bu durumda, haklısın, o olmayabilir. Ama başka ne olabilir bilmiyorum."

Hayır, o da bilmiyordu. Ama nereden bakarsa baksın, Asher olması hiç mantıklı değildi. Derin bir nefes alan Harper burnunun kırıştığını hissetti. Ayaklarının altındaki süngerimsi malzeme iyi bir güvenlik önlemi olabilirdi ama güneşte ısınmış kauçuk hoş bir koku değildi. En azından ağaç çiçeklerinin, çam özünün ve çiçekli bitkilerin kokuları bunu telafi ediyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Asher, bir kez daha parmaklarının arasından süzölen kuma bakarak. "Anne!"

Gölümsemesini bastırdı. "Elinde kalmasını sağlayamam bebeğim."

Öfkeyle kuma sertçe vurdu, bir bulut yüzüne çarptığında yüzünü buruşturdu. Daha da kötüsü, küçük parmaklarından biraz yalamaya gitti.

"Hayır, Asher, yeme-" Çok geç. Tekrar. Cebinden bir mendil daha çıkararak adamın ağzını sildi. Adam kendini ayağa kaldırırken onun elini tuttu. Kadın gülümsedi. "Büyük çocuksun, değil mi?" Onun elini tutarak kum havuzundan dışarı çıktı.

Keenan çömeldi ve kollarını uzattı. "Haydi, küçük adam. Bana doğru yürümeyi dene."

Küçük parmaklarını Harper'ın parmaklarına dolayan Asher ona doğru yürüdü. Harper da onunla birlikte adım adım ilerliyor, onun dengesinden ve hızından etkileniyordu. Keenan devam etmesi için onu teşvik ederken, Harper yürümeye devam etmesini umarak Asher'ın elini yavaşça bıraktı. Bunun yerine Asher durdu ve kasten kıcının üzerine düştü.

Keenan kıkırdadı. "Hadi biraz dolaşalım." Asher'ın elini tutarak ona oyun alanında rehberlik etti.

"Dengesi gittikçe iyileşiyor," diye yorumladı Tanner. "Kısa süre içinde kendi başına yürümeye başlayacak."

Başını salladı. "O zaman başım gerçekten belaya girecek, çünkü onu aramaya başlayacak."

Tanner sırtarak, "İçindeki Wallis yüzünden," dedi.

Evet, kesinlikle öyleydi. Tam o sırada Jolene'in zihni onunkine dokundu, cesur ve güçlüydü. *Tatlım, Asher'a bir süreliğine senin için göz kulak olabilecek biri var mı?*

Harper kaşlarını çatı. *Ne oldu?*

Hiçbir şey. Sadece sana göstermem gereken bir şey var. Uzun sürmeyecek.

Jolene'in sırf eğlence olsun diye kasıtlı ve sinir bozucu bir şekilde muğlâk davranıp davranmadığını merak eden Harper, karabasana döndü. "Keenan, bir süreliğine Asher'a benim için göz kulak olabilir misin?"

Kısa bir süre mi? Jolene beni görmek istiyor. Uzun sürmeyeceğini söyledi."

"Elbette," diye yanıtladı Keenan.

Tanner akıcı bir şekilde banktan kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

Büyükannesine uzanan Harper, *Keenan'ın Asher'la kalacağını* söyledi. *Sen hazır olduğunda ben de hazırım.*

Güzel, Jolene hemen cevap verdi. *Ciaran'ı senin için göndereceğim.*

Birkaç dakika sonra erkek şeytan önlerinde belirdi. Harper'a sırtı. "Hey."

Asher başını kaldırdı ve gülümsedi.

Ciaran onu selamladı. "Hey, ufaklık! Anneni birkaç dakikalığına ödünç alıyorum."

"Bu neyle ilgili?" Harper ona sordu.

Omuz silktilti. "Hiçbir fikrim yok. Ben sadece emirleri uyguluyorum." Onu ve Tanner'ı Jolene'in mutfağına ışınladı.

Adada oturmuş, bir dergiyi karıştırırken Jolene başını kaldırıp gülümsedi. "Harper, bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler."

Harper onun gülümsemesine karşılık verdi ve tek kollu Sarıl. "Hey, büyükanne. Neler oluyor?"

Jolene masumiyetin timsali gibi görünüyordu. "Dediğim gibi, size göstermek istediğim bir şey var."

Tedirgin olan Harper gözlerini kıstı. "Çok gizemli davranıyorsun."

Jolene ona, "Tanner, Ciaran biz yukarıdayken sana eşlik edecek," dedi. "Uzun sürmeyecek."

Tanner'ın sorgulayan bakışları karşısında omuz silkerek büyükannesini odadan dışarı, merdivenlerden yukarı ve Harper'ın eski yatak odasına kadar takip etti. "Cidden büyükanne, bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Kapalı yatak odasının kapısının önünde duran Jolene, "Drew içeride. Vedalaşmak istiyor."

Harper ağzı açık kaldı. "Ne?" İçindeki şeytan öfkeyle tısladı. Knox onu durması için uyardığından beri onu aramamıştı ama Jolene'e mesafesini koruyacağına dair söz vererek ABD ziyaretini de erkene almamıştı. Bu mesafeyi korumak değildi,

ve bu Knox'u çok kızdıracaktı. "Büyükanne, beni bu duruma sokma."

"Bu gece ayrılmayı ve dövmeği sildirmeyi kabul etti ama önce sizinle konuşmak istiyor. Bu konuda çok ısrarcı. Eğer onu Küba'da, Knox'tan uzakta istiyorsan, Drew'a beş dakikanı ayırman yeterli. O bir zamanlar senin arkadaşındı. Ve tüm bu garipliklerin geçmişte kalması Devon için çok şey ifade edecektir."

Bu son yorum Harper'ın tüylerini diken diken etti. Daha dün gece Devon'la konuşmuş ve Drew'a "aklını kullanmadığı" ve her şeyi olurlna bıraktığı için kızmıştı. Ama aynı zamanda kardeşi için de üzölüyordu ve Knox Harper'ın peşine ilk düştüğünde kendisine haber vermediği için ona bu kadar kızdığı için de üzgündü. Devon'ın acı çekmesinden ve kardeşler arasında böyle bir sürtüşme olmasından nefret ediyordu - daha önce hiç gerçekten tartışmamışlardı. Harper tüm bu saçmalıkların sona ermesini istiyordu.

Nefesini dışarı üfledi. "İki dakika, büyükanne. Ona iki dakika vereceğim ama hepsi bu kadar."

Jolene memnun bir gülümsemeyle onun üst kolunu sıvazladı. "Aferin kızıma. Ben aşağıda bekleyeceğim. Ve ona karşı çok sert olma. Bir hata yaptı, bunu o da biliyor. Bırak düzeltsin."

Harper kapı kolunu çevirdi ve iterek açtı. Drew pencerenin önünde durmuş, geçen trafiği izliyordu. Harper kapıyı kapatırken yüzünü ona döndü. Odaya sadece tek bir adım attı.

Ona zayıf, çok hızlı bir gülümseme verdi. "Hey."

"Merhaba." Tanrım, bu daha garip olabilir miydi?

Olmaz. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilemedi.

"Yani... dövmeği biliyorsun."

"Bunu neden yaptırdığını anlamıyorum," dedi omuz silkerek. Onun iblisi için kendini işaretlemek sadece yanlış değil, aynı zamanda *büyük bir şeydi*. Hatta dramatikti.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "İblisimin buna ihtiyacı vardı. Seni uzun zaman önce seçti. *Ben de seni seçtim*."

İblisim hazırды ama ben değildim. O zaman değildim. Şimdi... *Siktir.*" Bir elini saçlarının arasına soktu. "Uzak durmasaydım, eve gelseydım-"

"Başka biriyle birlikte olsaydım Knox için hiçbir şey fark etmezdi."

"Hayır, olmazdı." Ona doğru bir adım attı. "Ama sen iliklerine kadar sadıksın. Zaten bir başkası tarafından sahiplenilmiş olsaydın ona teslim olmazdın."

"Beni sahiplenmene izin vereceğimi hafife alıyorsun." İçindeki iblis bu fikir karşısında homurdandı.

"Eğer yapsaydın-"

"Seni aldatmazdım, hayır," diye izin verdi Harper. "Ama benim çapam olarak Knox yine de hayatımın bir parçası olurdu. Ve ona şimdi olduğu gibi değer vermeyeceğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sana ihanet etmezdim ama başka birine karşı bu kadar güçlü hisler besliyor olsaydım seninle bir ilişki içinde de kalmazdım; bu ne sana ne bana ne de ona haksızlık olurdu. Her şey aynen şu anda olduğu gibi sonuçlanırdı. Ben Knox ve Asher'la." Buna tüm kalbiyle inanıyordu.

Dudakları incelmış olan Drew kollarını havaya kaldırdı. "Anlamıyorum, Harper."

"Neyi anlamıyorum?"

"Sen ve Thorne. Bir çift olarak mantıklı değilsiniz. Tamamen farklı geçmişlerden geliyorsunuz, tamamen farklı hayat tarzları yaşadınız ve tek bir ortak noktanız bile yok gibi görünüyor. Bu sert kabuğun altında, sen verici ve yumuşak kalplisin - bunu inkar etme bile - o ise... o."

Sinirlenerek, "Bunu '*anlamana*' ihtiyacım yok. Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Sana değer veren birini istemiyor musun?"

"Evet, istiyorum. Ve sahip olduğum şey de tam olarak bu."

Drew ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlattı. "Seni iblislerin sevdiği yoğunlukta sevdiğini bana dürüstçe söyleyemezsin."

bilinir. Seni bir mülk olarak görüyor. Bir şey olarak. Paylaşmayacağı ama asla sevemeyeceği bir şey."

"Yanlış. Ama sen kendini nasıl daha iyi hissedeceksen ona inan - gerçekten umurumda bile değil." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Ve artık resmi olarak bu konuşmanın sonuna geldiğimizi söyleyebilirim." Kapıya doğru döndü.

"Neredeyse gitmeyecektim."

Omzunun üzerinden ona bakarak kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

"Sana sahip olmaya çok yaklaştığım gece neredeyse Küba'ya geri dönmeyecektim. Kalmayı ve senin o duvarlarının arkasına geçmenin bir yolu olup olmadığını görmeyi düşündüm. Her zaman gök yüksekliğinde ve on inç kalınlığındaydılar. Ama hazır olmadığını düşündüm; bok suratlı bile olsan, çok ileri gitmeden beni uzaklaştırırdın. Ben de Küba'ya geri döndüm. Ve evet, o kadar da zor olmamasının bir nedeni de benim de hazır olmamamdı. Ciddi bir şey için değil."

"Drew, bu eski-"

"Eve döndüğümde, iblisin bir insanı asla eş olarak kabul etmeyeceğini bildiğin halde, bir insanla mutlu olabileceğine dair kendini kandırmaya devam edeceğini düşünmüştüm. Bu benim hatamdı." Kısa, esprisiz bir kahkaha attı. "Çiftleştiginizi duyduğumda buna inanamadım. Devon bana ondan bahsetmedi. Jolene önceliği bir sonraki aceleyi kovalamak olan biriyle birlikte olmanı istemediği için benden sakladığını söyledi. Ama öyle olmazdı, Harper. Benim önceliğim *sen olurdun*."

"Gerçekten önemli değil. Ben çiftleştim. Mutluyum. Bir oğlum var. Knox'a tamamen bağlıyım."

"Sizden her şeyi talep etmeyecek birini kasıtlı olarak seçmediyseniz bu hiç mantıklı değil. İşin kötüsü... sen de onun her şeyini alamayacaksın." Drew ona doğru bir adım daha attı. "Küçük oğlun zeki, sıcak ve *oyuncu*, hepsi senin. Hayatının her gününü Thorne gibi soğuk ve tehlikeli biriyle geçirmesini ister misin?"

Çünkü bunu yaparsa, o sıcaklığı yavaş yavaş kaybedecek. O küçük çocuğu kaybedersiniz."

Bu saçmalıktan o *kadar sıkılmıştı ki* Harper ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Lütfen söyle Drew, bunun yerine ne yapmalıyım?"

"Thorne'u bırak. Bırak onu."

"Bunu tam olarak neden yapayım ki? Ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Buna inanmak zorunda değilsin. İnanıp inanmaman gerçekten umurumda değil. Ama gerçek bu. Beni sevdiğini biliyorum ve önemli olan da bu."

"Atlılardan biriyle yattığını da biliyor muydun? Isla'yla mı? Yakındılar, Harper. Birbirlerini yüzyıllardır tanıyorlardı. Ama onu öldürdü. Onunla daha güvende *olduğunu mu* düşünüyorsun?"

Isla'nın hatırlatılması üzerine Harper'ın iblisi üst dudağını kıvırdı. "Onu öldürdü çünkü bana zarar verdi. Ve evet, onun yanında güvende olduğuma inanıyorum." Kapı tokmağını bulmak için arkasını karıştırdı. "Bak, Küba'ya geri dönmen gerek, Drew."

"Söyleyeceğim hiçbir şey Thorne hakkındaki fikrini değiştiremez mi?"

"Hiçbir şey." Bununla birlikte tekrar kapıya döndü.

"Asher'in bir sfenks olmadığını biliyorum."

Bu yorum elinin kapı kolunda donup kalmasına neden oldu. Drew'la yüzleşmek için dönerek alay etti, "Tabii ki o bir sfenks. Bunu hissetmek son derece kolay."

"Bir iblisin cinsini ilk görüşte tespit etme yeteneğim olduğunu unuttun mu?"

Evet, aslında unutmuştu. Ama şimdi söz konusu kişinin yakınında olmasına bile gerek olmadığını hatırladı. Drew bir iblisin fotoğrafına bakıp ne olduklarını kolayca *anlayabilirdi*. Midesi bulanıyordu ama yine de, "Asher bir sfenks," dedi.

Gözleri sempatiyle yumuşayan Drew başını salladı. "Hayır Harper, değil."

Ellerini yumruk yaparak göt herifin üzerine yürüdü ve sonra ona bir parmak salladı. "Benimle uğraşmaya cüret etme çünkü benimle ilgili acı çekiyorsun-"

"Seninle taşak geçmiyorum. Böyle bir konuda *asla* yalan söylemem. Sana söylüyorum Harper, oğlun bir sfenks değil."

"O zaman beni eşit, Drew... nedir o?" diye alaycı bir tavırla sordu.

"Her iblis türünün bir tür aurası vardır. İnsanların bahsettiği gibi ruhani bir parıltı değil. Benim gördüğüm auralar bir insanın etrafını saran zayıf ışık şeritleri. Thorne'un ı ı ı siyah, kulağa çelişkili bir durum gibi geliyor, değil mi? Ama siyah renk aslında sadece görünür ı ı ın tamamen emilmesidir; rengin yoklu udur. Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama karanlık ve eski ve daha önce hiç böylesine rastlamamı tım."

"Peki ya Asher'in ı ı ı?" diye sordu, sesi çatlayarak.

"Onun bir gölgesi yok, Harper. Onun yerine bir gölgesi var. Koyu bir leke gibi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bir cinse ait olmadığı anlamına geliyor. O bir iblis, evet, ama *doğal bir şey* değil. O her neyse bir i arete sahip değil çünkü var olmaması gerekiyor."

Omurgası dikle ti. "O lumun var olmaya hakkı var!"

"Onun  ld r lmesi gerektiğini söylemiyorum Harper, onun doğal bir iblis türü olmadığını söylüyorum. Sen sormadan söyleyeyim, kimseye söylemedim. S ylemeyece im de. Ama dikkatli olmalısın Harper, çünkü o karanlık leke... nabız gibi atıyor. Düzensiz bir kalp atı ı gibi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Senden sır saklayan birine kendini tamamen adamazdın, bu yüzden eminim Thorne'un ne olduğunu bildiğini *d   n yorsundur*. Ama sana gerçeği s yledi inden   pheliyim çünkü o adam her neyse, normal bir iblis bile tasarlayamadı. Bu onun hakkında ne söylüyor?"

Bunalmı  bir halde yutkundu. "Gitmek zorundayım. Gitmek zorundasın."

"Gerçekten Küba'ya geri d nebilece imi mi düşünüyorsun?"

ve bunu tekrar yapma olasılığı yüksek mi? Günlerimi endişeden delirerek geçirirdim. Hayır, tehdit ortadan kalkana ve senin güvende olduğunu bilene kadar kalıyorum."

"Knox buna izin vermez."

"Zaten geleceğimi elimden aldı. Daha ne yapabilir ki?"

"Geleceğin mi?" diye yineledi, adamın cüreti karşısında kanı kaynıyordu. "Beni gerçekten böyle düşünseydin, *uzun* zaman önce bu konuda bir şeyler yapardın. Ve sen de benim bu kadar kesin bir şey olduğumu düşünecek kadar küstahsın." İblisi bir tıslamayla ortaya çıktı. "Kendini benim için işaretlemeye hakkın yoktu," dedi.

Drew omuz silktilti. "Bitti."

"Ondan kurtulmak zorundasın."

"Thorne'un ya da bir başkasının kendi lanet bedenime ne yapabileceğini söylemesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kontrolü yeniden ele alan Harper ona ters ters baktı. "Peki dışarıda bir yerde senin dişini teninde taşıyan biri olduğunu bilsen hoşuna gider miydi?"

"Dışarıda birileri *var*." Ona sert bir bakış attı.

Harper hırladı. "*Ben senin değilim*. Hiç olmadım. Asla da olmayacağım. Bunu kabul etmelisin yoksa-"

Arkasından yatak odasının kapısı açıldı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandı Tanner. Harper'ın etrafını sardı ve Drew'un kişisel alanına girdi. "Ölmek mi istiyorsun? Bu mudur yani?"

Harper'ın yanına yaklaşan Jolene bir elini onun sırtına koydu. "Onu aşağıda tutmaya çalıştım ama şüphelenmeye başladı."

Drew, "Thorne'u buraya çağır," diye cüret etti. "Daha da iyisi, Ciaran'dan gidip onu getirmesini iste. Harper'ın oğlunun neden öldüğünü bilmeye hakkı var-"

Ateş önünde kükreyerek canlanırken sarsıldı. Tısladı. Patladı. Çatırdadı. Ve işte Knox oradaydı. Hayır, Knox'un iblisi vardı. *Oh, kahretsin*.

Herkes dondu kaldı ve ona dikkatle baktı. Dikkati Drew'un üzerindeydi. Her ne kadar tam bir soğukkanlılık ve öfke timsali gibi görünse de

O obsidyen gözlerde parılıyordu. Hava acı bir şekilde soğudu ve o kadar bunaltıcıydı ki solumak bile acı veriyordu.

Göğsü karıncalanan Harper öksürdü. "Knox?" Knox, *lütfeñ iblisin sesini kısmasını sağla*. Hava daha da yoğunlaştı. Sonra hepsi öksürmeye başladı. Göğsünü ovuşturarak tekrar denedi. "Knox?"

Siyah gözler ona kaydı ve oradaki öfke biraz olsun azaldı. Ya iblis yatışmayı seçmişti ya da Knox onun saçmalıklarını kabul etmiyordu, çünkü sonra yüzeye çıktı ve hava temizlendi. *Seni benden çalmak isteyen bir herifle neden yatak odasında olduğunu söylemek ister misin?*

Yüzünü buruşturdu. Evet, kötü görünüyordu, değil mi? *Drew'un burada olduğunu bilmiyordum. Büyükanne bana göstermesi gereken bir şey olduğunu söyledi.*

Kaşlarını kaldırdı. *Ve seni buraya gerçekten neden getirdiğini anladığında çekip gitmeyi düşünmedin mi?*

Büyükanne sadece veda etmek istediğini söyledi. Bu işi bitirmesine izin verip gidebileceğimi düşündüm.

Knox'un bakışları büyükannesine kaydı. "Güvenimi sarstın, Jolene."

Jolene bir eliyle bluzunu düzelterek, "Drew sadece vedalaşmak istedi," dedi. Bu bir savunma değil, bir açıklamaydı. Jolene kendini kimseye karşı haklı çıkarmadı.

"Hayır, bunu istemedi," dedi Knox. "Hem de hiç."

Harper kaşlarını çattı ve Drew'in zihnine dalıp tamamen farklı bir niyet görüp görmediğini merak etti.

Knox Drew'a döndü. "Onu aldırдын mı?"

Drew çenesini kaldırdı. "Dövmeyi kastediyorsan, hayır." Ve yüz ifadesinden bunu yapmaya hiç niyeti olmadığı anlaşılıyordu. Jolene bıkkınlık içinde inledi. Tanner başını salladı, ağzı gerildi. Knox mu? Cehennem kedisine boş boş baktı.

"Sorun değil. Senin için çıkarabilirim." Knox Drew'u kavradı ve sonra etraflarında ateş patladı.

"Knox, hayır!" Harper bağırdı ama artık çok geçti. Onlar gitmişti. İç çekerek bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Pekâlâ,

Büyükanne, bunun içine etmediğini söyleyemem."

Jolene inci kolyesini parmakladı. "Onu öldürecek mi?"

"Bilmiyorum." Harper şakağını ovuşturdu. Gün çok iyi başlamıştı...

"Eğer Knox pyroport yapabiliyorsa," diye başladı Jolene, "neden bunca zamandır Ciaran'ı taksi gibi kullanıyor?"

"İnsanları neler yapabileceği konusunda tahmin yürütmeye zorlamayı seviyor."

Jolene yavaşça başını sallayarak anlayış gösterdi. "Onun sırrı benimle güvende."

"Cehennem kedinin Knox'un yanında güvende olduğunu söylemek isterdim Jolene," dedi Tanner ona, çenesi sertleşmişti. "Ama güvende değil. Bir nebze bile değil."

*

Alevler hafiflerken Knox psişik elleriyle cehennem kedisini yakaladı ve onu çatlamış taş duvara çarptı. Nefes Clarke'ın ciğerlerinden dışarı fırladı. Öksürdü, vücudu titriyordu, gözleri öfkeyle yanıyordu. Psişik eller onu bir kelebek gibi duvara yapıştırmasaydı hiç şüphesiz aptalca Knox'a saldıracaktı.

Knox'un iblisi vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi, cehennem kedisini çaresiz ve -daha da iyisi- kendi oyun odasında görmekten memnundu. Knox'un aksine, etraflarında dönen ter, metal, küf ve demir kokularına aldırmıyordu.

Drew sıkıcı, gölgeli mekânda etrafına bakındı; daracık hücreleri, demir kızlığı, Yahuda sandalyesini, askıyı, tavandan sarkan kafesleri ve duvarlara iliştirilmiş kelepçe setlerini inceledi. Eğer loş gömme ışıklandırma olmasaydı, bu geniş alan acımasız olduğu kadar karanlık da olurdu.

"Neredeyiz biz?" Drew sesi titreyerek sordu. Korku gözlerini içten içe aydınlatıyor gibiydi.

"Nöbetçilerim buraya Oda diyor." Knox'un ayak sesleri sert, taş zeminde yankılandı. "Pek orijinal değil, ben

Sanırım. Hapishanemin altında yer alıyor ve inimin üyeleri cezalandırılmak üzere buraya getiriliyor. Bazıları daha sonra hapsedilir. Diğerleri ise kefaretlerini ödedikten sonra serbest bırakılır." Knox bu odada Roan'ı cezalandırırken çok eğlenmişti. "Gerçekten de her şey suçun ciddiyetine bağlı. Bana ya da benimkilere *haksızlık* edenleri de buraya getiriyorum. Onları duymuyor musun?"

Ağlama, çığlık, yalvarma, öfkelenme ve ete vuran kırbaç sesleri havayı doldurdu.

"Onları görmüyor musun?"

Birdenbire etrafları kelepçelere karşı direnen, bir askıya gerilen, Yahuda sandalyesine oturtulmaya zorlanan ve çivili bir yatağa yatırılan insanlarla çevrildi.

Gözlerini sıkarak kapatan Drew başını hızla salladı. "Bu gerçek değil!"

"Gerçektir." Knox olayların yankılarının kaybolmasına izin verdi. Tanner'ın zihni onunkine değdi. *Knox, Clarke'ın ölmesini istediğini biliyorum, bu konuda yalnız değilsin. Ama eğer onu henüz öldürmediysen, bunun gerçekten istediğin şey olup olmadığını bir düşün. Senin ellerinde ölmesi Harper ve Devon arasında büyük bir çatlağa neden olabilir ve bu da Harper'ın hayatını önemli bir şekilde etkiler. Onun hayatını etkiler. Ve bu Harper'la aranızdakileri yavaş yavaş yiyip bitirebilir. Ona bu gücü vermek istiyor musun?*

Çünkü dürüst olmak gerekirse ona bunu sağlayacaksa ölmekten mutlu olurdu.

Knox cevap vermedi. İblisi nöbetçiye aldırış etmedi. -O anda mantıkla ya da rasyonellikle ilgilenmiyordu. Öfkesi Knox'un damarlarında bir ateş gibiydi. Piç kurusu Harper'ı köşeye sıkıştırmaya, onu yalnız yakalamaya ve Knox'a karşı kıskırtmaya *cüret etmişti*. Bunun bedelini ödememesine imkân yoktu. "Harper'dan uzak durmalıydın."

Drew'un gözleri birden açıldı. "Gerçeği bilmesi gerekiyordu."

Knox tembelce kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Sen her neysen, normal bir iblis bile düşünemezsin. Jolene sana auraları gördüğümü söylemedi mi?" Drew

kıs kıs güldü. "Seninki gibisini daha önce hiç görmedim ama en azından bir auran var. Senin çocuğun mu? Hayır. Auranın olması gereken yerde siyah bir leke var. *Titreşen* bir leke. Harper'ı hamile bıraktığın şey doğal değil."

"Onu neyle hamile bıraktıysam?" Knox her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek yineledi. "Asher bir insan, tıpkı senin ve benim gibi. O bir şey değil. Doğal olmayan bir şey değil."

"Şey, o doğal bir iblis türü değil. O başka bir şey. İşaretleyicisi olmayan bir şey. Hiç bilmediğim bir şey-" Knox'un yüzünde gördüğü her neyse Clarke'ın gözlerinin kısılmasına neden oldu. "Biliyordun. Onun bir sfenks olmadığını biliyordun. O siyah lekenin ne olduğunu da biliyorsun, değil mi?"

"Hepsini unutun."

"Gerçekten unutacağımı mı sanıyorsun-?"

"Sana unutturacağım." Knox zihnini Drew'un zihnine soktu ve varlığını orada hissetmesine izin verdi. "Anıları silebilirim. Tek yapmam gereken onları bulmak ve-" Belirli bir anı ipliği bulan Knox gülümsedi. "İşte." İpliği kopardı. Böylece Drew artık Harper'ın tadını hatırlayamaz oldu.

Gözleri büyüdü. "Az önce ne yaptın sen? Benim lanet anılarımı alamazsın!"

"Dövmeyi sildirip Küba'ya dönmüş olsaydınız, bu durumda olmazdık. Kendini buraya sen koydun." Drew'un sanki kalkanlarını güçlendirecekmiş gibi zihninde tuğladan bir duvar canlandırmaya çalıştığını gören Knox'un iblisi gözlerini devirdi. "Beni zihninden uzak tutamazsın. Bunun için yeterince güçlü değilsin."

Cehennem kedisinin düşünceleri arasında gezinirken, Knox'u şaşırtan bir şey oldu... "Beni içeri dalıp Harper'ı burnunun dibinden çalan biri olarak görüyorsun. Ama bu pek doğru değil, değil mi? Sana ait olmayan bir şeyi biri senden çalamaz. Ve Harper asla senin olmadı. Asla senin olmayacaktı. O benim olmalıydı."

Drew hiçbir şey söylemedi. Yanakları kızarmış bir halde tuğla duvarı gözünde canlandırmaya devam etti.

Cehennem kedisinin onu dışarıda tutmaya yönelik nafil çabalarını görmezden gelen Knox, onun zihninin derinliklerine indi. "Vay, vay, vay, kendine yalan söylemeyi seviyorsun, değil mi Clarke? Kendini iyi ve asil bir yolda olduğuna ikna etmeyi başardın; onu benden ayırma çabalarının Harper için 'doğru' olduğuna. Ama küçük bir parçan üzgün bir şekilde başını sallamaya devam ediyor.

-Bir parçanız bir aileyi parçalamaya çalışmayı biraz tatsız buluyor."

Drew'un gözleri çakmak çakmak oldu.

"Şu noktada bundan bir şey kazanmayı ummuyorsun bile. Onunla bir şansın olduğu yanılsaması içinde değilsin. Seni sevmediğini biliyorsun. Asla sana ait olmayacağını biliyorsun. Ama onu korkutup Asher'la kaçmasını sağlayabileceğini umuyorsun. Seninle kaçıp kaçmaması umurunda bile değil. Senin için önemli olan tek şey benden uzakta olması. Bensiz mutsuz olacağı anlamına gelse bile umurunda değil. Söyle bana Clarke, asalet bunun neresinde?"

"Senin yanında güvende değil," diye homurdandı Drew. "Mutlu olmasındansa güvende olmasını tercih ederim. Ve eğer onu birine kaptıracaksam, bu onu hak eden biri olmalı. Onunla ilgileneceğini ve ona ihtiyacı olanı vereceğini bildiğim birine. Sen o kişi değilsin. Asla da olmayacaksın. Onun sana değer vermesini nasıl sağladın bilmiyorum-"

Knox güldü ve bu cehennem kedisinin gerilmesine neden olan karanlık bir sestti. "Yalan söyleme Clarke. Beni sevdiğine inanması için onu bir şekilde manipüle ettiğimi düşünüyorsun. Sanırım bu inancını onunla paylaşmadın. Onun bu kadar zayıf fikirli olduğunu düşündüğün için seni tokatlardı."

"Zayıf fikirli değil ama içi yumuşak. Sevmek istiyor. Bunu biliyorsun ve bunun üzerine oynadın."

"Harper'ı manipüle eden tek kişi sensin." Knox ona bir adım daha yaklaştı. "İnsanların onu gerçekten sevebileceğine ve ona sadık kalacağına inanmakta zorlandığını biliyorsun.

ve sen de bunun üzerine oynadın. Ama işe yaramadı, değil mi? Onun için hissettiklerime güveniyor. Ama bunu en başta, Harper'la ilk tanıştığımda deneseydin, işe yarayabilirdi." Knox'un ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu, Jolene'in hayatındaki varlığımdan haberdar olmaman için ısrar etmesini senin için daha da kötüleştiriyor. Ne kadar üzücü."

Clarke alay etti. "O zamanlar onun için gelmiş olsaydım beni seçerdi."

Knox yine güldü ve bu kez içinde gerçek bir mizah vardı. "Kendini kandırmaktan gerçekten zevk alıyorsun, değil mi? Belki de sana acımalıyım. Gerçeklikle başa çıkamayan ve onun kendi versiyonunu icat eden bir zihne sahip olmak zor olmalı. Harper'ın bana karşı hissettiklerini görmezden gelmekle kalmadınız, onu benden ayırmaya neden bu kadar niyetli olduğunuzu da görmezden geldiniz. Onun için en iyisini yapıyormuş gibi davranmayı bırak. Harper'ın güvende olmasını istiyorsun, bu doğru. Ama çoğunlukla onu benden uzak tutmak istiyorsun çünkü onun seni değil de beni sevmesini kiskaniyorsun."

Clarke başını salladı. "Bu değil-"

"Gerekirse kendine yalan söyle, ama ben senin zihnindeydim. Clarke, kafadaki tüm bu saçmalıkların temeline indiğinde, bunun çok basit bir kıskançlık vakası olduğunu açıkça görebilirsin. Ama insanlar zamanın başlangıcından beri kıskançlık yüzünden aşırı şeyler yapıyorlar, değil mi? Bu çok güçlü bir duygudur." Knox'un yakın zamana kadar tam anlamıyla deneyimlemediği bir şey. "Ve ona senin sunamayacağın şeyleri sunabilmem senin için durumu daha da kötüleştiriyor. Ayrıca güç açısından benim aletimin seninkinden çok daha büyük olması da seni rahatsız ediyor. Benimle eşit olmadığını biliyorsun ve bundan nefret ediyorsun."

Elleri yumruk şeklinde kıvrılan Drew, Knox'un psişik pençesine karşı anlamsızca mücadele etti.

"Sizin yerinizde olsaydım, çekip gider ve başka biriyle bulunduğu mutluluğun tadını çıkarmasına izin verirdim demek isterdim, ama

Bunun doğru olup olmadığından emin değilim," dedi Knox. "Acımasız bir piç olduğumu biliyorum. Oysa sen... sen gerçekten iyi ve onurlu bir insan olduğuna inanıyorsun. Ama iyi ve onurlu bir insan böyle bir durumda şapkasını çıkarıp çekip gitmez mi?"

Drew debelenmeyi bıraktı ve çenesini kaldırdı. "Eğer beni öldürecekse, şu işi bitir."

"Seni öldürmeyeceğim." Çünkü Tanner haklıydı. Bu Harper'ın hayatını etkileyecekti. Clarke onun için hiçbir şeydi ve onun için hiçbir şey olarak *kalması* gerekiyordu. Knox onun düşüncelerinin hiçbirinin cehennem kedisine odaklanmasını istemiyordu. Ama Knox böyle bir şey tekrar olursa aynı itidali göstereceğini garanti edemezdi.

Knox deneysel olarak parmağından bir cehennem ateşi lazeri fırlattı. Clarke'ın gözlerindeki anlayış ışığını gördü. "Sana ondan kendin kurtulma şansı verdim." Knox psişik elleriyle Drew'u döndürdü, yüzüstü duvara çarptı ve orada tuttu. "Bu uzun sürmemeli. Ama sana yalan söylemeyeceğim Clarke, iblisim bunun uzun sürmesini istiyor. Ben de ona istediğini vermeye karar verdim." Knox cehennem kedisinin gömleğinin arkasını yırtarak açtı. "Çığlık atmaktan çekinme."

Drew tısladı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Yapacağım." Knox, cehennem kedisinin sessizlik içinde acı çekmek istediğinden emindi. Ama Knox cehennem ateşi lazerini dövmenin üzerine tuttuğu anda Drew çığlık attı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ateş onun önünde gürleyerek canlandı. Harper, yeni kot pantolonunu yapay elmas ve pırlantalarla süslediği kanepeden başını kaldırdı. Knox oradaydı; vücudu kaskatı, omuzları dik, karanlık bakışları ona sabitlenmişti.

"Demek döndün," dedi, ses tonunu eşit tutarak ve Drew'un ölüp ölmediğini sorma dürtüsüne direnerek.

"Öyle görünüyor," dedi Knox ipek gibi bir tavırla, kendine bir cin tonik doldururken.

Bu ters tepkiyi görmezden gelmeyi seçerek yanındaki kutudan bir elmas taklidi daha aldı. Knox Drew'la birlikte ortadan kaybolduğunda ona ulaşmak ve sakinleştirmeye çalışmak istemişti ama Drew'un iyiliği için herhangi bir endişe gösterirse bunun Knox'u daha da kızdıracağından endişelenmişti. Yaptığı pisliklerden sonra o cehennem kedisini pek umursayamasa da, Devon'ı üzecek hiçbir şey için kendini iyi hissedemezdi.

Elmas taklidi kot pantolonunun arka cebine yapıştırdıktan sonra Harper bir diğerine uzandı. Kutuda ayrıca kristaller, taşlar, boncuklar, payetler, kuşaklar, danteller ve diğer aplikler vardı. Lucian'la birlikte yaşarken giysilerini kişiselleştirmeye başlamıştı. Hafif seyahat ediyorlardı ve her zaman yeni kıyafet alacak paraları olmuyordu. Böyle zamanlarda Harper eskilerini yenilerdi.

Yeni kotu üzerinde çalışmaya karar vermişti çünkü dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

Arkadaşına ağabeyinin öldüğünü açıklamak zorunda kalıp kalmayacağından başka bir şey. Yine de en çok, Drew'un Asher hakkında söyledikleri yüzünden strese girmesini engelleyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bunların hiçbirisi doğru olamazdı. *Hiçbiri doğru olamazdı.*

"Cehennem kedisi yaşıyor," dedi Knox ona, bilmek istediğini hissederek. Clarke'ı Jolene'in kapısının önüne bırakmıştı; titriyordu, dişleri takırdıyordu, sırtında ter ve kan parlıyordu ve Knox'un piroport yeteneği de dahil olmak üzere bir dizi anısı eksilmişti. Ve Knox bunun için kesinlikle pişmanlık duymuyordu.

Clarke'a yeterince uyarıda bulunmuştu. Erkeğin kız kardeşi onu uyarmıştı. Kendi Prime'ı onu uyarmıştı. Yine de Clarke hepsini görmezden gelmişti. Cehennem kedisi Knox'un acımasız doğasından habersiz değildi. Neyi riske attığını biliyordu. Harper'ın onu Knox'tan kurtaracağını düşündüyse, yanılmıştı.

Bunu Drew'u önemseydiği şeklinde yanlış yorumlama ihtimaline karşı rahatladığını gizleyen Harper, "Sanırım dövme gitmiş," dedi.

"Doğru tahmin ettin." Knox bardağından bir yudum aldı. Cehennem kedisiyle "oynadığında" öfkesinin büyük bir kısmını kovmuştu. Ama en ufak bir pişmanlık duymuyor gibi görünen sakın ve soğukkanlı arkadaşına bakarken, öfkesinin bir kez daha kabardığını hissetti. "Jolene ve Drew'in seninle oynadığını fark ettiğinde beni çağırmalıydın. En azından o yatak odasından çıkıp gitmeliydin."

Harper'a dik dik bakarak kendini haklı göstermeye çalışmasından, onun kendisini suçlu hissetmesini beklediği anlaşılıyordu. Her ne kadar üzölmek için haklı sebepleri olsa da, Harper içinde bulundukları karmaşık durumu düzeltmeye çalıştığı için utanç duymayı reddediyordu. Drew ile gizli bir buluşma ayarlamış gibi değildi, değil mi?

Knox'un kendisini arzulayan kadınlarla yalnız kaldığı pek çok zaman olduğuna bahse giriyordu. Kadın

onu korkutmamıştı ve ona sanki onu aldatmış gibi bakması onu çok kızdırmıştı.

Sakinmiş gibi davranan Harper, küçük bir kafatası bulmak için kutusunu karıştırdı. "Onu dinlemeye karar verdim çünkü gitmesini istiyordum. Tüm bu olanlar sadece sana zarar vermiyor Knox, Devon'a da zarar veriyor. İkinizi de bu acıdan kurtarmak istedim."

"İşe yaramadı, değil mi?" Knox kırptı. "Drew'un Vegas'tan ayrılmak gibi bir niyeti yoktu, Harper. O sadece seni benden ayrılmaya ikna etmek için bir fırsat istedi."

"Bunu *şimdi* biliyorum. Ama o zaman bilmiyordum."

"Tanner zaten yapmamış olsaydı bana bundan bahsedecek miydin?"

"Elbette sana söyleyecektim, saklayacak bir şeyim yoktu." Kot pantolonunu bir kenara bırakan Harper bacak bacak üstüne attı ve kollarını kavuşturdu. "Benim de kanıtlayacak ya da haklı çıkaracak bir şeyim yok, o yüzden bana sana ihanet etmişim gibi bakmayı bırakabilirsin."

Ama Knox'un hissettiği de tam olarak buydu: ihanete uğramak. "Sana söylemiştim.

seni onun yanında istemediğimi söyledim. Bunu açıkça belirttim. Peki sen ne yaptın? Eski yatak odanızda onunla özel bir konuşma yaptınız. Yemin ederim Harper, eğer onunla bir daha yalnız kaldığını duyarsam-

"Beni tehdit *etme*," diye tısladı. İçindeki şeytan kabarak Harper'ın tenine doğru ilerledi ve onu savunmaya hazırlandı.

"Seni tehdit etmiyorum," dedi alçak sesle. "Bu konuda söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlememiş gibi görüldüğün için durumu açıkça ortaya koyuyorum. Clarke'ı şu anda basit bir nedenden ötürü öldürmedim, çünkü onun aklınızda olmasını ya da hayatınızı etkilemesini istemiyorum. Ama içimde sadece bu kadar kısıtlama var. Eğer seni bir daha yalnız *bırakmaya kalkarsa*, onu öldürürüm."

"Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun?" "Aşırı tepki mi?" Knox'un elleri kıvrıldı. "O almak istiyor seni benden."

"Tıpkı Alethea ve diğer pek çok kadının seni benden almak istemesi gibi."

"Bunun için onları öldürmek isteseydiniz, her türlü hakka sahip olurdunuz. Buna vereceğim en son isim 'aşırı tepki' olurdu. Bununla farklı bir şekilde başa çıkmayı seçtiniz, yaptıklarının size yaptıklarından nefret etsem de bu karara saygı duydum."

"Ama onlara senden uzak durmalarını emretmedin, değil mi?" Çenesini meydan okurcasına kaldıran Harper koltuktan kalktı. "Drew'dan uzak durmamı bekliyorsun ama eminim Isla, Alethea ya da pantolonuna girmek isteyen başka kadınların seni ofislerinden birinde görmeye gittiği zamanlar olmuştur. Bahse girerim onlara defolup gitmelerini ve mesafelerini korumalarını söylememişsindir. Haksız mıyım?" Adam cevap vermedi ama kadın onun haklı olduğunu biliyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bana hiç seslenmedin, o zaman neden sana seslenmemi bekliyorsun ki? Drew benim için fiziksel bir tehdit değil ki."

"O durumlar farklıydı."

İçindeki iblis üst dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Gerçekten mi? Nasıl yani? Kadınların seni istediğini biliyordun; beni aralarından çıkarmak istediklerini de biliyordun ama bana seslenmedin ya da onları hemen yollarına göndermedin. Hayır, bu durumlarla tek başına başa çıkabileceğini biliyordun ve öyle yaptın. Bunun benim yaptığımdan ne farkı var?"

"Bir kere, *eski yatak odamda* yoktu."

"Sanki senin ofisinde olmaları bir şey fark ettiriyor. Kısa bir süre önce beni orada becerdin, bu yüzden evet, onu kullanamazsın."

Ona doğru ilerledi, aralarındaki mesafeyi kapattı ve kişisel alanına girdi. "O kadınların bana dokunduğunu ya da tam tersini kaç kez hayal ettin Harper? Acıttı, değil mi? O resimlerin aklına gelmesini istemedin ama hayal gücün seni çılgına çevirdi. Ya o resimler sadece hayal gücünün eseri olmasaydı? Ya sana ait gerçek anılar olsalardı?"

O kadınlara ne yaptığımı ve onların bana ne yaptığını *tam olarak* biliyor muydun? Bununla ne kadar iyi başa çıkabilirdiniz?"

Hiç de iyi değil. Harper bu saçmalığın kafasında olmasından *nefret* ederdi ama Knox'a bunun için acı çektirmeyeceğini düşünmek isterdi. "Bak, Drew'un anılarına sahip olduğun için üzgünüm-"

"Onlar artık onun anıları değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu onları sildiğim anlamına geliyor. Artık tadının nasıl olduğunu, amının parmaklarının arasında nasıl hissettiğini, göğüslerinin onun ellerinde nasıl hissettiğini ya da boşalırken nasıl görüldüğünü ve ses çıkardığını hatırlamıyor." Knox hafızasındaki her bir ipliği koparmaktan büyük keyif almıştı. Drew'un da Asher'la ilgili çekincelerine dair hiçbir anısı yoktu. Cehennem kedisi Asher'la bir daha temasa geçmediği sürece, Drew asla geçmeyecekti. "O sarhoş karşılaşmanın artık zihninde bir yeri yok."

Bir insanın zihninden bir olayı tamamen silebilmesi Harper'ı biraz korkutmuştu. Kendi ruhunu parçalamadan geçemeyeceği sağlam psişik kalkanlara sahip olduğu için son derece minnettar olmasını sağladı.

"Jolene'in biraz akli varsa, onu yarın uçağa bindirir ve gider. Ama belki de bu seni rahatlatmaz. Belki de sana gösterdiği ilgiden *hoşlanıyorsundur*. Belki onu istiyorsun bile."

Başı geriye doğru sarsıldı. Bir an için kelimeler Harper'a kifayetsiz kaldı. "Tekrar et." Bu bir meydan okumaydı. Tekrarlamamasına rağmen, ona her kelimesinde ciddi olduğunu belirten bir bakış attı. Kızgın bir kızarıklık yanaklarını ısıttı. "Seni orospu çocuğu."

"Yoksa neden onunla yalnız kalmak isteyesin ki?"

"Sana nedenini zaten söyledim, o yüzden bu saçmalığı kes. Senin anlamsız kıskançlığının bedelini ödemeyeceğim. Bana güvenmemen için sana hiçbir sebep vermedim."

"*Yatak odasında başka bir adamla birlikte olman dışında.*"

"Tamamen giyiniktim. Tartışıyorduk, çünkü oğlumuza "doğal olmadığını" ve bir sfenks olmadığını iddia etti. Ben

Şaşırmış görünmediğine göre sana da aynı şeyi söylediğini varsayıyorum."

"Evet, yaptı. Ama Asher'dan bahsetmiyoruz, senden bahsediyoruz."

Harper donakaldı. O anda gözlerinde kısa bir parıltı belirdi ve bu parıltı Harper'ın boynunda ve yüzünde bir karıncalanma hissi yarattı. "Asalların Asher'ın bir sfenks olmasından ne kadar rahatladıklarını söylediğimde her zaman söylediklerine dikkat ederdin. Ondan bir kez bile sfenks olarak söz etmedin. Ve Jolene ne zaman bebek sfenkslerin ne kadar sorun yarattığıyla ilgili şakalar yapsa tek kelime etmedin. Sadece dalgınca gülümsedin ya da konuyu değiştirdin."

Knox hiçbir şey söylemedi. Sadece cin tonığının kalanını gelişi güzel bir şekilde geri attı.

"Asher'ın bir sfenks olmayabileceğinden şüpheleniyorsun, değil mi? Seni orospu çocuğu, şüpheleniyorsun. Ve sen *hiçbir* şey söylemedin." İblisi, Harper'ın damarlarında dolaşan aynı öfkeyle dişlerini gösterdi. Yüzeye çıktı ve ona ters ters baktı. "Böyle bir şeyi bizden saklamaya hakkın yoktu. Artık kibirli tavrını bırakıp onun da senin gibi acı çekmesini sağlamaya çalışmaktan vazgeçmenin zamanı geldi. Eğer bunu yapmazsan sana dünya kadar acı çektireceğim."

Eğer ona dik dik bakan varlık eşinden başka birinin içinde yaşıyor olsaydı, Knox muhtemelen gülerdi. Şimdiye kadar kimse onu alt edip de sağ kalmamıştı ama Harper'a ya da iblislerine asla misilleme yapmazdı; onlara asla zarar vermezdi. Bu anlamda, üstünlük onlardaydı. Onunla dövüşmelerine bile gerek yoktu; tek bir dokunuşla ruhunun derinliklerinde acı içinde kıvranabilirdi. Harper'ın Knox'a zarar vermeyi kendisinin ona zarar vermeyi hazmedebileceğinden daha fazla hazmedebileceğine inanmasa da, içindeki vahşi ve koruyucu iblisin Harper'ı korumak ya da intikamını almak için ne gerekiyorsa yapacağından, hatta ona acı çektireceğinden şüphe duymuyordu.

Sanki uyarısının yüksek sesle ve net bir şekilde duyulduğuna ikna olmuş gibi, varlık yatıştı. Sonra Harper bir kez daha

onunla alay ediyordu. "Bunu benimle paylaşmamış olmanızda bile bir yanlışlık görmüyorsunuz, değil mi?"

"Clarke hakkında konuşmamız bitmedi."

Harper zaman kazanmaya çalıştığının farkında olarak, "O iş bitti," dedi. "Bununla işimiz *tamamen* bitti. Tabii sizin için oğlumuzdan daha önemli değilse?"

Cevap vermedi. Küçük bara döndü ve bardağını yeniden doldurdu.

"Ne kadar zamandır, Knox? Asher'ın bir sfenks olmadığından ne zamandır şüpheleniyorsun?"

"Bir süre. Bildiğiniz gibi, her iblis türünün bir 'havası' vardır. Bir tür psişik koku sayesinde insanlar karşılardaki iblisin hangi cinsten olduğunu anlayabilir. Elbette bu tüm zebanilerin aynı koktuğu anlamına gelmiyor. Benzer, evet, ama aynı değil çünkü her insanın psişik kokusu biraz farklıdır. Sizininki çok ince ve anlaşılması zor, bu yüzden 'okumak' kolay değil. Senin bir sfenks olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı." Bardak bir kez daha dolunca Knox yüzünü ona döndü. "Senin gibi Asher'da da bir sfenks havası var. Senininki gibi, bu havayı okumak o kadar kolay değil."

"Evet, bu konuda bana çekmiş. Lucian'ın havası incelikli Ben de. Bununla nereye varmaya çalıştığınızı gerçekten anlamıyorum."

Knox cin toniğinden bir yudum aldı. "Belki Dünya'da çok uzun zamandır yürüdüğüm ve bu konuda çok fazla deneyimim olduğu içindir, belki de sadece bana doğal gelen bir şeydir, ama havaları herkesten çok daha iyi okuyabilirim. Psişik bir kokuyu parçalara ayırabilir ve her bir notayı bulabilirim."

"Büyüleyici. Ama ben hala bunun nereye gittiğini anlamıyorum."

"Senin çapan olarak, sana psişik olarak bağlı biri olarak, psişik kokunu herkesin bildiğinden ve bileceğinden daha iyi biliyorum Harper. Her bir hassas notasını biliyorum. Ve Asher'ın babası ve onun zihnine yüzlerce kez dokunmuş biri olarak, onun zihnindeki her notayı da biliyorum." Knox ona doğru bir adım attı. "Asher ile Asher arasında

Senin ve onun. Tek bir tane bile değil. Sadece *benzer* değilsiniz

psişik kokular; sende de aynısından var."

Harper'ın nefesi boğazında düğümlendi. "Bu mümkün değil. Belki psişik kokuları taklit edebiliyordur. Kuzenim bunu yapabiliyor. Bu alışılmadık bir yetenek değil ve kesinlikle Asher'ın bir sfenks olmadığı anlamına gelmek zorunda değil."

"Ama kuzenin yirmi dört/yedi belirli bir kokuyu mu taklit ediyor? Bu onun yapabileceği bir şey mi?"

Muhtemelen hayır, ama Harper omuz silkti. "Bunu yapabilecek biri varsa o da Asher'dır. Ve beni taklit ediyor olması onun bir sfenks olmadığı anlamına gelmez."

"Bu yüzden sadece *şüpheleniyorum*. Gerçek şu ki iblisler melez doğurmazlar. Bir iblis ya annesine ya da babasına benzer. Asher bir baş iblis değil. Baş iblis *olamaz*, çünkü biz rahimlerden doğmuyoruz. Eğer bir sfenks değilse, başka ne olabilir anlamıyorum. Ne kadar çok yetenek gösterirse, o kadar çok ipucum olur. Bireysel olarak, güçler bana hiçbir şey söylemiyor. Toplu olarak, bir resim oluşturuyorlar. Şimdiye kadar, bu resmin ne olabileceğinden hâlâ emin değilim."

Midesi sertleşti, safrasını yuttu. "Peki ya siyah leke?"

"Clarke bundan bahsedinceye kadar bunu bilmiyordum. Bunun Asher'ın doğal bir iblis türü olmadığını gösterdiğini düşünüyor. Yanılıyor." Knox bardağını döndürdü ve sonra içkisini yudumladı. "Bu bir perde. Psişik bir gölge. Varlığı Asher'ın içindeki iblisin kendini gizlediğini gösteriyor olabilir. Kendilerini gizleyebilen iblislerle tanıştım. Bu son derece nadir bir yetenek ama sadece belirli bir türle sınırlı değil."

Şaşkınlık içindeki Harper kaşlarını çattı. "Eğer iblis kendini gizliyorsa, nasıl oluyor da insanlar bunu hissetmiyor?"

"Çünkü bu yeteneklerinin bir parçası da psişik kokuları taklit edebilmeleri."

Harper yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Görünmezlik, kendini herhangi bir gruba asimile edebileceği ve görülmek istediği kişi olarak görülebileceği anlamına geliyor. Asher fiziksel olarak değişmeyecek ama 'havası' değişecek.

tamamen gizleyerek insan gibi görünmesini sağlayabilir. Ne kadar güçlendiğine bağlı olarak, Asher hiç görünmemesini bile sağlayabilir. Görünmez olması anlamında değil. Hayır, ama dikkat çekmeyecek ya da hiçbir anısı kalmayacak şekilde kendini sosyal olarak gizleyebilecek."

Ördeği sikeyim. "İblis neden kendini gizlesin ki?" "Çünkü yapabiliyor, belki. Bilmiyorum. Dediğim gibi, mesele Gizlenmenin anlamı asimile etmektir. Uyum sağlamak. Karışmak. Kendi iblisimin onun kararını etkilemiş olması beni şaşırtmazdı - güvenliğin annesini taklit etmekle eşit olduğuna dair bir tür 'izlenim' gönderdi. Ne de olsa sfenks kılığına girmek onu güvende tutacaktır."

Knox ona doğru bir adım attı. "Asher sana çok benziyor, Harper. Güzel. Yaramaz. Etkileyici. Korkarım ki onun şeytani da benimkine çok benziyor. Son derece soğuk ve karanlık. Haklı olarak korkulacak bir şey." Başını öne eğdi. "Ama sen zaten bu kadarını kendin de anladın, değil mi? Bir süredir - yüzleşmeye hazır olmadığın bir yerin derinliklerinde- onun bir sfenks olmadığından şüpheleniyordun. Değil mi?"

Bunu merak etmişti, evet, ama şüphelerine gerçek bir ağırlık vermemiştir. Sadece korkularının zihniyle oynamasına izin verdiğini düşünmüştü. "Neden bana onun bir sfenks olmayabileceğine inandığını söylemedin?"

"Muhtemelen bana kendi şüphelerinizden bahsetmemenizle aynı nedenden dolayı. Yanılmış olmak istedim. Bunu yüksek sesle söylemek şüpheyi çok ciddiye almak gibi geldi. Ayrıca, gereksiz olabilecekken sizi endişelendirmek istemedim. Onu sadece izlemek ve en azından başka ne olabileceğine dair bir teorim olana kadar beklemek niyetindeydim. Şu ana kadar elimde hiçbir şey yok."

"Beni endişelendirmek istemedin mi? Ben porselenden yapılmadım."

"Kelimleri ağzıma tıkma, Harper."

"Neden? Nedenlerimi çarpıtmaktan, beni Drew ile buluşmakla suçlamaktan kesinlikle zevk aldın çünkü onun

dikkat."

Bardağını yere bıraktı. "Clarke konusuna geri döndüğümüze sevindim, çünkü daha bitirmedim."

"Evet, öyleyim. Daha önce o saçmalıkları söyleyerek beni incitmek için elinden geleni yaptın. Tahmin et ne oldu? İşe yaradı. Sana bu saçmalıkları daha fazla kuma ve beni tekrar incitme fırsatı vermek gibi bir niyetim yok." Dönerek, sinsice uzaklaştı.

"Harper, *işimiz bitmedi.*"

"Öyleyim." Gitmesi *gerekiyordu*. Boşluğa ihtiyacı vardı. Gerginlik ve öfkeyle lekelenmemiş bir havaya ihtiyacı vardı. Merdivenleri hışımla çıkmamak için kendini zor tuttu. Oradan çıkmak istiyordu.

-Sadece oda değil, malikanenin kendisi. Ondan uzaklaşmak istiyordu. Çoğunlukla "yalnızlık" onun varsayılan alanı olduğu için, özellikle de acı çektiğinde ya da kafası karıştığında.

İlk kez büyük bir kavga ettiklerinde Harper Jolene'in evine kaçmıştı. Doğal olarak Knox buna iyi tepki vermemişti. Ve aralarını düzeltmek umuduyla evlerini arayıp da kendisini terk ettiğini öğrendiğinde kendini berbat hissedeceğini inkâr edemeyeceğinden, bir daha asla bir tartışmadan sonra evi terk etmeyeceğine dair ona söz vermişti. Yine de biraz uzaklaşmak ve sakinleşmek için çekip gideceğini açıkça belirtmişti. Onu zorlamamak için ne kadar zorlanırsa zorlansın, ona bu boşluğu verse iyi ederdi.

Üst katta, eşyalarını dolaba geri koydu, yatmak için hazırlandı ve sonra yorganın altına girdi. Karartma perdelerini indirmek için uzaktan kumandayı kullanarak odayı karanlığa gömdü. Dürüst olmak gerekirse, yorgun değildi. Duygusal olarak tükenmişti, evet, ama fiziksel olarak bitkin değildi. Ama Jolene her zaman dinlenmenin de uyumak kadar iyi olduğunu söylerdi. Jolene'den bahsetmişken...

Harper telepatik olarak ona ulaştı. *Drew nasıl? Öncelikle iyi olup olmadığını bilmek istiyorum tatlım,* dedi.

Jolene.

Knox bana zarar vermedi, eğer sorduğun buysa.

Size fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyorum, ama

*bu aklını kaçıırıp size saldırmayacağı anlamına gelmiyor.
Erkekler*

incindiklerinde bunu yapmayı tercih ediyorlar - görünüşe göre, bunu üzgün olduklarını kabul etmeye tercih ediyorlar.

Knox kesinlikle öfkeliydi ama nadiren kontrolünü kaybederdi. *Bana kızdı ama patlamadı. Drew ne kadar kötü? Bir an için sadece sessizlik oldu. Büyükanne?*

O kötü, Harper, diye itiraf etti Jolene. Acı o kadar korkunçtu ki şoka girdi. Beck'e onu uyutmasını söyledim. Uyandığında iyileşmiş olacak. Ne olduğu konusunda kafası çok karıştı. Konuşmanızı hatırlamıyor. Hafızasında büyük boşluklar var gibi görünüyor.

Harper gözlerini sımsıkı kapadı ve eğer o lanet yatak odasına girmeyi reddetseydi, adamın iyi olacağını düşündü. Olanların sorumluluğunu üstlendiğinden değil. Hayır, kendisine yapılan her uyarıyı görmezden gelmiş ve arı kovanına çomak sokmuştu. Yine de onunla yalnız konuşmayı reddetmek daha akıllıca olurdu. *Devon biliyor mu?*

Şimdi onun yanında, elini tutuyor.

Bana doğruyu söyle, bana kızgın mı?

Hayır. Ona veda etmesine izin verdiğin için sana minnettar. Yine de Knox'a kızgın. Seni ve Drew'u yalnız konuşurken görünce aşırı tepki verdiğini düşünüyor. Zihinsel olarak, bundan daha fazlası olduğunu biliyor.

Sakinleşene kadar Devon'ı aramanın iyi bir fikir olmayacağını düşünen Harper içini çekti. *Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.*

Düzeltebileceğiniz bir şey yok. İmkansız bir durumun ortasına düştün. Drew durumu daha da kötüleştirdi ve Knox tam da hepimizin beklediği gibi tepki verdi. Onunla özel olarak konuşup vedalaşmasına izin vermenizin bunu önleyeceğini umuyordum. Bunun yerine, durumu daha da kötüleştirdi. Dürüst olmak gerekirse, Drew'in hala nefes alıyor olması beni şaşırtıyor.

Alnını ovuşturan Harper, "Gelişmelerden beni haberdar edin" dedi.

Yapacağım, tatlım.

Teşekkürler, büyükanne. Bununla birlikte Harper bağlantıyı kesti. Knox'un biriyle telepatik olarak konuştuğunu hissedeceğini biliyordu. Normalde kiminle konuştuğunu sorardı. Bu kez ondan sadece sessizlik geldi. Bu ona gayet uygundu.

Harper genç bir zihnin kendisini dürtmesiyle uyandı. Gözlerini açtığında Knox'un yattığı tarafın boş olduğunu gördü. Karıştırılmamış. Soğuk. Yatağa gelmemişti. Görünüşe göre hâlâ somurtuyordu. Her neyse.

Asher'ın zihnini rahatlatıcı bir şekilde okşadıktan sonra hızla işini halletti ve eşofmanlarını giydi. Çocuk odasına girdiğinde onu beşiğinde, uykudan saçları dağılmış bir halde buldu. Ona kocaman bir gülümseme verdi.

"Hey, bebeğim." Harper onu beşikten kaldırdı ve yanağından öptü. O kadar sevimli ve sevimliydi ki kalbi sıkıştı. "Demek iblisin bizden saklanıyor, ha? Neden?" Anlamamıştı. Hem de hiç. Varlık onun bunu kabul etmeyeceğini mi düşünüyordu? Ya da belki Knox'un iblisi onun bunu kabul etmekte zorlanacağını düşünmüş ve bu nedenle Asher'ın iblisinden saklanmasını istemişti. Yine de, neden? "Her ne isen, umurumda değil. Sen hâlâ benim oğlumsun. Babanın iblisliğini kabul ediyorum, seninkini de aynı şekilde kabul edeceğim."

Elbette Asher'ın söylediklerinden hiçbir şey anlamadığını biliyordu. Aslında, ona hiç dikkat bile etmiyordu. Bir yandan duvardaki ağaç resmine bakıyor, bir yandan da parmağını çiğniyordu. Yine de bunu yüksek sesle söylemesi gerekiyordu.

Harper onun yanağını tekrar öptü. "Aç mısın?" Ona baloncuklar üfledi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Önce seni bir düzene sokalım." Altını değiştirdikten sonra, aşağı inmeden önce ona yeni giysiler hazırladı. Sabahları ortalığı dağıtmak gibi küçük bir alışkanlığı olduğu için onu her zaman yemek yedikten sonra giydirdi.

Tanner mutfak masasındaydı ve bir Danimarka poğçası atıştırıyordu. O da yalnızdı. Zihniyle uzanarak evde başkalarını aradı. Meg. Dan. Knox yok.

Cehennem köpeği Asher'a bir gülümseme fırlattı. "Hey, koca adam. şu küçük parmaklarını çığnemeyi bırak." Harper'a baktı, ifadesi ağırlaşmıştı. "İyi misin?" diye sordu usulca.

"Tamam." Meg elinde yulaf lapasıyla içeri girdiğinde Asher'ı mama sandalyesine oturttu. "Günaydın Meg. Teşekkürler."

Gülümsedi. "Sorun değil. Simit ve krem peynir?"

Midesi çalkalanan Harper yüzünü buruşturdu. "Aç değilim ama teşekkürler."

Meg'in kaşları çatıldı. "Aç değil misin? Bu senin yapacağın bir şey değil. Yine hamile değilsin, değil mi?"

Harper iç çekti. "Hayır, değilim." Sadece kızgındı ve dengesi bozulmuştu. "Yine de biraz kahveye hayır demezdim." Bir sandalyeye çökerek Asher için biraz yulaf lapası kaşıkladı ve soğuması için üzerine üfledi.

"Mmm," diye söylendi Asher, ona doğru uzanarak. Ağzını sonuna kadar açtı ve yemeği adeta yalayıp yuttu.

"Knox birkaç saat önce yola çıktı," dedi Tanner. "O nereye gittiğini söylemedi. Anladığım kadarıyla ikiniz tartışmışsınız." "Neden tartıştığımızı düşündün ki?"

"Çünkü yüzü boş olabilirdi ama öfkesi somuttu. Ayrıca, Asher'a gülümsemediğin zamanlarda cinayet işlemeye hazır görünüyorsun."

Asher'ın gizlenme yeteneği konusunu şimdilik gizli tutmaya karar vererek, "Beni Drew'un etrafta olmasını istemekle ve ilgiden hoşlanmakla suçladı," dedi.

Tanner yüzünü buruşturdu. "Knox öyle demek istemedi, Harper. Sana sadece tapmıyor, sana güveniyor. Erkekler kızgın olduklarında aptalca şeyler söylerler."

"Sen de dahil misin?" diye sordu Asher'a bir kaşık daha yedirirken.

"Evet."

"Bütün bunlar canımı sıkıyor çünkü pantolonuna girebilmek için hayatından çıkmamı isteyen kadınlarla yalnız kaldığım zamanlar olduğunu biliyorum. Ben yapmadım.

ama hayal kırıklıklarımı ya da kıskançlığımı ondan çıkarmadım."

"Evet, ama sen duygusal açıdan ondan daha olgunsun."

Harper yumuşak bir kahkaha attı. "Aynen öyle." Kahvaltıyı bitirirken genel şeyler hakkında konuştular. Daha sonra Asher'ı temizledi ve giydirdi. Asher Tanner'la oynarken o da Devon'ı aramaya çalıştı. Kadının cevap vermemesi pek de sürpriz olmadı. Yine de acı veriyordu.

Bir süre sonra Keenan eve geldi. Asher'la halının üzerinde oynarken, o ve Tanner bir gece önce olanları ona anlattılar. Hikâyeyi anlatmak ve her anını yeniden yaşamak, bir gece önce bir şekilde unutmayı başardığı öfkesini yeniden alevlendirdi. Şimdi öfke intikam duygusuyla geri dönmüş, onu huzursuz etmişti. Seğiriyordu. Parmakları bir şeyler yapma dürtüsüyle karıncalanıyordu -herhangi bir şey.

Bir saat sonra, daha fazla dayanamayıp koltuktan kalktı ve "Arabayla gezmeye gidiyorum" dedi.

Kucağında uyuklayan Asher'la kanepeye yayıldığı yerden ona bakan Keenan kaşlarını çattı. "Arabayla mı?"

"Evet."

Tanner ayağa kalktı. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

"Hayır, yani biraz dolaşmam lazım," dedi. "Sen de gelebilirsin ama arabayı ben kullanacağım."

"İyi," dedi Tanner, çünkü yüz ifadesi acı doluydu. "Asher ve ben burada iyi olacağız," diye güvence verdi Keenan.

Başını salladı. "Uzun sürmez."

Tanner'ın Audi'sini birkaç kez kullanmıştı ve her zamanki gibi Tanner anahtarları büyük bir isteksizlikle teslim etmişti. Eğer ruh hali bu kadar kötü olmasaydı, Tanner'ın yolcu koltuğuna garip bir şekilde yerleşmesine gülümseyebilirdi... sanki onu bir kadının kullanmasını garip buluyormuş gibi. Belki de alfa erkeği gibi bir şeydi bu.

Audi'yi sürmek tam bir rüyaydı. Pürüzsüz ve kolay. Araba kullanmayı özlemişti. Trafik ışıklarına karşı sabırsızlığı nedeniyle ehliyeti iptal edilmişti, ödenmemiş park

cezalar ve hız kısıtlamaları. Ama o çok iyi bir şofördü, bu yüzden adil görünmüyordu. Bir şoföre sahip olmak harikaydı ama bir arabanın direksiyonuna oturup sadece gezintiye çıkmanın rahatlatıcı bir yanı vardı.

Vegas'ta dolaşırlarken Tanner hiç konuşmadı, sanki onun yaptığı işte kendini kaybetmek için zamana ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibiydi; düşünmek, durmak ya da kara kara düşünmek için değil. Sadece *olmak*.

Kuzey Las Vegas'taki eski stüdyosuna doğru gittiğinin farkında bile değildi, ta ki kendini stüdyonun bulunduğu caddeye dönerken bulana kadar. Şimdi bir kuaför salonu olan binanın önünde durdu. Bu ona her şeyin farklı olduğu zamanları hatırlattı. Bazı açılardan daha basit. Kızlarla arasında her şeyin daha kolay olduğu zamanları.

Knox'tan önceki zaman.

Onunla tanıştığına pişman değildi. Onu çapası olarak kabul ettiği ya da eşi olarak aldığı için pişman değildi. Asher'a sahip olduğu için kesinlikle pişman değildi. Sadece onunla kızlardan biri arasında seçim yapmak zorunda kalabileceği bir durumda olacağını hiç düşünmemişti.

"Sence Devon, Drew'e olanlar için kısmen seni mi suçlayacak?" diye sordu Tanner, karmakarışık düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü doğru tahmin ederek.

Harper iç çekti. "Bilmiyorum. Ama telefonlarıma çıkmıyor."

"Belki de işleri asla düzeltilemeyecek şekilde berbat edecek bir şey söylememek için kendine güvenmiyordur."

"Jolene'e göre Knox'un aşırı tepki verdiğini düşünüyor." Tanner homurdandı. "Eğer bir şey varsa, Knox *az tepki gösterdi*." "Bunu biliyorum."

"Devon da öyle. O aptal değil. Ama duygusal. Drew onun kardeşi; onu koruyor ve ona zarar veren herkese doğal olarak kızacaktır. Olması gereken de bu. Ona zaman verin."

Onun haklı olduğunu bilen Harper başını salladı. Derin bir nefes aldığıında, açık pencereden süzülen kahve kokusu ciğerlerini doldurdu. Koku caddenin karşısındaki kafeden geliyordu; bir zamanlar kızlarla birlikte sık sık gittikleri bir kafe. "Canım vanilyalı latte çekti. Bir şey ister misin?"

Tanner kafeye bir göz attı. "Bu iyi bir fikir mi? Orası senin insan eski erkek arkadaşının kız kardeşi tarafından işletiliyor, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sadece iç çekti. "Ben bir cappuccino alayım."

Başını sallayarak arabadan indi ve kafeye yöneldi. Sıra vardı ama beklemek umurunda değildi; kahve çekirdekleri, baharatlar, taze tatlılar ve hatta yanık kahve kokularıyla çevrili olmak hoşuna gidiyordu.

Etrafında insanlar bistro masalarında oturmuş içiyor, yemek yiyor, konuşuyor, okuyor, dizüstü bilgisayarlarında çalışıyorlardı. Bulaşık tıkırtılarını, makinelerin vızıltısını ve arka planda çalan kısık müziği duyabiliyordu. Neyse ki sıra sabit bir hızda ilerliyordu.

"Harper?"

Soluna baktığında, "Royce "dan başkasını görmedi. Eski sevgilisi. Sessizce yemin etti. Onun orada olması sadece şansıydı. Hemen çıkıp gitmeyi düşündü ama Royce bunu kendisinden kaçtığı şeklinde algılayacaktı. O aldatan piç kurusuna bu zevki tattırmayacaktı.

Boğazını temizledi. "Um, nasılsın?"

"İyiyim."

Onu tepeden tırnağa hızlıca taradı ve "İyi görünüyorsun. Bir milyarderle evlenmek sana yakışmış."

Bu sözler üzerine önündeki kadın döndü ve Harper'a sanki ünlü biri olup olmadığını kontrol etmek istercesine üstünkörü bir bakış attı. Harper ve Knox dergilerde yer almıştı ama bu kadın dergilerin hiçbirini okumamışa benziyordu çünkü hemen arkasını döndü.

Royce'un sesindeki acı tonu görmezden gelen Harper gülümsedi. "Bana çok yakışıyor, değil mi?"

"Geçen gün iş arkadaşlarınızdan birine rastladım," dedi. "Bana mutlu bir evliliğin olduğunu söylemekten büyük keyif aldılar. Hem de bir çocukla. Bir oğlan, değil mi?"

"Doğru," dedi tırnaklarını kalçasına vurarak.

"O seninle mi?" Royce diğer arabaların arasına park edilmiş olan Audi'ye baktı.

Harper gözlerini kıstı. "Audi'nin benim olduğunu nereden bildin?"

Gözleri tekrar ona döndü ve kısa bir an için hafifçe genişledi. "Tamam, itiraf edeyim, birkaç dakika önce seni arabadan atlarken gördüm. Gelip seninle konuşup konuşmamayı tartışıyordum. Neredeyse konuşmayacaktım."

"Anlıyorum."

"Küçük oğlunun adı ne?" diye sordu Royce.

"Gerçekten oğlum hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Royce omuz silkti, kayıtsızdı. "Ben sadece ne olduğuyla ilgileniyorum."

"Ayrıldığımızdan beri hayatında neler oldu?"

"Bildiğin gibi evlendim ve bir çocuğum oldu. Neden bana hayatında neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"İlginç bir şey yok. Sen g i t t i ğ i n d e n beri hayatım oldukça sıkıcı." Yutkundu. "Konuşacak vaktin var mı?"

"Hayır." Ve gerçekten, zaten söylenecek ne vardı ki? "Haydi, Harper. Arayı kapatmak iyi olur."

Kaşlarını çattı, adamın kendisiyle konuşmak istemesini bile garip bulmuştu, üstelik ona bok atmayı alışkanlık haline getirdiğini düşününce. "Hayır, gerçekten olmazdı."

Yüzü sertleşti. "Biliyor musun, söylediklerinde haklılar. Para insanları değiştirir."

"Hayır, ama etrafınızdaki insanların size davranışını değiştiriyor. Örneğin seni ele alalım. Beni aldattığın andan beri sana karşı medeni davranmıyorum. Bu suçu üstlenmek yerine, çantamın şişmanlığını suçluyorsun. Olgunluk, Royce. Gerçekten olgun."

İç çekti. "Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen."

Açıkçası onun kendisinden herhangi bir şey için ricada bulunmasına şaşırarak kaşlarının daha da çatıldığını hissetti. Ona tekrar baktığında, yüzündeki karakter dışı tekmelenmiş köpek yavrusu ifadesini görünce nabızı hızlandı. Ve sonra kafasına dank etti. "İş arkadaşlarınız" demişti. Ama Royce stüdyoyu kapattıklarına inanıyordu, *yerini* değiştirmediklerine değil. Dolayısıyla, "eski" iş arkadaşları diyecekti... eğer Royce olsaydı.

Orospu çocuğu, cisimsiz bir piçle konuşuyordu. Farkındalığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü adamın gözleri şüpheyile kısılmıştı.

Elini sıktı ve *Tanrım*, sanki biri damarlarına buz gibi su dökmüştü. Koluna, omzuna doğru hızla ilerledi, vücuduna yayıldı ve yayıldı. Bu şok onun nefesini kesti. Yine de içgüdüsel olarak adamın göğsüne bir tokat attı ve ruhunun derinliklerindeki acıyı parmak uçlarından çıkarıp adama doğru alevlendirdi. Çok hızlıydı.

Ama yeterince hızlı değildi.

Royce yere yığıldığı anda cisimsiz olan bedeninden fırladı. Dönen buhar sekiz ya da dokuz yaşlarında küçük bir kızın üzerine düştü ve çarpmanın etkisiyle çocuk neredeyse ayaklarından oluyordu.

Harper ona doğru tökezledi, vücudunu istila eden ve onu kurşun gibi ağırlaştıran soğuktan titriyordu. Ama çocuğu kontrol eden cisimsiz kendini düzeltti, Harper'a ürkütücü bir gülümseme fırlattı ve avucunu uzattı. Elinden acı ve soğuk bir rüzgâr yükseldi, Harper'a çarptı ve onu bir kenara fırlattı.

Kafası duvara sertçe çarptığında bir çatırtı duyuldu. *Orospu çocuğu*. Harper titrek bir iniltiyle kiremitli zemine kaydı, tam o sırada cisimsiz kolunu savurdu ve etraflarındaki insanları donduran buz gibi bir hava patlaması gönderdi.

Harper'ın zihni ona ayağa kalkmasını söyledi. Saldır. Savaşmasını. Ama vücudu çaresizce bir topun içine kıvrılmış, soğuktan titriyordu. Bu ona donmuş bir göle düştüğü zamanı hatırlattı, sadece

Bu on kat daha kötüydü. Tanrım, o kadar üşümüştü ki *yandı*; sanki iğnelerle bıçaklanıyormuş gibi hissetti.

İblisi öfkелendi, Harper'ı ayağa kalkmaya ve o küçük pisliğe saldırmaya çağırdı. Ayağa kalkmak istedi. Denedi. Ama *hareket etmek şöyle dursun*, zar zor nefes alabiliyordu. Acıdan başka bir şey düşünmek bile zordu.

Vurma seslerini duyunca Tanner'ın kapıyı tekmelediğini ve yumrukladığını fark etti. Kapı, duvarlar boyunca uzanan aynı buzla kaplıydı. İçeri giremiyordu ve ona yardım etmesinin hiçbir yolu yoktu. Ayağa kalkamıyordu. Her kası acıyla kasılıyordu. Aldığı her nefes boğazını ve ciğerlerini soğutuyordu, sanki buz gibi bir hava soluyordu. Göğsü cehennem gibi acıyordu. Soğuk beynini bulandırmaya ve düşüncelerini bulanıklaştırmaya başladığında bile, seslenecek kadar aklını korudu, *Knox, sana burada ihtiyacım var*. Telepatik sesi yumuşak ve zayıftı ama onun bunu duyacağını biliyordu.

Cisimsiz, kıkırdarak ona doğru atladı. "Sen pek iyi görünmüyor. Merak etme, ağrı yakında geçecek. ... çünkü sen gitmiş olacaksın." Yine kıkırdadı.

Harper hırladı ama ne yapabilirdi ki? Cisimsizin canını yakma ihtimaline karşı bir çocuğun canını yakmaya hazır olsa bile, bunu yapmak için hareket edemezdi. Elleri ve ayakları kara batmış gibi el ve ayak parmaklarına uyuşukluk çökmüştü. İblisi bir tıslamayla yüzeye çıktı ve "Bunun için öleceksin" dedi.

"Dişlerini gıcırdatmasaydın kulağa korkutucu gelebilirdi."

Yerden ateş fışkırırken hava gürlledi. Cisimsiz saldırmak için hiç vakit kaybetmedi. Knox sönmekte olan alevlerden dışarı adımını attığı anda, ona buzul enerjisinden bir patlama gönderdi. Patlamanın hiçbir etkisi olmadı. Sadece üzerinden sıyrıldı, saçlarını bile karıştırmadı.

Harper mı? İyi olup olmadığını öğrenmek için bir talepti.

Ben iyiyim, dedi Harper ona. *Öldür onu*. İblisi o oradayken sakinleşmemişti. Onunla birlikte savaşmak istiyordu.

Harper da bunu istiyordu, gerçekten istiyordu ama titremesini durduramıyordu. *Konuşamıyordu* bile. Her nefes acıtıyordu. Sanki buz parçaları boğazını parçalamış ve ciğerlerine saplanmıştı. Odadaki hava, sanki çok soğuk bir rüzgârmış gibi tenini kesiyor; burnunun uyuşmasına, kulaklarının zonklamasına ve yanaklarının rüzgârdan yanmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Knox'a gülümseyen cisimsiz, gergin bir kız kıkırdaması çıkardı. "Küçük bir kıza zarar vermezsin, değil mi?"

Cisimsiz olana sertçe bakan Knox parmaklarını büktü. Öfke o anda içinde yaşıyor ve nefes alıyor, kalbinin çarpmasına ve kanının intikam ihtiyacıyla şarkı söylemesine neden oluyordu. İblisi kontrolü ele almak ve düşmanlarını yok etmek için yanıp tutuşuyordu ama Knox bu süreçte diğer herkesi yok etmeyeceğine, onları ikincil hasar olarak görmeyeceğine güvenmiyordu. İblis sadece eşinin ve oğlunun güvenliğini önemsiyordu.

"Görüyorum ki sahibinizle ortak bir yönünüz var," dedi Knox. "Başkalarının arkasına saklanıyorsun -ya da senin durumunda, başkalarının *içine*."

Cisimsiz gözlerini kıstı. "Ben sahipli değilim." "Elbette öylesin," dedi, alaycı bir ses tonuyla. Alaycı. Kesici. "Tasmanı tutuyor ve sana git getir diyor. Sen de iyi... küçük... bir köpek gibi onun emirlerine itaat ediyorsun."

Tısladı ve dişlerini gösterdi. "Ben kimsenin *köpeği* değilim."

"Yine de işte buradasın, bir ödül vaadiyle efendinin emirlerini yerine getiriyorsun. Cam kutunuzdan kaçmış olabilirsiniz ama hâlâ bir tutsaksınız."

"Bu pazarlıktan kurtulduğumda Dion'u bulacağım ve beni o durumda tuttuğu için ona bedelini ödeteceğim," diye hırladı.

Bu da Alethea'nın onu serbest bırakmasına yardım edenin Dion olmadığını doğruluyordu.

"Bana ve benimkine saldırmakta ısrar ederseniz, bulacağınız tek özgürlük ölüm olacaktır." Knox bir kolunu arkasına geçirdi ve ön kapıya bir ham güç dalgası gönderdi. Kapı patlayarak açılıp Tanner içeri girdiği anda Knox, "Harper'ı buradan çıkar," diye bağırdı.

Cehennem köpeği, cisimsiz ona bir buzul enerjisi dalgasıyla vurup onu buzla kaplamasaydı muhtemelen tam olarak bunu yapacaktı - bu sadece bir milisaniye içinde oldu.

Cisimsiz kıkırdadı ve bir elini ağzına götürdü. "Oops. O senin büyük, kötü nöbetçilerinden biri değil miydi? Frozen onun için iyi bir görünüm."

Harper, Knox'la konuşurken cisimsiz olana sert bir bakış fırlattı. *Tanrı aşkına öldür onu.*

Cisimsiz, ani ve keskin bir çığlık atarak küçük ellerini başına götürdü.

"Beni çocuğun zihninin içinde hissediyorsun, değil mi?" diye alay etti Knox. "Onu iyi kavradığını görüyorum. Ama onun üzerindeki hakimiyetini gevşetmeni sağlamak için... tek yapmam gereken *bu*."

Harper irkildi çünkü 'bu' her neyse, cisimsiz olanın bir ölüm perisi gibi çığlık atmasına neden oldu. İki tombul küçük elini uzattı ve avuçlarından çıkan sert bir rüzgâr Knox'un etrafında bir kasırga gibi döndü. İçinde durmuş, etkilenmemiş görünüyordu. Hatta biraz sıkılmıştı. Bu da cismani olanı fazlasıyla kızdırdı.

Cisimsizle *oynuyordu*, Harper biliyordu. Ne kadar yenik olduğunu görmesini ve hissetmesini sağlıyordu. Ve iblisin bundan büyük keyif aldığından şüpheleniyordu.

Sonunda mini kasırganın içinden çıktı, saçının bir teli bile yerinde değildi. "Yeter. Sanırım buzul enerjisinin benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını tespit ettik."

Cisimsizin ağzı açık kaldı. "İmkânsız," diye tükürdü. Ellerinden bir rüzgâr daha fırladı. Ama Knox kendi avucunu havaya kaldırdı ve cisimsizin üzerine bir alev topu gönderdi. Rüzgâr ve ateş kılıç gibi birbirine çarptı ve çarpışan enerjilerin geri tepmesi, Harper'ı neredeyse kör eden parlak bir ışık parıltısıyla odanın her tarafına yayıldı.

İblisi onu tekrar ayağa kalkıp savaşmaya çağırdı ama bunu yapamadı. Bunun yerine, sadece baş iblis ve cisimsizin sert mücadelesini izleyebildi.

"Özgürlüğümü alacağım, Thorne, yapamazsın-" Cisimsiz bir kez daha tiz bir çığlık atarken ellerini başına götürdü. Harper camların kırılacağını düşünene kadar ses devam etti ve devam etti. Etraflarında aniden bir kar fırtınası koptu ve Harper'ın giysilerini karıştırıp saçlarını etrafa savurdu. Yerlerinde donmuş olmasalardı, kuşkusuz nesneleri de etrafa savuracaktı.

Knox sadece bir sineğe vurur gibi elini çırpı. Aynen böyle, kar fırtınası titrer gibi oldu ve sonra aniden söndü. "Bana karşı hiçbir şansın olmadığını ne zaman öğreneceksin?"

Cisimsiz bir kez daha çığlık attı, Knox'un ona neden olduğu zihinsel acının zorlamasıyla dizleri büküldü. Cisimsiz kızın içinden çıkarken kızın vücudu sarsıldı... Knox'un beklediği de buydu.

Kırmızı, altın rengi, siyah ve ölümcül olan canlı alevler yerden anında fişkırmadan hemen önce havada ham bir karanlık güç vızıldadı ve titreşti. Cisimsiz, onlardan kaçmak için doğruca çocuğun bedenine geri daldı. Gözleri kocaman ve korkmuş bir halde, etrafını saran ve kendisine barikat kuran cehennem alevlerine baktı. "Onları gerçekten çağırabilirsin."

"Bundan kurtulmanın bir yolu yok," dedi Knox cisimsiz olana. "Bunu bütün gün yapabilirim."

Nefes nefese, tısladı. "Ama eşin yapamaz. Ona neler olduğunu görmüyor musun? İçten dışa doğru donuyor. Yakında kalbi iflas edecek ve küçük parçalara ayrılacak."

Harper cisimsizin abartmadığını biliyordu. Kalp atışlarının durmaya başladığını hissedebiliyordu. Soğuğun organını istila ettiğini ve sardığını hissedebiliyordu. Görüşünün kenarları kararmaya başlamıştı ve derin bir uyku onu çağırıyordu. "Onu kurtarabilirsin, ama sadece şimdi hareket edip onu ısıtırsan. Bir tahminde bulunacak olursam, sadece birkaç saniyen olduğunu söyleyebilirim. onun için çok geç olmadan."

Hayır, öldür onu, diye ısrar etti Harper ama Knox anında ona ateş püskürdü. Aynı anda, cisimsiz olan

çocuğun bedeni. Puslu buhar alevlerin üzerinden uçtu ve ön kapıdan dışarı fırladı, bunu yaparken de soldu.

Knox onun önünde çömelmiş, gözleri panikle parlıyordu.
"Bebeğim."

Onu öldürmeliydin. Sonra karanlık onun üzerine çöktü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Knox bir an için dehşetten kıpırdayamadı. Arkadaşı yerde kıvrılmış, şiddetli bir şekilde titriyor, dişleri takırdıyor, kolları vücuduna sıkıca sarılmıştı. İblisi sağır edici bir kükreme çıkardı. "Kahretsin, bebeğim."

Knox onu kaldırdı ve kendine yakın tuttu, teninin dokunulamayacak kadar soğuk olması karşısında şok olmuştu. Kızın vücudu Knox'un vücut ısını tam anlamıyla emiyor gibiydi; Knox, kızın sıcaklığının Knox'u terk ettiğini hissedebiliyordu.

Tek bir düşünceyle, cehennem alevlerini daha fazla zarar vermeden ya da içlerindeki küçük kıza zarar vermeden dizginledi, ama gözlerini Harper'dan hiç ayırmadı. Sanki uzun süre su altında kaldıktan sonra okyanustan yeni yüzeye çıkmış gibi yutkunarak nefes alıyordu. Her titrek nefes havayı buğulandırıyordu.

Onun yüzünü okşadı. "Benim için nefes almanı istiyorum bebeğim."

Sakin ol. Yavaşla."

Beceriksizce gömleğini yumruklamaya çalıştı ama sanki çok uyuşmuşlar gibi parmaklarını zar zor hareket ettirebiliyordu.

"Seni ısıtacağım, iyi olacaksın." Ama iyi görünmüyordu. Hiç de değil.

Siyah bir kartal kafenin içinde süzülüp yere konmadan hemen önce yüksek sesli, kuşa benzer bir çığlık duyuldu. Etrafında bir duman dalgası dönerek onu sadece bir anlığına örttü ve sonra Larkin onun yerinde durdu.

Etrafına bakındı, donmuş insanları, yerde baygın yatan küçük kızı ve Tanner'ı saran buz kütlesini gördü. "Oh, Tanrım. Tanner beni aradı ve - Harper'a ne oldu?"

"Cisimsiz olan oldu." Knox hızlı bir güç dalgasıyla Tanner'ı buz kütlesinden kurtardı. Cehennem köpeği zamanın geçtiğini görünce şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı. "Harper'ı eve götürmem gerek Tanner," dedi Knox, her hecesinde aciliyet vardı. "Senin ve Larkin'in buradaki durumla ilgilenmeniz gerekiyor."

Gözleri endişeyle parlayan Tanner, "Olmuş bilin," dedi.

Knox kafenin geri kalanını çözdükten sonra eşini yatak odalarındaki gömme dolaba götürdü. Onu doğrudan sıcak bir banyoya sokmak istese de, önce vücut ısını yavaşça yükseltmesi gerektiğini biliyordu.

Dolabın üst rafından yumuşacık bir battaniye kaparak yatağa doğru ilerledi ve onu yatırdı. Sonra hızla giysilerini çıkardı, ki kot pantolonu soğuktan kaskatı kesilmişken bu hiç de kolay değildi. Gözleri çırpınarak açıldı. Kurumuş ve kanayan mavi dudaklarının arasından konuşmaya çalıştı.

"Hayır, bebeğim, konuşma. Sadece ısın." Onu kaldırarak sıkıca tuttu, buz gibi teni ürkmesine neden olsa da vücut ısısından daha fazlasını paylaştı. Adam yumuşacık battaniyeyi kızın üzerine çekerken, kız battaniyenin içine büzüldü ve çenesi göğsüne düştü.

Knox yorganı ters çevirerek yatağa yerleştirdi ve onu kendi bedenine yaklaştırdıktan sonra yorganı ikisinin üzerine çekti. Knox'un içine gömüldü ve sanki onun sıcaklığından daha fazlasını açgözlülükle emmek istercesine ellerini göğsüne koydu. Elleri ve ayakları buz kütleleri gibiydi.

Battaniyenin altında, sürtünmenin onu ısıtacağını umarak tenini ovuşturdu. İçindeki iblis kükredi ve öfkelendi. Knox'un kendi öfkesi elle tutulur gibiydi. Lanet olası cisimsiz onu öldürmeye çalışmıştı. Onu içten dışa dondurmaya çalışmıştı. Varlığına *hayat veren* şeyi ondan almaya çalışmıştı.

Cisimsizden bir darbe aldığını biliyordu ama ölümcül olduğunu bilmiyordu, öyle olsaydı Harper'ın ona söyleyeceğini varsayıyordu. Ama söylememiştir. Ve neredeyse onun ve iblisin gözleri önünde ölüyordu ama cisimsizle oynamaya o kadar odaklanmışlardı ki onun ne kadar ciddi bir şekilde yaralandığından tamamen habersizdiler.

Harper'ın neden onun durumuna dikkat çekmediğini düşünmesine gerek yoktu. Ama bunun cevabını zaten biliyordu: Asher'a zarar vermekte özgür olmaksızın cisimsizle birlikte ölmeyi tercih ederdi. İblisi, kendini feda etmeye bu kadar hazır olduğu için onun güzel kışına şaplak atmak istiyordu. Knox bu fikre hiç de karşı değildi.

Telepatik olarak Keenan'a ulaştı. *Harper ve ben evdeyiz ama Asher'ı aşağıda tutmanı istiyorum.* Nöbetçiye kafede olanların kısa bir özetini verdi.

Orospu çocuğu, Keenan tükürdü. O iyi olacak mı?

Evet, öyle olacak. Knox başka türlüünü istemezdi. *Levi'a ulaş ve olanları anlat.* Knox'un Harper'a odaklanması gerekiyordu. Nöbetçisiyle bağlantıyı keserek hizmetçisinin zihnine dokundu ve dedi ki, *Meg, Harper için sıcak su şişelerine ihtiyacım var. Saldırıya uğradı ve buz gibi. Onları ana yatak odasına getir.*

Elimden geldiğince çabuk olacağım, diye yanıtladı Meg, sesi telaşlı geliyordu.

Knox da aynı telaşla Harper'a baktı. Arkadaşı asla zayıf görünmezdi. Ama şu anda, sınıksız bir topun içine bürülmüş halde o kadar narin görünüyordu ki Knox'un göğsü sıkıştıyordu. Her sert nefes sanki boğazını kesiyormuş gibi geliyordu. Ona kızgın olmak, yalnız uyumasına izin vermek ve sonra uyanmadan önce gitmek, hepsi şimdi çok aptalca görünüyordu. Aptalca, önemsiz ve ona göre değildi. Bunların hiçbirini hak etmemiştir.

Onun saçlarını öptü. "Bok gibi davrandığım için özür dilerim bebeğim," dedi, nerede olduğunu ya da kiminle birlikte olduğunu tam olarak farkında olup olmadığından bile emin değildi.

Diğer nöbetçiler teker teker Harper'ın iyi olduğundan emin olmak için ona telepatiyle sorular gönderdiler. Sorularına

cevap verdi ama güven verici bir ses çıkaramayacak kadar öfkeliydi.

Meg elinde kalın örme kılıfı olan bir sıcak su şişesiyle odaya daldı. "Sadece bir tane bulabildim," dedi endişeyle. "İşte, ana arterlerinden birinin yanına koy."

Cildini yakacak kadar sıcak olmadığından emin olan Knox, su şişesini Harper'ın koltuk altına sıkıştırdı ve ardından battaniyesini, ısıyı ve sıcak havayı içine hapsetmeyi umarak etrafına daha sıkı çekti.

Meg parmaklarını bükerek, "Ona sıcak çikolata yapayım mı?" diye sordu.

"İçebileceğini sanmıyorum Meg. Çok kötü titriyor."

"Çıban ve donmaya dikkat edin. Gerçekten soğukta kalmadıysa bu şeylere yakalanabilir mi?"

"Bilmiyorum." Kuruyan ağzına nazikçe dokundu. "Ona dudak kremi gibi bir şey getir," diye emretti ve Meg hızla ortadan kayboldu. Bu kadar kaba davrandığı için kendini piç gibi hissetmesi gerekirdi ama o anda içinde nezaket yoktu. Harper için bu kadar endişeliyken olmazdı. Nefes alışının bu kadar yavaş ve sığ olması hoşuna gitmemişti. Nabzının bu kadar zayıf olması ya da kaslarının sürekli kasılması hoşuna gitmemişti.

"Bebeğim, iyi olmana ihtiyacım var," diye fısıldadı, parmaklarını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek. Dudakları gibi yanaklarındaki ve alnındaki deri de çatlamıştı. "Beni duyuyor musun? İyi olmak zorundasın."

Çatlamış dudakları titredi ama cevap vermedi.

Dan peşinden giderken Meg elinde vazelin dolu bir küvetle yatak odasına geri döndü. "Bu yardımcı olacaktır."

Kapağı açtığında Knox parmağını içine daldırdı ve sonra vazelinin Harper'ın dudaklarına nazikçe sürdü.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Dan.

Knox, "Meg ve Keenan'ın benim için Asher'a göz kulak olmalarına yardım edin," dedi. "İyi olduğundan emin olana kadar Harper'ın yanından ayrılmayacağım."

Dan ve Meg odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattıklarında Harper'ın gözleri tekrar açıldı. O

Tam olarak anlayamadığı kelimeleri kekeleydi.

Knox ona, "*Eğer gerçekten konuşmanız gerekiyorsa, bunu zihninizden zihninize yapın*" dedi.

Derim karıncalanıyor, dedi.

Bu iyi bir şey. Çözölmeye başlıyor demek. Ama bu onu rahatlatmadı. Nabızı sabitlenmeye başladığında ve titremesi biraz hafiflediğinde bile sakinleşmedi. Yapamadı. Yüzde yüz iyi olana kadar olmazdı. Belki o zaman bile.

Yine de derin bir nefes alarak öfkesini dizginlemek için elinden geleni yaptı. İyi olacak, diye kendini temin etti. O güvendeydi. Hayatta. Tam orada, onun kollarında. Ama iblisin kendi öfkesi Knox'un damarlarında hâlâ fokurdarken sakinleşmek zordu. Kadının tenini okşayarak derin bir nefes aldı ve onun hissinin ve kokusunun zihnindeki kaosu yatıştırmasına izin verdi.

Knox parmağındaki siyah elmaslarla süslü yüzüğe baktı. Bırakın bir bağlılık sembolü takmayı, kendini başka birine tamamen adayacağını bile hayal etmemişti. Ama bunu gururla, hatta kendini beğenmişlikle takıyordu. Kendi parmağındaki yüzüklere baktığında da içini hep aynı memnuniyet doldururdu.

Kolay bir çapa değildi ve daha da zor bir eştı. Harper'ın onun üzerindeki hak iddiasını kabul etmiş olması muhtemelen onu her zaman şaşırtacaktı. Kız her şeyi değiştirmişti. İçinde daha önce hiç hissetmediğı duyguları ortaya çıkarmıştı. Hissedebileceğini hiç düşünmediğı duygular. Ona ihtiyacı vardı. Ona tapıyordu. Ve şimdi yaptığı hatayı düzeltmesi gerekiyordu.

Saatlerce onunla birlikte yattı, ona yakın durdu, cildini ovdu, alçak ve yatıştırıcı bir sesle onunla konuştu. Sonunda teni ısındı ve huzursuz bir uykuya daldı. Adam onu tutmaya, saçlarını ve tenini okşamaya devam etti.

Bir noktada, Tanner'ın zihni onunkine dokundu. *Harper nasıl?*

Daha iyisi var mı?

Biraz, diye yanıtladı Knox. *Temizlik nasıl gidiyor?*

Kafedeki insanları çözdükten sonra duman kokusunu havaya yaydım ve yangın var diye bağırdım. Derin bir acı çektiğinden emin olduğum Royce dışında herkes dışarı fırladı. Pişmanlıkla, onu Larkin'in başlattığı yangında yanmaya terk etmek yerine o pisliği oradan dışarı taşıdım. Bina yok olduğunda, cehennem ateşinin hafiflemesine izin verdi. Cehennem alevlerinin geride bıraktığı yanık izlerini örtmenin tek yolu buydu.

Harper'ın kafede ne işi vardı? diye sordu Knox, saçının ipeksi bir telini parmaklarının arasında ovuşturarak.

Huzursuzdu ve arabayla gezmek istiyordu. Eski stüdyosuna gitmek isteyip istemediğini bilmiyorum ama dışarıda durdu ve sadece baktı. Devon telefonlarına çıkmadığı için üzgün.

Bunu biliyordu. Bu konuda daha hassas davranmamış olmasından nefret ediyordu. Eğer öyle olsaydı, dün gece tartışmak yerine konuşsalar, belki de o arabayla gezintiye çıkma ihtiyacı hissetmezdi. O zaman cisimsiz onu neredeyse öldürmeyecekti.

İkimize de kahve almak için kafeye gitti, dedi Tanner. Royce'la konuştuğunu gördüm ama onu halledebileceğini düşündüm. Her şey o kadar hızlı oldu ki, bir saniye önce onunla konuşuyordu, bir saniye sonra adam yere yığıldı ve içinden garip bir buhar çıkıp küçük kızın içine girdi. Arabadan fırladım ama ben içeri girmeden kafenin kapısı buz tuttu.

Yani Royce cisimsizler tarafından ele geçirilmişti. Harper ona ruhunun derinliklerinde bir acı verdiğine göre bunu anlamıştı ama bu acı belli ki mücerrede ulaşmamıştı. Eğer mücerret Royce'u kontrol ediyorsa, olanların hiçbirini hatırlamayacaktır. Bu iyi bir şeydi.

Larkin ve ben insan yetkililer bizi sorgulamadan önce kaçtık. Harper'ın saldırıya uğrarken sana seslenecek kadar akli başında olmasına sevindim, çünkü ben

o lanet kafeye girmek için o kadar telaşlıydı ki bunu düşünemedi bile.

Tıpkı Knox'un onun durumu konusunda hasar kontrolünü umursamayacak kadar telaşlı olması gibi, o da bu işi nöbetçilerine bırakmıştı. *Beni arayacaktın. O senden önce davrandı.*

Telepatik bağlantıyı kesen Knox, Harper'a baktı. Harper ona bakıyordu, gözleri biraz kaymıştı. Onu uyanık görmekten duyduğu rahatlama neredeyse onu düşürecekti. "Hey, bebeğim," diye fısıldadı, ağzı kıvrılmıştı. Sanki aniden tartışmalarını hatırlamış ve onun tartışmaya devam etmesini bekliyormuş gibi gözlerinde bir temkinlilik belirdi. Sanki daha da kötüsü, onun kendisine tekrar sözlü olarak saldıracağını düşünüyordu. Bu ihtiyatlılık onu korkutmadıysa ne olayım.

Onu daha da yaklaştırmak için alnına bir öpücük kondurdu ve sırtını okşayarak, yapmak istediği son şeyin onu terslemek olduğunu söze gerek duymadan belli etti. Tek istediği ona sarılmak, onu rahatlatmak ve yatıştırmaktı.

"Cisimsizin gitmesine izin vermemeliydin," dedi, sesi biraz kısık.

Knox başparmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Senin hayatın onun ölümünden bir milyar kat daha önemli."

"Gelmeye devam edecek." "Ve başarısız olmaya devam edecek."

Harper Tanrı'dan bunun doğru olmasını umuyordu çünkü kendisine ve sevdiği insanlara zarar veren pisliklerden bıkmıştı. Ayak parmaklarını ve el parmaklarını esneterek biraz kıpırdandı. Kendini bitkin ve uykulu hissediyordu ama ciğerleri ve boğazı artık yanmıyordu. Yine de kasları yorgun ve kaskatı kesilmişti. Bu, vücudunun onun çıplaklığına tepki vermesini engellemedi - tam bir haindi.

Sıcak su şişesini bir kenara atarak, "Kendimi araba kazası geçirmiş gibi hissediyorum," dedi.

Knox parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Beni korkuttun. Zayıfladığını hissedebiliyordum... nabzının yavaşladığını hissedebiliyordum." Elini onun göğsüne koyarak, nabzının düzenli atışına izin verdi.

Kalbi onu yatıştırır. "Çok yaklaştım. Seni kaybetmeye çok yaklaştım. Yine."

Onun sesindeki eziyet karşısında yutkundu. Dün gece söyledikleri ve kendisinden bir şeyler sakladığı için ona kızmak istedi. Ona kızgındı ama o bu kadar işkence çekmiş görünürken öfkesini kontrol altında tutmak zordu. Öte yandan iblisi öfkesini tutmakta hiç zorlanmıyordu; hiç kıpırdamadan ona kibirle bakıyordu.

"Eğer cisimsiz sana neler olduğu konusunda beni uyarmasaydı, gözümün önünde ölmüş olacaktın." Bunun karanlık gerçekliği bir kez daha göğsüne çarpınca Knox ona daha sıkı sarıldı. "Bana ulaşmalı ve seni ne kadar incittiğini söylemeliydin - eğer bilseydim, hata yapması umuduyla onu kışkırtmak için bu kadar zaman harcamazdım. Neden yapmadığını sormuyorum. Neden yapmadığını biliyorum. Ama bu iyi bir sebep değil. Ölmen için asla iyi bir neden olmayacak." Ama kadın özür dilemeden ona baktı. Adam alnını onunkinin üzerine koydu. "Beni erken bir mezara götüreceksin."

"Seni erken mezara *koyacağım* eğer bir daha Beni bir daha bilerek incitmeyin," diye uyardı.

Knox bir gülümsemeyi bastırdı. İşte tıslayan, tüküren kedi yavrusu. "Ben bir pisliğim."

"Evet, öylesin."

"Seni bilerek incitmek istemedim ama bu incittiğim gerçeğini değiştirmez, bunu biliyorum. Ve özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Büyük ölçüde. Ama beni affetmeni istiyorum bebeğim, çünkü şu anda bana bakış şeklin -tüm o temkinli ve üzgün- beni öldürüyor."

Harper inlemek istedi. Neden özür dileme konusunda bu kadar iyi olmak zorundaydı? Bir süreliğine ona kızgın olmak istemesi çok mu yanlıştı? Öyle düşünmüyordu ama adam onun yelkenlerindeki rüzgârı nasıl söndüreceğini çok iyi biliyordu.

"Dün gece söylediklerimde ciddi değildim," diye devam etti. "Drew'u istediğini sanmıyorum. Onunla birlikte olmaktan hoşlandığını da

Dikkat. O saçmalığı söyledim çünkü kızgındım."

"Ve incinmişim."

"Ve incindim," diye itiraf etti Knox, gerçi bu zayıflığını ondan başkasına asla itiraf etmezdi. "Hayatımda beni incitebilecek güce sahip biri olmayalı çok uzun zaman oldu. Henüz buna alışamadım. Senin bu güce sahip olmandan hoşlandığımı söyleyemem, ama senden hiçbir şey için vazgeçmezdim. Ne kadar piç olursam olayım, benim için her şey olmadığını asla düşünme."

"Uyandığımda burada değildin," dedi Harper. Ona sakinleşmesi için gereken alanı sağladığı sürece tartışmalardan sonra çekip gitmeyeceğine söz verdiğinde, onun yanı dışında hiçbir yerde uyumaması şartıyla kabul etmişti. Dün gece onu rahat bırakmıştı ama bunun da kara kara düşündüğü için olduğundan şüpheleniyordu. "Yanımda uyumadın."

"Çünkü, dediğim gibi, ben bir pisliğim." "Ve sen kara kara düşünüyordun."

Bunu inkâr edemezdi. Çabuk öfkelenen iblisi bir saat içinde ona olan öfkesini kaybetmişti. Onu bulması için zorlamıştı ama Knox her şeyi düşünmekle meşguldü. Bu yüzden iblisi bütün gece ve sabah somurtmuştu.

Harper kaşlarını kaldırdı. "Bunu gerçekten inkar etmeyeceksin, değil mi?"

Knox'un ağzı buruştu. Kendisini açıklamasını bekleyen tek kişi oydu. Aynı zamanda Knox'un kendini açıklayabileceği tek kişiydi. "Hayır, açıklamıyorum." Kızın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Her zaman bir eşim olamayacak kadar duygusal olarak kopuk olduğumu düşündüm. Elbette aşkın ne olduğunu biliyordum, aileme karşı hissetmiştim. Ama onlarsız geçen onca yıldan sonra, bu duygunun hatırası solmuştu. Yine de bu duyguyu başkalarında hissetmiştim ve bunun bir kadına karşı hissedebileceğim bir şey olmadığını çok iyi biliyordum. Sonra sen geldin.

"Hayatımda hiç senin kadar derin bir bağ kurduğum biri olmadı Harper. Kimsenin de olmasını istemedim. Duygusal yakınlık konusunda gerçek bir deneyimim yok, bu da burada genellikle kör uçuş yaptığım anlamına geliyor. Bir şeyde iyi olmamak beni sinirlendiriyor. Ama sen... sen ihtiyacım olan bir şeysin. İçinde senin olmadığın bir hayatı yaşamayı kesinlikle reddediyorum. Seni incittiğim için nefret ediyorum ama bunu değiştiremem. Bir daha yapmayacağıma dair söz bile veremem, ki bu da davama yardımcı olmuyor. Ama dediğim gibi, beni affetmene ihtiyacım var. Affedebilir misin?"

"Benden çok büyük bir şey sakladın, Knox."

"Asher'ın bir sfenksten başka bir şey olduğu konusunda gerçekten yanılıyor olabileceğimi düşünüyorum - bu çok imkânsız görünüyor. Ama siyah leke... bu aksini gösteriyor olabilir. İblis kendini gizliyor."

"Saklanmak."

"Bir anlamda, evet, saklanıyor. Neden saklandığını anlamıyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Senin iblisin Asher'ın bir sfenks olup olmadığını biliyor."

"Muhtemelen. Onlarca kez cevap istedim ama ağzını sıkı tutuyor. Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu gerçekten bilmiyorum." Knox bundan nefret ederdi, çünkü kör noktalardan nefret ederdi. Gerçekleri bilmek isterdi. "Yapabileceğimiz tek şey, her ne kadar siz bilinçli olarak yaptığınızı kabul etmeseniz de, ikimizin de yapmakta olduğu şey. İzler ve bekleriz."

"Herhangi bir teoriniz var mı?"

"Şu anda değil. Asher belirli bir iblis türüyle sınırlı herhangi bir yetenek göstermedi. Her iblisin kendi türüne özel en az *bir* gücü vardır. Sadece Asher'ınkinin ortaya çıkmasını beklememiz gerekiyor ki bu da her an olabilir. Muhtemelen önümüzdeki ay içinde. Ama ben hâlâ yanıldığımı umuyorum."

Eli yumruk şeklinde seğirdi. "Bana söylemeliydin." "Sen de şüphelerini benimle paylaşmalıydın."

Doğru, diye düşündü Harper. Bunu ondan neden sakladığını anlayabiliyordu, çünkü kendi endişelerini ondan saklamasının nedeni de aynıydı. Bu anlamda, bu bokun suçu ikisine de aitti. "Şu andan itibaren tam iletişim kuracağız. Birbirimizin duygularını korumak için bile geri çekilmeyeceğiz."

Knox başıyla onayladı. "Geri durmak yok."

Uzun bir nefes verdi. "Sanırım affedildin. Sayılır. Belki."

Birkaç gün sonra dolaptan bir takım elbise almaya gittiğinde üzerine pembe pullar dikilmiş olduğunu görme ihtimalinin çok yüksek olduğunu bilmesine rağmen rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. Arkadaşı affedebilirdi ama o asla unutmazdı. "Peki ya iblisin?"

"Artık sana kalemıraşla otuz bir çekmeyi hayal etmiyorum." Onun irkilmesi üzerine gülümsedi. "Ama hiçbir şekilde mutlu bir tavşan değil."

"Ona güzel, ışıltılı bir kolye sözü versem nasıl olur?"

Üzücü olan şey, iblisin buna gerçekten biraz canlanmış olmasıydı. Parlak şeylere, özellikle de sık sık satın aldığı mücevherlere karşı büyük bir zaafı vardı - Knox'un iyi bir zevki vardı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi Harper. İblisi kaşlarını çattı ve bunu *tamamen* gerekli buldu. Knox bunu hissetmiş gibi, ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Harper kaşlarını çattı. "İblisimin zayıflıklarından yararlanmamalısın. Bu hiç adil değil."

"Senin de bildiğin gibi ben adil dövüşmem. Eğer iblisinizin gözüne tekrar girebilmek için kendimi satın almam gerekiyorsa, yapacağım şey budur. Tesadüfe bakın ki, sizin için mükemmel olacağını düşündüğüm bir elmas kolye gördüm." Knox hafifçe kulak memesine dokundu. "Bence uyumlu küpeler de fena olmazdı."

"Tamam, dur. Sadece dur." Çünkü iblisi salyalarını akıtmaya başlamıştı.

Knox gülümseyerek onu daha da yakınına çekti ve kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. "Tartışmamızdan nefret ediyorum."

"Ben de." Ama şüphesiz bunu tekrar yapacaklarını düşündü - özellikle de her ikisi de bu kadar güçlü olduğu için

Kişilikleri. Başkalarını memnun etmek için ondan daha fazla eğilmezdi. "Seni incitmek istememiştim. Durumu düzeltmeye çalışıyordum."

"Biliyorum." Parmaklarını kadının boğazında gezdirdi. "Düzeltilme gücüne sahip olmadığın bir şey olması senin suçun değil." Knox onun ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Değil mi?"

"Hayır. Clarke'ı yatağımızda istemiyorum." Hayır, o da istemiyordu.

"Ve artık etrafımızda olup bitenleri düşünmek istemiyorum. Tam burada, şu anda, sadece sen ve ben varız."

Adam ellerini teninde gezdirmeye, onu okşamaya, izini sürmeye ve yatıştırmaya başladığında Harper gözlerini kapattı. Ancak bu dokunuşlar kısa sürede rahatlatıcı özelliğini yitirdi; cinsel ve alaycı bir hal aldı. Adamın sert ve kalın siki karnının alt kısmına saplandı.

Adam dilini kadının boğazının çukurunda gezdirirken, kadın kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten seksin beni yumuşatacağını mı düşünüyorsun?" Düşünmeliydi, çünkü her seferinde işe yarıyordu. Ve gerçekten, böylesine içten bir özürden sonra ona nasıl karşı koyabilirdi? Özellikle de yeniden bağlanma ihtiyacı içini kemirirken. İblisi bile geri adım atmıştı, ama onun özründen çok ışıltılı mücevher vaadiyle yatışmıştı - her zamanki gibi.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Umarım öyledir." "Ya havamda değilsem?"

Knox neredeyse gülecekti. Kadın çoktan ıslanmıştı, kokusunu alabiliyordu. "O zaman seni havaya sokmam gerekecek." Elini kızın ensesinden yukarı kaydırıp saçlarının arasına soktu ve kızın keskin nefes alışını beğendi. "Sen başıma gelen en güzel şeysin." Knox dilini kızın alt dudağında gezdirdi. Onun kiraz gibi ağzının şeklini ve yumuşaklığını seviyordu. Deşmek, tatmak ve hükmetmek için yanıp tutuşuyordu. Ve yapacağı şey de tam olarak buydu.

Adam göğüs ucunu sertçe çimdikleyince Harper'ın dudakları şaşkın bir nefesle aralandı. Dili ağzının içine battı. Onu öpmedi. Onu tüketti. Sanki onun için açlıktan ölüyormuş gibi açgözlülükle ağzını yedi.

Saçlarını yumruklayan Harper, utanmadan bir kedi gibi ona sürtündü. İçinde açgözlü bir ihtiyaç oluşup onu huzursuz ettikçe nefesleri kısa ve hızlı hale geldi. Sikini klitorisine sürtüyordu ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ama o ateşli bir karmaşa içindeyken, adam tamamen kontrol altındaydı, piç kurusu.

Söz konusu kontrolü yemeyi umarak, parmaklarını kafa derisine daldırdı ve bundan ne kadar hoşlandığını bilerek tırnaklarının kenarını hissetmesine izin verdi. Adam inledi; gırtlaktan gelen bu ses kadının amını sıktı. Ama soğukkanlılığı bozulmadı.

Vazgeçmeyi reddederek onun dilini emdi. Adamın göğsünden güçle titreşen bir hırıltı yükseldi ve kadının boğazından aşağı akarak meme uçlarının titremesine ve içinin ürpermesine neden oldu. Yine de kontrolü elinde tutmaya devam etti. Hem o hem de iblisi hırladı. "Sen tam bir pisliksin."

"Bunu inkâr edemem." Knox elini sahiplenici bir şekilde onun göğsüne kapadı, tenini hissetmek hoşuna gidiyordu. Taç yaprağı yumuşaklığındaki teni, tatlı ballı tadı, sikini sertleştiren hışırtılı inlemeleri ve her zamanki güzel görüntüsüyle Knox'un duyularıyla alay ediyordu.

İblisler bağımlılık geliştirmeye meyilliydi ve bu küçük sfenks uzun zaman önce Knox'un ki olmuştu. O, Knox'un asla doyamayacağı bir uyuşturucuydu - Knox'un vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Damarlarından pompalanan, her sinir ucunu canlandıran ve her parçasını uyaran bir ilaç.

Kadının göğsünü kaldıran Knox aşağı indi ve delinmiş meme ucunu ağzına alıp emdi, kadının tadının ve dokusunun tadını çıkardı. Düşük bir inilti ile ona doğru eğildi, uylukları sıkıştı. Dişlerini kullanarak meme ucu halkasını biraz acıtacak kadar çekiştirdi. Kahretsin, içinde olması gerekiyordu.

İyi olduğuna dair kendini temin ediyordu ama önce biraz tadını çıkarmak istiyordu. İblisin böyle bir sabrı yoktu; onu hemen orada almak istiyordu.

"Becer beni. Seni içimde istiyorum," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Göğüslerinin arasındaki deriyi ısırdı ve sertçe emerek orada bir iz bıraktı. "Ama meşgulüm. Sen de uslu bir kız gibi orada öylece yat." Kadın bir küfür savurdu ve adam gülümsemekten kendini alamadı. Ama sonra küçük cadı elini göğsünden aşağı kaydırıp ve sikini yumrukladı. Cadı onu pompalarken, adam hırıltılı bir sesle cadıya doğru itti. "Kontrolümü kırabileceğini mi sanıyorsun bebeğim?" İblisi kesinlikle öyle umuyordu.

"Şşş, meşgulüm. Sen sadece iyi bir küçük baş iblis gibi orada yat." Adamın sikini sıkıca kavrayan Harper daha hızlı pompalıyor, kendinden oldukça memnun hissediyordu. Tabii ki, onun hareketini hareketle eşleştirmesini bekliyordu, bu yüzden eli amını kavradığında ve parmağını kıvrımlarının arasına kaydırduğunda en azından biraz şaşırmadı.

Harper, başparmağı klitorisinin etrafında dönerek amının kasılmasına neden olurken inledi. Yine de klitorisine dokunmadı. Hayır, başlığa yakınlaştırdı. Yıldızları görmesini sağlayan dairesel hareketlerle okşadı. Acıdan biraz utanarak hafifçe çimdikledi, bu da sadece daha fazlasını istemesine neden oldu. Ve sonra parmaklarının arasında yuvarlıyordu ve *sonunda* klitorisine dokunmazsa ağlayacağını düşündü.

Knox parmaklarının ucuyla kadının dolgun kıvrımlarını araladı. "Parmağını içine sok. Bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

Kuru dudaklarını yaladı. "Bunu yapmanı tercih ederim."

"Biliyorum." Kızın klitorisini, tıslamasına neden olacak kadar sert bir şekilde okşadı. "Sana söylediğim şeyi yap."

Baskın gümbürtü neredeyse onu ürpertiyordu. Adamın sikini bırakan Harper bir parmağını içine soktu; amcığı otomatik olarak parmağı sıkıca kavradı. "Sanırım senin için yeterince ıslağım. Ama kendin kontrol etmek isteyebilirsin." Kadın elini hareket ettirmeden, adamın eli oradaydı,

onunkini yerinde tutuyordu. Uzun bir parmak amının içine girip kendi parmağıyla birleşince nefesi kesildi.

"Güzel ve kaygan," diye kabul etti Knox. "Ama sıırılsıklam olmanı istiyorum."

Harper boğazının arkasından rahatsız edici bir ses çıkardı. "Hayır, sen sadist bir pislik olduğun için 'hadi Harper'a eziyet edelim' oyunu oynuyorsun."

"Senin gibi güzel bir oyuncakla kim oynamak istemez ki?"

Harper ağzı açık kaldı. "Piç kurusu."

Kıkırdadı ve tekrar ağzına aldı. Yaladı, ısırıldı ve hükmetti. Her iniltiyi yuttu ve yumruğunun sikinin etrafında sıkılaştırmaktan zevk aldı. "Şimdi ikimiz de amını parmaklayacağız. Ben söyleyene kadar gelme."

Kızın elini sıkıca kavrayan Knox iki parmağını da geri çekti ve sonra derinlere doğru itti. Bunu tekrar tekrar yaptı ve kızın yüzündeki zevk ve çaresizlik ifadesini izledi. Amı ısınmaya başladığında, psişik bir parmağını içeri soktu ve itişlerinin hızını artırdı. Kızın sınıra ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordu; orgazmını ne kadar zor savuşturduğunu hissedebiliyordu. "İyi kız. Hazır olduğunda gel." Adam üç parmağını da sert ve kaba darbelerle onu sikmeye zorlarken Harper neredeyse hıçkırarak ağlıyordu. Uzun sürmedi. Zevk bir gelgit dalgası gibi üzerine çökmüş, onu altına çekmiş ve düşüncelerini dağıtmıştı. Yatağa doğru sarkmış olabilirdi ama psişik parmak çözüldü,

Bu da amının dayanılmaz bir şekilde yanmasına ve titremesine neden oldu. "Acıyor." Knox dişlerini kızın kulağının altındaki çukura geçirdi, Demir attığını gösteren küçük bir iz bıraktı ve sonra kulağına konuştu. "Acını dindirmemi ister misin bebeğim?" Kız sadece başını salladı.

Onu sırtüstü yatırarak, başının yastıktan kayması için yataktan aşağı çekti. Sonra ağırlığını vererek onun üzerine çıktı ve kadın kollarını onun etrafına sımsıkı sardı. Knox başını salladı. "Hayır, bebeğim." "Hayır, bebeğim."

bileklerini zincirledi. "Bunları başının üstünde istiyorum." Tek eliyle onları yastığın üzerine sabitledi.

Boştaki eli kızın kıkındaki damgalı küreyi kavrayıp kalçalarını eğerken Harper, "Beni becerirken o damgaya dokunmak hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi.

Ağzını kıvırarak sikinin kalın başını kızın amına soktu. "Retorik soruları sevmediğimi biliyorsun." Şişmiş kasları zorlayarak ve kadının ciğerlerindeki nefesi keserek eve doğru ilerledi. Kızın kavurucu sıcaktaki amcığı onu öyle bir sıkıştırdı ki, adam hemen orada boşalma dürtüsüne karşı dişlerini sıktı. "Bana bak."

Gözlerini açan Harper bacaklarını onun etrafında daha sıkı kavuşturdu. "Buna çok ihtiyacım var."

"Şimdi anladın mı?" Kadının bileklerini sıkıca kavrayan Knox, acımasızca kadının içine girip çıkmaya başladı. Onunla dalga geçmeyi bırakmıştı. Bunu yapacak kontrolü yoktu. Vahşi ve ilkel bir şey onu pençelerken, onu daha derine, daha hızlı, daha sert dalmaya iterken değil. İblisi ona aynı sertlikte binerken, Knox'un açlığını kendi cinsel açgözlülüğüyle beslerken olmazdı.

Harper, buz gibi psişik parmaklar kalçalarına girip onları yukarı kaldırdığında ve sonra Knox'un daha da derine kaymasına ve içindeki büyülü bir noktaya çarpmasına izin vererek onları genişçe açtığında nefes nefese kaldı. "Lanet olsun Knox, sen olsan da olmasan da boşalacağım."

Alt dudağını ısırды. "O zaman gel." Daha sert vurdu, hızı öfkeliydi ve sonra orgazmının ona çarparak gözlerini kör etmesini izledi. Omurgası bir yay gibi gerilirken çığlık attı. Kızın amcığı kasılmış ve etrafında dalgalanırken Knox sikini derinlere soktu, açgözlülükle sikinden gelen her bir parçayı sağdı. Ve sonra ikisi de yere yığıldı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Asher'ın diğer kazağına süt dökmesi üzerine yeni bir kazak giyerken duraksayan Harper, Knox'a baktı. "Ne demek işe gitmiyorsun?"

Kalçasını dolabın kapı pervazına yaslayan Knox, "Yani, bugün izinliyim. Dışarı çıkacağız. Sen, ben ve Asher."

"Biz mi? Neredeyiz?"

"Sana uçmayı öğrettiğim Büyük Kanyon'daki noktaya piroport yapabiliriz diye düşünüyordum. Geçen sefer bayılmıştı.

-Özellikle de ikimiz sırayla onu uçurduğumuzdan beri."

Harper dudaklarını büzdü. Dışarıda yeterince gün geçirmiyorlardı,

ona göre. Ve Asher'ın bir süreliğine malikânededen ayrılması iyi olacaktı. "Kulağa hoş geliyor."

"Öyle." Kızın yanına giden Knox, onu kendine çekti ve kollarını beline doladı. "Vegas'tan bir hafta kadar uzaklaşmaya ne dersin? Üçümüzün birlikte biraz kesintisiz zamana ihtiyacı var. Yatla bir geziye çıkabileceğimizi düşünüyordum."

İç çekti. "Dün gece özür diledin. Özrünü kabul ettim."

"Yaptığını biliyorum."

"O zaman bunu güzel şeyler yaparak telafi etmene gerek olmadığını da biliyorsun."

"Senin için bir şeyler yapmak *istiyorum*. Seni şımartmak istiyorum. Seni şımartmayı seviyorum. Bunu istediğim kadar sık yapamıyorum, çünkü

Bunun seni ne kadar garip hissettirdiğinin farkındayım." Onu bu kavramla yavaş yavaş tanıştıyordu ama Knox bu garipliğin her zaman var olacağından şüpheleniyordu. Bunu sevimli bulduğu için, bu onu hiç rahatsız etmedi. "Ama bu sadece bununla ilgili değil. Üçümüzün de etrafımızda olan biten her şeyden biraz uzaklaşmaya ve zamana ihtiyacı var."

Bunu inkâr edemeyen Harper, "Tamam. Küçük bir mola iyi olurdu. Ama sanırım Asher adaya bir kez daha gitmeyi yatta vakit geçirmeye tercih eder."

Knox parmak ucuyla kadının boğazındaki izi takip etti. "Haklısın, kumsalın tadını çıkaracak. Kulübede onun için yaptırdığımız çocuk odasını da sevdi." Harper'ın özelliklerine göre.

İç çekti. "Bu bir kulübe değil. Sazdan çatısı olan dev bir sahil villası."

Knox'un ağzı buruştu. "Nasıl istersen öyle de. Yarın sabah toparlanıp yola çıkmaya hazır olabilir misin?"

"Bu kadar çabuk mu?"

"Dediğim gibi, biraz zamana ve boşluğa ihtiyacımız var."

"Yarın sabah benim için uygun. Ama yarın sabah Tatil için işten biraz izin aldın, bugün evde kalmaya gerçekten gerek yok."

"Biliyorum. Evde kalmak *istiyorum*." Sadece birlikte kaliteli zaman geçirmeye ihtiyaçları olduğu için değil, aynı zamanda ona istediği zaman dokunabilmek için bir süre daha kolayca ulaşabileceği bir yerde olmasını istediği için. Olanlardan sonra Knox onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Dün gece onu saran korku tamamen geçene kadar onun yanından ayrılmayacaktı. Eğer bu onu mantıksız yapıyorsa, öyle olsun.

Gecenin çoğunu konuşarak ve sevişerek geçirmişler, baş başa zaman geçirmenin tadını çıkarmışlardı. Asher sabah altıda uyandığında onu odalarına götürdüler ve televizyon izlerken yataklarında oynamasına izin verdiler. Huzurlu bir geceydi. *Normaldi*. Bugünlerde pek "normal" olamıyorlardı. İşte bu yüzden Knox sonra dedi ki... "Sonra sen ve ben yemeğe çıkacağız."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu bir gerçek mi?"

Kibirli ses tonu karşısında ağzı seğiren Knox onu öptü. "Başka şekilde ifade edeyim. Seni daha sonra yemeğe çıkarmak istiyorum. Senin için uygun mu?"

"Peki ya olmazsa?"

"Kabul edene kadar peşini bırakmayacağım."

Harper homurdandı. Onun yapacağından hiç şüphesi yoktu. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Sen seç."

Harper onu incelemek için biraz geriye yaslandı ve gözlerini kıstı. "Sen, tam bir kontrol manyağı, seçim *yapmamı mı* istiyorsun? Sanırım bunu en son ben hamileyken yapmıştın. O zaman da her şeyi berbat etmiştin. Knox, sana söyledim, benim için güzel şeyler yapmana gerek yok-özü'n kabul edildi."

"Ve sana senin için bir şeyler yapmak *istediğimi* söyledim, o yüzden sineye çek." Kız bu sözlerinden dolayı adamın kıcını tekmelemeye fırsat bulamadan adam onu öptü. Ağzını aldı, onun için hissettiği o tüketen ve ezici duyguyu boğazından aşağı döktü. Kız inleyerek adamın karşısında eridi ve adamın içinde bir şeyler yerine oturdu. Tam geri çekilirken, Larkin'in zihni onunkine dokundu.

Knox, konuşmamız gerek, dedi Harpy ona. Hazır olduğunda oturma odasındayım.

Hemen geliyoruz. Knox, Harper'ın kalçalarını kavrayarak, "Larkin burada. Hiç şüphesiz seni kontrol etmek istiyor. Bu sabah erken saatlerde telepati yoluyla iyi olduğuna dair onu temin ettim ama doğal olarak bunu kendisi de görmek isteyecektir."

Tanner ve Levi birkaç saat önce gelip ilk iş olarak Harper'ı kontrol etmek istediklerinde Knox şaşırılmamıştı. Aslında Keenan onun için endişelenerek geceyi burada geçirmişti. Knox küçük sfenksinin, nöbetçilerinin ona karşı bu kadar korumacı olmasına şaşıracağından emindi. Bu onun onların Prime'ı olmasıyla ilgili değildi; bu görevle ilgili de değildi. Onu önemsiyor ve ona saygı duyuyorlardı. Denemeden bile insanların sadakatini kazanmanın bir yolunu bulmuştu.

"Ben hazırım," dedi Harper, kazağını düzelterek. "Yapabiliriz-" Cep telefonunun zil sesini duyunca dolaptan çıkıp komodinin yanına gitti ve telefonu aldı. Ekranda yanıp sönen isim şaşkınlıkla gözlerini kırptırmasına ve midesinin düğümlenmesine neden oldu.

"Kim o?" diye sordu onu yatak odasına kadar takip etmiş olan Knox. "Clarke mı?" Eğer öyleyse o pisiği öldürecek.

"Düşündüğünüz kişi değil. Devon." Diğer kızlar dün gece, kafe olayını duyunca aklını kaçıran Jolene'in olanları aktarmasının ardından Harper'ı kontrol etmek için aramışlardı. Devon'ın ona bir mesaj gönderme zahmetine bile girmemiş olması Harper'ı incitmişti. Knox'un kollarını kavuşturmuş bir halde oyalandığını fark eden Harper, "Telefona cevap verirken biraz yalnız kalabilir miyim?" dedi.

"Seni üzmem için aramadığından emin olana kadar kalıyorum." Bakışlarını onunkilere dikti ve söze gerek duymadan yerinden kıpırdamayacağını söyledi.

İç geçiren Harper başparmağını ekranda kaydırıldı. "Alo?"

"Selam," diye utangaçça selamladı Devon. "Dün gece seni arayacaktım ama... son zamanlarda tam bir sürtük gibi davrandığım için benden haber almak isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Şimdi karar verdim, benimle konuşmak istememen umurumda değil, iyi olduğunu bilmem gerek. Khloë iyi olduğuna söz verdi ama..."

Omuzlarındaki sertlik kaybolan Harper, "Ben iyiyim. Aradığına da sevindim." Knox'a "sorun değil" der gibi bir bakış attı ama Knox hâlâ kıpırdamıyordu. Kadın gözlerini devirdi.

"Khloë, Knox kafede olmasaydı ölebileceğini söyledi." Devon'ın sesi biraz titriyordu. "Etrafta olması çok kullanışlı."

Harper yumuşak bir kahkaha attı. "Çok doğru."

"Ona kızmam adil değildi. Drew uyarılmıştı ve o bu uyarıların her birini görmezden geldi. Kendimi parçalanmış hissettim. Ve suçluydum çünkü o bu kadar incinmişken bile ona kızgındım. O benim kardeşim. Onun yanında olmalıymışım gibi hissettim ama yapamadım. Bu beni yiyip bitirdi."

"Anladım. Üzgün değilim."

"Jolene size daha önce söyledi mi bilmiyorum ama Drew Küba'ya gitti. Ona havaalanına kadar eşlik ettik ve uçağın kalkışını izledik. Gitti yani... Bak, Knox'un muhtemelen umursamayacağını biliyorum ama ona karşı adil davranmadığım için üzgün olduğumu söyle. Sizi üzebileceğinden şüphelendiği birinden aldığınız bir çağrıyı izlememesine imkan olmadığına göre orada olduğunu tahmin ediyorum."

Harper onun gözleriyle buluştu. "O burada."

"İşte bu yüzden ona sahip olman hoşuma gidiyor. Her zaman seni kollayacak birini istiyorum, bu kardeşimin gazabına uğraması anlamına gelse bile." Kısa bir duraklama oldu. "Peki, aramız iyi mi? Sen ve ben, yani?"

"Elbette iyiyiz. Her zaman 'iyi' olacağız, Devon."

Belirgin bir rahatlama hissi vardı. "Belki daha sonra akşam yemeği falan yiyebiliriz. Seni özledim."

Harper alt dudağını ısırdı. "Bu gece için planlarım var. Öğle yemeğine de gelemem; ben, Knox ve Asher bugün dışarı çıkıyoruz."

"Sorun değil, ailece dışarıda geçireceğimiz bir gün çok daha önemli. Başka bir zaman bir araya gelebiliriz."

Harper gülümsedi. "Yakında kesinlikle buluşacağız."

"Seni bu konuda tutacağım. İyi vakit geçirin. Ve Asher'a benim için bir öpücük ver."

"Yapacağım. Kendine iyi bak." Harper bu sözlerle aramayı sonlandırdı ve telefonunu yatağın üzerine fırlattı.

Knox onun yanına gitti ve sırtını sıvazladı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." Devon'la anlaşmazlığa düşmek her şeyi dengesiz hissettirmişti. Dengesiz. Harper'ın midesindeki düğüm çözüldüğüne göre, derin ve temiz bir nefes aldı. "Sana kızgın olduğun için üzgün olduğunu bilmeni istiyor. Bunun haksızlık olduğunu biliyor."

"Kendini parçalanmış hissetti, bunu anlıyorum. Ben bundan hiç üzüntü duymuyorum." Diğer insanların onun hakkındaki düşünceleri Knox için pek önemli değildi. "Ama o seni üzdü ve bu hiçbir şekilde kabul edilebilir bir şey değil."

beni." Dişı cehennem kedisinin bu kadar kolay kurtulmayı hak ettiğine inanmıyordu.

Harper ona nazikçe, "Sen de beni üzdün," diye hatırlattı. "Benden seni affetmemi istedin ve ben de affettim. O da benden özrünü kabul etmemi istedi ve ben de kabul ettim. Benden de istediğin halde ona verdiğim affı ona çok görmem ikiyüzlülük olur." Adam bu konuda homurdanamadan, kız onu öptü. "Şimdi gidip Larkin'i görmeye ne dersin?"

Devam etmek istemediği bir konuşmanın dikkatini dağıtmasına izin veren Knox, eşinin elini tuttu ve onu merdivenlerden aşağıya, yaşam alanına götürdü. Dört nöbetçisi de odanın etrafına dağılmıştı.

Bakışlarını Harper'ın üzerinde gezdiren Larkin gülümsedi, "Hey, neredeyse ölmek üzere olan bir kıza göre iyi görünüyorsun."

Knox kısık bir hırıltı çıkardı. "Bana bunun ne kadar kıl payı olduğunu hatırlatma."

Larkin ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı ama gülümsemesini bastırıyor gibiydi.

"Kafedeki pisliği temizlediğin için teşekkürler, Larkin," dedi Harper. "Knox bana senin ve Tanner'ın ne yaptığını anlattı." Harper cehennem köpeğine daha önce teşekkür etmişti.

Larkin sadece omuz silkti. "Bizim işimiz bu."

Etrafına bakınan Harper kaşlarını çatı. "Asher nerede?"

"Meg'le oyun alanında," diye yanıtladı Keenan, oyuncak tuğlalarla hokkabazlık yaparak. "Larkin bazı haberleri olduğunu söylediğinde, küçük adamın odada olmamasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Teşekkürler, Keenan." Tanner'ın yanındaki kanepeye oturan Harper kaşlarını kaldırarak Larkin'e baktı. "Demek buraya gelmenin tek nedeni beni kontrol etmek değil."

"Hayır." Harpy Knox'a baktı. "Benden Alethea'nın kaybolmadan önceki hareketlerini takip etmemi istedin. Sana düzenli olarak birlikte fotoğraf çektiirdiği insanlarla konuştuğumu söylemiştim, değil mi?"

Knox başıyla kısa bir selam verdi ve Harper'ın yanındaki kanepeye yerleşerek onu kendine çekti. "Bulamadığın tek bir kişi olduğunu söylemiştin. Bir kadın."

"Evet." Larkin koltuğunda öne doğru kaydı. "Onunla konuşmanın pek bir faydası olmayacağını düşündüm, çünkü Jonas'ın ona da diğerlerine anlattığı gibi Avustralya hikâyesini anlatmış olması muhtemeldi."

"Ama yapmadı mı?" diye sordu Levi.

"*Bunu* bilmiyorum. Onunla hiç konuşmadım." Larkin'in gözleri Harper ve Knox arasında gidip geldi. "Sanırım size cevap verme olasılığı benden çok daha yüksek."

Knox kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü o insan değil," dedi Larkin. "O bir iblis, bu yüzden sana karşı aptalca oynamanın ne kadar büyük bir hata olacağını çok iyi biliyor."

Tanner gözlerini kırıştırdı. "Bir iblis mi? Bizimkilerden biri mi?"

Larkin başını salladı. "O Thatcher'ın iblislerinden biri. Resmini yüz tanıma programında arattım. Adı Sherryl Malloy."

Kaşları çatılan Harper başını öne eğdi. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Larkin tereddüt etti. "Çünkü kuzenin Ciaran'la çıkıyor."

Knox malikânelerinin arazisindeki kayıkhanede birkaç sorgulama yapmıştı ama şu anda evinin ve oğlunun yakınında yabancıların bulunmasından çekiniyordu -bu yabancılar uzun süre yaşamayacak olsalar bile. Bu nedenle Levi'den Sherryl Malloy'u alıp doğrudan Oda'ya götürmesini isteyecekti... eğer Harper sorgunun bir parçası olmakta ısrar etmeseydi. Söylediği hiçbir şey fikrini değiştirmesine neden olmamıştı ve bu da sorguyu kayıkhanede yapması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü onu Oda'ya götürmesinin imkânı yoktu.

Onun oraya adım atmasını bile istemiyordu. İşkence aletlerini ve cihazlarını görmesini ya da oranın acımasız ve umutsuz havasıyla lekelenmesini istemiyordu. Elbette Knox'un hak edenleri cezalandırdığı özel bir yer olduğunu biliyordu. O da çok iyi biliyordu ki

Bu cezaların hiçbirisi uzaktan bile merhametli değildi. Ama detayları hiç sormadı. Cezaların *nerede* verildiğini bile sormadı. Bu da Knox'un işine geliyordu.

Sorgulama işini ona bıraksa onun da işine gelirdi ama kadın bunu kesin bir dille reddetmişti. Bu yüzden, o anda, arkadaşı kayıkhaneye doğru ilerleyen Larkin ile onun arasında yürüyordu. Tanner ve Keenan Asher'la kalmayı kabul etmişlerdi ama Knox bir noktada sırf meraklı oldukları için onlara katılacaklarından şüpheleniyordu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorlardı.

Knox kısa bir süreliğine arkadaşına baktı. Harper sakin görünüyordu ama kızgın öfkesi aklının sınırlarını zorluyordu. İblisi onu kucaklayıp sakinleştirmek istese de, kendi öfkesiyle de oldukça titriyordu.

Teknik olarak, Malloy Thatcher'ın iblislerinden biri olduğu için, Knox herhangi bir sorgulama yapmadan önce durum hakkında Başbakan'la temasa geçmeliydi. Bu meseleyle bizzat ilgilenmek ve verilmesi gereken cezalarla ilgilenmek Thatcher'ın hakkıydı. Ancak Knox Thatcher'ı şüpheli listesinden çıkaramadığı için onu bu işe karıştırmaya hiç niyeti yoktu.

Harper Knox'a yan yan baktı ve, "Bu kez benim yönetmeme izin ver. Bu kaltak Ciaran'ı ailemle yakınlaşmak ve Alethea için bir şekilde casusluk yapmak için kullanıyor olabilir. Hatta Heidi'nin bedensizleri serbest bırakma ayininde kullanmak için mükemmel bir çocuk olduğunu bile tavsiye etmiş olabilir. İşim bittiğinde sıra sana da gelecek."

Knox kuru bir sesle, "Sen tamamen kalpsin," dedi. O sadece homurdandı.

Larkin kaşlarını çatarak, "Malloy'un Heidi'ye olanlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi. "Anlayabildiğim kadarıyla, Ciaran'la sadece birkaç aydır, ara sıra çıkıyorlar."

"Evet ama birkaç dakika önce Khloë'yi aradım," dedi Harper ona. "Ciaran ve Sherryl'in birkaç yıldır bir perakende mağazasında birlikte çalıştıklarını söyledi. "Ciaran ve

yatağı paylaşmaya başlamadan çok önce arkadaşılar. Sherryl ona yakınlaşmak ve daha fazla bilgi almak için daha fazlasını istemişse hiç şaşırmam."

"Malloy'u sorduğunda Khloë'ye ne kadarını anlattın?" Larkin sordu.

"Fazla değil. İhtiyacım olan cevapları aldıktan sonra sorularına cevap vereceğime dair onu temin ettim." Ve Harper ailesini tehlikeye atan bu kaltaktan cevapları almak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Uzun zamandır içinde tutmaya zorlandığı öfkenin bir kısmını boşaltmak için sabırsızlanan içindeki iblisin içini bir beklenti kapladı.

"Ciaran Malloy'u önemsiyor mu?" diye sordu Larkin.

Harper bir an için bunu düşündü. "Bundan şüpheliyim, yoksa onu aile toplantılarına getirirdi. Bana ondan bir kez bile bahsetmedi. Ondan bahseden Khloë'ydi, Ciaran'ın yeni kız arkadaşından hoşlanmadığını söyledi."

Harper ayrıca Khloë'den Sherryl'in kedi, köpek, kuş ve gelincik gibi küçük hayvanlara dönüşebilen bir iblis türü olan bir tanıdık olduğunu da biliyordu. Bu nedenle Harper, Levi'yi sürtüğün bir hayvana dönüşerek ondan kaçmaya çalışabileceği konusunda uyarabilmişti. Gerçekten de bunu denemişti ama Levi onu büyücü arkadaşı -şeytani bir cadı- tarafından kendisine verilen doğaüstü iple çabucak bağlamıştı. Bu sadece insanı hapsetmekle kalmıyor, yeteneklerini kullanmasını da engelliyordu. Sadece çok güçlü bir iblis bundan kaçabilirdi.

Genel olarak, familiarlar nadiren güçlüydü. Bununla birlikte, genellikle tüm sfenkslerin sahip olduğu zorlayıcı sese karşı sinir bozucu bir şekilde bağışıklıkları vardı, bu da Harper'ın muhtemelen dişi iblisi her şeyi itiraf etmeye zorlayamayacağı anlamına geliyordu. Ama bu sorun değildi. İnsanlardan bilgi almanın çok daha eğlenceli başka yolları da vardı.

Kayıkhaneye yaklaştıklarında Harper Knox'a bir bakış attı. *Unutma, bırak ben önden gideyim.* Sadece başını eğmekle yetindi, ki bu da yeterli olacaktı. Yüzündeki ifadeyi gizleyerek kapıyı itti. Pırıl pırıl üç krom ve fiberglas tekne dar yürüme yollarıyla birbirinden ayrılıyordu. En baştaki

Orta yürüyüş yolunun sonunda, bir sandalyeye bağlanmış, gözleri kocaman, çilli yüzü solgun, kıvrımlı bir kızıl vardı.

Bakışlarını Sherryl'inkilere kilitleyen Harper yavaşça ona doğru ilerledi, ahşap döşeme tahtaları ayaklarının altında inliyordu. Tekneler hafifçe sallanırken kaba naylon halatlar gıcırdıyordu. Teknelerin gövdelerine vuran tuzlu su kokusunun altında balmumu ve motor yağı kokuları vardı ... ve küçük kaltağın korkusu. Mükemmeldi. Bu korku Harper'ın iblisi için kedi nanesi gibiydi.

Durma noktasına gelen Harper vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Knox'un ona doğru yaklaştığının, Larkin'in de Levi'ye katılarak duvarın yanında durduğunun farkındaydı ama dikkati önündeki tanıdıktaydı. Büyük olasılıkla *oğluna saldırı girişimine* yol açan bilgiyi aktarmış olan tanıdık. Harper'a göre Asher'i ele geçirme çabası bir saldırı sayılırdı. Eğer başarılı olursa, küçük oğlu için çok sayıda kötü şeye yol açabilecek bir saldırı.

Harper başını eğdi. "Sherryl, değil mi? Sana bazı sorularım var. Dürüstlük yerine sessizliği seçmemeni tavsiye ederim ama dürüstlüğü seçeceğini *umduğumu* söyleyemem. Gerçekten şirret bir ruh halindeyim, bu yüzden senden işkenceyle cevaplar almak bana büyük bir keyiften başka bir şey getirmeyecek."

Sherryl onu inceledi. "Sen bir katil değilsin," dedi, sesi titrek ama emindi. "Ben bir insanın içini görürüm. Kendini savunurken ya da savaşırken öldürebilirsin. Ama karşılık vermeyen birini öldürmezsin."

Genelde olmaz, diye düşündü Harper. "Ama benim iblisim yapacak. Ve kalan Süvari ile çalıştığından emin olduğum için-"

Sherryl'in gözleri büyüdü. "Ne? Hayır! Onunla çalışmayacağım!"

"Alethea öyleydi. Ve sen de onun emirlerini yerine getiriyordun." Harper dudaklarını büzdü. "Onunla nasıl tanıştın?"

Tanıdık ağzını kapattı ve yarık çenesini hafifçe kaldırdı. Ooh, görünüşe göre ona karşı biraz sadakat hissediyordu

Encantada. Ne kadar aptalca ve anlamsız.

"Eşimin sabrını sınamak istemezsin," dedi Knox Sherryl'e. Sesi ipeksi bir yumuşaklıkla ama tehditle kaplıydı. "En iyi zamanlarda bile pek sabrı yoktur. Şu anda da tehlikeli derecede az." Ama bir kırıntı kadar aptal olduğu her halinden belli olan Sherryl yine de hiçbir şey söylemedi.

Yüzü sertleşen Harper, mücevherli metal çubukları Sherryl'in saçından dikkatlice çıkardı. Ardından Sherryl'in gözlerini tutan Harper, çubuklara cehennem ateşi aşıladı.

Sherryl koltuğunda biraz geriye doğru sarsıldı, nefesleri artık sert ve hızlı geliyordu.

"Dörde kadar sayacağım," dedi Harper, sakın ve hoş bir sesle. "Eğer ikiye kadar sayarsam ve henüz konuşmadıysanız, kalçalarınıza bunları saplayacağım. İnan bana, çok fena canın yanacak. Eğer üçe ulaşırsam ve hâlâ konuşmuyorsan, meme uçlarını ateşe vereceğim ve cehennem ateşinin onları yiyip bitirmesini izleyeceğim - mutlak bir neşe ve zihinsel bir mutluluk dansı ile. Ve eğer dörde ulaşırsam ve *hala* bir kanarya gibi ötmüyorsan, *aklını başından* alacak yavaş, sadist bir titizlikle sana işkence etmeye devam edeceğim. Ve Sherryl, bunu *gerçekten* istemezsin."

Gözlerini kocaman açan Sherryl titreyen dudaklarını yaladı.

"Bir." Yanıt yok. "İki." Hâlâ yanıt yok. Harper yıldırım hızıyla alevli metal çubukları Sherryl'in kalçalarına sapladı. Tanıdık çığlık attı, yüzü kızardı, omurgası dikleşti. Harper sopaları çekmedi; onları sıkıca tuttu ve sürtüğün acı dolu gözlerinin içine baktı. "Sana çok acıyacağını söylemiştim. Nerede kalmıştım? Ah, evet. Üç-"

"Alethea Thatcher'la çıkarken bana geldi!" Sherryl gözleri yaşararak patladı.

Harper'ın iblisi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti. Onun meme uçlarını yakmak için sabırsızlanıyordu. Rahatsız edici bir şekilde, avının kabaran etinin cızırdama sesiyle biraz rahatlardı. "Devam et."

"Ciddi görünmüyorlardı ama iyi bir şeyler yaşayabileceklerini umduğunu söyledi," diye devam etti Sherryl, her hecesinden acı damlıyordu. "O... o bana karşı iyiydi."

"Sana karşı nazik mi?" Alethea *nazik* değildi.

"Ona gençliğini hatırlattığımı söyledi," dedi Sherryl, kelimeler keskin ve hızlı geliyordu. "Beni alışverişe, kulüplere götürdü ve arkadaşlarıyla tanıştırdı. Ciaran'la arkadaş olduğumu fark ettiğinde çok şaşırdı."

Harper ona alaycı bir acıma ifadesiyle baktı. "Şaşırmadı. Bu *yüzden* seninle arkadaş oldu. Seni kullanmak istedi. Ama *Ciaran'ı* kullandığın için senin adına hiç de kötü hissetmiyorum. Onunla çıkmaya başladın, böylece ailemiz hakkında bilgi almak için onu sağlamaya çalışacaktın."

Harper metal çubukları kabaca çekip çıkardı ve bir adım geri çekildi, çünkü yanan etin kokusuna bu kadar yakın olmak hiç de eğlenceli değildi. Sherryl sandalyesine hafifçe çöktü, yumrukları sıkılıydı, gözyaşları yüzünden aşağı damlıyordu, eti hâlâ cızırıyordu. "Alethea'ya neden yardım ediyorsun?" Harper sordu ama Sherryl ağzı açık bir şekilde yanmış kotundan sızan kana bakmakla meşguldü. "Ona neden yardım ettin?"

Sherryl yutkundu. "Tek istediği Wallis iblislerinin zamanlarını nasıl geçirdiklerine dair biraz bilgi almaktı. Bir noktada kendisine saldıracaklarından endişelendiğini, bu yüzden hareketlerini ve alışkanlıklarını izlemek istediğini söyledi. Ona bir şeyler anlatmak zararsız görünüyordu."

Zararsız mı? Harper'ın iblisi tıslayarak yüzeye doğru hamle yapmak istedi. Şimdilik Harper'ın önderlik etmesine izin vermekle yetiniyordu. "Peki sen bundan ne elde ettin? Sakın bana Alethea gibi *kibar davrandığını* söyleme."

Sherryl tereddüt etti, bakışları yana kaydı. Hiç öğrenemeyecek miydi?

Harper sopalardan birini tanıdığının omzuna sapladı ve hava daha fazla derinin cızırdama sesiyle doldu. Konuşmadan önce Sherryl'in korkunç çığlığının dinmesini bekledi. "Sanırım dostum sabrımın çok az olduğu konusunda seni uyarmıştı. Şimdi, lanet soruma cevap ver."

Titreyerek nefes alan Sherryl gözlerini sıkarak kapattı. "Bilgi için bana ödeme yaptı ve inine transfer olmamı ayarlayacağını söyledi."

Knox kaşlarını kaldırdı. "Thatcher'ın başbakan olmasından hoşlanmıyor musunuz?"

Sherryl gözlerini açarak, "Sorun o değil," diye cevap verdi. "Eski sevgilim Thatcher'ın Kuvvetleri'nin bir parçası. İşleri benim için zorlaştırıyor. Ben sadece ayrılmak istiyorum."

"Hmm." Knox ağzını büktü. "Evinden ayrıldığında nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi. Sadece güvenli bir yer olduğunu söyledi."

"Ama onunla iletişim halinde kaldınız?" diye sordu Knox.

"Sadece telepati yoluyla."

Knox başını yana eğerek, "Alethea'nın biriyle çalıştığını biliyor olmalısın," dedi.

"Başka kimseden bahsetmedi." Aklına bir şey gelmiş gibi görünürken Sherryl'in kaşları çatıldı. "Gerçi bir keresinde Wallis cinlerinin onu hedef alacağını 'iyi bir otoriteye' sahip olduğunu söylemişti."

Harper gözlerini kıstı. "Senden başka ne yapmanı istedi?" Tanıdık tereddüt edince Harper hâlâ omzuna saplı olan sopayı çevirdi. Sherryl dişlerinin arasından haykırdı. "*Senden başka ne yapmanı istedi?*" Harper talep etti.

Sherryl'in acı dolu bakışları Knox'a kaydı. "Senin ne olduğunu bilmek istedi. İmplerin bilebileceğini, senin onlara söylemiş olabileceğini düşündü."

"Demek Ciaran'a sordun," diye sordu Harper.

Sherryl başını salladı. "Benim tahminimin de onunki kadar iyi olduğunu söyledi. Doğruyu söylediğini biliyordum. Yalanların kokusunu alabilirim. Belirgin bir kokuları vardır. Duman gibi." Yutkundu. "Bilse bile bana söylemeyeceği hissine kapıldım."

Bu "hisse" sahip olmakta haklıydı. Harper kuzeninin dışarıdan birine hiçbir şey anlatmayacağını biliyordu. "Alethea senden başka ne istedi?"

"Çocuğunuz hakkında bilgi istedi. Onun hakkında bir şey duyarsam ona söylemem gerektiğini söyledi. Ama kimse benim yanımda ondan bahsetmedi. Ciaran'a onu sordum, onunla tanışmak istediğimi söyledim ama Ciaran kabalık bile etmeden beni başından savdı. Bu konuda iyidir."

Kaçamak cevaplar vermek her iblisin sahip olduğu bir özellikti, bu yüzden Harper tanıdığının neden bu kadar şaşırdığını anlamadı. "Alethea'ya hangi bilgiyi *verdin*?"

"Aktaracak bir şey bilmiyordum."

"Ama seninle iletişim halindeydi. Sen faydalı olmasaydın bunu yapmazdı. Peki, ona ne söyledin?"

"İmplerin hareketleri hakkında onu bilgilendirdim. Ve, tamam, ona birkaç kez yalan söyledim."

"Peki ona hangi yalanları söyledin?" diye sordu Knox, sesi ölümcül bir mırıltıya dönüşmüştü.

Alnında boncuk boncuk ter biriken Sherryl kemikli parmaklarını büktü. "Ona oğlunuzla tanıştığımı ve güçlü görünmediğini söyledim. Benim önümde hiçbir yeteneğini kullanmadığını söyledim."

"Ve?" Knox zorladı.

"İmplerin senin bir melez olduğunu söylediğini duyduğumu ama ailenin hangi ırktan olduğunu bilmediğimi söyledim."

Knox inanmayan bir kaşını kaldırdı. "Benim bir melez olduğumu mu yuttu?"

"Hayır, ne olduğunla ilgili ibislere yalan söylediğini düşündü. Bu onu çok kızdırdı. Hangi cinsten olduğunla neden bu kadar ilgilendiğini sorduğumda, senin dördüncü Süvari olduğundan ve onun için geleceğinden şüphelendiğini söyledi; hazırlıklı olmak istiyordu. Senin Süvari olduğunu düşünmediğimi, eğer Asalları geçmek istiyorsan bunu kolayca yapabileceğini ve yardıma ihtiyacın olmayacağını söyledim. Bunu bir an düşünür gibi oldu ama sonra 'güvenilir bir kaynaktan' senin o olabileceğini duyduğunu söyledi."

Knox, Harper'la kısa bir bakış alışverişinde bulundu. Ya Alethea Sherryl'i bahanelerle besliyordu ya da Süvari

Alethea'yı yakında hedef olacağına ikna etmeye çalıştı. Hatta her ikisinden de biraz olabilirdi. "Sanırım o kaynağın kim olduğunu sordunuz." Onun yerinde olsa *o da sorardı*. "Sana ne söyledi?"

"Sadece sözüne güvendiği biri olduğunu söyledi."

Güvenilir mi? Knox'un kaşları çatıldı. Alethea hiçbir zaman güvenen bir tip olmamıştı. "Ondan en son ne zaman haber aldınız?"

Sherryl, "İmplerin çay partisinden birkaç gün önce onunla telepatik olarak iletişime geçtim ve durumu anlattım," dedi. "Bilgi için teşekkür etti, nasıl olduğumu ve Ciaran'la işlerin nasıl gittiğini sordu. Bilirsiniz işte, kız meseleleri."

Knox, bir yandan en iyi arkadaş rolünü sürdürürken bir yandan da Sherryl ile Ciaran'ın hâlâ birlikte olup olmadıklarını kontrol ettiğini düşündü. "Seninle hiç kendi erkek arkadaş hakkında konuştu mu?"

"Sevgilisi olmadığını söyledi. Ama bir keresinde evine gittiğimde tuhaf davrandı ve beni içeri almadı - yorgun olduğunu söyledi. Koridordaki portmantosunda bir adamın uzun, lacivert kaşmir paltosunun asılı olduğunu gördüm. Cirque du Soleil biletleri cebinden çıkıyordu - dikkatimi çekti çünkü arkadaşım gösteriye gidecekti ve bana kendi biletlerini göstermişti. Ve içeriden tütün kokusu geliyordu."

Knox ön dişlerini yalayarak Jonas, Thatcher ya da Dario'yu daha önce sigara içerken ya da kaşmir palto giyerken görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. "Bu tam olarak ne zaman oldu?"

"Bilmiyorum. Belki taşınmadan bir ay önce." "Thatcher, bu bilgileri Alethea?"

"Eğer biliyorsa, ona söylemedim." Sherryl'in gözleri daha fazla yaşla doldu. "Klibi YouTube'da gördüğümde gerçek olmamasını umuyordum. Ama onunla telepatik olarak iletişim kurmaya çalıştığımda, hiçbir şey yoktu. Ve onun gerçekten öldüğünü anladım."

"Ben olsam çok fazla üzülmezdim," dedi Harper, sopayı tanıdığının omzundan çekerek. "O seni kullandı. Ama, eğer bu

Teselli olur mu bilmem ama yakında ona katılacaksın." "Ne?" Sherryl'in sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

Harper öne doğru eğildi. "Benmerkezci davranışların ailemi savunmasız bıraktı. Oğlumun saldırıya uğramasına ve kuzenimin kaçırılmaya çalışılmasına neden oldular. Aptal numarası yapma. Heidi, Ciaran'ın küçük kız kardeşi. Birinin onu kaçırmaya çalıştığını duymuş olmalısınız ve -Heidi'nin okuldan sonra sık sık oyun parkına gittiğine dair bilgi aktarmış olmanız kuvvetle muhtemel- Alethea'nın bu işle bir ilgisi olduğu aklınıza gelmiş olmalı."

Sherryl çılgınca başını salladı. "Evine gittim ve ona sordum! Bunun sadece bir tesadüf olduğuna söz verdi!"

"Yalanların kokusunu alabilirsin, bu yüzden doğruyu söyleyip söylemediğini anlardın. Söylemiyordu, değil mi?"

Sherryl başka tarafa baktı.

"Evet, onun işin içinde olduğunu biliyordun. Ama umursamadın. Küçük bir kızın neredeyse kaçırılıyor olması senin için önemli değildi. Onu bekleyen şeyin iyi olmayacağının önemi yoktu. Hatta *hiçbir şey* yapmayarak bunun tekrar olma riskini bile aldın. Ciaran'a söyleyebilirdin. Jolene'e. Bana söyleyebilirdin. Herhangi bir sayıda insana. Bunun yerine, ona bilgi vermeye devam ettin, değil mi?"

"Onu *yalanlarla* besledim, elbette. Hepsi bu."

Harper başını salladı. "Buna inanmıyorum. Ona çay partisinden bahsetmişsin."

"Büyük bir olay gibi görünmüyordu. Kimse insanlarla dolu bir evde saldırı girişiminde bulunmaz, özellikle de bu insanlar Wallis cinleri ise."

"Biri gönderdi. Ve o biri Alethea'nın *güvenilir kaynağı* tarafından gönderildi. Ama *sen* olmasaydın oraya gideceklerini bilemezlerdi," diye tükürdü Harper, alev alev yanan sopayı ona doğrultarak. "Aslında, bildiklerini *aylar* önce bize anlatmış olsaydın, tüm bunlar önlenebilirdi. Ama gelmedin. Bunu düşündüğünden bile şüpheliyim. Oğlum saldırıya uğradı Sherryl ve sen bundan kazançlı çıktın." İçindeki iblis yüzeye çıktı ve tısladı. "Oğluma saldıran herkes

Çocuğun başına gelenlerle en ufak bir ilginiz varsa bunu kanla ödeyeceksiniz, buna siz de dahilsiniz" dedi.

Nefret, Sherryl'in gözlerinin ardında neredeyse parlayana kadar birikti. "Kanatları bile olmayan bir sfenksten korkmalı mıyım? Muhtemelen annesi kadar ucube olan bir çocuğun kaderini umursamalı mıyım? O videoda ölen *sen olmalıydın*. Ya da daha iyisi, eti kabarıp erirken ağlayıp çığlık atan senin veledin olmalıydı. En azından üçünüzün de yakında öleceğini bilmenin rahatlığını yaşıyorum. Atlı, her kimse, sizin için gelecek."

İblisin gülümsemesi oldukça sakindi. "Biliyorum," dedi. "Ve o da ölecek." Bununla birlikte iblis alevli çubuğu sürtüğün gözüne sapladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Knox önündeki kömürleşmiş, kanlar içindeki, hırpalanmış cesede baktı. Sherryl Malloy'un ölmesi uzun zaman almıştı. Hem Harper hem de iblisi tanıdığına hak ettiği bir sürü acı çektirmişti; Malloy, Asher'ın Süvari'nin ellerinde korkunç ve acı dolu bir şekilde ölmesini umduğunu haykırmasaydı bu acı daha çabuk sona erebilirdi. Belki de bu sözlerin Harper'ı öldürücü bir darbe indirmeye iteceğini düşünmüştü. Ama öyle olmadı. Eşi tamamen kontrol altında kalmıştı.

Harper onun korkutucu olabileceği konusunda onu uyarmıştı. 'Vahşi moddaki' bir sfenksin tehlikeli bir yaratık olduğu konusunda onu defalarca uyarmıştı. Ama eşinin gerçekten de muhteşem bir şekilde kendini kaybettiğini hayal bile edememişti. Şimdi anlıyordu ki bir sfenksin 'çıldırılmış mod' versiyonu bir öfke patlaması içermiyordu. Hayır, öfkeleri nispeten kontrol altında kalıyordu ama ne olursa olsun merhamet göstermiyorlardı.

Harper, Malloy'u sistematik bir şekilde birkaç kez dayanılmaz işkencelere maruz bırakırken neredeyse robotik bir tavır takınmıştı. Daha küçük bir adam bundan korkabilirdi. İblisi ara sıra eğlenceye katılmak için ortaya çıkıyordu ama liderliği Harper almıştı. Buna ihtiyacı olduğunu hisseden Knox geri çekilmiş ve onu kendi haline bırakmıştı.

Onun davranışlarının sadece öfkeden değil, Asher ve Heidi'ye olabileceklerden duyduğu korkudan da kaynaklandığını biliyordu.

Önemli olan güvende ve zarar görmemiş olmaları değildi. Kaderleri tamamen korkunç olmaya niyetliyken değil.

Asher'ın güvenliğini ve hayatta kalmasını sağlamak için Knox ve Harper'ın, Asher'ı hedef alan bir planda en ufak bir rolü olan herkesin akıl almaz bir acı çekeceğine dair net bir mesaj göndermeleri gerekiyordu.

Sherryl Malloy'dan geriye kalanlara bakan hiç kimse bu mesajı gözden kaçıramazdı.

İblisi eşiyle gurur duyuyordu. Merhamet göstermemesini onaylıyordu. Knox da onaylamakla birlikte, Harper'ın vicdanının daha sonra bunun zorluğunu hissedeceğinden endişe ediyordu. Yaptığından pişman olmayacaktı ama pişman olmadığı için üzülecekti. Hatta oğullarını korumak ve intikamını almak için ne kadar ileri gidebileceğini öğrendiğinde biraz rahatsız bile olabilirdi.

Keenan ve Tanner birkaç dakika önce kayıkhaneye girmiş, neyin bu kadar uzun sürdüğünü merak etmişlerdi. Karşılaştıkları dehşet verici manzara karşısında şaşırılmışlar ama dehşete düşmemişlerdi; Knox'un çok daha kötü işkenceler yaptığını görmüşlerdi. Ancak bundan *Harper'ın* sorumlu olduğunu duymak onlar için büyük bir şok olmuştu. Yine de kötü bir şok değildi. Hayır, Knox gibi onlar da Harper'ın yumuşak kalbinin daha sonra bunun bedelini ödeyeceğini bilseler de Başbakanlarının yaptıklarını onayladılar.

"Konferans görüşmesi otuz saniye içinde başlayacak. İkiniz de hazır mısınız?" Larkin arkasından sordu.

Nöbetçiye dönüp yüzünü boş bir ifadeye büründüren Harper çenesini hafifçe kaldırdı. "Hazırım." Sherryl son nefesini verdiğinden beri -daha doğrusu nalları diktiğinden beri- pek konuşmamıştı.

Knox eşinin yanına yaklaştı, böylece vücutları birbirine değecek, ona alan açacak ama aynı zamanda orada olduğunu hissettirecekti. "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

Harpy dizüstü bilgisayarda birkaç tuşa bastı. "Ve canlı yayındayız." Onlarla yüzleşmek için çevirdi. Diğer Prime'lar onlara bakarken, geniş ekran yüzlerden oluşan bir ızgaraya dönüştü. Sadece Jonas, video davetini kabul etmemişti.

kayıptı. Harper Jolene'e telepatiyle durumu bildirdiğinden, Knox'un neden video konferans düzenlediğini bilmeyen tek kişi dişi şeytandı.

Eğer o ve Harper Sherryl'i görmelerini engellemeselerdi, hiç şüphesiz hepsi dehşet içinde geri çekilirdi. Evet, manzara *o kadar* kötüydü.

"Birçoğunuzun son derece meşgul olduğunı biliyorum," dedi Knox, herhangi bir ön hazırlık yapma zahmetine girmeden, "bu yüzden hepinize faaliyetlerinizi kısa kesip bu görüşmeye katıldığınız için teşekkür ederim."

"Bu Süvari'yle mi ilgili?" Raul hemen sordu. "Onun kimliğini keşfettiniz mi?"

"Hayır," dedi Knox, "ama onu bulmaya gittikçe yaklaşıyoruz. Bulmamız an meselesi." Buna gerçekten inanıyordu.

"O halde acil durum nedir?" diye sordu Malden.

Knox Thatcher'a baktı, yüzü sertleşmişti. "Sanırım elimizde size ait bir şey var. Ya da birine. Sherryl Malloy iblislerinizden biri, doğru mu?"

Thatcher kalın kaşlarını birbirine yaklaştırmak, "Evet," diye onayladı. "Neden seninle birlikte?"

Knox, Harper'la ayrılıp Malloy'u ortaya çıkarırken tepkisini yakından izlemek için gözlerini Thatcher'dan ayırmadı. Başbakan dehşet içinde geri çekildi, gözleri irileşmişti. Diğer Prime'lardan soluklar, küfürler ve dehşet dolu mırıltılar yükseldi. Sadece Jolene, yüz ifadesi asık, sessiz kaldı.

Yüzü kızaran ve öfkeyle buruşan Thatcher, "Ne oldu? Ona ne yaptın, Thorne?"

"O yapmadı," dedi Harper, sesi sertti. "*Ben* yaptım. Alethea'ya bilgi aktarıyordu -yeğenimin kaçırılmaya çalışılmasına ve cisimsizlerin oğluma saldırmasına yol açan bilgiler."

Asallar sessizliğe büründü, hepsi de farklı derecelerde şok olmuş görünüyordu. Harper, Malloy'u öldürdüğünü duyduklarında Harper'ın *neden* öldürdüğünü duyduklarından daha fazla şok olduklarından şüpheleniyordu.

onu öldürmüştü. Ne de olsa Asallar Harper'ı her zaman kendi liginin dışında oynayan biri olarak görmekte ısrar etmişlerdi; vahşi kurtlarla takılmaya çalışan kabarık bir tavşan. Bu onların hatasıydı.

Thatcher'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Emin misin?"

Harper'ın içinde bir öfke parıltısı belirdi. "Bunu kıkırdamak için yapacağımı mı sanıyorsun?" Yaptığı şeyden pişmanlık duymuyordu ama bundan zevk de almamıştı. Öte yandan şeytanı bulutların üzerindeydi.

İnanamayan Thatcher başını salladı. "Sherryl'in ailenizi tehlikeye atmış olması hiç mantıklı değil. Kuzeninle çıkıyordu." Harper'ın yavaşça kaşlarını kaldırmasını izleyen Thatcher'ın kafasında bir aydınlanma belirdi. İçini çekti. "Bilgi almak için onu kullanıyordu." Gözleri Knox'a kaydı. "Sanırım beni şimdiye kadar aramamanın nedeni Süvari olduğumdan şüphelenmen. Onun cezasıyla ben ilgilenirdim."

Harper'dan alçak sesle bir tıslama geldi. Parmağını cesede doğru uzatarak Thatcher'a, "Bu cinayet *bizimdi*," dedi. "O yaratık -ya da ondan geriye kalanlar- oğlumuzu tehlikeye attı. Süvari, planlarına engel olan insanlara ne olduğunu bilmemizi istedi. İşte, ailemin başına gelebilecek herhangi bir zararda *payı* olan herkesin başına gelecek olan *budur*. Ve Süvari'yi yakaladığımda -ki yakalayacağım- bu kadar kolay kurtulamayacak."

"Buna *hafif* mi diyorsun?" diye sordu Mila, yumuşak bir ses tonuyla.

"Acısı sona erdi, değil mi?" Harper karşılık verdi. "Onunki *asla* bitmiş olacak."

Asallar Harper'ı sanki onu daha önce hiç görmemişler gibi inceliyorlardı. Bakışlarında yeni keşfedilmiş bir saygı ve çoğu durumda sağlıklı bir dozda endişe vardı. Knox, Asalların onu tamamen hafife aldıklarını öğrendiklerinde hem sinirleneceklerinden hem de kızacaklarından şüpheleniyordu. Güçlü olmasına rağmen, onu hiçbir zaman gerçekten bir

Sadece Knox'la çiftleştigi ve böylece *birbirlerini* güçlendirdikleri için kendi başına bir tehditti.

"Dişi iblisi sorguladığınızı varsayıyorum," dedi Dario, cesede bir bakış fırlatarak. "Bizi Süvari'ye götürecek işe yarar bir şey biliyor muydu?"

"Bizi doğrudan ona götürecek bir şey yok," dedi Knox. "Ama bize yardımcı olabilecek bilgiler verdi - Süvari'nin onun sahip olduğunu bilmediğinden eminim."

Jolene yavaşça başını salladı. "Onda bir şey olduğunu düşünseydi onu öldürürdü, ama görünüşe göre onu yarım kalmış bir iş olarak görmemiş."

"Sana verdiği bilgileri bizimle paylaşmayacak mısın?" Raul Knox'a sordu.

"Hayır, tıpkı hiçbirinizin ortaya çıkardığınız herhangi bir şeyi paylaşmayacağından emin olduğum gibi." Hiçbiri bunu reddetmeyince Knox şaşırmadı. "Ne kadar üzücü olsa da, kime güvenebileceğimizi bilmiyoruz. Süvari şu anda bildiklerimizi öğrenirse, bu ona her türlü kanıtı silme fırsatı verecektir. Bunu riske atmayacağım."

Dario içini çekti. "Pekala."

Thatcher derin bir nefes vererek alnını ovuşturdu. "Sherryl'in cesedini almaları için nöbetçilerimden bazılarını göndereceğim. İnimde, suçları ne olursa olsun her iblisin uygun bir şekilde gömülmesi adettendir."

"Öyle mi?" diye sordu Harper, gözlerini kısarak. "Levi."

Tek kelimelik çağrı üzerine Levi gölgelerden çıkıp kameranin görüş alanına girdi. Ardından parmaklarını şıklattı ve ceset hızla yok olan küllere dönüştü. Azrail olmanın getirdiği bir yetenektir bu. Ve Harper'ın içindeki iblisin sırtmasına neden oldu. Varlık öfkesinin bir kısmını boşalttığı için şimdi çok daha yumuşaktı.

Harper, Thatcher'a ters ters bakarak, "Benim inimde gömülmek gibi bir gelenek yok. Olsaydı bile, o kaltak benden hiçbir nezaket görmezdi."

Mila, Harper'a, "Senin konumundaki ben de öyle," dedi. Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Knox bakışlarını -torununa gururla bakan Jolene hariç- Harper'a bir kez daha ihtiyatla bakan Asalların her birinin üzerinde gezdirdi. Onları suçlamadı. "Sanırım eşim ve ben bakış açımızı açıkça ortaya koyduk. Umarım bu mesajı inelerinizdeki iblislere iletirsiniz. Başka kimsenin Asher'ı hedef almak gibi bir fikre kapılmasını istemeyiz, değil mi?" Video konferans bağlantısını kesen ve ardından dizüstü bilgisayarını kapatan Larkin'e başıyla onay verdi.

Harper'ın omuzları hafifçe çöktü ve uzun bir nefes verdi. "Bir içkiye ihtiyacım var." Ya da bir şişe. Belki o zaman sinirleri nihayet tamamen yatıştırdı.

Keenan cebinden matarasını çıkardı ve ona uzattı. "Al."

Dikkatli bir şekilde koklamadı bile. Sadece yudumladı. Boğazı ve ağzının çatısı cehennem gibi yanmaya başladığında neredeyse boğuluyordu. Öksürdü. "Tanrım, bu da ne? Akü asidi mi?"

Karabasan sıırttı. "Everclear votka ve içine karıştırılmış küçük bir şey."

O küçük şeyin ne olduğunu bilmek istemediğine karar veren Harper, hâlâ öksürerek şişeyi ona uzattı. Knox elini Harper'ın ensesine koydu ve rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Tanner ona bakarak, "Şaka yapmıyormuşsun," dedi. Kız ona gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Aslında korkutucu olabilirsin. Ve hayır, seninle dalga geçmiyorum."

"Bir daha Asallar'ın saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalacağını sanmıyorum Harper." Levi sandalyeyi duvarın yanındaki yerine geri götürdü ve ipi üzerine bağladı. "Bunun onların saygısını kazanmış olması berbat bir şey ama bu saygı ve korku sana bulaşmalarını engelliyorsa, bu sadece iyi bir şey olabilir."

Keenan votkadan kocaman bir yudum aldı, ucube herif. "Hâlâ Malloy'un slow şarkısının klibini oynatmayı planlıyor-

Yeraltı boyunca ölüm?"

"Süvari'nin ve sahip olabileceği yordakçılarının mesajımızı alacağından emin olmanın tek yolu bu," dedi Harper. "Ayrıca, ailemin peşine düşenlere *tam olarak* ne olacağından herkesin emin olması gerekiyor."

Larkin başını salladı. "Yeterince makul. Halledeceğim."

Knox eli hâlâ Harper'ın ensesindeyken onu kayıkhane den çıkarıp temiz ve açık havaya çıkardı. Harper, burun deliklerini ve ciğerlerini tıkamış gibi görünen kan, acı ve nefret kokularını bastırmak için ağ gözlükle havayı içine çekti.

"Hepimiz Süvari'nin Alethea'nın 'güvenilir kaynağı' olduğunu mu düşünüyoruz?" diye sordu Tanner eve geri dönerlerken. Köşk. Bu güzel canavarın adı her neyse artık. "Onu korkutmak ve manipüle etmek için hedef olduğunu söylediğini mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Knox. Diğerleri başlarını salladı. "Dion'u şüpheli listemizden çıkarabiliriz. Cisimsiz, özgürlüğünü kazandıktan sonra onu bulup zarar vermeyi planladığını söyledi."

Levi ağzını büktü. "Geriye Thatcher, Dario ve Jonas kalıyor."

Dizüstü bilgisayarını göğsüne yaslayan Larkin içini çekti. "Malloy'un Alethea'nın suç ortağı hakkında bize verdiği tek ipucunun kaşmir palto giymesi, tütün içmesi, Cirque du Soleil'i sevmesi ve encantada'nın onun sözüne güvenmesi olması çok yazık."

"Onun güvenebileceğini düşünebildiğim tek kişi Jonas," dedi Tanner. "Ama Jonas'ın Lou ile ittifak yapmak istediğini anladığında yüzünün aldığı ifadeyi gördüm. Eğer kardeşler birlikte çalışıyor olsalardı, böyle bir ittifak istemesi onu gerçekten rahatsız eder miydi? Jonas'ın ona ihanet edeceğinden ve iddia ettiği gibi cisimsizleri yok etmeye ya da cehenneme geri sürmeye çalışacağından şüphelenmesi daha mantıklı. Ayrıca, onun sigara içtiğini hiç görmedim. Dario'nun da öyle. Onlarda hiç tütün kokusu almadım."

"Jonas'ı bir ya da iki kez sigara içerken gördüm," dedi Knox. "Thatcher'ı da toplantılarda ara sıra puro içerken gördüm ama bana sadece seçkin görünmek için içiyormuş gibi geldi."

Larkin parmaklarını kapalı dizüstü bilgisayarın üzerinde gezdirdi. "Malloy, Thatcher'ın şeytanlarından biriydi. Alethea'nın dikkatini kendi tarafına çekmiş, deyim yerindeyse iplerini eline almış olabilir. Ama onun Süvari olduğunu sanmıyorum. Yani, eğer öyleyse, Sherryl'den bilgiyi kendisi isterdi; bunu Alethea aracılığıyla yapmazdı."

Düşünceli bir sessizlik çöktü. Uzun bir süre sonra Harper sessizliği bozdu. "Süvari pek eli açık biri değil, değil mi? İnsanları kullanmayı seviyor. Bu da bana diğer Atlıların iplerini onun mu çektiğini merak ettiriyor. Arkasına yaslanıp tüm riskleri almalarına ve tüm işi yapmalarına izin veriyor."

Knox'un gözleri hafifçe kısıldı. "Onun elebaşları olduğunu mu düşünüyorsun? Hatta hepsini bir araya getiren kişi bile o olabilir mi?"

Harper omuz silkti. "Bu sadece bir teori." "İyi bir teori," dedi Knox.

Levi ensesini ovuşturdu. "Eğer bu teoriyi kabul edersek, Dario'nun bizim adamımız olmadığı ortaya çıkar. Isla gibi o da hükümdar olmak için kampanya yürüttü. Bu 'arkana yaslanıp oturmak' değil, değil mi?"

"Hayır, değil." Knox kaşlarını çattı, hâlâ kaçırdığı bir şey varmış gibi hissediyordu.

"Buradan nereye gideceğiz?" diye sordu Larkin. "Malloy bize pek de işe yarar ipuçları vermedi, değil mi?"

"Belki de öyledir," diye düşündü Harper, aklına bir şey gelince durdu. "Alethea'yla sadece telepati yoluyla iletişim kurduklarını söyledi. Bu hemen hemen tüm iblislerin sahip olduğu bir yetenektir ama her zaman güçlü değildir. Bazıları çok geniş bir telepatik menzile sahip değil." Knox'a döndü. "Alethea'yı uzun zamandır tanıyorsun, menzilinin ne kadar geniş olduğu hakkında bir fikrin olmalı."

Knox bir an için bunu düşündü. "Çok geniş olamazdı. "Çok geniş olamazdı.

cep telefonumu arardı. Özellikle de ülke dışındayken, ki bu sık sık olurdu."

"Peki ya ülke *içindeyken*?" diye sordu Harper. "Buradaki evine sık sık davet edildiğinizden eminim, ama belki de ofislerinizden birine yakın olduğunu söylemek için aradığı ve takılmak isteyip istemediğinizi öğrenmek istediği zamanlar olmuştur?"

"Evet," diye hatırladı. "Malikânenin yakınında olduğunu söylemek için aradığı zamanlar da oldu."

"Senin ona giriş izni vereceğini ve bir zamanlar çok yerinde bir şekilde ifade ettiğin gibi 'yattığın yere sığmadığın' halde yatak odana girebileceğini umuyordu." Harper homurdandı. "Peki, bu aramalar sırasında *neredeydin*?"

"Çeşitli yerler. Nadiren evde olurdum. Çok çalıştım." Knox anılarını araştırdı, gözleri kısılmıştı. "Bir keresinde onunla Strip'teki bir otelin barında buluşmayı kabul ettiğimi hatırlıyorum. Geç kalıyordum, bu yüzden ona haber vermek için telepatiyle ulaşmaya çalıştım. Ona ulaşamadım, bu yüzden onu aramak zorunda kaldım."

Harper ona doğru küçük bir adım attı. "Peki o sırada *neredeydin*?"

"Şeridin ilerisindeki bir otelde. En fazla dört kilometre uzakta."

Harper, "O zaman telepatik kasları çok fazla esnemiyordu," diye düşündü. "Ama Kuzey Las Vegas'ın tam ortasında yaşayan Sherryl Malloy'la düzenli olarak iletişim halindeydi." Bu da şu anlama geliyordu... "Orospu çocuğu, Alethea bunca zamandır Kuzey Las Vegas'ta saklanıyor olmalıydı, yani birinin onu aramayı düşüneceği en son yerde."

Levi sert bir küfür savurdu. "Çok yakın ama bir o kadar da uzak. Bilgi için Malloy'a güveniyorsa, saklandığı yerden pek çıkmıyordur. Kendini bir yere kapatmış."

Keenan başını salladı. "Yine de *birinin* dikkatini çekmiş olmalı. O bir seks iblisiydi. Encantadalar insanların içine kolayca girer."

"Ailemi de bu işe dahil etmeliyim," dedi Harper. "Onun resmini insanlara gösterebilir ve etrafa sorabilirler. Belki de

sadece

nerede kaldığını öğrenebildim." "Güç bunu yapabilir," dedi Knox.

"Evet, ama ailem bölgeyi onlardan daha iyi biliyor." Wallis cinlerinin neredeyse tamamı orada yaşıyordu. "İnsanlar onlarla konuşmaya bizim inlerimizden daha istekliler."

Knox başını öne eğdi. "Yine de Birliklerimize soruşturma yaptıracağız. Bu konuda ne kadar çok kişi çalışırsa o kadar iyi olur."

Harper memnun bir şekilde başını salladı. "Kadının kaldığı yeri onu suçlayabilecek her şeyden temizlemiş olma ihtimali yüksek ama birileri bir şeyler görmüş olmalı. İnsanlar karanlık bölgelerde işlerine bakarlar ama tetikte de olurlar. Etrafta dolaşan bir yabancı görselerdi, onlara iyice bakarlardı."

İyimserlikle dolan Harper hiç vakit kaybetmeden Jolene'le telepati kurdu ve eve geri dönerken onu bilgilendirdi. Daha Harper sormaya fırsat bulamadan büyükannesi bölgedeki insanları sorgulamaya yardım etmeyi teklif etti. İnlerinin ortak çabalarıyla mutlaka önemli bir şeyler öğreneceklerdi.

Fuayeye girerken büyükannesine *Ciaran'ın nasıl olduğunu* sordu.

Jolene iç çekti. *Öfkeli en iyi kelime olurdu. Sherryl konusunda ciddi değildi, ama onu hiç değilse bir arkadaşı olarak görüyordu. Onun ne yaptığını göremediği için kendine kızıyor - ki bu aptalca bir şey elbette ve bunu ona birkaç kez ifade ettim. Düzelecektir. Keşke Malloy'u öldürmeden önce bana anlatsaydın. Tüm eğlenceyi senin yaşaman hiç adil değil.*

Özür dilerim.

Jolene yumuşak, neredeyse narin bir homurtu çıkardı.

Hayır, yapmayacaksın. Hayır, değilim.

Diğer Prime'ların senin neler yapabileceğini görmesi iyi bir şey. Knox'un arkasına saklanacak ya da kirli işleri ona bırakacak biri olmadığınızı görmeleri de iyi oldu. Cezayı ona bırakabilirdin, o da Malloy'a kesinlikle acı çektirirdi. Ama yapmadınız. Ne de

Onu eğlenceye katılmaya davet ettiniz mi - ki bu beni dışarıda bırakıldığım için biraz daha iyi hissettiriyor. Bunun yerine, bunu kendiniz hallettiniz ve bunu çok güçlü bir mesaj iletecek şekilde yaptınız. Buna büyük saygı duyacaklardır.

Harper, Knox'u oturma odasına kadar takip ederken, umarım mesaj yüksek sesle ve net bir şekilde duyulur, diye düşündü. Asher ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden Meg'in onu bir yerlerde tuttuğunu düşündü. *Gitmeliyim büyükanne. Yakında konuşuruz.*

Kendine iyi bak, tatlım.

Büyükannesiyle arasındaki bağlantıyı koparan Harper, kendisini dikkatle izleyen Knox'a döndü. Yalnız olduklarını o da fark etmişti. "Nöbetçiler nereye gitti?"

"Kendi arabalarına." Knox onun yanına geçerek kalçalarını kavradı ve kişisel alanının her parçasını yiyip bitirme ve ona sıkıca sarılma dürtüsüyle savaştı. "İyi misin?"

Ellerini onun göğsüne koydu. "Ben iyiyim."

"Yaptığın şey için kendini kötü hissetmiyorsun, değil mi?" diye sordu, kızın gözlerine baktı ve çikolata kahvesi renginin girdap gibi dönüp solmasına, sonra da sıcak bir bal tonuna dönüşmesine takıldı.

"Hayır." Harper çenesini dışarı çıkardı. "Yaşadığı acının her saniyesini hak etti. Bu konuda günlük tutmama ya da bir oyuncak ayıya sarılmama gerek yok."

"Ama böylesine bir acıyı yaşatmak ve bundan hiç pişmanlık duymamak sizi rahatsız ediyor."

Omuz silkti. "Belki." Adam beklentiyle ona baktığında içini çekti. "Tamam, evet, içimde böyle bir zalimlik olması beni rahatsız ediyor."

Knox bunu anlayamıyordu, çünkü o hiç böyle bir suçluluk duygusu yaşamamıştı - yine de bu gurur duyduğu bir şey değildi. "Sen zalim değilsin Harper. Malloy'a kalpsiz ya da sadist olduğun için zarar vermedin. Bunu yaptın çünkü oğlumuzun başına gelenlerden kısmen de olsa o sorumluydu. İçindeki o ilkel, anne ayı koruyuculuğu bunun peşini *asla* bırakmayacaktı. Ne de onun ölümünden başka bir şeyle tatmin olacaktı. Gerçek şu ki

pişmanlık duymamanız kötü bir insan olmadığınızı gösteriyor."

Harper yutkundu, onun sözleriyle rahatladı ve kollarına doğru yürüdü. Adam onu kendine yakın tuttu, sırtını okşadı ve yüzünün yan tarafına nazik öpücükler kondurdu. Kadın memnun bir şekilde iç çekti. "Dışarıda geçireceğimiz günü dört gözle bekliyordum." Malloy her şeyi berbat etmişti.

"Adada biraz kaliteli zaman geçirmek bunu telafi edecektir." "Hâlâ yarın gitmek istiyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"O zaman eşyalarımı toptasam iyi olacak."

ON ALTINCI BÖLÜM

Şişme havuzda oturan Asher, plastik eleği ile başından aşağı su dökmeyi bir kez daha denedi. Bir kez daha, kafasına yaklaştıramadan su eleğin deliklerinden damladı. "Anne!" diye bağırdı neredeyse, hüsrana uğramış bir halde.

Bir şezlonga yüzüstü uzanmış olan Harper ona doğru eğildi ve balık şeklinde bir küvet uzattı. "Onun yerine bunu kullan."

Asher onu aldı, dikkatle inceledi ve sonra elek lehine bir kenara fırlattı.

Harper başını sallayarak iç çekti. Şişme havuzda kendisi için de yer olmasını diledi, çünkü *cidden çok* sıcaktı. Sıcak dikenli ve boğucuydu, bu yüzden dalgalanan turkuaz denize bakan güvertedeki kabinde kalıyorlardı. Kum, günün bu erken saatlerinde oynaması için çok sıcaktı ama Asher şişme havuzda tam anlamıyla bir top oynuyordu, daha önce hiç su görmemiş gibi tepiniyor ve su sıçratıyordu.

Bir kez daha başını suya sokmayı başaramayınca, büsbütün öfkelenmiş bir halde, "Anne!" diye bağırdı.

"Öyleyse bunu kullan." Balık şeklindeki küveti tekrar uzattı. Asher öfkeyle başını ileri geri sallamaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, bunun onun başını nasıl döndürmediğini bilmiyordu. "Tıpkı baban gibisin, her şeyi kendi bildiğin gibi yapmakta kararlısın." Bu da onu gülümsetti.

Bir haftadır adadaydılar, dinleniyor, güneşleniyor, yüzüyor ve hatta Knox'un yeni mini yatıyla denize açılıyorlardı. Asher orayı çok sevmiştir. Özel jette geçirdikleri zamanı da çok sevmiştir. İlk on dakika için. Sonra bulutlara bakmaktan sıkılmış ve Asher'ın çantasında getirdiğı oyuncaklarla oynamaya başlamıştır.

Yine de jetten villaya doğru yürürken ormanda yaptıkları mini yürüyüşten ciddi anlamda keyif almıştır. Hayranlıkla parıldayan güzel koyu renk gözleri kalın, yemyeşil gölgelikleri, rengârenk kuşları, kaba sarmaşıkları ve kıvrıla kıvrıla akan dereyi seyretmiştir. Her ses dikkatini çekmiştir: kuşların sesleri, derenin şırıltısı, cırcır böceklerinin cıvıltısı ve maymunların uzaktan gelen kükremeleri.

Harper ara sıra büyük bir kedi sesi duyduğunu düşündü. Ayrıca çevresel görüşünde onları takip eden ve izleyen gölgeyi de gözden kaçırmamıştır. "Bir şey tarafından avlandığımızdan oldukça eminim," demiştir.

Knox omzunun üzerinden ona baktı ve şöyle dedi: "Bu sadece bir merak. Bir yırtıcı hayvan her zaman diğer yırtıcı hayvanları hisseder. Saldırmaya çalışmak yerine daha mantıklı davranacaktır."

Neyse ki haklıydı. Onları villaya kadar hiçbir şey takip etmemiştir. İki kat yüksekliğindeki geniş bina aydınlık duvarlar, yüksek pencereler ve pırıl pırıl mermer zeminlerden oluşuyordu. Ayrıca özel bir havuzu vardı ve etrafı palmiye ağaçları ve beyaz kumlarla çevriliydi. Her ikisi de inlerinin üyesi ve komşu adanın yerlileri olan temizlikçi ve bakım görevlisi sayesinde ev her zaman tertemizdi ve yemek pişirmeye gerek yoktu. Knox adayı kiraya verse çok *para* kazanabilirdi ama kendisine ait olanı paylaşamayacak kadar bölgeciydi.

Kollarını kavuşturarak şezlonga uzanan Harper, çenesini ellerinin üzerine koydu. Jet skilerin gürültüsüne rağmen -Tanner ve Levi şu anda yarışıyorlardı ve ikisi de kazanacak gibi görünmüyordu.

Kayalara çarpan ve kıyı şeridine vuran dalgaların sesleri. Uzun zamandır ilk kez kendini gerçekten rahatlamış hissediyordu. Belki de bunun nedeni kendini güvende hissetmesiydi. Knox haklıydı, buna ihtiyaçları vardı. Ve adamlarıyla kaliteli zaman geçirmeyi nasıl sevmezdi ki?

Adamlarından bahsetmişken... Knox, elinde kovayla villanın güvertesinden kıyı şeridine uzanan dar ahşap yürüyüş yolunda ilerliyordu. *Vay canına*. Küçük su damlaları tüm o sert kaslardan ve bronz teninden aşağı kayıyor, kızın hepsini yalamak istemesine neden oluyordu. Adam korkutucu olduğu kadar ağız sulandırıcı ve çekiciydi.

Özel bir plajda olduklarına seviniyordu, yoksa ona gözlerini dikip kirpiklerini kırpan kadınlar olacaktı. O zaman Harper'ın birkaç kevaşenin kışına tekmeyi basması gerekecekti.

"Hey, bebeğim." Eğildi ve kızın ağzına tuzlu su tadında yumuşak bir öpücük kondurdu. Vücudu uğuldadı ve ayak parmakları kıvrıldı. Adamın sırtında gezinen ıslak eli, kızgın teninde çok iyi hissettiriyordu.

Gürültülü bir sıçramanın ardından "Da!" sesi duyuldu.

Knox alt dudağını ısırarak öpücüğünü sonlandırdı ve ardından Asher'a gülümsemek için doğruldu. "Senin için bir şeyim var." Çömelerek deniz suyu dolu kovayı Asher'ın havuzuna boşalttı ve küçük adam gamzelerini gösterdi. Knox ona, "Havuzdan çıkıp her yere tırmanmasını ve bel aaramasını bekliyordum," dedi. "Ama suyu gerçekten çok seviyor. Hava soğuduğunda onu kıyı şeridine götüreceğiz, böylece denizde kürek çekebilecek. Bir kez daha dalmak istemediğine emin misin? Tanner ve Levi yarışları bittiğinde ona göz kulak olurlar."

Sıcaktan biraz uzaklaşmak cazip geliyordu ama... "Denizanelarıyla işimi şansa bırakamam." Hayatta olmaz.

Knox iç çekti. "Denizanası falan yok."

"Kendi gözlerimle gördüm. Bana doğru geldi."

Gülümsemeye karşı koyarak çift kişilik şezlonga kaydı ve parmağıyla kadının omurgasının uzunluğunu izledi. "Daha fazla güneş kremine ihtiyacın var."

Kadın homurdandı. "Hayır, anlamıyorum." Gölgedeydi, Tanrı aşkına. "Sadece bana biraz sürmek istiyorsun."

Ona çok çocuksu bir gülümseme verdi. "Yakalandım."

Kıkırdadı ve ona losyon küvetini uzattı. "Al bakalım. Al bakalım." Adam losyonu sırtına sıktı ve sonra parmak uçlarıyla cildini iyice ovaladı. Gözlerini kapatarak inledi.

"Bu sesi herkesin içinde çıkaramazsın bebeğim," diye uyardı, sesi bir oktav düşerek. "Küçük inlemelerinin beni ne hale getirdiğini biliyorsun."

Omzunun üzerinden ona ters bir bakış fırlattı. "Ve şu anda bana ne yaptığını *biliyorsun*." Gülümsemesi, evet, bildiğini söylüyordu. Belki de bu kendini beğenmişlik onu rahatsız etmeliydi, ama kendine olan güveni onun şalterini *tamamen indirdi*.

"Asher biraz kestirdikten sonra sana başka neler yapmaktan hoşlandığımı göstereceğim."

"Sözler, sözler." Jet skilerin vızır vızır geçtiğini duydu.

"Oh, Tanner şimdi kazanıyor." dediğini görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Levi'yle birlikte adaya gelmiş olmalarına rağmen, ona, Knox'a ve Asher'a ailece kaliteli zaman geçirmeleri için yeterince alan bırakıyorlardı. Bu arada Larkin ve Keenan, Alethea'nın Kuzey Las Vegas'ta kaldığı yeri bulmak için Güç'le birlikte çalışıyorlardı.

Ayrılmadan önce Knox Yeraltı'nda kısa bir duyuru yaparak Sherryl Malloy'un Alethea ile birlikte çalıştığını ve bu nedenle Asher ve Heidi'nin başına gelebileceklerden kısmen sorumlu olduğunu söyledi. Duyurusuna Malloy'un işkencesinden kısa bir alıntı eşlik etmişti. Keenan'a göre, Harper'ın içinde nasıl bir acımasızlığın yaşadığını fark eden çoğu kişi Asallar kadar şok olmuştu.

Jonas klibi gördükten sonra Knox'u aramış ve Alethea'nın Süvari'nin kim olduğunu bilmeden onunla birlikte çalışmış olabileceği konusunda ısrar etmişti. Jonas Malloy'un ne söylediğini de öğrenmek istemişti ama Knox ona söylememiştir.

diğer Prime'lara video konferans görüşmesinde söylediğinden daha fazlasını söylemedi.

Harper, Ciaran'ın Malloy'un ölümünden incinebileceğinden endişelenmişti ama Ciaran ona bu konuda hissettiği tek şeyin mutlak bir memnuniyet olduğunu söylemişti. Ona göre, eğer kadın gerçekten de bir çocuğun -kendi kız kardeşinin- güvenliğini riske atacak biriyse, Malloy tanıdığını sandığı kişi değildi ve hiç tanımadığı bir insanın yasını tutamazdı.

Knox'un elinin bikini altından içeri girdiğini ve losyonu cildine masaj yaparak yedirdiğini hissederek, "Kıçımın güneş yanığı olma riski olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Biliyor musun bebeğim? Bu losyon gerçekten iyi bir kayganlaştırıcı olabilir."

Harper gerildi. "Sakın parmağını sokmaya kalkma."
_"

"Ben olsam aslayap o içinde Asher'ın varlığı," dedi Knox, kıkırdayarak. "Ama sonra, yalnız kaldığımızda..."

Yan tarafına dönerek, kendini koltuğuna yasladı. Dirsek. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Her zaman."

"Sanırım iblisin o lanet damgayı vurduğundan beri kıçım la fazlasıyla meşgulsün."

Knox onun kibirli ses tonuna gülümsedi. "Ne düşündüğümü biliyor musun, bebeğim?"

"Ne?"

"Bence o markayı itiraf etmek istediğinden çok daha fazla seviyorsun."

"Neden kıçımda bir 'K' harfinin olmasını isteyeyim ki?"

"Eminim işiniz gereği, birinin kıçındaki basit bir baş harften daha çılgın dövmeler görmüşsünüzdür." Arkadaşının başka bir adamın çıplak kıçına bakması fikrinden hoşlanmadığı için bunu gerçekten düşünmek istemiyordu.

Harper'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bir keresinde bir kadın aklını kaçırmış bir halde stüdyomuza geldi ve kıçına 'Sadece Çıkış' yazan bir dövme yaptırmak istedi. Bunu gerçekten düşünmelisin."

Bir cep telefonu çalmaya başladı. Knox telefonu şezlongun yanındaki çantadan çıkarırken, "Bu senin," dedi. Ekranda gördüğü isim dudaklarını inceltti. "Ben Lucian."

Telefonu alarak, "Alo?" diye cevap verdi.

"Bebeğim, beni neden aramadın?" Lucian sızlandı.

İç çekti. "Sanırım tüm bu olup bitenlerden haberin var."

"Kuyruğundaki cisimsizden bahsediyorsan, evet aradım. Neden aramadın?"

Doğrusu bu hiç aklına gelmemiştir. Yardım edebilecek gibi değildi ve Lucian geçmişte "nezaket telefonları" almayı hiç umursamamıştı. Ayrıca... "Çünkü o zaman eve dönmüş olabilirsin ve ben de Knox'u seni öldürmeye teşvik etmeni engellemek için daha fazla zaman harcamak istemiyorum."

"O psikopat piç-"

"Bu kadar 'psikopatlık' yeter," diye tersledi.

"Peki." Sesi asi bir ergen gibi çıkıyordu. "Bana torunumun nasıl olduğunu söyle."

Oğluna bakan Harper'ın dudaklarında otomatik olarak bir gülümseme belirdi. "Şu anda şişme havuzda oynayarak harika vakit geçiriyor."

"Güzel, güzel. Önümüzdeki birkaç hafta içinde ziyarete geleceğim."

"Harika," dedi, yine de ikna olmamıştı. Her zaman gelmek isterdi, ama sık sık bir şeyle ya da başka bir şeyle dikkati dağılırdı.

"Küçük kızımı ve torunumu yemeğe götüreceğim." Uzun süre acı çekerek iç çekti. "Gerekirse psikopatı da getirebilirsin."

"*Lucian.*"

"Henüz sizi öldürmeye çalışmamış olması beni haksız çıkarmaz."

"Kapatıyorum." Çünkü onunla mantık yürütmenin bir anlamı yoktu; Knox'tan nefret etmeye kararlıydı, bunun nedeni muhtemelen eşinin bir keresinde Lucian'ı kötü ebeveynlik anlayışı konusunda uyarmış olmasıydı.

"Kendini onun hastalıklı zevki için rutin olarak işkence gördüğün bir bodrumda kilitli bulduğunda, beni dinlemiş olmayı dileyeceksin."

"Ve işim bitti." Telefon görüşmesini bitirirken inledi. Lucian bazen tam bir imtihandı.

Knox telefonu ondan aldı ve çantasına geri koydu. "Daha önce de söyledim Harper ve yine söyleyeceğim: O iblis tam bir deri israfı." Arkadaşı, Lucian'ın onu kimseye ihtiyaç duymayacak şekilde yetiştirerek kendisi gibi bir şey olmamasını sağlamaya çalıştığına inanıyordu. Belki de bu doğrudu. Belki de değildi. Ama bu Lucian'ın onu pek çok yönden hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Eğer Jolene haklıysa, Lucian kızını dünyanın dört bir yanına sürüklerken *tamamen* bencilce davranmamıştı; aslında farklı kültürleri ve yaşam tarzlarını tanımasının onun için iyi olacağını düşünmüş ve bunu yaparken de Harper dışında ona keyif veren tek şeyi onunla paylaşmıştı. Bu doğru olsa bile Knox bunu Lucian'ın duygusal ihmali için haklı bir mazeret olarak görmüyordu.

Babasının savunmasına geçmeden önce -ki bu Knox'u kızdıracak bir şeydi, çünkü o piç bunu hak etmiyordu- Knox, "Elena'dan bir telefon aldığımı bilmek isteyebileceğini düşündüm. McCauley'nin durumu iyiymiş." Kadının yüzündeki kızgınlık tam da umduğu gibi azalmıştı.

"Gerçekten mi? Güzel." Küçük McCauley, bir insan tarafından tecavüze uğramış uyuşturucu bağımlısı bir iblis olan rahmetli annesi tarafından doğumunda bir insan çocuğuyla değiştirilmiş bir kambiondu. Bu değişimden habersiz olan bir insan çift onu evlerine alıp büyütmüş ama pek de iyi bir iş çıkaramamışlardı. Bu nedenle, McCauley'nin içindeki iblis bir nevi devreye girmiş ve ebeveyn olmuştu, bu da çocuğun neden robotik olduğunu açıklıyordu.

"Gerçekten de iyi," diye kabul etti Knox. "Özellikle de Nora'nın beni bir geçide götürdüğünü söyleyerek bize yardım ettiği için. Bunu bencilce bir nedenle yapmış olsa da bunun için her zaman minnettar olacağım." McCauley, Harper'ın

Anne tarafından akrabalarının çoğunu öldüren ve Asher'ı ele geçirme umuduyla Nora'ya da yardım eden Linda'dan korunma. McCauley şimdi, kendilerine bakacak bir ailesi olmayan diğer şeytani çocuklarla birlikte bir evde kalıyordu.

"Sanırım-" Çevresel görüşünde bir kıvılcım gören Harper, Asher'ın elinde alevlenen cehennem ateşini görmek için baktı. Ateş hızla uzaklaştı. "Bunu gördün mü?" diye sordu Knox'a.

"Ben yaptım."

Asher'ın küçük yüzü buruştu ve sonra elinde bir kez daha cehennem ateşi parladı. Tam olarak bir küre değildi. Daha çok bir ateş fışkırması gibiydi. Yine oldukça hızlı bir şekilde kayboldu. Merakla eline baktı ve sonra zihni onunkine dokundu - orada bir soru vardı.

"Gördüm bebeğim," dedi Harper ona. "Al, bunun yerine bununla oyna." Ona eleğini uzattı ve *bam*, dikkati dağıldı. Bu iyiydi, çünkü havuzunu ateşe vermemesini tercih ederdi. "Bu bir küre değildi, ama bu biraz pratik yaptıktan sonra cehennem ateşini bir top haline getiremeyeceği anlamına gelmiyor, değil mi?"

Knox onun kolunu okşadı. "Bir cehennem ateşi küresi yaratamamanın bir zayıflık olduğunu düşündüğünü biliyorum. Hiç cehennem ateşi üretemeseydin belki öyle olurdu ama üretebiliyorsun. Onu sadece nesnelere aşılama yeteneğini herhangi bir şekilde bir sınırlama olarak görmüyorum. Hatta bunun daha yıkıcı olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, cehennem ateşinden bir top atmam gerekmediği sürece. O zaman sorun olur." Asher'a tekrar bakarak Knox'a, "Yeteneklerin ilk ortaya çıkmaya başladığında kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi Knox. "Yeteneklerimin *olmadığını* hiç hatırlamıyorum. Bu aileme sorduğum bir soru değildi. Ne zaman yeni bir yeteneğim ortaya çıksa heyecanlandığımı hatırlıyorum. Ailem her zaman paniğe kapılır ve beni onları saklamaya teşvik ederdi. Diğer iblislerin bizim ne olduğumuzu bilmesini istemezlerdi." Bir baş iblis olarak Knox güçlenmeyi asla bırakmayacaktı. Türünü bu kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de buydu.

İnsanlar cehennemde doğanın cehennemde kalması gerektiğine inanıyordu. Onun soyu cehennemin derinliklerinde sürüler halinde yaşamaya meyilliydi. Çocuklar alevlerden doğmasına rağmen, yetişkinlerin hepsi onların bakımını paylaşıyordu. Bazı yetişkinler çocukları "evlat edinir", tıpkı onun ebeveynlerinin yaptığı gibi onlara kendi çocukları gibi davranırdı.

"Sürünüzün Dünya'ya geldiğinde ayrıldığını söylemişsiniz. Diğerlerine ne oldu?"

"Lou bana, baş iblislerin cehennemden çıkmasının yasak olduğuna dair yasa çıkmadan çok önce kendi istekleriyle cehenneme döndüklerini söyledi." Haydut bir baş iblis bir keresinde Dünya'yı neredeyse yok ettikten sonra, Lou bu ırkı cehennemde tutmayı kabul etmiş. Ancak hala Dünya'da dolaşan baş iblisleri toplamayı kabul etmediği için Knox'u rahat bıraktı. "Buradaki insanlar bizim türümüzü pek hoş karşılamıyor. Hiçbir in onları kabul etmez. Kimse onlara güvenmedi. Burada yerleri olmadığını hissettiler."

"Ailen öldükten sonra neden cehenneme geri dönmedin?" Harper sordu.

"Kendimi çok fazla kaçıyormuş gibi hissedirdim. Saklanmak.

Yenilgiyi kabullenmek. Ben böyle biri değilim."

"Yani... Dünya'daki *tek* baş iblis sen misin?"

"Evet."

Gözleri bulutlandı. "Türünün tek örneği olmak yalnızlık olmalı.

Bazı açılardan havalı da. Ama çoğunlukla yalnız."

"Öyle ya da böyle beni hiç etkilemedi. Sen yanımdayken nasıl yalnız olabilirim ki?" Kızın ensesini kavrayarak ağzını aldı, öpücüğü yavaş tuttu. Derin. Tembelce. Onu canlandırmakta asla başarısız olmayan onun tadına doyasıya bakmak... bu yüzden nöbetçilerin kahkahalarıyla rahatsız edilmeleri oldukça can sıkıcıydı.

Knox onların denizin sığ kısmından geçerek kıyı şeridine doğru ilerlediklerini gördü. "Yarışı kim kazandı?" diye seslendi.

Tanner sanki bu sorudan rahatsız olmuş gibi homurdandı. "Ben, tabii ki. Kahretsin, denizanası!"

Harper Knox'a kaşlarını kaldırdı. "Ne dedim ben?"
Knox sadece başını salladı.

Parmaklarını adamın omuzlarına geçiren Harper, adam amını yalarken inlemelerini alçak tutmak için elinden geleni yaptı ama kahretsin, çok zordu. Tanrım, yaladıkça, ısındıkça ve tadını çıkardıkça açlıktan ölüyordu. Dilinin klitorisine her fiskeşi onu daha da sıkılaştırıyordu. Dişlerinin her hafif sıyrığı midesinin sıkışmasına neden oldu. Ve dilini içine pompalamaya başladığında, bıçaklayarak ve döndürerek, kendini kırılmaya başladığını hissetti. Adam homurdandı, titreşimler amcığını gümbürdetti ve sonra serbest bırakılması onu içine çekerek sırtının eğilmesine ve parmaklarının çarşafı pençelemesine neden oldu.

Aleti çelik bir çivi kadar sert olan Knox, kadının titreyen bedenini öptü. "Seni boşaltmayı çok seviyorum bebeğim." Meme ucuna yapıştı ve emdi, diğer kremi göğsünü eliyle dolgunlaştırdı. Teni ipek gibi yumuşaktı. Göğüslerini sikmeyi seviyordu ama bu gece değil. Bu gece onun içinde olması gerekiyordu.

Dudakları ayrılıp tartışmaya başladığında, adam onun ağzını aldı. Dilini içeri soktu ve onunkine doğru kaydırıldı.

Parmakları adamın omuzlarına saplandı ve taşaklarına kadar hissettiği gırtlaktan gelen bir iniltiyle ona doğru eğildi.

Adamın ağzı onunkine değdiği anda tüm vücudu alev almıştı. Daha önce hiç kimse onu Knox'un öptüğü gibi öpmemişti. Sadece dilini okşamakla kalmamıştı. Dişlerini yaladı, ağzının kenarlarını ısırıldı, alt dudağını emdi, üst dudağının içini ovdu. Beyni lapa haline gelene ve duyguları dönene kadar onu yuttu.

Ondan akan cinsel saldırganlık nabzının hızlanmasına, meme uçlarının titremesine ve amının sıkılmasına neden oldu. Aleti sert, uzun ve kalındı.

Adam geri çekildi ve kadın, saçlarını yumruklayıp onu yerinde tutan el olmasaydı daha fazlası için adamın ağzını kovalayacaktı.

Kadın kollarını adamın etrafına sarıp sırtını adamın sikine sürtmek için eğdiğinde Knox kadının gergin göğüs ucuna keskin bir şaplak attı. "Yuvarlan."

Kaşlarını çattı. "Ha?"

"Yuvarlan."

Onu becerirken sadece markasına bakmak istediğini bilen Harper neredeyse gözlerini devirecekti. "Beni sikecek misin artık?"

"Sana üçüncü kez söylemeyeceğim bebeğim." "Ama ben istiyorum-"

Onun klitorisini tokatladı. "Şu anda bu *senin* ne istediğinle ilgili değil. Beni boşaltmak için buradasın. Beni tatmin etmek için. Bunu yaptıktan sonra istediğini alacaksın."

Ağzı açık kaldı. "Sen anne-"

Kızın klitorisine bir tokat daha attı. "Sana söyleneni yapmak için son şansın, bebeğim."

Kafasından geçen küfürleri bastırmak için dişlerini sıkın Harper yavaşça yuvarlandı.

Kıçındaki damganın üzerini okşadı. "İşte, o kadar da zor değildi, değil mi? Şimdi sırtını eğ. Kıçını havaya kaldır. Aferin kızıma." Knox sikinin başını kızın amına yerleştirdi ve ikisi de nefes nefese kaldı. Kız o kadar sıcak, sıkı ve lezzetli bir şekilde kaygandı ki Knox o anda boşalabilirdi. "Hepsi benim." Eve çarptı.

Harper'ın nefesi boğazında düğümlendi, çünkü kendini onun uzun, sert horozuyla dolu buldu. Neredeyse acitana kadar onu gerip doldururken neredeyse inanılmaz derecede kalın hissediyordu. Onun içinde zonkladığını hissedebiliyordu. İhtiyacı olan şey onun içine *boşalmasını* hissetmekti.

Vücudu onunkinin üzerine katlandı. "İyi hissediyor musun?"

Başını salladı, meme uçları adamın sert vücudunun ağırlığı ve boğazındaki dişlerinin sıyrıkları karşısında gerildi. Kalabalık hissediyordu. Hareket edemiyordu. Ama bu hoşuna gitmişti.

Saçlarını avucunun içine alan Knox, başını geriye doğru çekti. Kadın inledi, amı adamın etrafında kasıldı. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "Gelme."

Harper arafları yumruklarken, adam onun a mına öyle sert giriyordu ki nefesi kesiliyordu. Bu sırada homurdanıyor ve kulağına fısıldıyor, amının tadının ne kadar güzel olduğunu, onun üzerine inmeyi ne kadar sevdiğini, başka hiç kimsenin ona sahip olamayacak olmasını ne kadar sevdiğini söylüyordu.

"Yaklaştın, değil mi?" diye homurdandı, kızın amcığı sıkılaşıp etrafında çırpınırken. Elini vücudunun etrafında kaydırđı ve klitorisini parmakladı.

Harper inledi. "Oh, Tanrım." "Henüz gelme."

Gözleri şak diye açıldı. "Ne?" Onun klitorisiyle oynayıp boşalmamasını bekleyemezdi! Ama yaptı. Kız ağlamak isteyene kadar parmakladı, daire çizdi, kopardı ve ovdu. "Seni piç!" Kendini tutamadı. Tutamadı işte. O-

ekip gitti.

Harper gözlerini kırpıştırdı. "Ne-"

Knox onu sırtüstü çevirdi, bir elini kıçının altına kaydırđı ve kałalarını tam olarak yatırdı. "Beni sıkıca sar, bebeğim."

Kol ve bacaklarını adamın etrafında kilitledi ve adam asla doyamayacakmış gibi içine girip çıkmaya başladı. Kadın adamın sırtını peneliyor, sikinin her sert darbesinden zevk alıyor, daha fazlasını, hep daha fazlasını istiyordu. Buz gibi soğuk psişik parmağı tam klitorisini okşarken, dişleri kulağının altındaki oyuğa sürtündü.

"Gel," diye gürledi Knox.

Harper sessiz bir çığlık atarak boşalırken, beyaz bir zevk şimşek gibi içinden geçti. Adam Harper'ın boynuna sert bir küfür *savururken*, Harper daha da sert bir şekilde içine girdi, hızını arttırdı, siki Harper'ı patlayacak kadar doldurdu ve yatak başlığının duvara çarpmasına neden oldu. Adam sikini derine sokmadan ve içinde patlamadan hemen önce kaslarında saf bir g toplandığını hissetti, sıcak boşalması titreyen i duvarlarına sıçradı.

Orada nefes nefese, titreyerek yattıkları süre dakikalar ya da saatler olabilirdi. Onun yığılıp kalmasına aldırmadı.

onun üzerinde. Onu öylesine doyurabiliyordu ki, ölü bir ağırlığa dönüşmüştü. "Bu cinsel ilişkiye gerçek bir oyun katıyorsun," diye mırıldandı.

Omuzları titreyen adam bir elini kadının sırtının altına soktu ve onu da yanına alarak yuvarlandı. "Kendine ait yeterince 'oyunun' var." Parmak uçlarını kızın omurgasında gezdirerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Bacaklarımı tekrar hissedebildiğim zaman olacak. Klitorisimle oynaman ve boşalmamamı emretmen çok kabaydı."

"Yine de seni yük treni gibi boşalttı."

"Keşke bunu tartışabilseydim." Kıkırdadı ama ses hızla kesildi ve Harper'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Onun telepatik konuşmasının yankısını hissetti. Adamın onun altında gerilmeye başladığını hissetti. Ama konuşmanın bittiğinden emin olana kadar konuşmadı. "Kimdi o?"

"Keenan," diye cevap verdi Knox, yüz ifadesi asıktı. "Alethea'nın kaldığı yeri buldular."

Vay be.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Oturma odasına göz gezdiren Harper kaşlarını kaldırdı. "Bu mahallede bile rahatına düşkün olmaktan kendini alamıyor, değil mi?"

Küçük ev, böylesine kaba, yoksul bir bölgede herhangi bir evde bulmayı bekleyeceğiniz üzücü bir durumdaydı. Sararmış duvar kâğıtları duvarlardan soyuluyordu. Siyah lekeler tavanları lekeliyordu. Ucuz, kirli halılarda şüpheli lekeler vardı.

Ancak mobilyalar başka bir konuydu. Gerçekten de saraydan fırlamış gibiydiler, özellikle de klasik, imparatorluk altını kanepeler, uyumlu sandalyeler ve piyano. Knox'la birlikte evin içinde dolaşırken diğer mobilyaların da aynı derecede lüks olduğunu gördüler; özellikle de krallara layık yatağı ve eski moda makyaj takımıyla yatak odası.

Kontrast çok garipti.

Etraflarında nöbetçiler ve bazı Güçler iki katlı evi inceliyor, Alethea'nın müttefikine ait olabilecek ve belki de kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyorlardı. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

Knox yatak odasının etrafında yavaşça dönerek ona kısa bir bakış attı. "Alethea'nın ne kadar elitist biri olduğunu düşününce burada kalmayı kabul etmesi beni şaşırttı. Süvari onu gerçekten de kendi dümen suyuna sokmuş." Durdu ve arkasını dönerek

Tanner ve Larkin odaya girdi. "Herhangi bir koku var mı?" Knox cehennem köpeğine sordu.

Çenesi sertleşen Tanner başını salladı. "Alethea'nın kokusunu bile alamıyorum. Burası bir şekilde 'temizlenmiş'. Taptaze bir papatya gibi kokuyor. Sanki büyüyle temizlenmiş gibi."

Harper, "Eğer biri evi temizlettiyse, bu Süvari olmalı," dedi. "Yani Alethea bunu başka bir yere taşınmadan önce izini kaybettirmek için yapmış olsaydı, eşyalarını da alırdı. Yine de bütün bu mobilyalar burada."

"Süslü gardırop ve çekmeceler de giysi ve ayakkabılarla dolu," diye ekledi Larkin. "Ayrıca, makyaj masasının üzerindeki biblo kutusu pahalı mücevherlerle neredeyse dolup taşıyor. Bütün bunları neden geride bırakmış olabileceğini düşünemiyorum." Harpy iç çekti. "Her çekmeceyi, rafı, dolabı, köşeyi ve bucağı aradım. Bizi Süvari'ye götürecek tek bir ipucu bile yok."

Knox, "Hayır, burada ondan hiçbir iz kalmamasını sağlamak için iyi bir iş çıkardı," dedi.

Tanner başını yana eğdi. "Ölümünden sonra neden *tüm* eşyalarını ortadan kaldırmadığını merak ediyorum."

Larkin omuz silkerek, "Belki de buradaki insanların onu çalacağını ve bunu yaparken de işi onun için yapacaklarını düşünmüştür," dedi.

Tanner dudaklarını büzdü. "Belki."

"Hepsini buraya ışınlatmış olmalı," dedi Harper. "Eğer yerel halk bu eşyaların buraya taşındığını görseydi, bir hafta içinde soyulurdu."

Knox başını salladı. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum." "Knox!" Levi aşağıdan seslendi. "İsteyebilirsin

Gelip şuna bir bakın!"

Harper'la bakışarak odadan çıkan Knox, arkadaşı ve iki nöbetçiyi de arkasına alarak alt kata yöneldi. Levi'yi koridorda, bir dolabın kapısından dışarı sarkmış halde buldu. Azrail'e doğru ilerleyen Knox dolabın bir bodruma açıldığını fark etti. "Ne oldu?" Knox ona sordu.

Levi, "Bunu kendiniz görmelisiniz," dedi.

Azrail'i takip eden Knox karanlık boşluğa indi. Ahşap basamaklar ayaklarının altında gıcırdadı ve Knox elini yüzeyinden aşağı kaydırırken tırabzan sallandı. Omzunun üzerinden Harper'a baktı. "Tırabzana dikkat et, bebeğim. Sabit değil."

"Bu merdiven de öyle," dedi Harper. Basamaklar hafifçe eğildi, ağırlığını tam olarak taşıyamadı. Çimento zemine adım attığında kaşlarını çattı. Burnuna küf ya da küf kokusu gelmedi. Diğer katlar kadar taze kokuyordu, bu da demek oluyordu ki... "Temizlenmiş."

"Öyle," diye onayladı Tanner, Larkin'le birlikte onlara katılırken. Keenan zaten oradaydı, gölgeli köşeleri ararken matarasından bir şeyler içiyordu.

Harper alanın ortasına doğru ilerledi ve yavaşça dönerek çevresini taradı. Tek, çıplak ampul vızıldayıp titrediği için bu kolay değildi. Ama evin geri kalanı gibi zeminde ve duvarlarda da rutubet lekeleri ve çatlaklar olduğunu görebiliyordu. Aşağıda fırın, su deposu, şalter kutusu, hizmet rafları ve tozlu kutu yığınları dışında hiçbir şey yoktu ama yine de alan garip bir şekilde kullanılmamış gibi hissettirmiyordu.

Tedirginlik garip bir şekilde içinden geçerken parmaklarını büktü, midesini titretti ve kafa derisini diken diken etti. "Burayı sevmiyorum. Hem de hiç."

"Ben de öyle," dedi Larkin.

"Hissediyor musun?" Levi Knox'a sordu.

Belirli bir duvara bakan Knox başını salladı. "Bir... yanlışlık var. Sanki bir şeyler yerinde değilmiş gibi. Ya da sanki mekânı olması gerektiği gibi göremiyoruz." Bir adım öne çıktı ve elini soğuk duvarın üzerine koyarak büyü enerjisini "hissetti", "okudu". "Birisi bir çeşit gizleme büyüğü yapmış."

Harper'ın kaşları havaya kalktı. "Gizleme büyüğü mü?"

"Evet," dedi Knox, geri çekilerek. "Bunu çözmek için bir büyücüye ihtiyacımız olacak."

Harper Levi'ye baktı. "Arkadaşın bir büyücü, değil mi?"
"Onu arayacağım," dedi Levi, cep telefonunu çıkarıp arama yapmak için üst kata çıkıyor.

Knox Harper'a döndü. "Onun gelmesini beklerken, dışarıdaki insanla görüşebiliriz."

Alethea'nın resmini tanıyan birini bulan Khloë'ydi. Harper ondan insanın kaybolmadığından emin olmak için yanında kalmasını istemişti. Ayrıca Khloë'den onu tam olarak sorgulamamasını istemişti çünkü Harper ve Knox bunu kendileri yapmak istiyordu.

Knox'u evden dışarı kadar takip ettikten sonra Khloë'yi caddenin karşısında, bisiklete binen koyu tenli bir çocuğun yanında dururken gördü. Knox'u gören çocuğun kahverengi gözleri endişeyle parladı. Çocuk Knox'un bir iblis olduğunu bilmiyor olabilirdi ama yine de içindeki tehlikeyi hissedebiliyordu.

Harper, Khloë ile hızlı ve minnettar bir gülümseme alışverişinde bulundu ve ardından bakışlarını çocuğa kaydırды. "Isaiah'tı, değil mi?" Khloë ona çocuk hakkında biraz bilgi vermişti.

Sert görünmeye çalışarak başını salladı.

"Evet." "Ben Harper. Bu da kocam Knox."

Çocuk "N'aber?" der gibi çenesini eğdi. Harper, küçük afro saçları ve kafasının kenarlarındaki traşlı çizgileriyle sevimli olduğunu düşündü. Ayrıca tavırlarında o bölgedeki çocukların çoğunda olan sert bir çalım da vardı.

Knox, "Khloë bize etrafta gösterdiği resimdeki kadını tanıdığınızı söyledi," dedi.

Isaiah omuz silkti. "Onu birkaç kez o evin kapısında gördüm. Ama ayrıldığını hiç görmedim."

"Hiç ziyaretçisi oldu mu?" Knox sordu.

"Dostum, bir sürü ziyaretçisi vardı. Sadece bir kişinin birden fazla kez gittiğini gördüm. Bir adam. Çoğu zaman yanına birini alırdı. Garip olan şey, onları hep geride bırakmasıydı. Pezevengi ya da satıcısı falan olduğunu düşündüm."

Knox gözlerini kıstı. "Onu tarif edebilir misin?"

Isaiah'nın alnı kırıştı. "Sadece geceleri gelirdi. Uzun boyluydu. Kendini idare edebilecekmiş gibi yürüyordu ama

yapılı değildi.

Uzun bir palto
giyyordu." "Ne
renk?"

"Karanlık. Siyah değil ama karanlık."

Knox, belki de Sherryl'in tarif ettiği kaşmir palto gibi
laciverttir, diye dūřundū. "Onun konuřtuęunu hiř duydun
mu?"

"Bu evlerin duvarları şok ince ama içeriden gelen tek bir
ses bile duymadım."

"Hmm." Knox sesleri kontrol altına almak iřin de bir būyū
yapılıp yapılmadığını merak etti. "Onunla ilgili hiç dikkatinizi
çeken bir şey oldu mu?"

"O mu? Hayır. Ondan şok arabasına dikkat ettim."
Isaiah'ın ağzı kıvrıldı. "Adamın gūzel bir arabası vardı. Aston
Martin."

Khloē homurdandı. "Kimsenin *ōdūnř almaya*
şalışmamasına şaşırdım."

Isaiah'nın bakışları ona kaydı. "Kōpeęi her zaman yanında
olmasaydı muhtemelen olurdu. Kocaman, vahşi bir kōpek.
Onu bahçede bırakırdı ve o da arabanın yanında yatardı.
Adam geri gelene kadar bir santim bile kıpırdamazdı."

Knox başını eğdi. "Kōpeęi tarif edebilir misin?"

"Dedięim gibi, būyūktū," dedi Isaiah. "Siyah tūylū sařları
vardı. Her zaman ıslak gōrūnūrdū."

Harper Knox'a, insanlar tarafından ōlūm alameti olarak
kabul edilen şekil değiştiren iblislere atıfta bulunarak,
"*Muhtemelen bir kara shuck*" dedi.

Ōyle gōrūnūyor, Knox da aynı fikirde. "Eve girenlerden
herhangi birini tanıdın mı Isaiah?"

"Bazıları. Birkaři meth bağımlısıydı. Bu yūzden o adamın
bir satıcı ya da pezevenk olduęunu dūřundūm." Motosikletin
gidonunu sıkıca kavradı. "Yerel torbacımız onunla yūzleřti;
kendi bōlgesinde başka kimsenin mal satmasını istemiyordu.
Adam satıcı olmadığını sōyledi."

Knox kısa sūrelięine gerildi. "Bu satıcıyı nerede
bulabiliriz?" "Mezarlıkta. O **olaydan** bir sūre
sonra vurularak ōldūrūldū."

Isaiah'nın bakışları keskinleşti. "O adamın bununla bir ilgisi
olduęunu mu dūřūnūyorsun?"

"Pek olası değil," diye yalan söyledi Knox. Süvari, soru sormaya gelen herkese kendisini tarif edebilecek birinin orada olmasını istemezdi. "Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Aylar nce. Kadını da bir süredir görmedim. Ama burayı *gzetlemediğim için* en son ne zaman birinin orada olduğundan emin olamıyorum. Artık gidebilir miyim?"

"Evet. Bizimle konuştuğun için teşekkürler İsaiah." ocuğa biraz para verdi, o da başıyla teşekkür ettikten sonra bisikletine binerek gözden kayboldu.

Harper'ın dirseğini kavrayan Knox onu yolun karşısına, dört nöbetçinin beklediği yere götürdü. Onları hızlıca bilgilendirdi ve ekledi: "Artık şphelimizin bir Aston Martin kullandığını ve yanında çalışan bir zenci olduğunu biliyoruz."

Tanner'ın kaşları çatıldı. "Dario'nun nöbetçilerinden birinin şekil değiştirebildiğinden oldukça eminim. O bir shuck olabilir."

"Araştırın. Ayrıca şphelilerimizden herhangi birinin Aston Martin sahibi olup olmadığını da öğrenmemiz gerekiyor." Knox Harper'ın kuzenine baktı. "Yardımanın takdire şayandı, Khlo."

Uzun, durgun bir esneme hareketi yapan Khlo yüksek sesle esnedi. "Sorun değil."

Harper'ın ağzı çarpıldı. "Yorgun musun?"

Khlo'nin omuzları çöktü. "Bir haftadır falan uyumadım. Beni Alethea'ya götürecek birini bulmaya çok kararlıyım. Ve buldum da. Ben bir *bok muyum*, neyim?"

Kuzenine bok gibi *göründüğünü* söylememeye karar veren Harper, nazikçe onun kolunu sıktı. "Evet, gerçekten de *bok gibisin*. Sana tamamen borçluyum. şimdi eve git. Uyumaya ihtiyaın var." İblisler uykusuz günler geirebilseler de, bu onlar için iyi değildi.

"Bana iki kez söylemene gerek yok."

"Geri dönmek ister misin? Tanner için sorun olmaz."

Khlo burnunu kırıştırarak geri çekilmeye başladı. "Yok, ben iyiyim."

Keenan şeytana bakıp i çekti. "Dışarıda yalnız mı olmalısın?" diye tersledi.

Khloë sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştıtararak ona baktı ama Harper durumun böyle olmadığını biliyordu. Khloë her şeyin farkındaydı. "Neden olmayayım ki?" diye sordu.

Ağzı gerildi. "Çünkü sanki işinmiş gibi belayı kendine çekiyorsun."

Khloë, "Ve sanki bu senin işinmiş gibi Everclear içiyorsun," diye karşılık verdi. "Bu konuda yorum yaptığımı duyuyor musun?"

"Az önce yaptın."

"Sadece bir noktaya değinmek için."

"Benim görüşüm daha fazla ağırlık taşıyor."

"Muhtemelen senin canavar sikin kadar ağır değildir."

"*Khloë!*" Harper haykırdı.

Harper'a döndü, gözleri masumiyetle açılmıştı. "Bilmiyor gibi değil. Her gün görüyor. Eminim kendi kendine mastürbasyon yaptığı pek çok zaman olmuştur."

"*Khloë!*" Cidden, Harper bir gün onu öldürecek. "Tamam, tamam. Seni yarın ararım." Topuklarının üzerinde döndü ve neşeli bir ıslık çalarak uzaklaştı.

Keenan Harper'a döndü. "Gerçekten eve yalnız yürümesine izin verecek misin?"

"İzin mi?" Harper ona kaşlarını çatı. "Khloë'yi hiç mi tanıımıyorsun?" Kuzenini istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamazdı.

Keenan tekrar iç çekti. "On dakika içinde dönerim." Bununla birlikte arabasına doğru koşmaya başladı.

Harper'a yaklaşan Larkin ona doğru eğildi. "Sence onu götürmesine izin verir mi?"

"Bu ona ona biraz daha eziyet etme şansı verecek, yani evet." Harper ağzını büktü. "Sence ona çıkma teklif edecek mi?"

Larkin dudağını ısır. "Buna bağlı."

"Öyle mi? Neye bağlı?"

"Küçük sorununu aşip aşamayacağı konusunda."

Harper bunun ne anlama geldiğini soramadan, dikkatini yanan beyaz Toyota Prius çekti. Birkaç dakika sonra söğüt gibi, uzun bacaklı bir kadın atladı. Onun zengin

Yakut kırmızısı saçlar, çiçeklerle süslenmiş şık bir hobo düğümüyle arkadan bağlanmıştı -Harper bundan gerçekten hoşlanmıştı. Mürekkep mavisi gözleri üzerlerinde gezindi ve Levi'yi bulduklarında durdu. Ona doğru bir adım attı.

Harper Knox'a yan gözle baktı. "Sanırım bu büyücü." O sadece başını salladı.

Kadın önlerinde durduğunda Levi başını eğdi. "Geldiğin için teşekkürler Ella. Asallarımı tanıtmama gerek olmadığına eminim, ancak onlarla resmi olarak tanıştığını hiç sanmıyorum."

"Hayır, görmedim," diye onayladı Ella. Harper ve Knox'a saygıyla başını salladı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Harper gülümsedi. "Aynı şekilde. Bu Larkin, nöbetçilerimizden biri." İki kadın başlarını salladıktan sonra Harper ekledi: "Levi'nin geçmişte büyüyle ilgili sorunlarımız olduğunda birçok kez size danıştığını biliyorum, bu yüzden yardımlarınız için teşekkür etmek istiyorum."

"Teşekküre gerek yok." Ella eve baktı. "Levi diyor ki Biri bana burada temizleme büyüsü ve hatta muhtemelen gizleme büyüsü yaptı."

Knox, "Bunun bir büyücü mü yoksa karanlık bir uygulayıcı mı olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Her iki durumda da büyüleri çözebilecek misiniz?"

"Bir arındırma büyüsünü çözmem mümkün değil - havayı ağartıyorlar," diye yanıtladı Ella. "Bunu geri almanın bir yolu yok. Sınırlama büyüsüne gelince? İplikleri çözebilmem mümkün. Bunu yapanın bir büyücü ya da karanlık bir uygulayıcı olması fark etmez; bu sadece büyü'nün karmaşıklığına bağlı."

"O zaman gidip ne kadar karmaşık olduğunu görelim." Knox Harper'ın elini tuttu ve hep birlikte eve geri dönüp bodruma indiler. Ella'nın sanki oraya çekilmiş gibi doğruca daha önce büyüyü hissettiği duvara doğru ilerleyişini izledi. Parmakları duvar boyunca hareket ediyor, sanki telleri koparıyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda onlara döndü. "Haklısınız; burada bir hapsedme büyüğü var. Karanlık bir uygulayıcı tarafından yapılmış. Çok yetenekli biri." Parmaklarını duvarın üzerinde gezdirdi, kaşları çatıldı. "Bu tipik bir büyü değil."

"Ne anlamda?" diye sordu Knox.

Bakışları ona kaydı. "Başka bir büyü tarafından güçlendirildi, bu yüzden ikisi birbirine bağlı."

Knox kaşlarını çatı. "Başka hangi büyü?"

"Glamour. Orada gördüğün şey gerçek değil. Duvar sahte. Hâlâ büyülerin iplerini çözebilirim ama bu biraz zaman alabilir."

"Bekleyebiliriz," dedi

Knox. "Pekâlâ. Ben başlıyorum."

Harper Ella'nın ne yapmasını beklediğinden pek emin değildi ama ne mum yaktı, ne semboller çizdi, ne de doğal elementleri çağırdı. Sadece orada durmuş, onların göremediği "iplikleri" koparıyor, koparıyor, çözüyor, büküyor ve çözüyordu. Bu büyücüler ve uygulayıcılar arasındaki farktı. İkinciler büyü *yapabiliyorlardı* ama büyücüler büyüü kullanmak için doğmuşlardı. Büyü onların bir parçasıydı.

Ella'nın bitirmesini beklerken Larkin, Harper ve Knox'u tatilleri sırasında kaçırdıkları her şey hakkında bilgilendirdi -Bazen telepatik olarak, çünkü yabancıların yanında in işlerinden bahsetmek, söz konusu yabancı onlar için büyüleri çözüyor olsa bile, yapılmazdı.

Keenan yeniden ortaya çıktı, yüzünde bıkkınlık ifadesi vardı ve Harper'a kuzeninin bir bakıcıya çok ihtiyacı olduğunu söyledi. Harper bu iş için gönüllü olup olmadığını sorduğunda yüzü kızarmış ve kararlı bir şekilde, "*Tabii ki hayır*," demişti. Ve biraz *fazla* kararlıydı. Harper adamın neden inkâr diyarında yaşamayı tercih ettiğini merak ediyordu. Tam Larkin'e telepatik olarak Keenan'ın "küçük sorununun" ne olduğunu soracaktı ki Ella konuştu.

"Koparılacak son bir ipliğim var. Herkes geri çekilsin."

Ella hariç hepsi bodrumun ortasına doğru ilerledi. Tatmin olduktan sonra duvara döndü ve görünmez bir ipi sertçe çekti. Bir anda sahte duvar ortadan kayboldu ve yaklaşık otuz beş metre karelik bir alan ortaya çıktı... içinde küçük, çıplak, demir bir hapisane hücresi vardı. Çok az yer kaplıyordu, aslında bir kafesten fazlası değildi. Duvarlarında kelepçeler asılıydı. Kan ve diğer vücut sıvıları zemini kirletiyordu. Sefalet, umutsuzluk ve acı havada asılı duruyor gibiydi.

"Tanrım," diye nefes aldı Levi. "Burada bir sürü insan öldü. Ve bu konuda çok kızgınlar."

Harper'ın gözleri ona dikildi. "Ruhları hala burada mı? Seninle mi konuşuyorlar?"

"Düşündüğünüz şekilde değil," dedi Levi. "Tam cümleler duymuyorum. Sadece söylemek istediklerinin bir kısmını duyuyorum. Biri onları buraya getirmiş, onlara uyuşturucu ve seks vaat eden biri. Ama zincirlenmişler. Aç bırakılmışlar. Vahşileştirilmişler."

"Buraya cisimsizleri beslemek için getirildiler." Knox fark etti. "Belki de Alethea ve Süvari ev sahiplerine acı çektirmenin bir şekilde cisimsizlerin daha çabuk güçlenmesini sağlayacağını düşünmüşlerdir - belki de öyle olmuştur." Ya da belki de o şerefsizler bunu sırf zevk için yapmışlardır, diye düşündü. Alethea'nın her zaman acımasız bir yanı vardı.

Harper ensesini ovuşturdu. "Isaiah insanların buraya getirildiğini ama ayrıldıklarını hiç görmediğini söylediğinde, onların cisimsizler için olduğunu hissetmiştim. Alethea ve Süvari'nin avlanma alanı olarak engebeli bölgeleri seçmesi mantıklı. Burada çok sayıda uyuşturucu bağımlısı, fahişe ve özlenmeyecek diğer insanlar var."

"Kısacası, Alethea burada saklandı ve bedensizleri tam güçlerine kavuşturdu." Larkin yanağının içini ısırdı. "Belki o da burada öldürülmüştür. Bir bodrumda ölmüş olabileceğini düşündük."

"Eğer öyleyse, ruhu burada değil," dedi Levi.

Keenan kaşlarını çattı. "Uygulayıcı neden bölgeyi temizlemedi? Bunun yerine neden gizledi?"

"Hiçbir temizlik bu kadar şiddet ve acıyı tamamen yok edemezdi," dedi Ella. "Sınırlama büyüğü o küçük alandaki her şeyin duyularınıza ulaşmasını engelledi. Büyü, illüzyonu güçlendirmeye yardımcı oldu. Bunlar güçlü büyülerdi. Uygulayan kişi yetenekliydi."

"Ama sen daha iyisin," dedi Harper, Ella'nın da karşılık verdiği bir gülümsemeyle.

"Daha iyiyim," diye onayladı Ella.

Tanner burun delikleri alev alev yanarak hapisane kapısına doğru yürüdü. "Oradaki kanın hiçbiri tanıdığımız birine ait değil." Hapishaneden uzaklaşarak, büyü tarafından gizlenmiş olan hapishanenin etrafındaki alanda devriye gezdi. Sonra gerildi ve mavi bir çizgiye küfretti.

"Ne oldu?" diye sordu Knox, keskin bir sesle. "Ne kokusu alıyorsun?"

Tanner yüzünü onlara döndü. "Alethea'nın kokusunu gün gibi alabiliyorum."

"Bu pek şaşırtıcı değil, zira o, bebeği emziren kişiydi. cisimsiz," dedi Knox.

Tanner başını salladı. "Evet, ama kokusunu aldığım tek kişi o değil. Burada olduğunu bildiğimiz başka birinin de kanı yok, sadece kokusu var. Ve koku acı ya da ölüm kokmuyor. Onlar kurban değildi. Onunlaydılar."

Knox ona doğru bir adım attı. "Kim?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Villaya döndüğünde Harper kıyafetlerini bavula tıktırdı. "O olduğuna inanmayacağım Knox," diye kestirip attı. "Onun Süvari olduğuna inanmayacağım. Nasıl olabilir ki? *Yıllardır Küba'da.*"

"Ya da biz öyle sanıyorduk," dedi Knox, yumuşak bir sesle. Birkaç adım ötede durarak ona alan açtı ve düşünmesine izin verdi. Dürüst olmak gerekirse, Drew'un kokusunun bodrumda olduğunu duyduğunda o da Harper kadar şaşırmıştı, bu yüzden onu bu kokuyu içine sindirmekte bu kadar zorlandığı için suçlayamazdı. Knox cehennem kedisinden hiç hoşlanmıyordu ama onun Süvari olduğundan ya da Harper'a zarar verecek herhangi bir şeye karıştığından şüphelenmezdi.

"Drew'in ABD Başbakanlarının düştüğünü görmek istemesi için nasıl bir motivasyonu olabilir?" diye meydan okudu.

"Benim ölmemi istiyor, Harper. Ona göre, seni ondan çaldım."

"Evet, bunu biliyorsunuz çünkü kelimenin tam anlamıyla onun zihnindeydiniz. Eğer o Süvari olsaydı, bunu zaten bilirdin."

"İşler böyle yürümüyor, Harper. Zihin ucsuz bucaksız bir alandır. Trilyonlarca anı, düşünce, görüş, istek, hoşlanma, hoşlanmama, pişmanlık, hedef ve benzeri ağlar. Onun zihnini bir bütün olarak araştırmadım, sadece seninle ilgili olan düşünce ve anı ağını inceledim. Yine de, eğer gerçekten Süvari olsaydı, onun Süvari olduğuna dair *bazı* işaretler göreceğimi düşünmek isterim."

"Ama sen yapmadın, değil mi?"

"Hayır, ama başka neden Alethea'yla birlikte olsun ki? O evde olmak için başka ne gibi bir nedeni olabilirdi? Orada öldürülmedi, Harper. Cisimsizleri beslemek için kullanılmadı. Ya onunla çalışıyordu ya da o eve gitmek için başka bir nedeni vardı. Durum ne olursa olsun, *onunla birlikteydi*. Benim ölmemi ne kadar çok istediğini anladım-"

"*Seni* ölü görmek istemek başka bir şey. Ama neden diğer Prime'ları da yok edelim?"

"Bilemiyorum. Belki de Jolene onu Başbakan yapmadığı için kırgındır -birkaç dakika önce Jolene'i aradım; Jolene'in ona uzun zaman önce bir gün onun yerini almak istediğini söylediğini ve Jolene onun yerine *senin geçmeni* istediğini açıkça belirttiğinde üzgün görüldüğünü söyledi."

Knox, Drew'un Harper'ı kendisi için bu kadar çok istemesinin bir nedeninin de bu olup olmadığını merak etmişti; Jolene'in yerini alırsa, onun eşi olarak, aynı zamanda eş-Başbakan da olacaktı. Hatta Harper'ı sahiplenmek için beklemesinin nedeni önce onun Başbakan ilan edilmesini beklemesi bile olabilirdi. Ama Knox yeterince acı çektiği için bunu söylememeye karar verdi.

Ona sabırsız bir bakış fırlatarak homurdandı. "Knox, neredeyse tüm iblisler Prime olmak ister. Bizler genellikle güce aç yaratıklarız."

"Ben sadece Drew'in de Isla, Nora ve Roan kadar güce aç olduğunu görememiş olabileceğimizi söylüyorum."

Harper çenesini dışarı çıkardı. "Buna inanmayacağım." "İnanmak *istemiyorsun*," diye düzeltti.

"Hayır, istemiyorum." Çünkü bu Devon'ı *öldürecekti* ve Harper arkadaşının incindiğini görmek istemiyordu. Ne olursa olsun, bu ona *yanlış* geliyordu. Akla yatkın gelmiyordu. "Bu teoride bazı boşluklar olduğunu kabul etmelisin. Drew sana hiç güce aç gibi göründü mü?" Harper onda bu özelliği hiç hissetmemişti.

"Hayır, ama Tanner o bodrumda onun kokusunu aldı, bebeğim. Yoksa neden orada olsun ki?"

"Bilmiyorum amına koyayım." Bavulu kapattıktan sonra fermuarını sertçe çekerek kapattı. "Ama Drew'in lanet olası Süvari olduğunu kabullenemiyorum. Kabullenemiyorum."

Knox onun yanına gitti ve ellerini omuzlarına koydu. "Şu anda Drew'un izini sürmeye çalışan pek çok insan var. Uzun süre saklanamaz. Onu bulacağız ve cevaplarımızı alacağız. Şimdilik, en azından Alethea ile bir şekilde ilişkisi olduğunu varsayarak hareket etmeliyiz."

İç geçiren Harper bir elini saçlarında gezdirdi. "Devon'ı daha yeni geri aldım Knox," dedi sesi kısık bir şekilde. "Eğer haklıysan, bütün bu olanlar onu mahvedecek, özellikle de onu öldürmek zorunda kalırsak."

"Biliyorum. Keşke durum böyle olmasaydı." Drew'u öldürmek Knox'u rahatsız etmezdi ama Harper ile arkadaşının arasını açmak ederdi. Yine de, eğer Süvari oysa erkeğin yaşamasına izin vermesine imkân yoktu, hatta veremezdi. Konuyu değiştirmeye karar vererek, "Hazırlandın mı?" diye sordu. Kızın başını sallaması üzerine omuzlarını hafifçe sıktı ve ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Güzel. Jet hazır. Gidip Asher'ı alalım."

Dakikalar sonra, özel jetin beklediği açıklığa doğru yürüyorlardı. Levi bir pala kullanarak sık bitki örtüsü arasından bir yol açtı. Pilot Davis ve aynı zamanda uçuş görevlisi olan arkadaşı Noelle çoktan oradaydı. Nöbetçiler ön kabine yerleşirken Knox, Harper ve Asher biraz mahremiyet için arka kabine oturdular.

Tazi'nin gözlerini dürtmekle meşgul olan Asher'ı kucağına oturttu. Tanrım, onu tehlikenin beklediği bir yere geri götürüyor olmaktan nefret ediyordu. Onu Tanner'la birlikte adada bırakmayı düşünmüştü ama yapamadı. Belki bencillikti ama aralarında bu kadar mesafe olmasıyla başa çıkamazdı. Ayrıca Knox'u Süvari meselesiyle tek başına baş etmesi için bırakmayı da kendine yediremiyordu, her ne kadar bunu yapabilecek kapasitede olsa da. Onlar bir takımdı,

ve oğluna yönelik tehdidi ortadan kaldırmak için proaktif olma ihtiyacı Knox'a bırakmakla tatmin olmazdı. İmkânı yok.

Uçak havalanmadan önce Noelle içecek ve atıştırmalık ikram etmeye geldi. Knox bir cin tonik istedi ama Harper reddetti - çalkalanan midesi yiyecek ya da içeceklerle pek başa çıkamıyordu.

İyi. Çok geçmeden gökyüzündeydiler.

Knox onun karşısına oturup, kalçalarını onunkilere dayayarak dizini sıktı. "Her şey yoluna girecek, bebeğim."

Asher'ın başını öptü ve kokusunu içine çekti. "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum." Çünkü Drew'un ölme ihtimali çok yüksekti. "Eğer onu öldürürsek, öldürmek ne kadar haklı olursa olsun, her zaman Devon'la benim aramda kalacak."

"İşte bu yüzden, eğer yapılması gerekiyorsa, onu öldürecek kişi ben olacağım. Devon'ın benden nefret etmesini sorun etmiyorum ama onun senden nefret etmesini sorun etmiyorum. Onun kokusunun evde bulunması hakkında onunla konuştun mu?"

"Henüz değil." Ama Jolene'in, Devon'ın Prime, bunu çoktan yapmış olabilir - büyükannesi dışı cehennem kedisinin başkasından öğrenmesini istemezdi.

Knox nazikçe, "Onunla bu konuda konuşmak istemiyorsun çünkü hâlâ orada olmasını mazur gösterebilecek bir neden arıyorsun - masum bir şey," diye suçladı.

"Bu çok mu yanlış?"

"Hayır, ama belki de tanıdığınızı sandığınız Drew'un gerçekte var olmadığını *düşünmelisiniz*. Ya da belki bir zamanlar vardı ama çoktan değişti. Bazı şeylerin mantıklı gelmediği konusunda haklısın, ama bunun tek nedeni kafanda onunla ilgili belli bir izlenim olması. Pek çok insan maske takar, bebeğim."

Harper kaşlarının çatıldığını hissetti. "Evet ama Devon bunu hemen anlardı."

"Emin misiniz? Bugünlerde onu nadiren görüyor. Gideli altı yıl oldu ve onunla sık sık görüşmüyordu. İnsanlar değişir, bazen daha iyisi için,

Bazen daha kötüsü için. Drew acele etmeyi sever. Başbakan olmaktan daha iyi bir heyecan olabilir mi? Ve diğer Prime'lara hükmederek, kendinizi tek hükümdar yaparak bu pozisyonu elde ederseniz bu heyecan ne kadar büyük olur?"

Bir an için gözlerini kapatarak alnını ovuşturdu. "Tamam, bu büyük bir acele olurdu ama bu otomatik olarak haklı olduğun anlamına gelmez."

Knox içkisinden bir yudum aldı. "Tanıdığınızı sandığınız Drew bu kadar itaatsiz olabilir miydi? Jolene'in uyarılarını birkaç kez görmezden geldi. Hatta ona yalan bile söyledi. Jolene onun şu anda Küba'da olduğu izlenimine kapılmıştı. Birkaç hafta önce ona havaalanına kadar eşlik etmiş, hatta kalkış kapısına kadar götürmüş ve uçağın kalkışını izlemiş. Ya uçak kalkmadan önce bir şekilde uçaktan indi ya da Las Vegas'a geri dönen bir uçağa bindi."

Harper bir an için bunun üzerinde düşündü. "Hiçbir zaman asi olmadı, hayır. Her zaman onun otoritesine saygı duymuş gibi görünüyordu."

"Son zamanlardaki davranışları aksini gösteriyor, bebeğim."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Alethea'yla çalışması mantıklı bile değil. Onun aklına girmişsin; beni istediğini söylüyorsun. Beni ölü görmekten *hoşlanacak* biriyle neden çalışsın ki?"

"Onunla *birlikte* çalıştığına inanmıyorum, onu *kullandığına inanıyorum*. Süvari'nin planları hakkında Alethea'ya yalan söylemiş olabileceği konusunda anlaşmıştık. Belki Drew ona senin ölmeni istediğini söylemiştir. Bu ona işbirliği kazandırabilirdi. Onu kullanırken, senden de uzak tutmuştur."

"Peki ya Heidi, Knox? Süvari, lanet bir ayinde kullanılabilmesi için onu kaçırmayı ayarladı. Drew ne kadar Prime olmak isterse istesin, Heidi'ye *asla* zarar vermez. Buna kesinlikle inanıyorum."

"Belki de, onun bilmediği bir şekilde, Heidi'yi seçen Alethea'ydı. Belki de onu kaçırmak için başka bir girişimde bulunmamasının nedeni Alethea'nın seçimini onaylamamasıydı. Ama Heidi'ye zarar vermeyeceğinden o kadar emin olma. Drew'un

asla bir aileyi parçalamaya çalışmayacak iyi bir insandı, ama o yaptı. Seni bana karşı kıskırtmaya çalıştı. Beni terk etmen için seni ikna etmeye çalıştı. Ve oğlumuzdan sanki Asher bir insan değil de bir şeymiş gibi bahsetti. Bu gerçekten tanıdığını sandığın Drew'a benziyor mu?"

Yutkundu. "Hayır. Hayır, değil. Keşke-" Jet sert bir şeyin çarpmasıyla yana doğru sarsıldı. "Ne oldu?"

-" Asher'a sınıksıkı sarıldı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, jet sallanırken zihnini kurcalıyordu. Sallandı. Yana doğru eğildi. Ve sonra düşüyorlardı.

Çenesi sertleşen Knox, jeti delip geçen bir ham güç dalgası yaydı. "Ben diğerlerini getireceğim. Gidin!"

Harper kanatlarına seslendi, kollarını telaşlanan Asher'a doladı ve - Knox'u geride bırakmak zorunda kalmaktan nefret etse de kendini güvene alacağına güvenerek - silahtan çıkan bir mermi gibi uçaktan fırladı. Hava saçlarını ve yüzünü kamçılıyor, neredeyse nefesini kesiyordu. Onlarınkine komşu olan bir adanın üzerinde olduklarını fark etti ve-

Bir şey kanadına çarparak onu ağaçların arasına daldırdı. Kanadı bir dala takıldı ve onu o kadar sert bir şekilde geriye doğru çekti ki, sanki biri kanat sapını sırtından koparmaya çalışıyormuş gibi hissetti. Kör edici acıya rağmen dişlerini gıcırdatarak kurtuldu ve dal kanadında uzun, geniş bir şerit açarken yüzünü buruşturdu.

Paniğe kapılan Harper sırt kaslarını sertçe esnetti. Gövdesine daha fazla acı saplandı ve yaralı kanadı onu yüzüstü bıraktı. *Knox, düşüyoruz!* Tek yapabildiği çaresizce ve titreyerek aşağıya doğru süzölmek, sık ağaç kümeleri arasında yolunu bulmaktı.

Yere yaklaştıklarında Asher'ın etrafında daha da sıkı bir şekilde kıvrıldı ve düşüşlerini hafifletmek için kanatlarını cırıptı. Bu işe yaradı ama kafası yine de sert bir şekilde süngerimsi yosun zemine çarptı. Göz kapaklarının arkasında yıldızlar patladı ve ateşli bir acı yaralı kanadının sapını bıçaklayarak nefesinin ciğerlerinden dışarı fırlamasına neden oldu.

Asher'ın göğsünde bir hıçkırığın yükseldiğini duydu ama ses çok uzakta gibiydi. "Şşş, bebeğim," diye fısıldadı, sesi güçsüzdü, başı dönüyordu. "Biz iyiyiz. Sana iyice bakmama izin ver." Ama bunu söylerken bile, karanlık onu çekmeden önce ona tutunmaktan başka bir şey yapamadı. Onunla savaştı, gerçekten savaştı, o kadar çok savaştı ki... ama onu bütünüyle yutması sadece birkaç dakika sürdü.

Knox, Harper'ın bilincini kaybettiği anda bunu hissetti - görüşünün kenarları karardı ve neredeyse yosun kaplı toprakta ayağını kaybetmesine neden oldu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve panik yüzünden kaburgaları aniden çok sıkıştı.

Bebeğim, bunu bana yapma. Uyan artık. Ruhunu sızlatan bir dehşet onu mengene gibi kavrayıp boğarken nazik bir ses çıkarma şansı yoktu.

Nabızı hızla atan Knox, Asher'ın zihnine dokundu ve şu titreşimleri hissetti korku, şaşkınlık ve şok. Ama hiç acı çekmemişti, bu onu çok rahatlatmıştı. Bu Knox'un şeytanını sakinleştirmede; varlık delirmeye başlamıştı.

Knox yatıştırıcı bir şekilde zihnini Asher'inkinin üzerinde gezdirerek endişesini hafifletmeye çalıştı. *Sorun yok, seni bulacağım,* dedi, ses tonundaki güvencenin oğlunu bir şekilde rahatlatacağını umarak.

Asher'ın zihni soğuk ve sakin bir şekilde kendi zihnine doğru kayıyordu ve bunun Asher'ın kendisine verdiği bir tepki olmadığını biliyordu. Bu oğlunun içindeki şeytandı ve ona Asher'ı güvende tutacağı "izlenimini" veriyordu. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı.

Knox, sanki mucizevi bir şekilde Harper ve Asher'dan bir iz görecekmış gibi etrafı taradı. Ama göremedi. On iki adım ötede bile olabilirlerdi ve çalılıklar çok sık olduğu için muhtemelen fark etmeyecekti. Sarmaşıklar kalın ağaç gövdelerinin etrafında kıvrılıyor ve uzun yapraklı dalların üzerine dökülüyordu. İşe yarayacağını düşünseydi, onları aramak için adanın üzerinde uçardı ama gölgelikler

çok kalındı - Harper ve Asher'ın üzerinden farkına varmadan kolayca geçebilirdi.

Jet uzaklarda bir yere düşmeden önce nöbetçileri, Davis'i ve Noelle'i yere indirmeyi başarmıştı ama nerede olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Hem de hiç. Daha da kötüsü, eşinin ve oğlunun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. *Bebeğim, uyan ve bana nerede olduğunu söyle.* Hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Knox diğerlerine "Harper'ın bilinci yerinde değil," dedi, sesi kalın, midesi taş gibiydi. Gözlerinin şüphelendiği gibi öfkeden ateş gibi parladığını duysa şaşırmazdı.

"Kahretsin," diye küfretti Levi, dikenli bir ananas çalısının yanından geçerek Knox'a yaklaşırken yumrukları sıkılıydı. "Asher?"

"İyi görünüyor." Ancak Harper bayginken, Asher son derece savunmasızdı. Sıcak, böcekler ve vahşi hayvanlar yeterince sorun değilmiş gibi bir de Süvari tehlikesi eklenmişti. Jeti başka kim indirebilirdi ki? "Onları bulmak zorundayız." Sesindeki korkuyu o bile duymuştu; bu duygu dilinde metalik bir tat bırakmıştı.

Tanner'ın burun delikleri etraflarındaki kokuları içine çekerken alevlendi. "Yakın değiller ama bu adanın diğer ucunda oldukları anlamına da gelmiyor. Onları bulacağız Knox."

Onları bulacaklardı. Knox'u endişelendiren, Süvari'nin onları önce bulma ihtimaliydi. Bu fikir bile göğsünü dayanılmaz bir şekilde geriyor, nefesini kesiyordu. "Ama hangi yöne gideceğimizi bilmiyoruz, değil mi? Nereye indiklerine dair en ufak bir fikrimiz bile olmadan nereden başlayacağımızı bilemeyiz." *Harper, cevap ver bana!*

"Jetin düşmesinden Süvari'nin sorumlu olduğunu düşünen bir tek ben miyim?" diye sordu Davis, arkadaşının elini tutarak.

"O yapmış olmalı," dedi Knox. "Adama çıkamadı - ada çok iyi korunuyor - ama eve dönmek için hangi yöne gideceğimizi biliyordu, o yüzden bekledi." Eğer Knox

Drew'un zihninden pyroport yeteneğini kullandığına dair anıyı silmeseydi ve cehennem kedisinin bundan haberi olmasaydı, Drew muhtemelen başka bir yol izlerdi.

Noelle birkaç metre ötedeki dev termit yuvasına kaşlarını çatarak baktı. "Sence çarpmanın bizi öldürmeye yeteceğini mi düşündü?"

"Bundan şüpheliyim." Levi alnındaki teri silmek için tişörtünün alt kısmını kullandı. Hava sıcak, yoğun ve ağırdı. "Ama sanırım bunun Knox'u kötü bir şekilde yaralayacağını ve zayıflatacağını düşündü."

"Harper uyandığında kanopilerin üzerinde uçamaz mı?" Noelle Knox'a sordu. "Sen de aynısını yaparsan onu kolayca fark edersin."

Knox başını salladı. "Ona zarar verdi. Kanatlarından birine ya da ikisine birden düşmesine neden olacak kadar zarar verdi." Tehlikeden uçarak kurtulamayacağı gerçeği, Knox'un onu ve Asher'ı bir *an* önce bulmasını daha da önemli kılıyordu.

Tanner ensesini ovuşturdu. "Söylemek zorundayım, hayal edemiyorum

Drew ona zarar veriyor. Tabii onu kendi tarafına çekmekten vazgeçmediyse. Bazı insanlarda 'Ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz' zihniyeti var."

Harper, bebeğim, uyanman gerek. Kız cevap vermeyince Knox hırladı ve yere dökülen olgunlaşmış meyve parçalarından birini tekmeleyerek kenara attı. "Süvari her kimse, bu adada bir yerde. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama tahminimce tıpkı bizim gibi Harper ve Asher'ın izini sürmeye niyetli olacaktır."

Levi başını salladı, çenesi sertleşmişti. "Onlar senin tek zayıf noktan.

Dahası, bunlar iblisinizin tek zayıf noktaları."

Azrail bu konuda haklıydı. Knox'un şeytanını kontrol altında tutmak için sahip olduğu tüm kontrolü elinden alıyordu. Varlık, eşini ve çocuğunu avlamaya cüret ettiğini bildiği kişiyi avlamak ve yok etmek istiyordu.

Knox'un zihnini onların incinmiş ve acı içindeki görüntüleriyle dolduruyor, Knox'u kontrolü teslim etmesi için kışkırtmaya çalışıyordu. Ama o yapmadı. Bir ruhun içinde

boğulmaya yakın hissetmesine rağmen-

Öfke yiyerek kontrolü sağladı. Çünkü iblis düşünmezdi. Harper'ın uyanmasını ve onlara nerede olduğuna dair bir ipucu vermesini beklemeyecekti. Sadece yapmak için doğduğu şeyi yapacaktı, yok etmek.

"Onlara zarar vereceğini sanmıyorum, Knox," dedi Tanner. "En azından sen orada izleyene kadar."

Bu Knox'un daha iyi hissetmesini sağlamadı. Tekrar Asher'ın zihnine dokundu. Korku titreşimleri hafiflemişti ve bu da Knox'a bulunma ihtimallerinin çok düşük olduğunu söylüyordu.

Harekete geçememek canını sıkıyordu; harekete geçmesi gerekiyordu ama önce ne yöne gitmeleri gerektiğine dair bir fikir edinmeleri gerekiyordu. Bu onu hem çaresiz hem de işe yaramaz hissettiriyordu.

Harper, uyan bebeğim. Harper mı? Harper, uyan lan!

Telepatik bağırış beynini sarsarak irkilmesine neden olurken Harper'ın gözleri birden açıldı. Hızla gözlerini kırptırdı, çevresini netleştirmek için çabaladı ve başındaki zonklayıcı ağrıdan dolayı inledi. Görüşündeki bulanıklık netleşti ve Asher'ın birkaç metre ötede yere oturmuş, evde halının üzerinde oynuyormuş gibi Tazı'yı sallarken kendi kendine gevezelik ettiğini gördü. Ama evde değillerdi. Onlar... bir yağmur ormanında mıydı? Bu da ne-Jet düştü.

Anılar zihninde titreşirken kalbi dehşetle yerinden fırladı ve kaburgalarına çarptı. Asher'la arasındaki mesafe birdenbire kilometrelerce gibi gelmişti. Siktir, siktir, siktir.

Dik durmaya çalıştı. Kafatasında patlayan, sırtından aşağı inen ve sol kanat sapına saplanan acıyla anında pişman oldu. Beyaz sıcak acının şoku kaslarının kilitlenmesine neden oldu. *Orospu çocuğu*. Dişlerini sıktı ama uzun bir tıslama sesi çıktı. Bu ses Asher'ın dikkatini çekti.

Ona baktı ve -inanılmaz bir şekilde- yüzünde bir gülümseme belirdi. Yanaklarında kurumuş gözyaşları vardı ama

acı çekiyor gibi görünüyordu. Aslında, Tanrı'ya şükür üzerinde bir çizik bile yok gibiydi. Vücudu ve kanatları onu korumuştı.

Knox'tan bir homurtu yükseldi. *Harper, yapman gerek-Uyandım, uyandım,* diye onu temin etti. Bir rahatlama hissi zihninde yankılandı.

Ne kadar zamandır dışarıdaydı? Başını kaldırıp baktığında kalın, yemyeşil gölgelikten sızan güneş ışığını gördü. Gökyüzü kararmamıştı. Kanatlarının sırtında erimemiş olması, uzun süredir baygın olmadığını gösteriyordu.

Neredesin, bebeğim? Knox sordu, her hecesinde aciliyet vardı. *Nerede olduğunu bilmem gerek.*

Bana bir saniye ver, zeminden bir bok göremiyorum. Yavaşça hareket ederek ellerini altındaki nemli, kaygan yosuna yapıştırdı ve kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti. Sersemlik sertçe vurdu ve başı döndü. "Bir daha bayılmayacağım," dedi dişlerinin arasından. "Bayılmayacağım." Çünkü o zaman bebeği savunmasız kalacaktı.

Başını döndüren sersemlik dalgasının içinden nefes alıp veren Harper kendini gözden geçirdi. Hiçbir yeri kırılmamıştı. Ama orada burada birkaç ağrısı vardı ve derisinde küçük ateş yalamaları hissedebiliyordu. Kesik ve çiziklerle kaplı olduğundan şüpheleniyordu.

Ayağa kalkan Harper kanatlarına tekrar baktı. Yüzünü buruşturdu. Kanatlarından birinde uzun bir yırtık vardı, sanki büyük bir orman kedisinin pençesiyle taranmış gibiydi. Ayrıca uyuşmuştu, yani gövdesi sert bir darbe almış olmalıydı. İblisi dişlerini gösterdi, kızgınlığın *ötesindeydi* ve bundan sorumlu olan herifi avlamak için sabırsızlanıyordu.

Neredesin sen? Knox istedi. *Tanner seni takip edecek, ama biraz yardıma ihtiyacımız var.*

Ateş topu atabilseydi, bir tanesini işaret fişeği gibi havaya fırlatabilirdi. Asher'a doğru belli belirsiz bir adım atarak etraflarına baktı. Hiçbir işaret yoktu. Sadece sık ağaçlar, sarmaşıklar, dikenli bitkiler vardı,

asılı yosunlar ve her şekil ve boyutta parıldayan yapraklar. Yeşil, yeşil ve daha da yeşil.

Kuş seslerinin ve cırcır böceklerinin cıvıltısının altında ... *Şelale* vardı. *Yakınlarda bir şelale duyabiliyorum. Ve maymunların çığlıklarını.* Kahretsin, maymunlardan nefret ederdi.

Tanner uzaktan bir şelale ve kavga eden maymunlar duyduğunu söylüyor. Olduğun yerde kal. Seni takip edeceğiz. Seni aramak için uçmamın bir anlamı yok. Yapraklar çok kalın ve ağır.

Kıpırdamayacağız, diye söz verdi ona, ellerini birbirine sürterek parmaklarındaki tozları temizlemeye çalıştı.

Bana Asher'la iyi olduğunuzu söyle, diye ısrar etti Knox.

Biz iyiyiz. Sayılır. En büyük sorun kanadının berbat olmasıydı, bu da onu ve Asher'ı güvenli bir yere uçurmasını engelliyordu. Neyse ki Asher iyi görünüyordu.

Onları kim vurmuştu? *Bunu* gerçekten bilmek istiyordu. Yakında öğreneceğini hissediyordu. Büyük ihtimalle onu arayacaklardı. Umudu Knox'un onu önce bulmasıydı.

Başı hâlâ çarpıyordu, Asher'a doğru ilerledi, daha doğrusu sendeleyerek ona doğru ilerledi. Süngerimsi yosunlar dengesini sağlamasına hiç yardımcı olmamıştı. Tek bir düşünceyle kanatlarını bir kez daha dövme haline gelene kadar sırtında eritti. Gövde hasar gördüğü için çok acıyordu.

Çömelerek Asher'ın başını öptü, onu kucağına alıp sıkıca tutabilmeyi diledi ama henüz düşmeyeceğine güvenemiyordu. "Bayıldığım için üzgünüm tatlım. Tanrı'ya şükür iyisin."

Asher gülümseyerek uzandı ve kızın burnunu yakaladı. Onun elini tutarak küçük avucuna bir öpücük kondurdu. "Babam yakında geliyor. Babam, Tanner ve Levi. İyi olacağız." Parmak uçlarını onun sıcak yanaklarında gezdirdi, keşke su olsaydı diye düşündü. Ağız kuru ve yapış yapıştı, dudaklarını yaladı, tuzlu terin tadını aldı. Yutkunmak neredeyse acı vericiydi çünkü hava dilinin üzerinde o kadar yoğundu ki-

Bir dal kırıldı.

Dondu kaldı, dikkati keskinleşti. Büyük bir kara kedi Asher'ın en sağındaki büyük ağacın arkasından sinsice yaklaşırken gözleri kısıldı. Kalbi göğsünde davul gibi çarparak ayağa fırladı ve -başındaki acı patlamasına aldırmadan- hayvanın yolunu kesmek için koşmaya başladı, Asher'a ulaşmasına izin vermeye *hiç* niyeti yoktu.

Onlara yaklaştığında, bunun bir orman kedisi olmadığını fark etti. Hayır, bu bir cehennem kedisiydi. *Tanıdığı* biri. İhanet midesini bulandırdı ve Harper, görüşünü kırmızı bir sis kaplarken Drew'un iblisinden hırladı. "Seni orospu çocuğu."

Üst dudağını geriye kıvırdı; bu hareket neredeyse bir alay gibiydi.

Bunu düşünmeden önce, karnından parmak uçlarına doğru akan koruyucu güçle parmakları karıncalanarak piç kurusuna doğru ilerliyordu. Kanı kulaklarında uğuldarken, arkasındaki yaprakların hışırtısını duyması bir mucizeydi... ama duymuştu.

Döndüğünde, Asher'ın önünde duran büyük, siyah, lanet olası bir ayakkabıyı gördü. Dehşet ve farkındalık ona çarptı ve yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu. Tanrım, Drew onu *yemlemişti*. Onu Asher'dan uzaklaştırmıştı. Ve o da buna *kanmıştı*. Ağzı kurumuş, nabızı hızla atarken, shuck hırlayıp dişlerini küçük oğluna geçirirken sadece bakabildi.

İblisi tısladı, shuck'a saldırmak istiyordu ama Asher'a saldırarak tepki vereceğinden endişeliydi... shuck'ın da buna güvendiğine şüphe yoktu.

"Onları takip etmişsin," dedi bir erkek sesi. "Aferin."

İki adam yavaşça görüş alanına girip Asher'dan bir metre kadar uzakta durunca başı yana savruldu. Vücudundaki her kas gerildi. Erkeklerden biri kısa boylu, kır saçlı ve tamamen yabancı biriydi. Diğerine gelince

... bu başka bir meseleydi. Kanını kaynatan ve ağzını tam bir şok içinde açık bırakan bir mesele.

Bu o olamaz. Gerçekten olamaz. O olamazdı. Çünkü eğer öyleyse, bu hepsini kandırdığı anlamına gelirdi. Onlarla *oynadı*.

Hepsi bu. Çünkü Knox'tan adamın ara sıra sigara içtiğini öğrenmiş olsa da ve bir keresinde bu pisliğin Vegas gösterilerine katılmaktan ne kadar hoşlandığını duyduğunu hatırlasa da -ki bu da onu Cirque du Soleil biletlerinin muhtemel bir alıcısı yapıyordu- kendi kız kardeşini *gerçekten* öldürebileceğini, özellikle de böylesine korkunç bir şekilde öldürebileceğini hayal bile edemezdi.

Birden ortalık çok sessizleşti. Ne kuş sesleri, ne cırcır böceklerinin cıvıltısı, ne de sivrisineklerin vızıltısı. Sadece şelalenin uzaktan gelen gürültüsü.

Jonas ona bir sırtış fırlattı. "İyi akşamlar Harper. Biraz kötü görünüyorsun." Aynı gülümsemeyi Asher'a da gösterdi ama oğlu ayakkabısına bakmakla meşguldü. Gerçi korku içinde değildi. Hayır, Asher tamamen büyülenmiş görünüyordu.

Onu orada savunmasız ve yalnız bir şekilde otururken görmek, ağlamak istemesine neden oldu. Utanç midesini bulandırdı. Tam bir aptaldı. Bu şekilde yemlenmesine nasıl izin verebilmişti? Nasıl *bu kadar* aptal olabilirdi?

Asher'a ulaşmak zorundaydı. Yapmak *zorundaydı*. Her ne kadar bir hamlede iki metre yol alamasa da Asher'a Jonas'tan çok daha hızlı ulaşabileceği kesindi. Ne yazık ki, Shuck oraya önce varacaktı. Ayrıca, şu anda Asher'ın birkaç metre arkasında duran cehennem kedisi de muhtemelen onun yolunu kesmek için acele edecekti.

Lanet olsun. Knox, Drew burada. Ama o Süvari değil. Lanet Jonas.

Ve o piçi oğlundan uzaklaştırması gerekiyordu. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Plan yapmak. Harekete geçmek. Cehennem alevlerine ihtiyacı vardı, ihtiyacı olan şey *buydu*.

Jonas mı? Knox, sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıyla yankılandı.

Evet. Bu hala aklını karıştırıyordu. Ama o pisliği kızartamıyorum. Asher'ın önünde siyah bir shuck ve arkasında bir cehennem kedisi olmasına rağmen kalkanı yok. Ayrıca Jonas'ın yanında bir adam var. Eğer onlardan birini yakmak için alevleri çağırırsam.

Sen alevleri onlara yöneltmeye fırsat bulamadan diğerleri Asher'a saldırabilir. Knox sert bir küfür savurdu. *Elinden geldiğince dikkatlerini dağıt bebeğim. Yakında orada olacağım.*

"Asher, kalkanını kaldır tatlım." Harper onun bu sözleri anlamayacağını biliyordu ama sesindeki aciliyete karşılık verebileceğini umuyordu. Ama vermedi. Onun yerine, hırıltılarından etkilenmemiş gibi görünen aygıra gülümsedi ve el salladı. Evet, el salladı.

Sadece içindeki iblisin Asher'ı kendini koruması için cesaretlendirmesini umuyordu. Şimdiye kadar bu konuda iyi bir iş çıkarmıştı. İblisiyle konuşarak, "*Onu koruman için sana güveniyorum,*" dedi. Bir yanıt alamadı.

Tanrım, ağlamak istiyordu. Çığlık atmak. Çıldırmak. Yumruklarını bir şeye ya da birine vurmak. Tercihen Jonas'a, o orospu çocuğuna. Onu öldürecek güce sahipti ve bu çok yakındı. Tek yapması gereken kanatlarıyla olan bağlantısına dokunmak ve onu diğer ucunda bekleyen güce bir köprü olarak kullanmaktı. Bu çok kolay olurdu ama o anda gücü çağıramazdı.

Shuck Asher'a doğru yüksek sesli bir hırıltı çıkardığında gerildi, bunun çok kötü bir fikir olabileceğini bilse bile yaylanmak için kıvrıldı. Oğlunun canı yanarken orada öylece duramazdı!

"Yerinde olsam kıpırdamazdım," diye uyardı Jonas onu. "Eğer yaparsan, Drew'e oğlunun boğazını parçalatırım. Sanırım onu iyi tanıyorsunuz, değil mi? Son birkaç haftadır oldukça yardımcı oldu. Knox'un ona yaptıklarından sonra benim yanımda durduğu için onu kim suçlayabilir ki?"

Harper gözlerini kıstı, elleri saklamaya çalıştığı çaresizlikle hafifçe çırpındı. Jonas'ın shuck'ı Asher'a saldırması için yönlendirmemesinin tek nedeninin onun kalkanını kaldırması riskini almak istememesi olduğundan şüpheleniyordu. Başbakan da oğlu için duyduğu korkunun tadını çıkarıyordu. Asher'ın da aynı korkuyu hissetmesi çok iyi olurdu ama yine de shuck'a gülümsüyordu.

"Beni oğlumdan uzak tutabileceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" Harper ses tonunu kontrollü ve düz tutarak, onu boğan dehşeti gizlemeyi umarak sordu.

"Olmayabilir. Ama yapabilir." Jonas parmaklarını yanındaki adama doğru şaklattı, o da kısa bir ilahi mırıldandı. Ve sonra, tıpkı Alethea'nın cisimsizleri beslemek için tutsaklarını tuttuğu bodrumdakine benzer demir bir kafese kapatıldı, sadece parmaklıkları lav gibi görünen bir şeyle kaplıydı. *Ne oluyor Ian?*

İblisi tahmin edilebileceği gibi kendini kaybedip, bu piçlerin bugün öleceğine karar vererek bağırıp çağırırken, Harper kafesi sallamak niyetiyle demir parmaklıkları tuttu, ancak üzerini kaplayan sıvı ateş lanet olası bir orospu çocuğu gibi yaktı. Derisi cızırdarken dişlerini gıcırdatarak ellerini geri çekti. *Knox, sakın ortaya çıkma. Jonas'ın insanları büyüyle kafesleyebilen karanlık bir uygulayıcısı var.*

Kafeste misin? Sikeyim. Omuriliklerini koparacağım.

Bu planın arkasında *durabilirdi. Cehennem kedisi ve shuck'ın rüzgârının altında kalmak.* Asher'dan bu şekilde ayrıldığı için zihni kaos içindeyken sakın kalmayı başarması bir mucizeydi. Yumruklarını kafese vurmak istiyordu. Ama Jonas bu duygu gösterisine bayılırdı. Cehennemin alevleri demir parmaklıkları parçalayabilirdi ama diğerlerinin Asher'a zarar verme riskini göze almadan onları çağıramazdı.

Lütfen bebeğim, kalkanını kaldır, diye yalvardı ona. Ama Asher yine de yapmadı.

Jonas onu inceledi. "Kanatların olmadığı konusunda yalan söyledin, anlıyorum." Nefes verdi. "Sanırım bu Jolene'in fikriydi. Kanatlarının eşsizliği nedeniyle avlanacağından şüpheleniyordu, bu yüzden sana kanatlarının olmadığını söylemeni tavsiye etti. Mantıklı. Oldukça güzeller - cehennem alevlerinin renkleri." Garip bir şekilde mızızlanıp başını sallarken gözleri aygıra kaydı. "Çocuğu kafese koymaya niyetliydim... ama sanırım

Cehennem canavarları tarafından kuşatılması Knox'u onu hapsedilmiş görmekten çok daha fazla korkutacaktır."

Harper bu konuda haklı olduğunu biliyordu, çünkü bu olay onda da aynı dehşeti uyandırmıştı.

"Derin bir keder içinde görünmediğine göre, Knox'un hâlâ hayatta olduğunu tahmin ediyorum." Jonas üzüntüyle içini çekti. "Kazanın onu öldürmeye yeteceğinden kuşkuluydum ama umut kesinlikle vardı. Sanırım benim varlığımla ilgili haberleri ona çoktan telepatiyle göndermişsinizdir. Güzel. Senin için korkmasını istiyorum. Ve onu korkutmak için zihnini herhangi birinin seni algılamasını engelleyecek bir büyüyle kaplamaktan daha iyi bir yol var mı - öldüğünü düşünecek."

Harper kaskatı kesildi, midesi bulandı. "Bu mümkün değil." Jonas pratisyene yan gözle baktı. "Charles."

Yağlı bir büyü dalının zihnini bir parmak ucu gibi dürttüğünü hissetti... ve sonra Charles'ın yüzünü buruşturup şakağını ovuşturmasını gülümseyerek izledi. "Zihni keskin psişik dikenlerle korunuyor," diye yakındı.

Jonas'ın ağzı gerildi. "Peki ya çocuk?"

Durduramadan içinden bir tıslama sesi çıktı, bu da Jonas'ın ona kibirli bir gülümseme vermesine neden oldu.

Charles yakasını karıştırdı. "Onun psişik dikenlerini miras almış olabilir. Almamış olsa bile, kalkanını kaldırmasını gerçekten istemiyorsan zihnine dokunmak kötü bir fikir olabilir. Yabancı bir psişik dokunuş onu ve şeytanını tehdit altında hissettirebilir."

"Doğru," dedi Jonas. "Şuna bak Harper, orada öylece oturmuş, hiç korkmadan boka bakıyor. Oğlunuz ya çok cesur ya da çok aptal."

"Komik. Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum. Bu işin sonu senin için iyi olmayacak Jonas, bunu sen de biliyorsun. Bunu neden başlattığını hayal bile edemiyorum." Kafesin önünde puslu bir girdap belirirken kaşlarını çattı. Sonra aniden Heidi'nin bir taklidi onun yerinde durdu ve sinsice gülümsedi. Harper ona sert bir bakış attıktan sonra Jonas'a seslendi: "Ah, yine senin küçük evcil köpeğin." Cisimsiz dişlerini gösterdi.

"Bu söylediğin çok kaba bir şey."

Kelimeler cisimsizden gelmiyordu. Ya da Jonas'tan. Ya da uygulayıcıdan. Ağaçların arasından çıkıp Jonas'a doğru yaklaşan kişiden geldi.

Harper'ın ağzı açık kaldı. Ne. Ne? Ne?

Alethea sırtarak, "YouTube videosunda yanarken gördüğün cisimsizdi," dedi. "Ölümümü taklit edebilmek için benim şeklimi aldı. *Ta-da*," diye şarkı söyledi, sanki bir sihir numarası yapmış gibiydi. "Hadi ama, bu zekiceydi, kabul et."

"Bunu düşünmedin bile, değil mi?" Cisimsiz, Harper'a acımış gibi iç çekti. "Fiziksel bir formu koruyabilirim. Ve tıpkı hangi biçimi alacağımı seçebildiğim gibi, o biçimi de değiştirebilirim. Islakmış, yanıyormuş, çürüyormuş gibi görünmesini sağlayabilirim, ne istersem."

Harper bakışlarını tekrar Jonas'a kaydırıldı. "Şüpheli olmamak için sahte ölüm numarası mı yaptın?"

"Kız kardeşime zarar verdiğimden şüphelenmenizin pek olası olmadığına inanıyordum. Ama bunu daha çok Thatcher ondan şüphelendiği için yaptım; kalan Süvari olduğundan şüphelendiği için onu izletiyordu. Onu öldürmek benim için aptallık olurdu, çünkü bazıları *onun Süvari* olduğuna inanıyordu. Onu günah keçisi olarak kullanmak çok daha iyiydi. Ama onu takip etmeyi bırakması gerekiyordu. Charles onun zihnini algılanmasını engelleyen bir büyüyle kaplayacak kadar iyiydi."

Aynasızın burnuna bir şey kaçmış gibi homurdanarak başını salladığını duyan Jonas bir an duraklayarak ona bıkkın bir bakış fırlattı. Harper'a dönerek devam etti: "İkinizin de ondan ne kadar nefret ettiğinizi düşünürsek, Alethea'nın 'ölümünün' seni ve Knox'u şüpheli yapacağını umuyordum ama ne yazık ki öyle olmadı." Gözleri cehennem kedisine kaydı. "Drew'u bizim tarafımıza çektiği için Alethea'ya gerçekten hak vermemeliyim. Onu gördüğüne pek şaşırılmış görünmediğini söylemeliyim, Harper."

Harper, "Onu eve götürerek ve bodrumunuzdaki hapisaneyi göstererek hata yaptınız," dedi.

"Demek büyüleri çözmenin bir yolunu buldun." Jonas narin bir omuz silkme hareketi yaptı. "Önemli değil."

Sevgili Charles'ın umurunda gibi görünüyordu; birinin yaptığı işi geri almasına çok kızmış görünüyordu.

Knox'a uzanırken Harper'ın gözleri çaresizce Asher'a kaydı. *Alethea yaşıyor. Cisimsiz, YouTube klibinde onun gibi poz vermiş.*

Öfke bilincine çöktü. *O kaltak, diye* hırladı. *Yaklaştık.*

Yumruklarını sıkın Harper, tırnaklarının su toplamış avuçlarına battığını hissetti; acı onu zayıf düşüren korkudan uzaklaştırdı. "Bunun *Dört* Atlı olduğunu sanıyordum. Alethea bunu *beş* yapardı." Ona zekâsını sorgulayan bir bakış attı ve aniden bir şey hatırlayınca kaşları çatıldı. "İsla, Roan'ı Hükümdar olmak için kampanya başlattıktan *sonra* işe aldı. O hiçbir zaman gerçek bir Süvari olmadı, değil mi?"

"Oh, o bir *Atlı 'ydı*," dedi Jonas. "O bir acınası ismi bulan kişi. Benim de işin içinde olduğumu bilseydi bizi *Beş Atlı* olarak damgalardı."

"Neden ona söylemedin?"

"Çenesini kapalı tutmayacağı konusunda ona güvenmedim. İsla'nın onu işe alması sandığınız kadar kolay olmadı. Sana karşı herhangi bir sadakat hissetmiyordu. Ama Knox'tan korkuyordu. Eminim Roan'ın biraz egoist olduğunu fark etmişsinizdir. İsla buna hitap etti; ona kendisinin, Alethea'nın ve Nora'nın kendilerine yardım edecek bir adama ihtiyaçları olduğunu; Knox'u alt etmelerine yardım edecek kadar güçlü, akıllı ve cesur olduğunu düşündükleri birini aradıklarını söyledi. Adam sevinçten neredeyse yuvarlanacaktı." Jonas iç çekti. "Çok kolay manipüle ediliyorlar. Ama o zaman İsla ve Nora da öyleydi."

Harper grubu başlatan ve yönetenin Jonas olduğunu fark etti. "Knox'tan korkan tek kişinin Roan olduğunu sanmıyorum. Bence sen de ondan çok korkuyorsun. Arkana yaslandın ve diğer Atlıların tüm riskleri almasına izin verdin. Kahretsin, temelde

onları kurban olarak ayarladı. Ve şimdi kız kardeşin ve elini tutacak bir uygulayıcıyla buradasın - seni koruyacak bir cisimsiz, bir shuck ve bir cehennem kedisi olduğundan bahsetmiyorum bile." Alaycı bir şekilde homurdandı. "Evet, çok cesursun Jonas."

Yüzü gerildi, bakışlarını cisimsiz olana çevirdi ve çenesini eğdi. Varlık Heidi'nin formunu terk etti, soldu ve sonra buhar olup uçtu. Harper zihninde ani bir baskı hissedince irkildi; sanki kafatasını kesmeye çalışan bıçaklar gibi. Sonra basınç aniden kayboldu ve buhar geri çekildi, belli ki psişik kalkanları onu incitmişti. Havada vınlayarak ilerledi ve hızla göz kırpan Charles'ın içine daldı, ama onu kontrol altına almış gibi görünmüyordu; sadece ona otostop çekmesi gerekiyordu.

Tükenmiş görünen Jonas dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni ele geçiremeyecek kadar güçlü olduğunu hissediyordum. Yazık oldu."

İçindeki iblis bir hırıltıyla yüzeye doğru hamle yaptı ve Harper'ın gözlerini kararttı. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Jonas'ın gözleri çakmak çakmak oldu. "Çoğunlukla Knox'un öldüğünü görmek istiyoruz.

Eşini ve çocuğunu öldürmek sadece bir bonus."

İblis güldü; karanlık, sinir bozucu ve güçle dolu bir sestti. "Ne kadar da aptalsın. Kazanma şansın olmayan bir savaş başlattın ve bunu göremeyecek kadar ahmaksın. Senin ve kardeşinin ölüm için yalvarışınızı izlemek için sabırsızlanıyorum." Adamın yüzünde beliren endişeden memnun olan varlık geri çekildi.

Alethea Harper'a, "İblisin belli ki Knox'un seni kurtaracağından çok emin," dedi. "Sen de kafese kapatılmış ve oğlunu koruyamayan birine göre oldukça sakın görünüyorsun. Seni kurtarması için Knox'a mı güveniyorsun, sfenks?"

Sakin mi? Harper sakın olmaktan o kadar uzaktı ki komik bile değildi. Ayrıca Asher'ı rahat bırakmaları için onlara yalvarma dürtüsüyle de savaşıyordu. Onlara yalvarmak işe yaramayacaktı. Bundan hastalıklı bir tatminden başka bir şey elde edemezlerdi. Tek umudu

kendini koruyabileceğinden emin görünüyor. "Asher düşündüğünüz kadar çaresiz değil."

"Kalkan kaldırabildiği için mi?" Alethea alay etti. "Bu onu zarar görmez yapmaz. Ama merak etme, ikinizin de ölmesi için henüz hazır değiliz. Knox gösteriyi izlemek için buraya gelene kadar değil."

Harper ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Aklını mı kaçırdın sen? Cidden mi? Knox'u öldüremezsin. O da bize zarar vermene izin vermez. Planlara bakılırsa, bu tam bir fiyasko."

"Hiç sanmıyorum," dedi Alethea. "Sen jetten kurtuldun ama diğerleri kurtulamadı. Çok kötü yaralanacaklar. Knox'un bile büyüğü bir uçak kazasından ağır yara almadan kurtulabileceğinden şüpheliyim." Ve bu fikir onu memnun etmiş gibi görünüyordu.

Harper'ın iblisi dişlerini göstererek küçük sürtüğün boynuna sarmaşıklardan birini dolamak istedi. Harper, onun zayıf olmasını istiyorlar, diye düşündü. İstediklerini elde edememişlerdi ama memnuniyetini yüz ifadesinden belli etmedi.

Asher kendi kendine kıkırdarak alkışladı, gözleri encantada'daydı.

Alethea kaşlarını çatarak ondan Harper'a baktı. "Neden alkışlıyor?"

"Seni komik buluyor gibi." Gerçi Harper nedenini bilse neyse.

Alethea'nın yüzü sertleşti. "Şimdi öyle mi?" Ona doğru bir adım attı. Jonas kız kardeşinin yolunu kesmek için kolunu uzatsa da Harper kendini hırlarken buldu.

"Kaltak, oğluma dokunmaya çalışıyorsun ve-"

"Ne yapacaksın?" Alethea eğlenen kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hiçbir şey yapacağımı söylemedim. Yapmak zorunda kalmayacağım."

Alethea bocaladı, hatta Jonas ve uygulayıcı bile Harper'ın sesindeki özgüven karşısında biraz ürkmüş gibiydiler. Bu iyi bir şeydi çünkü Harper'ın içten içe çılgılık attığını hissetmedikleri anlamına geliyordu.

Jonas kız kardeşine, "Ona doğru ilerlemeyin," dedi. "Eğer hızlı ya da agresif bir hareket yaparsak, kalkanı açacaktır."

Alethea eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Onun çok güçlü olmadığını duydum. Muhtemelen onu yumruklayabilirim."

Harper, "Sherryl Malloy'u 'iyi otorite' olarak tanımlayabileceğimden emin değilim," dedi.

Alethea'nın gözleri kısıldı. "Demek onu maruz bıraktığın o sorgulama sırasında sana 'arkadaşlığımızdan' bahsetti."

Jonas Harper'a, "Sorgulama klibini görmedik, çünkü yayınlandığı sırada ikimiz de Yeraltı'nda değildik," dedi. "Ama bunu kesinlikle nöbetçilerimden duydum. Sizin azminiz karşısında oldukça şaşırdılar ve etkilendiler."

Alethea'dan bir homurtu yükseldi. "Elleri ve ayakları bağlı bir insanı öldürmek kolaydır. Bu güç gerektirmez."

Ama sorgulama bir güç gösterisi değildi. Bu bir Harper ve Knox'a bulaşmamaları için bir uyarı. Ve görünüşe göre kardeşler bu uyarıyı dikkate almayı reddediyorlardı. Yıllar önce uygulamaya koydukları plandan sapmak istemiyorlardı; geri dönemeyecekleri kadar ileri gittiklerini düşünüyor olabilirlerdi. Elbette, yanlarında köleleri olmasaydı muhtemelen bu kadar emin hissetmezlerdi.

Alethea Jonas'a bakarak içini çekti. "Kolunu çekebilirsin, çocuğa yaklaşmayacağım. Haklısın; kalkanını kaldırması riskini almamak en iyisi olur. Knox'un kendisi, eşi ve onların yavruları için korkmasını istiyoruz. Ama çocuk kalkanının içinde güvende olursa oğlunun hayatı için o kadar da korkmayacaktır."

Saçlarını avuçlamaktan kendini zorlukla alıkoyan Harper çenesini kaldırdı. Onlara korkusunu ya da çaresizliğini göstermeyecekti. Hiçbir şekilde. "Senin açından akıllıca bir karar."

Jonas, "Malloy'un sorgusu konusuna dönelim," diye söze başladı. "Video klibin istediğin etkiyi yarattı Harper. İnsanlar mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldılar. Bu bizim için iyi değil, çünkü korkmaları gereken *biziz*. Bir video hazırlayacağız

bizimkilerden. Sen ve Knox çaresiz bir şekilde izlemekten başka bir şey yapamazken, benim nöbetçimin ve Drew'in cehennem kedisinin oğlunuzu parçaladığı bir video."

Bu fikir bile Harper'ın neredeyse öğürmesine neden oluyordu. İçinde yaşayan koruyucu güç parmak uçlarını o kadar yoğun bir şekilde karıncalandırıyordu ki neredeyse uyuşacaklardı - bu piçlere ruhlarının derinliklerinde bir acı vermek için can atıyordu.

"Sadece gücümüzü görmekle kalmayacaklar," diye ekledi Alethea, "eski inlerinizden birini buna katılması için nasıl ayarttığımızı da görecekler."

Harper'ın ağzı düzleşti. "O sadece bir bebek."

"Ama o hep bebek olarak kalmayacak," dedi Jonas. "Büyüyecek ve intikam için peşimizden gelmesini göze alamam."

Bir ayaktan diğerine dans eden ve tedirgin görünen ayakkabının içinden bir ısıklık sesi daha yükseldi. Kardeşler ona tuhaf bir bakış attılar ama o Asher'a bakıyordu.

Tam o sırada Asher Harper'a baktı. Kafesi görünce küçük yüzü buruştu. Ona doğru uzandı ve ellerini esneterek telaşlı bir 'Anne' sesi çıkardı.

Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Sorun yok, bebeğim. Ben iyiyim." Onun ağlamasını ya da kendisine doğru sürünmeye çalışmasını bekliyordu ama yapmadı. Sakinleşmişti ve bunun için şeytana teşekkür etmesi gerektiğinden şüpheleniyordu.

"Hayır, hiç iyi değil. Gerçekten, gerçekten değil." Alethea ön dişlerini yaladı. "Senin ölümünü izlemekten zevk alacağım, sfenks. Ve Knox'un senin ölümünü izleyecek olmasından da zevk alacağım. Daha da çok hoşuma gidecek olan şey ise *ikinizin de* önce oğlunuzun ölümünü izleyecek olmanız."

Ne kadar da acımasız, diye düşündü Harper. Bütün bunlar Knox'un hedeflerine engel olmasından çok daha öte bir şeydi. Bu kişisel bir meseleydi. "Knox'la derdin ne? Bana siyah elmasın parmağında olmadığı için olmadığını söyle. Çünkü eğer öyleyse, bu çok üzücü."

Alethea burnunu çekti. "Beni reddetmesi onun için büyük bir hataydı ama hayır. Konu bu değil." Yüz ifadesinden

açıklama yapmaya niyeti olmadığı anlaşıyordu.

"Gerçekten onunla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Harper başını salladı. "Cisimsiz sana Knox'un cehennem alevlerini çağırabileceğini söylemiş olmalı. Eğer büyük planın buysa, onu kara büyüyle kafesleyemezsin. Daha önce denendi. Hiç işe yaramadı."

"Ah, ama bunun nedeni diğer uygulayıcıların onun ne olduğunu bilmemeleriydi." Jonas sırttı. "Drew sayesinde biliyoruz, bu da Charles'ın tam olarak ne tür bir zapt etme büyüğü kullanması gerektiğini bildiği anlamına geliyor. Bu aynı zamanda Knox'u nasıl öldüreceğimizi de bildiğimiz anlamına geliyor."

Harper içten içe kaşlarını çattı ve Drew'un Knox'un bir baş iblis olduğunu nasıl keşfettiğini merak etti.

Jonas kız kardeşine kısa bir kızgınlık bakışı attı. "Elbette, *birisi* Knox'a yaklaşma işinde başarısız *olmasaydı* bunu çok daha erken öğrenebilirdik."

Ellerini yumruk yapan Alethea ona ters ters baktı. "Ona yaklaşmakta başarısız olmadım. O sadece bana ne olduğunu söylemedi."

"Bunu yapmayacağını önceden biliyorduk," dedi Jonas, "işte tam da bu yüzden sana onu baştan çıkarman ve seni eşi olarak kabul etmesini sağlaman gerektiğini söyledim. Bu bir seks iblisi için gerçekten ne kadar zor olabilir ki?"

Alethea'nın yanakları kızardı. "Bu kadar içine kapanık olması benim suçum değil. Eğer onun dayanağı olmasaydı, Knox'a asla gardını indirip içeri girmesine izin verecek kadar yaklaşamazdı."

Alethea'nın ses tonunda sadece küçümseme değil, kıskançlık da duyan Harper bunu biliyordu... "Onun ölmesini istemek için nedenlerin olabilir ama ona değer vermeye de başladın."

Enkantada titredi. "Yanlış, sfenks."

Ho, ho, ho, ne yalan ama. "Sevgili Charles cehennem alevlerinden etkilenmeyen bir kafes yaratmadığı sürece Knox'u zapt etmeyi başaramayacaksınız. Bunu nasıl göremezsin?"

Jonas, "Onu kalıcı olarak tutmayacak, bu doğru," dedi. "Alevler kesinlikle kafesi yiyip bitirecek. Ama onu öldürebileceğimiz kadar uzun süre tutacaktır, ki tek

istediğimiz de bu."

İnleyerek, sanki kuyruğunu kovalıyormuş gibi dar bir daire çizerek yürüdü.

Alethea kaşlarını çatarak, "Onun nesi var?" diye sordu.

Jonas bir omzunu kaldırdı. "Yemeğiyle oynamadan önce beklemek zorunda kaldığında huzursuzlandığını biliyorsun."

Bu

Alethea'yı kıkırdattı.

Bu Harper'ın yumruklarını sıkmasına neden oldu. Asher kimsenin yiyeceği olmayacaktı. *Lütfen bana yakın olduğunu söyle,* dedi Knox'a.

Zihni onunkine kaydı. *Seni görüyorum.* Bu gürültülü yanıtta zengin bir öfke vardı. *Sadece benim için dayan.*

İçini bir rahatlama kapladı. *Pyroport'tan Asher'a ve onu buradan götürün.*

Shuck ona çok yakın duruyor, Harper. Muhtemelen onu kurtarmaya çalışan en ufak bir işaretle Asher'a saldırması emredilmiştir. Gerçekten riske atmak istiyor musun?

Gözlerini sıkıca kapattı. *Hayır, istemiyorum ama lanet olsun Knox, onun güvende olması gerekiyor.*

İblisim Asher'ı kalkanı kaldırmaya zorluyor ama Asher ona aldırış etmiyor gibi görünüyor. Bir planım var. O şerefsizlerin dikkatini dağıtmak.

Knox'un varlığına dair bir işaret bulmak için etrafına bakma dürtüsüne direnerek Jonas'la konuştu. "Yani tüm bunlar Knox'un ölmesini istemenle mi ilgili? Büyük Atlılar'ın amacı hiçbir zaman bir iktidar yapısının kurulması ya da hatta bir Hükümdarın seçilmesi değildi; bunun sadece savaşla sonuçlanacağını sen de biliyordun..." Jonas'ın gözlerinde tuhaf bir parıltı yakalayınca Harper sözlerini yarıda kesti ve *anladı...* "Savaş istiyorsun. Kaos istiyorsun. Neden?"

Yüzü karardı ve bir destek jesti gibi görünen bir hareketle kız kardeşinin koluna dokundu. "Dünyamız biz daha çok küçükken bir kaosa dönüştü. Bu kaosa neden olan kişi kadar Asallar da bu konuda suçludur."

"Asallar kendilerini *üstün görüyorlar,*" diye alay etti Alethea. "Mevcut güç yapısının hepimizi güvende tuttuğunu iddia ediyorlar. Ama öyle değil. Yakınından bile geçmiyor. Bir Hükümdar çektiğimiz acılara bir son verebilirdi ama

Hükümdar yok. Diğer Başbakanlar neler olduğunu biliyordu ama çoğunluk *hiçbir şey yapmadı*. Şimdi hepsi düşecek. Ve sert düşecekler."

"'Kaos dünyası' derken eski Başbakanınızın haydutluk yaptığı zamandan mı bahsediyorsunuz?" Harper sordu.

Jonas'ın yüzü küçümseme ve tiksintiyle buruştu. "Cordell asla Başbakan olmamalıydı. Haydut olması sürpriz değildi, sadist piç delirmişti."

"Buna katılabilirim," dedi Knox ağaçların arasından çıkarak. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan kardeşler ve uygulayıcı dönüp ona baktılar. Harper, Knox'a onun için planlarının tam olarak ne olduğunu söylediğini düşününce, eşinin kafasının iyi olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Asher ona sevinçli bir gülümsemeye baktı ve alkışladı. "Da!" Knox zihnini Asher'inkinin üzerinde gezdirdi; bu bir selamlama ve güvenceydi. Yine de ona gitmeye cesaret edemedi. Kara şeytanlar tek bir ısırıkla öldürebilirdi. Asher onun yakınlığından hiç de endişelenmiş gibi görünmüyordu. Aksine, oldukça memnun görünüyordu. Harper'a gelince... Knox'u gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu. Aslında ona *sert sert* bakıyordu.

Büyük planın bu mu? Ateş hattına doğru yürümek mi? Cidden, aklını mı kaçırdın sen?

"Charles," diye kırıptı Jonas.

Kısa bir süre sonra, karanlık bir büyü grubu Knox'un etrafını sardı. Sonra, aniden, cam bir küpün içindeydi. Hayır, küp değil. Büyük bir teşhir kutusuydu, tıpkı cisimsizin Tanrı bilir ne kadar zamandır içinde hapsediği kutuya benziyordu. Knox ellerini gelişigüzel ceplerine sokmaktan başka bir tepki vermedi.

İblisi dişlerini göstermekten başka bir şey yapmadı. Öfkesi artık sıcak ve kontrolden çıkmış değildi. Artık varlığın *düşünmesine* izin veren soğuk bir öfkeyle titreyordu. Knox'un planını biliyordu ve ona güveniyordu. Dahası, Asher'ın iblisinden de emindi; onu koruyacağına inanıyordu.

Kardeşler sırtarak birbirlerine bakarken Knox tek kelime etmedi, adeta sevinçten zıplıyordu. O bilerek

onlara arkadan yaklaştı, böylece ona bakmak için Harper ve Asher'a sırtlarını dönmek zorunda kalacaklardı. Knox dikkatlerinin bölünmesini istiyordu. Kendisini, Harper'ı ve Asher'ı aynı anda takip etmelerini zorlaştırmak istiyordu.

Gözleri parlayan Alethea güldü ve parmağıyla Harper'ı işaret etti. "Sen de onun kafese kapatılamayacağını sanıyordun." Tekrar gülerek Knox'un yüzüne döndü. "Gördün mü, kimse her şeye kadir değil."

Knox sıkılmış bir halde ona baktı. Kendini beğenmişliği azaldı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki panik ve öfke bekliyormuş gibiydi.

Alethea savunmaya geçerek çenesini çıkardı. "Ne olduğunu öğrendikten sonra seni yakalamak yeterince kolay oldu."

Benim ne olduğumu biliyorlar mı? Knox Harper'a sordu.

Öyle olduğunu düşünüyorlar.

Jonas başını öne eğdi. "İtiraf etmeliyim ki Drew bana senin bir anka kuşu olduğunu söylediğinde şaşırdım. Onlardan çok az kaldı. Bir avuçtan fazla değiller. Ama bu mantıklı. Güçlü, kuvvetli ve tehlikeliler. Ayrıca küllerinden tekrar tekrar doğdukları için yok edilmeleri neredeyse imkansızdır. Ama onları sonsuza dek öldürmenin yolları var. Ve bu sefer yeniden doğmadığınızdan nasıl emin olacağımızı biliyoruz."

Onun ne tür bir iblis olduğunu hâlâ bilmemeleri Knox'u hiç şaşırtmamıştı. Yine de bir şey söylemedi.

Bu lanet kutu ne kadar sert? Harper Knox'a sordu.

Beni zapt edemez. Bir anka kuşunu tutmak için tasarlandı. Ben anka kuşu değilim. İçinden piroport yapabilir, sorun olmaz. Bırak güvende oldukları yanılısamasıyla rahatlasınlar bebeğim. Shuck ve Cehennem Kedisi de rahatlayacak ve biraz geri çekilip Asher'a alan açacaklar. Sonra ona piroport yapıp Davis ve Noelle'e götürebilirim. Levi ve Tanner cehennem kedisi ve shuck ile ilgilenecek ve sen ve ben diğer orospu çocuklarını halledebiliriz.

Planınızdaki rolüme kesinlikle bayılıyorum ama harekete geçmek için fazla beklemeyin. Alethea ve Jonas Asher'ın iki canavar tarafından parçalandığı bir video çekmeyi planlıyorlar, biz de kafese kapatılıp izlemek zorunda kalacağız.

Piçler. İblisi öfkeyle kükredi ama kontrolünü kaybetmedi. Shuck'ın sızlanıp durmasının ve garip davranmasının bir sebebi var mı?

Eğer varsa, ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok.

Levi ve Tanner nerede?

Yakınlar. Ve Knox'un onlara verdiği emirlere uyacaklardı.

Tırnağını cam kutuya vururken Alethea'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bahse girerim Jonas ve benim Atlı olduğumuzu öğrenince şaşırmışsındır. Bahse girerim böyle bir planı uygulayacak kadar zeki olmadığımı düşünmüşsündür. Yanılıyorsunuz. Jonas ve ben yolun her adımında birlikte çalıştık." Jonas'a ters bir bakış fırlattı ve ekledi: "Lucifer'le ittifak kurmaya çalıştığın ve bir baş iblis kullandığın kısım hariç tabii. Bana bundan bahsetmemiştin."

Jonas dişlerini sıkarak, "Bunun için özür diledim," dedi. "Boş ver gitsin."

Burnunu çekti. "Peki. Hadi şu işi bitirelim. Knox'un eşinin ve çocuğunun ölümünü izlemek zorunda kalacağı anı dört gözle bekliyordum."

Harper onlara ters ters baktı. "İki canavar masum bir çocuğu parçalara ayırırken gerçekten orada durabilir miydiniz?"

Jonas dudaklarını büzerek bir süre sessiz kaldı. Sonra gülümsedi ve omzunun üzerinden Harper'a baktı. "Evet, sanırım yapabilirim."

Harper, "Sanırım daha önce hiç çocuk öldürmedin," diye kestirip attı, cisimsizleri kurtarmak için kurban edilen şeytani çocuğa atıfta bulunarak.

"Hayır, değil," diye itiraf etti Jonas özgürce. "İlk kez yedi yaşındayken bir çocuk öldürdüm. Cordell emretmişti. Dediğim gibi, o deliydi. Bir dayanağı olmamak onun için çok fazlaydı."

Harper'ın yüzü düştü. "Seni başka çocukları öldürmeye mi zorladı?" Sesi kafasını toparlayamamış gibi geliyordu.

"Başka bir çocuğu, onun yaklaşımlarına 'karşı çıktığı' ya da hayali bir hakarete bulunduğu için kaç kez kırbaçladığımı ya da sopaladığımı sayamam." Jonas'ın gözlerinde öfke parlıyordu. "O hasta herif çocukları severdi. Başiboş iblisleri ve onların çocuklarını yanına alır, sonra da yetişkinleri öldürüp çocukları kendine saklardı."

"Onlarla dolu bir evi vardı," diye ekledi Alethea, sesi düz, bakışları içe odaklanmıştı. "Onlara zarar vermeyi severdi. Onlara kötü davranmayı. En çok da korkularından zevk alırdı."

"Onu sıkarlarsa -sıkarlarsa derken, canlarını yaktığında gereken korkuyu göstermezlerse demek istiyorum- diğer çocuklardan birine onları öldürttü." Jonas yutkundu. "Nöbetçileri de onunla aynı türdendi ve bu yüzden bazen bizi onlarla paylaşırdı. Bazıları özellikle acımasızdı."

Yaşadıkları onca şeye rağmen Knox, oğlunun üzerine iki canavar salmayı ve sonra da eşini öldürmeyi planlayan iki insana sempati duyacak gücü kendinde bulamıyordu.

Harper kaşlarını çattı. "Başlangıçta başiboş iblisler miydiniz?"

"Küçük bir tarih dersi," dedi Jonas. "Bir zamanlar Houston Steward adında bir Prime vardı - Knox onu hatırlayacaktır. O benim babamdı; Alethea'nın babası. Çok güçlü değildi ama güçlüydü. İyi biriydi. Onurluydu. Gerçek bir liderdi. Ama onun ini küçüktü ve daha büyük inler gelip bizim inimizden en güçlü üyeleri koparıp aldılar. Gittikçe küçüldü, ta ki kendi başına ayakta duramayacak kadar zayıflayana kadar. Kalan iblisler başiboş kalmaya ya da diğer inlere katılmaya zorlandı. Sadece babama tamamen sadık olanlar kaldı."

"Diğer inler bizimkinin bu kadar sık hedef alındığının farkındaydı," diye ekledi Alethea. "Onlardan yardım istediğinde bazıları yardım etmeye çalıştı. Nora -o zamanlar Dario'nun ininin başıydı- denedi. Isla'nın eski Prime'ı Rhea da denedi; Isla aslında o zamanlar onun nöbetçilerinden biriydi, yani

Rhea'nın emriyle elinden geleni yaptı. Ama diğer Prime'lar ona yardım etmeyi teklif etti mi? Hayır." Üst dudağı kıvrıldı. "Batan gemiden kaçanları kabul etmekten mutluluk duydular."

Jonas onun omzuna destekleyici bir el koydu. "Ölü sayısı çok yükselene kadar diğer Prime'lar harekete geçmedi. Babamız o zamana kadar ölmüştü. Diğer Prime'lar bunu umursamadı. Kaybedilen hayatlar umurlarında değildi. Sadece bu ölümler insanların dikkatini çekmeye yaklaştığı için devreye girdiler," dedi acı bir şekilde.

"Annemiz de bizimle birlikte kaçtı." Alethea'nın gözleri acıyla donuklaştı. "Cordell bizi yanına aldı, onu öldürdü ve hayatımızı cehenneme çevirdi. Bir kardeşimiz daha vardı. Isaac sadece üç yaşındaydı."

Jonas titrek bir nefes verdi. "Çok küçük ve çelimsizdi. Vücudu Cordell'in acımasız yöntemlerine dayanamadı. İç yaralanmalar yüzünden öldü. Ve eğer diğer Prime'lar babamızın yanında durmak için birleşmiş olsalardı tüm bunlar önlenebilirdi. Bunun yerine, görmezden geldiler." Knox'a ters ters baktı. "Siz görmezden geldiniz. Eğer babamın yanında durmuş olsaydınız, diğerleri kör dehşet yüzünden onu yalnız bıraktırdı."

"Gerçekçi davranmıyorsun," dedi Knox, açıkça. "Ya öyle ya da gerçeklerin tam olarak farkında değilsin."

Alethea'nın elleri yumruk oldu. "Gerçeği biliyoruz." "O halde babanızın bir ordu kurmayı amaçladığını biliyorsunuz."

ve savaş ilan etti." İki kardeşin de kaskatı kesildiğini fark etti ama Knox devam etti: "Birçok inden iblislere yaklaştı ve onları kendi tarafına geçmeye ve tıpkı senin Roan'a yaptığın gibi onun için 'içerideki adam' olmaya ikna etmeye çalıştı."

Houston bunu Knox'un iblisleriyle bile denemişti. İliklerine kadar sadık olan iblisler bu konuda Knox'a gelmişlerdi. Houston'ı bir daha böyle bir şeye kalkışırsa Knox'un ona dünya kadar acı çektireceği konusunda uyarmıştı. Houston bundan sonra onu rahatsız etmemiştir.

Knox, "Babanı hedef alan Prime'lar bunu sadece ininin küçük olması nedeniyle yapmadılar," dedi. "Bunu yaptılar çünkü baban kendi iblislerini onlara karşı kışkırtmaya

alışıyordu. O

Hatta bazılarında başarılı oldu ve onlara inlerin belirli üyelerini -genellikle Asalların ya da nöbetçilerin demirbaşlarını- öldürmelerini emretti. Böyle bir şey *asla* göz ardı edilemez. Onun iyi ve onurlu biri olduğuna sizi kim inandırdı bilmiyorum ama gerçek bu değil."

"O zaman Nora ve Rhea neden onun yanında durdular?" Alethea yüzü kıpkırmızı, gözleri alev alev yanarak meydan okudu.

"Onlarla güçlü ittifakları vardı. Ben de dahil olmak üzere Asalların geri kalanı Nora ve Rhea'nın bir ordu kurmak için onunla anlaştığından şüpheleniyorduk ama emin olamadığımız için onlara karşı bir şey yapılmadı. Baban bu yıkımı kendi başına getirdi. Ancak ailesi bunun için acı çekmeyi hak etmedi. Bunu yaptığınız için üzgünüm-"

"Pişman mı?" Alethea alay etti. "Merhamet duyuyormuş gibi davranma. Bu senin yapabileceğin bir duygu değil. Yapabildiğin tek şey başkalarını manipüle etmek ve şu anda bize yapmaya çalıştığın şey de tam olarak bu. Babamıza olan inancımızı sarsmak için bize yalanlar söylüyorsun. Bu işe yaramayacak."

Evet, Knox ona inanmayacaklarını yeterince net görebiliyordu. "Cordell'in çocukları istismar ettiğini kimse bilmiyordu. Ta ki hayduta dönüşene kadar."

"Muhtemelen hayır," dedi Jonas, yüzü sertleşmişti. "Ama bilseler bile müdahale edeceklerini hiç sanmıyorum. Nora ve Rhea yapardı ama başka hiç kimsenin umurunda olmazdı."

Yanılıyorlardı. Genelde Asallar, eylemleri insanların dikkatini çekmediği sürece diğer inlerin işlerine karışmazlardı ama Knox çocukların istismar edilmesine asla göz yummazdı. Yine de o kadarını söylemedi. Kardeşler onun sadece onları yatıştırmaya çalıştığını düşünebilirdi.

"Ve artık konuşmam bitti." Jonas Charles'a döndü. "iPhone'unu çıkar ve kayda başlamaya hazır ol."

Knox, eğer bir şey yapmayı planlıyorsan, yapman gereken-

Shuck eğildi, yaylanmak için kıvrıldı ve boğazında uzun ve alçak sesle hırladı. Bu ses herkesi kaskatı kıldı. Ancak

Asher için. Knox'un kalbi panik içinde küt küt atacaktı ama Jonas, Alethea ve Charles'ın şaşkın bakışlarıyla aynı nedenden dolayı atmadı. Shuck Asher'a hırlamıyordu; onlara hırlıyordu.

"Grant, sidik yarıştırmayı bırak," diye tersledi Jonas.

Shuck havladı ve dişlerini öyle sert kırdı ki Knox dişlerinin kırılmamasına şaşırđı. Cehennem kedisi Asher'ın etrafını sardı ve sanki Asher'ı da korumayı planlıyormuş gibi Jonas'a bir uyarı tıslamasıyla shuck'a yaklaştı.

Knox'un oğluna ateş açıp onu güvenli bir yere götürmesi için mükemmel bir andı ama şeytanı ona hareketsiz kalmasını söyledi. İzlemesini. Asher'a ve kendi şeytanına güvenmesini. Oğlu tehlikedeyken Knox olduğu yerde kalsa neyse ama iblisi beklenmedik bir şey yapınca donup kaldı. Sonunda ona Asher'ın ne tür bir iblis olduğunu söyledi.

Sfenks değıl. Baş iblis değıl. Melez değıl. Ama bu ikisinin özelliklerini taşıyan bir tür.

Knox, bir şeyler yap, diye ısrar etti Harper.

Knox onun gözlerine baktı ve daha önce Alethea'ya söylediğini duyduğu sözleri yineledi. *Buna gerek kalmayacak.*

Tam o sırada Asher'ın yüzü karardı ve iblisi ortaya çıkarken gözleri karardı. Küçük elinin avucunu açtı. Gözlerini kısmış. Ve sonra şimşek gibi hızlı bir kükreme ile uygulayıcının üzerine atladı. Onu yere yıktı ve dişleri ve pençeleriyle onu perişan etti. Charles acı içinde çığlık attı, ama bu acıya neden olan sadece shuck değıldi. Hayır, uygulayıcının kenarları *bulanıklaşıyordu*. Sanki yarılıyordu. Ve sonra yarıldı. Vücudu yere yığıldı, gözleri faltaşı gibi açıldı ve ruhu Asher'a doğru vızıldadı ve sanki onun açık avucuna battı.

Knox eşinin yüzüne bakarak şok, dehşet ve farkındalığın ona çarpışını izledi. Ruhları bu şekilde çağırabilen tek bir iblis türü vardı. Nadir bir tür. Korkulan bir tür. Cehennemin dibinde kalmaya meyilli bir tür.

Jonas başını salladı. "Hayır. Hayır, o bir sfenks. Sfenksler ruhları toplayıp cehenneme götüremez."

Anubis. Yumuşak fısıltı Harper'dan geldi.

Evet, o bir Anubis, dedi Knox. Uyuyordu. Sfenksler gibi onlar da Mısır kökenliydi. Ama yeryüzünde dolaşmak yerine cehennemin derinliklerinde yaşar ve ona sadakatle hizmet ederlerdi... tıpkı baş iblislerin yaptığı gibi. Asher'in ruhlara dokunabilen bir annesi ve nefes alabildiği kadar kolay öldürebilen bir babası vardı. Anubis iblisleri ruhları çağırabilir ve onları tıpkı etraflarındaki nesneleri çağırabildikleri gibi zahmetsizce cehenneme gönderebilirlerdi. Ayrıca Knox'un yapabildiği gibi, bir insanı dokunmadan bile öldürebiliyorlardı.

Dahası, Anubis iblisleri kara kedi, karga, baykuş... ve kara ördek gibi yaşayan ölüm alametlerini de çizer ve onlarla iletişim kurardı.

Alethea kısa ve hızlı nefesler alarak, "Hayır. bugün ölmüyorum."

Jonas iki cehennem ateşi topu fırlattı ve Harper'ın kafesi aniden üç renkli alevler içinde kalıp demir parmaklıkları hızla kemirmeye başladığı sırada telekinetik olarak onu bir ağaca çarptırdı.

Cisimsiz Charles'ın bedeninden fırladı ve canavar tam Alethea'ya doğru atlarken cehennem kedisine doğru uçtu ve cisimsizin onu ele geçirme girişimiyle savaşırken yere düşüp inlemesine neden oldu.

"Geber, seni küçük piç!" Alethea Asher'a bir cehennem ateşi topu fırlattı, Asher da küreyi eritip onu sırt üstü yere düşüren bir altın enerji dalgası yaydı.

Levi ve Tanner ağaçların arasından sıyrılıp doğruca Asher'ın yanına giderken Knox da kutunun içinden çıkıp Jonas'ın arkasında durdu. Harper ve nöbetçilerinin cehennem kedisiyle başa çıkacaklarına güvenen Knox elini Jonas'ın boğazına atarak dişlerini gösterdi. "Gerçekten Jonas, iki insan ne kadar aptal olabilir ki?" Knox onu kalın bir ağaca doğru fırlattı. Elbette Knox onun boynunu kırıp anında öldürebilirdi ama ölmesini istemiyordu. Hayır.

Jonas ve kaltak kız kardeşi için çok daha ilginç planları var.

Levi, Tanner, Asher'in yanında kalın, Knox emretti. Cehennem kedisi ve shuck Asher'ı korumaya çalıştı ama onlara güvenmiyorum. Ona yaklaşmalarına ya da kaçmalarına izin vermeyin.

Ayağa kalkmaya çalışan Jonas, Knox'a bir cehennem ateşi küresi fırlattı, Knox da kürenin yanından hızla geçti. Jonas Alethea'nın elinden tutarak onu ağaçlara doğru sürükledi. İkisi de koşarken daha fazla cehennem ateşi topu fırlattı.

Kürelerden özenle kaçınan Knox, "Peki nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu.

*

Yer titrerken Harper kaskatı kesildi. Birkaç saniye sonra hava uğuldadı, titreşti ve teninde mırıldanan bir güçle kalınlaştı. Bu Knox'un içinde yaşayan bir güçtü ve görünüşe göre onu serbest bırakıyordu. Bu saf, ham güç gözlerini yaktı, göğsünü sıkıştırdı, dişlerini takırdattı ve kulaklarının çınlamasına neden oldu.

Jonas ve Alethea'nın önünde yerden çıkan üç metre yüksekliğindeki çarpıcı alevler onları kayarak durmaya zorladı. Yüksek sesle küfrederek yönlerini değiştirdiler ve kaçmaya başladılar. Kırmızı, altın rengi ve siyah alevlerden oluşan sivri bir çizgi, orospu çocuklarının yanından hızla geçip kaçışlarını keserken çalılıkları yuttu. Harper'ın iblisi sııttı.

Alevler kardeşlerin ve Knox'un etrafında hızla bir çember oluştururken dallar kırıldı, yapraklar çatırdadı ve ağaçlar inledi. Onları sadece tuzağa düşürmüyordu, diye düşündü Harper. Onlarla oynuyordu. Ve şimdi hiçbir şey göremiyordu.

Asher başını kaldırıp ona baktı. İblisi artık geri çekilmişti. *Güzel.* Asher'ın başını öptü. "Bir dakikaya geliyorum bebeğim."

Yüksek sesli bir kedi iniltisi duyuldu. Harper tam zamanında dönerek cehennem kedisinin içinden puslu bir buharın fışkırdığını gördü. Ve biliyordu ki

kaçacağını biliyordu. Kendini bir hayvanın içine sokup oradan kaçacağını biliyordum. *Hiç şansı yoktu.*

Kafesinin son parçasını da tüketmekte olan parlak alevlere seslendi. Güzel kırmızı bir alev cisimsiz olanı havadan kaptı ve etrafında kıvrıldı. Pus kıvranıp bükülerek kaçmaya çalıştı ama alev onu ateşin içine fırlattı. İşte oldu. Bitti. Önce ona biraz işkence etmek isterdi ama onu zapt etmenin hiçbir yolu yoktu. Ayrıca, o lanet yunusu incitmekle çok daha fazla ilgileniyordu.

Cehennem kedisi sendeleyerek ayağa kalktı ve ona baktı, gözleri okunmuyordu. Knox'un kitabından bir yaprak alarak, çatırdayan alevleri canavarın etrafında bir daire oluşturacak şekilde yönlendirdi ve onunla ne yapacağını bulana kadar onu hapsetti.

"Shuck öldü," dedi Levi ona. "Küçük piç boğazımı parçalamaya çalıştı." Bu da Asher'in bu tür yaratıklar üzerinde uzun süre kontrol sahibi olamayacağı anlamına geliyordu. Tanrım, o bir *Anubis'ti*. Daha sonra... bütün bunları daha sonra düşünecekti.

Harper Levi'a minnettar bir baş selamı verdi. Ondan Tanner'a bakarak, "Asher'la kal," dedi. İlgilenmesi gereken başka bir şey daha vardı -ya da *bir*.

Büyük alev çemberine doğru yöneldi. Kükrediler, çatırdadılar, tısladılar ve tükürdüler. Hava ısı dalgalarıyla parıldıyordu. Cildini yakan ama her zamanki gibi ona zarar vermeyen korkunç bir sıcaklıktı bu; alevlerin arasından sanki orada değillermiş gibi geçip Alethea'nın ağzının şoktan açık kalmasına neden olduğunda bile.

Harper Knox'un yanına yaklaştı, gözleri kardeşler üzerindeydi. "Planlarının başarısız olmasına neden bu kadar şaşırdıklarını anlamıyorum," dedi ona. "Yani, onları uyarmıştım. Kötü adamlar neden beni hiç dinlemiyor?"

Knox omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, bebeğim."

"Beni öldürmek kolay olmayacak," diye hırladı Jonas.

Knox gözlerini kırptırdı. "Neden seni öldürmeye niyetli olduğumu düşündün ki?"

Jonas bu soru karşısında şaşırmış gibiydi ama sonra alay etti. "Yaşamamıza izin vereceğinize inanmamı beklemeyin benden."

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Knox ona. "Uzun ve acılı bir ölüm bile merhametli olurdu, tüm yaptıkların düşünüldüğünde. Ve ben hiç merhametli olmadım, değil mi?"

Harper kardeşlere, "Jolene de size saldırmak isteyecektir," dedi. "Ve amcam Richie, Heidi'nin babası. Evet, o da ikinizle kaliteli zaman geçirmek isteyecektir. Hey, Knox, bu piçleri doğruca Oda'ya götürmek zorunda değiliz, değil mi? Kaltağı öldürmek istemiyorum ama o iğrenç kışını tekmelemeye niyetliyim. *Uzun* zamandır bekliyordum."

Ona işkence etmek elbette eğlenceli olacaktı ama yeterli olmayacaktı. Harper'ın kaltağın yenilmiş hissetmesine ihtiyacı vardı. Onun korkmasına ihtiyacı vardı. Harper'ın vereceği acıdan korkmasına değil, Harper'ın kendisinden korkmasına. Ayrıca onu oğlundan ayrı tuttuklarında hissettiği çaresizliğin her zerresini dışarı atmaya ihtiyacı vardı.

"Hayır, onları hemen almamız gerekmiyor," diye cevap verdi Knox. Avıyla bir süre oynama fikri hoşuna gitmişti. "Önce seninle biraz eğlenmemizde bir sakınca yok bebeğim."

"Mükemmel. Neden sen-"

Alethea öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi ayağını yere vurdu, Harper'ın ayaklarının altındaki zemin aniden kendini ele vermeseydi bu komik olabilirdi. Harper kollarını iki yana açarak sallanmaya başladı. Önündeki zeminde örümcek ağı gibi bir çatlak oluştu ve Knox kolundan tutup onu geriye doğru çekerken çatlaklar genişledi. Sarsıntılar yeryüzünü sarsarken vücudu sarsıldı ve dişleri takırdadı. Deprem alev çemberinin içinde kalmış gibi görünüyordu, çünkü sadece alanın içindeki ağaçlar sallanıyor ve çatlıyordu.

Knox Alethea'ya kaşlarını kaldırdı. "Yerdeki birkaç çatlağın bizi sizden uzak tutmak için gerçekten yeterli olacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Ayaklarının altındaki zemin çöktü ve Alethea gözlerini kısıtı. Sonra garip bir sis havayı dalgalandırdı,

nesneleri bulanıklaştırıyor ve renkleri susturuyordu. Ağaçlar yeniden sallanmaya başladı ama bu kez deprem yoktu. Bunun yerine etraflarında sert bir rüzgâr oluşmuş, Harper'ın at kuyruğunu savurmuş, kıyafetlerini çırpılmış ve yaprakları yere savurmuştu.

Ayaklarını genişçe dikti, ısırın, hırpalayan rüzgâra karşı sağlam durdu. Gözlerini kısmak zorunda kaldı ve gözlerini korumak için bir elini yüzüne götürdü. Etraflarında koşuştururken uğulduyor ve inliyordu. Ağaçlar gıcırdıyor, dallar kırılıyor, dökülen yapraklar yüzüne ve kollarına çarpıyordu; rüzgârın hiçbir ağacı kökünden sökmemiş olması gerçekten şaşırtıcıydı.

"Alevleri indirin!" diye bağırdı Alethea, rüzgâr saçlarını yüzüne savurarak. Ama tabii ki Knox yapmadı.

Kar taneleri etraflarında dönerken rüzgâr soğuktan buzullara dönüştü. Buz gibi rüzgârın bıçakları Harper'ın tenini keserken, taneler de onu yakacak kadar sert bir şekilde üzerine yağıyordu. Birkaç dakika içinde yerde bir kar halısı oluşmaya ve dalları ağırlaştırmaya başladı. Harper bunun ham gücünün etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Soğuk alevleri söndürmez, Alethea!" Knox ıslık çalan rüzgârın sesini bastırarak bağırdı. Hafiflemeye başlayan rüzgâr, kar fırtınası nihayet durana kadar kar yağışını azalttı.

Bir zamanlar yeşil olan çevreleri artık neredeyse tamamen beyazdı ve Harper gerçekten de kendini Narnia'da falan gibi hissediyordu. *Ben bu kaltağın icabına bakarım. Sen Jonas'a konsantre ol.*

Knox'un bu pislikle tek başına başa çıkabileceğine inanan Harper, ikisini de aklından çıkardı. O anda kendisinden ve karşısındaki sürtükten başka kimse yoktu. Harper sırtıttı. Bundan zevk alacaktı. *Uzun* zamandır bunu bekliyordu. "Gidecek hiçbir yer yok, yunus," diye alay etti şarkı söyler gibi bir sesle.

"Kimse benimle avmışım gibi oynayamaz," diye tükürdü Alethea, Harper'a nefretle bakarak. Sonra çok garip bir şey oldu. Alethea'nın yanlarından siyah kablolar fırladı. Hayır, hayır.

Kablolar, diye fark etti Harper, ahtapot benzeri emicileri gördüğünde. Dokunaçlar. Daha da kötüsü, bunlar dikenli dokunaçlardı.

Harper çizmesinden ince bıçağını çıkarıp cehennem ateşiyle doldurdu ve kendini hazırladı. Dokunaç ona bir kırbaç gibi saldırdı. Alethea acı içinde tıslarken Harper dokunacı keserek geri çekilmesini sağladı.

Bu sefer iki dokunaç ona doğru geldi. Harper eğilerek birinden kurtuldu. Ama diğeri beline dolandı ve onu yerden kaldırarak vücudunu bir yılan gibi sardı. Emiciler kaba zımpara kâğıdı gibi hissettiriyordu ve kumaş ve deride yollarını açarak kan çekiyorlardı. Daha da kötüsü, dikenler kollarına ve yanlarına saplanmıştı.

Bir dağlıya yakışır bir savaş çığlığıyla Harper dokunacı defalarca sertçe bıçakladı. Alethea kendi çığlığını attı ama bu acı ve öfke karışımı bir çığlık gibiydi. Dokunaç Harper'ı yere fırlattı ve bu da ona bir ağız dolusu kar kazandırdı. Tüküren Harper ayağa kalktı ve yunusla yüzleşti. Ve bir şey fark etti... garip. Yunusun kollarında *bıçak yaraları* vardı... sanki Harper'ın dokunaçlarda açtığı her yara bir şekilde Alethea'nın uzuvlarına geçmişti. Belki de dokunaçlar fazladan bir kol seti gibi işlev gördüğü için uzuvlar bir şekilde birbirine bağlıydı - Harper bunu pek anlamamıştı. Umurunda da değildi. Ama dokunaçlara ne kadar çok zarar verirse Alethea'nın o kadar çok yaralanacağını bilmek hoşuna *gidiyordu*.

Böylece dokunaçlardan biri ne zaman kemer takmaya, derisini yüzmeye ya da

Onu yakalayan Harper bıçakladı, bıçakladı ve dilimledi. Cehennem ateşi Alethea'nın kollarının etini yiyor ve her acı çığlığı Harper'ın içindeki iblisi güldürüyordu.

Harper aynı zamanda dikenleri derisinden çıkarmaya çalıştı ama bazılarına tam olarak ulaşamadı. Kendini garip bir şekilde halsiz ve uyuşuk hissedince, dikenlerin vücuduna bir tür ilaç saldığını fark etti. Eğer o olmasaydı

güçlü ve Knox tarafından demirlemiş olsaydı, onu çoktan yere sermiş olabilirlerdi.

Sarsılan, görüşü bulanıklaşan Harper bir sonraki saldırıya karşı kendini koruyamadı. Bir dokunaç ona sertçe vurarak havada uçmasına neden oldu. Bir ağaca sertçe çarptıktan sonra karların üzerine düşerken nefesi ciğerlerinden fırladı. Bu kaltağın rektumuna saplanmış birkaç dikene ihtiyacı vardı.

Karın içindeki çukurdan bıçağını kapan Harper, dengesiz adımlarla Alethea'ya doğru ilerledi. Ayağı bir şeye takılınca tökezleyerek durdu. Yerde bir çatlak olduğunu fark etti. Lanet olsun. Kendini kurtarmak için çabaladı. Ama başaramadı. Bir dokunaç yüzüne çarparak derisini sıyırdı. "*Seni orospu çocuğu!*"

*

Eşi dikkatini Alethea'ya verirken Knox da Jonas'a kilitlendi. Erkek, etraflarını saran alevler arasında bir boşluk belirmesini umar gibi etrafına bakmaya devam etti. "Bundan kaçış yok Jonas. Benimle yüzleşmek zorunda kalacaksın. Yoksa kız kardeşinin senin için savaşmasına izin vermeyi mi tercih edersin?" diye alay etti. Erkeğin gözleri kısıldı ve-

Knox gözlerini kırptırdı ve birden kendini nöbetçileri ve diğer Prime'larla birlikte bir toplantı odasında buldu. Bunun gerçek olmadığını biliyordu. Bu bir illüzyondur. Ama bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu ve-

Kızgın bir acı göğsüne çarparak etini yakıp kavurdu ve Knox bir kez daha yağmur ormanlarındaydı. Cehennem ateşinden bir topla vurulduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. *Lanet olası pislik*. Hırlayarak ölümcül bir küre yarattı ve Jonas'a doğru fırlattı.

Piç kurusu, sanki kemiksiz ve elastikmiş gibi sırtını garip bir açıyla gerip kavislendirerek küreden kaçtı ama zar zor. Jonas kendi küresini fırlattı. Knox da karşılık verdi. Ve bu böyle devam etti.

Bir cehennem ateşi topu hedefini her ıskaladığında kar taneleri ve ağaç kabukları havada uçuşuyordu. Birkaç tanesi Knox'a isabet etmişti ama ona gerçekten zarar verecek kadar güçlü değillerdi. Öte yandan Jonas zayıflıyordu. Vücudundan birkaç et parçası kararıyor ve soyuluyordu. Kan ve yanık et kokuları iblisin son derece hoşuna gidiyordu ve-

Knox Yeraltı ofisinde duruyordu. Başka bir illüzyon olduğunu biliyordu. Acının onu bir öncekinden kopardığını hatırlayarak parmak uçlarını kolundaki bir yaraya soktu. Etrafındaki dünya normale döndü... tam da kafasını hedef alan uzun bir ateş huzmesinin kendisine doğru yükseldiğini göreceği sırada.

Eğilerek avucundan sanki bir alev makinesiymiş gibi cehennem ateşi akıttı. Jonas'ın gözleri büyüdü; şüphesiz akıntının bir yılan başı olmasından dolayı. Yüksek sesle tıslayarak hızla ona doğru kaydı. Jonas ona birkaç cehennem ateşi topu fırlattı ama hiçbir etkisi olmadı.

"Seni orospu çocuğu!"

Eşinin sesindeki acı dikkatini çekti. Baktı ve eşinin ayağının yerdeki bir yarığa sıkıştığını ve onu kurtarmak için mücadele ettiğini gördü. Onu güvenli bir yere çekmek için psişik ellerini kullandı ve-

Knox, omzundan girip kolundan aşağıya doğru kayan alevli acıyla sendeledi. Piç Jonas omzuna bir ateş kirişi saplamıştı. Knox dişlerini gıcırdatarak kirişi yavaşça çıkardı, kemiğe sürtünürken tıslıyordu.

Bakışlarını Jonas'ın üzerine dikti ve ancak o zaman piçin dikkatinin Harper'a kaydığını fark etti. Tam o sırada Jonas ona bir cehennem ateşi topu fırlattı. Knox çok hızlı bir şekilde kendi küresini fırlattı; küre Jonas'inkine çarparak onu rotasından çıkardı. Orospu çocuğu *Harper'a* zarar vermeye çalışmıştı. İblisi artık eğlenmiyordu. Hayır, *kızgındı*. Ve kendi eğlencesini yaşamak istiyordu.

Buz gibi psişik eller Harper'ın kalçalarını kabaca kavradı ve onu tehlikeden uzaklaştırdı. Ancak sadece birkaç saniye sonra dokunaç tekrar ona doğru geldi. Sersemlemiş ve koordinasyonunu kaybetmiş olan Harper dokunaçtan kaçacak kadar hızlı hareket edemedi. Dokunaç bir kez daha etrafını sardı ve bu kez nefes almasını kesecek kadar sert bir şekilde sıktı. Ve Harper artık oyun oynamayacağına karar verdi. Dokunacı yakaladı ve parmak uçlarını karıncalandıran koruyucu gücü serbest bıraktı; bu güç Alethea'nın içinden geçerek ruhuna kadar ulaştı.

Alethea çığlık attı ve dokunaçlar büzüşerek Harper'ı yere düşürdü. Başını kaldırıp kar tüküren Harper, titreyen Alethea'nın dizlerinin üzerine çökmesini ve ardından yere yığılarak küçük siyah kalbini hıçkıra hıçkıra ağlamasını izledi. Bu manzaradan zevk alan Harper'ın iblisi kana susamış bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Kaltak." Parmaklarını altındaki karda gezdiren Harper ayağa kalktı ve daha fazla diken çıkarmaya başladı-

"Hayır! Hayır! Uzak dur!"

Jonas'ın panikle söylediği sözler Harper'ın dikkatini ona yöneltti. Bulanık görüşünü temizlemek için hızla gözlerini kırptırdığında Knox'un... yani artık Knox olmadığını gördü. Onun yerinde alevler içinde bir figür vardı. Baş iblis eğleniyordu. Ve tıpkı yerdeki ateş yılanı gibi Jonas'ı takip ediyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Prime'ın gözleri şok ve dehşetle açılmıştı. Knox'un ne olduğu belli değildi. Şimdi değil. Ve Jonas bir baş iblise karşı savaşı kazanmak için en ufak bir şansı bile olmadığını biliyordu. *Boku* yemişti.

Zorlukla nefes alan Harper, Jonas'ın geri çekilmesini ve baş iblis üzerinde hiçbir etkisi olmayan cehennem ateşi küreleri fırlatmasını acımasız bir memnuniyetle izledi. Aptal herif daha sonra, kendi acısına kapıldığı için farkına bile varamayan kız kardeşine takıldı. Kıç üstü geri geri gitti, ancak arkasındaki üç renkli alevlerin sıcaklığını hissettiğinde durdu.

"Alethea, kalk, koş!" diye uyardı Jonas. şerefsiz herif kız kardeşini gerçekten seviyordu. Ama onu güvenli bir yere sürüklemeye çalışacak kadar değil. Hayır, onu bir cenin gibi kıvrılmış halde bıraktı.

Baş iblis onun önünde sertçe durdu. Ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı. Yüz hatları yoktu -gözleri bile yoktu- yine de her şeyi gördüğünü biliyordu.

Jonas ona bakarak başını salladı. "Sen-" Görünmeyen bir güç tarafından yerden kaldırılırken sırtı eğildi ve ardından yeryüzünde bir sarsıntı yaratacak kadar sert bir şekilde yere çarptı. Sonra kıvranmaya başladı. Çırpınıyordu. Yüzü korkunç bir acıyla buruşmuştu.

Çatlak.

Kaburgası mı? Omurgası mı? Tam olarak emin değildi. İç organlarına bir şey yapıyordu. Başka bir mide bulandırıcı *çatırtıya* neden olan bir şey. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Evet, muhtemelen kaburgaları.

Sırtını tekrar kamburlaştırdı ve kan öksürdü. Bu göğsüne sıçradı ve çenesinden aşağı damladı. Hoş bir manzara değildi. Sonra elleri kafasına vurdu ve acı içinde kükrerken saçlarını yumrukladı. Bacağı doğal olmayan bir açıyla kırıldığında sesi daha da yükselen bir kükreme. Yüzünü buruşturdu ama ona karşı hiçbir sempati duymadı.

Homurdandı, gözleri şişti ve elleri panik içinde boynuna gitti. Baş iblis onu boğuyordu. Jonas'ın yüzü kıpkırmızı kesilip gözleri kan çanağına dönmeye başlayınca anladı ki -ah, lanet olsun- onu öldürecekti. Gündemin bir parçası değil.

Alevlerin figürüne doğru sendeleyerek, "Hayır. Bırak onu."

Baş iblisin başı yavaşça ona doğru döndü ama Jonas'ı bırakmadı. Zihin yapısını algılayamayınca onun ruhuna dokundu. *Öfke.* Bu pek de şaşırtıcı değildi. "Onu öldüremezsın."

Sadece ona baktı.

İblisi gözlerini devirdi ve yüzeye çıkmaya zorladı. "Onların acı çekmesini istiyoruz," diye hatırlattı varlığa. "Ölümden çok daha kötü şeyler var."

Yine de baş iblis hiçbir şey yapmadı. Ve şimdi Jonas maviye dönüyordu.

İblisin varlığı sakinleştirmek için fazla bir şey yapmayacağını bilen Harper yeniden ortaya çıktı. "Asher bizi bekliyor. Oğlumuza ulaşmamız gerek."

Alev alev yanan bir el uzandı ve cehennem sıcaklığındaki parmaklarını yaralı yanağından aşağı indirdi. Bu yumuşaklık çok şey anlatıyordu. Yaralandığı için kızgındı ama güç sarhoşu değildi ya da kontrolden çıkmamıştı - öyle olsaydı ona asla böyle dokunamazdı.

Bu iyiydi. "Kızgın" ile çalışabilir. Güç sarhoşu? Bu tamamen başka bir hikayeydi.

"Ben iyiyim," dedi. "Bu iki orospu çocuğunun Knox'un bana bahsettiği odada zincirlendiğini öğrendiğimde kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Oyun odanı hatırlıyorsun, değil mi?"

Deli herif hâlâ cevap vermedi.

"Asher'a yaptıklarından dolayı *büyük* acı çekmeleri gerekiyor. O yüzden çektiklerinden emin olalım. Olur mu?"

Baş iblisin başı sertçe Jonas'ın yüzüne döndü. Ve sonra Başbakan sarktı, kesik kesik nefes almaya başladı. "Yılan" etrafını sararak onu kapana kısırdı.

Ateş daha sonra Knox'un kafasından sıyrılmaya başladı, yavaş yavaş alçaldı, ancak gözleri siyahtı. İblis henüz geri çekilmemişti. Ona doğru sinsice yaklaştı, yüzü bomboştı ve yaralarını inceliyordu. "Sana çektirdiği her acının bedelini ağır ödeyecek," diye söz verdi ürpertici, bedensiz bir sesle.

"Kesinlikle öyle olacak." Harper bunu kendisi görecek.

İblis parmak uçlarıyla kadının boğazını okşadı. "Kanının kokusunu sevmiyorum. O-"

Bir şey ayak bileğini sıkıca kavradı ve çekerek yere sertçe çarpmasına neden oldu. *Dokunaç*. Sonra toprakta kayarak hâlâ yerde kıvrılmış *olan* Alethea'ya doğru ilerledi.

Baş iblis Alethea'ya doğru ateş püskürdü, parmak uçlarından uzun alevler fışkırdı ve elini kesti. Alevler dokunacı tam ortasından keserek kopardı... bu da kolunun yarısının da onunla birlikte gitmesi anlamına geliyordu. Kaltak çığlık attı. Gerçekten de Harper'ın hayatında daha önce hiç duymadığı bir çığlıktı bu. Kulak çınlatan, kan donduran, mide bulandıran bir ses etraflarında yankılandı. Ve Harper'ın umurunda bile değildi.

Harper ayağa kalkarak Jonas'a baktı. Sanki baş iblisin dikkatini çekecek bir şey söylememek için dudaklarını birbirine kenetlemiş gibiydi.

Tam o anda, söz konusu baş iblis elini Alethea'nın saçlarına doladı ve vücudunun üst kısmını yerden kaldıracak kadar sertçe çekti. Obsidyen gözleri dışı iblisin üzerinde parlıyordu ve Harper oradaki ölümcül niyeti gördü. Tanrı şahidim olsun ki, tek yönlü düşünen bir çocukla uğraşmak gibiydi.

Harper öne atıldı. "Yapma. Onu öldürmeni *istiyor*. Ona aradığı kolay ölümü vermeyin."

Siyah gözler Harper'a kaydı. "Onun ölümüyle ilgili hiçbir şey kolay olmayacak."

"Ama ölüm acıdan bir kaçış olurdu, değil mi? Onun bir kaçışı olmasını mı istiyorsun? Çünkü ben istemiyorum. Uzun bir süre için değil. Bir düşünsene. İblis dünyasının geri kalanına hangisi daha korkunç gelir - oğlumuzu hedef alan insanları öldürmemiz mi, yoksa onları oyun odanızda bizim eğlencemiz için işkenceye tabi tutmamız mı?" Şahsen Harper bunun "Asher'ı hedef almak çok büyük bir hata olur" mesajına katkıda bulunacağını düşündü.

İblis gözlerini kırpmadan Harper'a baktı. Sonra törenle Alethea'yı yere bıraktı, ama zihnine onu bayıltacak bir şey yapmadan önce değil.

Harper uzun bir nefes verdi. "Artık Asher'a dönebilir miyiz? Asher'dan bahsetmişken... onun bir Anubis olduğunu paylaşıydın iyi olurdu."

"Doğduğu andan itibaren gerçeği bilseydiniz, ondan korkabilirdiniz. İblisi bu korkuyu hisseder ve sizden uzaklaşırdı. Öncelikle onun bir çocuk olduğunu görmemiz gerekiyordu. Aynı zamanda bir Anubis olan bir çocuk."

Varlığın ne demek istediğini anlasa da... "Onu asla oğlumdan başka bir şey olarak görmezdim." Ama iblisin bunu anlamasını gerçekten bekleyemezdi - ebeveyn sevgisinin gücünü hayal etmek bir yana, sevgiyi bile deneyimleyemezken.

"Onun iblisi sana asla zarar vermez," diye güvence verdi ona. "Tıpkı benimkinin ona asla zarar vermeyeceği gibi."

İblis başparmağıyla kızın çenesini okşadı ve sonra geri çekildi. Knox onu nazikçe kendine çekti ve alnından öptü. "Seni yaralı görmek beni sinirlendiriyor," dedi, sesi tehditle yumuşaktı.

Ona doğru eğildi. "Ben iyileşirim. Önce Asher'ı kontrol etmeli, Drew'un yaşamasına izin verip vermeyeceğimize karar vermeli ve Tweedle Dee ile Tweedle Dum'u Oda'ya nakletmeliyiz."

"Evet, var." Ve Knox ikincisini dört gözle bekliyordu. Tek bir düşünceyle cehennem alevlerinin hafiflemesini sağladı. Çemberin ötesine yayılmalarını engellemiştir, bu yüzden çevreleri hâlâ sağladı. Nöbetçiler onları korurken Davis, Asher'ı tutan Noelle'in yanında duruyordu.

Asher onlara sırtarak gamzelerini gösterdi ve Tazı'yı tutan elini salladı. "Anne!"

Doğruca onun yanına giden Harper gülümsedi ve onu kollarının arasına aldı. "Hey, bebeğim." Adam kızın yaralarını görünce kaşlarını çatı ama kız avucuna ahududular üfleyerek onun dikkatini dağıttı.

Levi kaşlarını çatı. "Bu kar da neyin nesi?"

"Bir tür fırtına sesi duyduk," diye başladı Tanner, insan formuna geri dönmüştü ve Knox'un şekil değiştirmeden önce Davis'e verdiğini bildiği kıyafetleri giyiyordu. "Ama hiçbir şey göremedik çünkü alevler çok yüksekti. Alevlerden bahsetmişken..." Tanner, Drew'u esir tutan alevleri işaret etti.

Knox Harper'a döndü. "Bebeğim, onları tekrar dizginleme şansın var mı?" Harper tarafından çağrıldıkları için ona cevap vermiyorlardı. Derin ve sakinleştirici bir nefes aldı ve alevler hafifledi. Clarke insan formuna geri dönmüştü ve yerde oturmuş, solgun ve terliyordu.

"Levi, Jonas ve Alethea'ya göz kulak olur musun?" Knox Clarke'ın önünde durmak için hareket etti. Cehennem kedisi ayağa kalkmadı -muhtemelen çıplak olduğu için ya da muhtemelen cisimsizlerle savaştıktan bitkin düştüğü için. Belki de her ikisinden de biraz vardı. "Neden Alethea ve Jonas'la birlikte çalıştığını açıklamak istemezsin herhalde."

Clarke'ın çenesi sertleşti. "Öyle bir şey değildi." Bakışları Harper'a kaydı. "Öyle değildi."

"O zaman bana *nasıl bir şey olduğunu* anlat," dedi.

"Yapamam. İstiyorum ama yapamam. O lanet olası pratisyen beni bir tür baskı altına aldı ve onun, Alethea ya da Jonas hakkında kimseye bir şey söyleyemememi sağladı."

Harper Knox'a baktı. "Bu doğru mu?"

"Hadi öğrenelim." Knox kendini Clarke'ın zihnine daldırdı. Bunu doğrulaması sadece birkaç dakika sürdü... "Doğruyu söylüyor. Zorlamayı kıracağım, Clarke. Canın yanacak." Cehennem kedisinin hakkını vermek gerekirse, zihinsel acıya sessizce katlandı. Bittiğinde ürperdi.

"Şimdi bize ne bildiğini anlat," dedi Harper.

Cehennem kedisi ona baktı. "Onlarla hiç çalışmadım, yemin ederim. Ama her şeyi berbat ettiğimi biliyordum ve bunu bir şekilde telafi etmem gerekiyordu. Sadece yaptığım şeyi hak etmediğin için değil, kız kardeşimi incittiğim ve onu paramparça bıraktığım için. Bu yüzden,

Knox'tan intikam almama yardım edebileceklerini söyleyen kokusuz bir insan bana yaklaştığında, bunun cisimsiz olduğunu düşündüm ve onunla birlikte gittim. Cisimsiz beni Charles'a götürdü, o da zorlama konusunda ısrar etti. Bunu beklemiyordum ve Alethea'nın hayatta olduğunu öğrenmeyi de *gerçekten* beklemiyordum. Onların tarafındaymışım gibi davrandım."

"*Seni* neden istediler?" Harper sordu.

Drew, "Bir insanın hangi iblis türünden olduğunu tespit etme yeteneğimi bir şekilde biliyorlardı," diye yanıtladı. "Thorne'un ne olduğunu bildiğimi düşündüler. Yalan söyledim ve onun bir anka kuşu olduğunu söyledim. Harper, sana ya da oğluna zarar vermelerine asla izin vermek istemedim. Sana bir şekilde yardım edebileceğimi ve belki de kız kardeşimin gözünde kendimi affettirebileceğimi düşündüm."

"Onun kaldığı eve ne zaman gittiniz?"

"Birkaç gün önce. Alethea ve pratisyen hekim beni oraya götürdü. Kafesi görmemi istedi; *seni* böyle bir kafese koyma planlarını bilmemi istedi. Sanırım bunun beni kızdırıp kızdırmayacağını görmek için beni test ediyordu; Jolene'in inini asla birlikte yönetemeyeceğimize, senin başka biriyle birlikte olmandan daha çok üzülüyormuşum gibi davranmama rağmen, seni öldürmesine izin vereceğime pek güvenmiyordu.

"Başka bir pratisyene gidip zorlamayı geri aldirmek istedim ama Jonas cep telefonumu almıştı ve beni çok dikkatli izliyorlardı. Bana yöneltilen düşünceleri duyabiliyorum ama biriyle telepatik olarak konuşamıyorum. Yardım istememin ya da birilerine haber vermemin hiçbir yolu yoktu. Sadece planlarına uyabilir ve size yardım etmek için devreye girebileceğimi umabilirdim ki öyle de yaptım. Onlarla çalışmıyordum, Harper. Yemin ederim çalışmıyordum."

Knox ona ters ters baktı. "Gerçeği söylüyorsun ama tüm gerçeği değil. Kendini affettirmek istedin, evet, ama aynı zamanda Harper'ın kahramanı olmak istedin; lanet olası günü kurtaran kişi. Bu yüzden cisimsiz sana yaklaştığı anda biriyle temasa geçmedin." Knox'un ona sadece işkence

etmekle kalmadığını, aynı zamanda onu

anılar Drew'un kendini güçsüz ve biraz da insansız hissetmesine yol açmıştı. Bu onun kendisine ve başkalarına zayıf olmadığını kanıtlama girişimiydi.

"Eğer bir bağlama büyüünde ısrar edeceklerini düşünseydim

"Drew ısrar etti.

"Belki, belki de değil. Jolene'in seninle mutlu olacağından hâlâ şüpheliyim. Küba'ya gitmek yerine burada kalarak onun güvenini kırdın. Ama bu seninle onun arasında. Seni ona götürmeden önce bazı anılarını silmem gerekiyor." Clarke'ın Asher'ın bir Anubis ya da Knox'un bir baş iblis olduğunu hatırlamasına izin verilemezdi.

Cehennem kedisi dişlerini gıcırdattı. "Al şu lanet anıları. Yaptığım hatayı düzeltmeyi Harper ve Devon'a borçluyum."

Davis, "Sizin de bizden bazı anılar almanız gerekiyor," diye tahmin etti.

Knox ona baktı. "Keşke yapmasaydım."

"Asher'ı korumak önemli," dedi Noelle. "Bilgiyi paylaşarak size asla ihanet etmeyiz ama bu birilerinin bir şekilde anılarımıza erişemeyeceği anlamına gelmez. Eğer bilgiye sahip değilsek, size karşı kullanılamayız."

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedi Harper. "Şimdi şu işi bitirelim de şu iki pisliği Oda'ya götürebilelim."

Knox başını sallayarak Clarke'a döndü. "Önce sen."

YİRMİNCİ BÖLÜM

İki hafta sonra

Oturma odasına doğru yürüyen Harper aniden durdu. "Ne oldu lan burada?"

Farklı derecelerde yıpranmış görünen dört nöbetçi, o içeri girdiğinde rahat bir nefes aldı. Minderler, kitaplar, DVD'ler ve Harper'ın ıvır zıvırları odanın her tarafına, parke zemine dağılmıştı. Abajur yanarak kül olmuştu, bu da duman kokusunu açıklıyordu. En önemlisi, cehennem ateşinden bir top havada asılı duruyordu.

Tüm bu karmaşanın ortasında Asher oyuncakları, Levi'nin cep telefonu, Tanner'ın araba anahtarları, Keenan'ın cüzdanı ve Larkin'in çantasıyla çevrili halının üzerinde oturuyordu. Ayrıca güvenli bir şekilde kalkanının içinde *mırıldanıyordu*.

Yırtık kotunu eliyle düzelten Harper, topuklu ayakkabılarını yere vurarak odaya doğru yürüdü; ister hobo olsun ister olmasın, partiye topuklu ayakkabılarla gidiyordu. "Gideli ne kadar oldu, yirmi dakika mı?"

"Oğlunuzun tam bir kargaşaya neden olması için gereken tek şey bu," dedi Tanner. "Temel olarak, eşyaları raflardan küçük ellerine piroport etmenin komik olacağına karar verdi ve sonra onları odanın etrafında rastgele yerlere piroport etti. Bu oyundan sıkılınca, eşyalarımızı ceplerimizden çıkarıp halının üzerindeki küçük koleksiyonuna eklemeye başladı."

"Onları geri almaya çalıştığımda," diye araya girdi Larkin, "Asher şakacı bir şekilde bana bir cehennem ateşi topu fırlattı. Ondan kaçtım ama abajuru tutuşturdu. Tabii ki Asher her şeyin büyük bir oyun olduğunu düşünüyor, bu yüzden bunu oldukça komik buldu ve odanın etrafına *daha fazla cehennem ateşi topu* atmakta bir sakınca görmedi. Levi onları telekinezi gücüyle havada yakalıyor ve söndürüyordu, Asher da bunu komik buldu."

Gülümsemesini bastıran Harper oğluna sert bir bakış attı. "Asher."

Gülümsedi. "Anne!" Ve sonra onu kollarına doğru fırlatan alevler içinde kaldı. Onu bir *oof ile* yakaladı. Bu beceride ustalaştığından beri çocuk sık sık ortadan kayboluyor, annesini çılgına çeviriyor ve annesinin evin içinde çılgınca onu araması gerekiyordu. Onu sık sık buzdolabının üstü de dahil olmak üzere en garip yerlerde buluyordu. Her seferinde yüreği ağzına gelirdi. Neyse ki birkaç odadan daha uzağa gidemiyordu, yoksa her beş dakikada bir araziden çıkıyordu.

Harper nöbetçilere özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim, çocuklar, ama bu kadar sevimli bir şeye kızmak zor." Özellikle de Larkin'in tombul yanaklarına ve çenesine çizdiği sahte sakal tüyleriyle tamamlanmış küçük berduş takımını giyerken.

Keenan başını eğdi. "Bu çok zor."

Harper nöbetçilerden hiçbirinin Asher'ın bir Anubis olmasından rahatsız olmamasıyla rahatlamıştı. Nöbetçilerin Asher'ın ne olduğunu bilirlerse onu daha iyi koruyacakları konusunda onunla hemfikir olan Knox, bu konudaki anılarını saklamalarına izin vermeyi seçmişti. Harper ve Knox ayrıca Asher'ın bir Anubis olduğunu kimseye söylememeye karar vermişlerdi; Jolene ve onu hâlâ kabul edeceklerine güvendikleri kızlara bile. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi, çünkü çoğu insan onun türünü baş iblislerden daha fazla sevmiyordu.

Harper'ın tek endişesi Asher'ın iblisin her zaman kendini gizleyeceğine güvenememeleriydi. Yağmur ormanındaki savaştan beri iblis, Asher evdeyken ara sıra pelerinini

çıkartıyordu.

Ebeveynlerinin onu reddetmeyeceğinden emindi. Asher'ın türü çok nadir olduğundan, gerçek psişik kokusuna maruz *kalsalar* bile kimsenin onun ne olduğunu kolayca anlaması pek olası değildi, bu yüzden bu biraz rahatlatıcıydı.

Tam o sırada Knox, kasıtlı olarak gelişigüzel giydirilmiş takım elbisesinin yakasıyla oynayarak odaya girdi. "Gitmeye hazır mısın, bebeğim? Khloë'nin partisine geç kalmak istemezsin - burada ne oldu böyle?"

"Sana arabada anlatırım," dedi Harper, şık bir takım elbise giydiği zamanki kadar seksi görünmesinin haksızlık olduğunu düşünerek.

Asher yere sıçradı, halıya doğru yürüdü, Hound oyuncak ayısını kaptı ve sonra ona geri döndü.

Knox, "Dengesi daha iyiye gidiyor," dedi.

"Başını kaldırmakta zorlandığı zamanları hatırlıyorum," diyor Harper. "Şimdi yürüyor. *Yürüyor*. Biz farkına varmadan mızımız bir ergen olacak."

Knox kaşlarını çattı. "Benim hiçbir çocuğum mızımız olmayacak."

"Tekrar düşün."

Ceketinin cebinden matarasını çıkaran Keenan, "Şimdi gidiyor muyuz?" diye sordu. Sesi sanki onu kanal tedavisine götürüyormuş gibi heyecanlıydı.

"İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin," dedi Harper ona. "Kuzenimin seni deli ettiğini biliyorum. Kişisel olarak algılanan gereken bir şey değil. Khloë bunu herkese yapıyor."

Keenan homurdanarak matarasından uzun bir yudum aldı. "Çapasıyla ne kadar çabuk tanışır ve ona göz kulak olabilecek ve onu kendinden koruyabilecek biri olursa o kadar iyi olur." Harper kahkahayı patlatınca karabasan kaşlarını çattı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sadece çapasıyla çoktan tanıştı ve o da en az kendisi kadar dengesiz."

Gözleri parlayan Keenan kaskatı kesildi. "Kim?"

"Partide olacak, onun doğum gününü asla kaçırmaz."

"O zaman ben kesinlikle gidiyorum." Keenan matarasını cebine geri koydu. "Birin'in onunla konuşması ve onu gerektiği gibi korumadığını açıkça belirtmesi gerekiyor."

"Aslında Teague iyi bir çapa," dedi Harper. "O olmasaydı yıllar içinde kendini ne kadar çok pislığe bulaştıracağını bilsen şaşarsın. Ve ona tapıyor."

"Yani onunla ilişkisi var," diye varsaydı Keenan, sesi düzdü. "Ben öyle bir şey demedim," dedi Harper.

Knox bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Hadi, gidelim yoksa geç kalacağız."

Geç kalmamışlardı ama vardıklarında parti tüm hızıyla devam ediyordu, bu da Harper'a ailesinin muhtemelen sadece kendileri için partiyi erkenden başlattığını söylüyordu. Geniş ve güzel bahçenin dört bir yanında eski püskü giysileriyle insanlar duruyordu. Bahçe rengârenk çiçekleri, buzdan heykelleri, gül fidanları, ağaçlardan sarkan fenerleri ve Khloë'nin isteği üzerine yapılan denizkızı çeşmesiyle inanılmaz derecede canlı ve huzur vericiydi.

Ama Tanner ve Keenan'ın onun, Knox'un ve Asher'ın önünde aniden durmasına neden olan şey bunların hiçbirisi değildi. Hayır. Bir cehennem atı boğa gibi nefes nefese kalmışken ve bahçede küçük çocukları şakacı bir şekilde kovalarken kim durmak için kaymaz *ki*?

Görkemliydi. Zarif. Güçlü kaslı. İri ve geniş gözleri, kemerli boynu, uzun bacakları, içe dönük kulak uçları ve metalik bir parlaklığa sahip oniks siyahı kürküyle nefes kesiciydi. Koyu renkli yele, sırtından aşağı siyah bir nehir gibi akan yüksek kuyruğu kadar gür ve gösterişliydi.

Bu özel cehennem atının boynunu boydan boya kesen belirgin bir yara izi vardı. Bu iz sadece onun vahşi görünümüne katkıda bulunuyordu. Ayrıca iblisi kolayca tanınabilir hale getiriyordu, özellikle de cehennem atı yarışlarının hayranıysanız. Bu spor genellikle Yeraltı'ndaki stadyumda yapılırdı.

Harper, Asher'ın zihni "Vay canına, bak anne!" dercesine onunkini okşarken ona baktı. Kadın gülümsedi. "Görüyorum, bebeğim." Kadın

Asher'in daha iyi görebilmesi için bahçeye doğru ilerledi.

"Bu. .. ?" Keenan gözlerini iki kez kırptırdı. "Bu Teague Sullivan mı?"

"Evet," dedi Harper.

"Onun iblisi muhtemelen var olan en hızlı cehennem atıdır." Harper başıyla onayladı. "Teague aynı zamanda Khloë'nin çapası."

Keenan'ın ağzı açık kaldı. "Onun çapası mı?" "Uh-huh."

"Bundan hiç bahsetmemiştin," dedi Knox, Harper'ın kalçasını avuçlayarak.

Harper omuz silkti. "Bu konu hiç konuşulmadı."

Khloë o anı çalıkların arasından kanatlarını açarak sıçramak ve çocukları güldüren muzaffer bir kükremeye cehennem atının sırtına inmek için seçti. Deli olmadığınız sürece bir cehennem atının sırtına tırmanmadığınız iyi biliniyordu ... bu da Khloë hakkında söylenmesi gereken her şeyi söyledi.

"Kader onu neden kendisinden daha dengeli olmayan bir iblisle eşleştirdi?" diye sordu Keenan şaşkınlıkla.

Harper omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, onunla kendi seviyesinde ilişki kuramayan birini dinleyeceğini sanmıyorum."

"Buradasınız!" Devon koşarak geldi ve kollarını hem Harper'a hem de Asher'a doladı. "Aman Tanrım, takma sakalıyla ne kadar sevimli görünüyor?"

"Selam kedicik," diye şarkı söyledi Tanner.

Devon ona kaşlarını çattı. "Beni koklamayı kes!" Ama o yapmadı. O da bir aslanın kükremesi ile bir kaplanın gırtlaktan çıkardığı tıslamanın karışımı gibi bir ses çıkararak cehennem kedisi tıslaması yaptı. Sonra Asher'dan uzaklaştı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Harper, yemin ederim Jolene gibi kıkırdadı."

"O yaptı," dedi arkalarından bir ses. "Onun üzerinde kötü bir etkisi var."

İç çeken Harper gülümseyerek Lou'ya döndü. Her zamanki pejmürde kıyafetiyle tam ona göreydi. "Bunu yapmalıydım."

Burada olacağını tahmin etmiştim." Lou'nun davet edilmeye ihtiyacı yoktu; canı nereye isterse oraya giderdi.

Lou Asher'a gülümsedi. "En sevdiğim adam nerede?" "Buraya ne zaman geldin?" Knox ona sordu.

Lou dudaklarını büzdü. "Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin olamayacak kadar kafam iyi. Ve ben nadiren dürüst olurum. Ama belki de bu bir yalandır."

Knox içini çekti. "Basit bir soruydu." Ama açık bir cevap alamadığına şaşırılmamıştı. Lou tekrar Asher'la ilgilenmeye başlayınca Knox'un kaşları çatıldı. "Asher'la birlikteyken neredeyse... hoş görünüyorsun. Buna tanık olmak garip bir şey."

Başını geriye doğru sallayan Lou yankılandı: "Hoş mu? Ben iyi değilim. İyilik ve ben çok genç yaşta evlendik. Boşanmamız hızlı ve acısız oldu." Etrafına bakınan Lou omuzlarını geriye attı, sinirli görünüyordu. "Ortam çok... rahat. Bundan hoşlanmıyorum."

"Atlılar dışarıda olduğu için herkes daha iyi hissediyor. "dedi Harper. Alethea ve Jonas Knox'un Odası'nda saklanmışlardı ve düzenli *ziyaretçileri* vardı. İnerine çoktan başka bir Başbakan atanmıştı ve bu pozisyona Jonas'tan çok daha uygun görünüyordu. Ve hayır, Harper bunu sadece o şerefsizden nefret ettiği için söylemiyordu. "Bizim sayemizde gizem çözüldü."

Lou kıs kıs güldü. "Oh, *lütfe*n. Bunu uyuşturulmuş bir amip de yapabilirdi. Hadi ama, o kadar belliydi ki-" Başındaki şapka aniden bir ateş püskürmesi içinde kayboldu ve sonra sahte bir kahkaha atan Asher'ın elinde yeniden belirdi. Lou içini çekti. "Eğer biri bir şekilde bu çocuğu almayı başarır, onu hemen geri getirecektir. Ele avuca sığmıyor."

Asher Knox'a baktı, iblis ön plana çıkmıştı. Knox'un iblisi de su yüzüne çıktı ve iki varlık birbirlerine baktı. Bu alışılmadık bir durum değildi.

Harper iç çekti. "Bunu yapmalarından nefret ediyorum. Knox'un iblisiyle Asher'ın iblisi arasında istilacı bir bağ olması beni tedirgin ediyor. Asher anne karnındayken bile

bir şekilde iletişim kuruyor gibiydi. Açıkçası kelimelerle değil ama izlenimler ve duygularla."

Lou's gözler genişletilmiş içinde zevk. "Ooh, belki Dünya'yı ele geçirmeyi planlıyorlar."

Tekrar iç geçiren Harper başını salladı. "Sen tamamen kafayı yemişsin."

Varlığı geri çekilirken Knox, "Neden vuruldu?" diye sordu. "Katılmadığımdan değil."

"Oğlun dünyaya hükmetme yeteneğine sahip, Harper." Dişlerini sıktı. "Lou-"

Şeytan elini havada gezdirdi. "Bu saf gerçektir. Hiçbir değişken yoktur. Eğer bu gerçekle başa çıkamazsan -" Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Oh, o değil."

Jolene'in yavaş yavaş onlara doğru geldiğini fark eden Harper gülümseyerek sessizce, "Biliyor musun Lou? Bence, garip bir şekilde, ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

Yüzü buruştu. "Fikrinizin kesinlikle *hiçbir* pratik dayanağı yok." Ve bu onu fikrin kendisinden daha çok rahatsız ediyor gibiydi.

Onlara ulaşan Jolene, şeytana bir bakış atmadan önce selamlaşıp kucaklaştı. "Merhaba Lou," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona kırılğan bir gülümseme verdi. "Oh, sadece sohbet ediyorduk. Artık gidebilirsiniz."

Jolene dudak büktü. "Gerçekten Lou, bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" "Evet. Evet, zorundayım."

"Bu beni hışımla çekip gitmeme neden olmaz. Beni tanırsın." "Ve keşke tanımasaydım."

"Oh, nasıl da yalan söylüyorsun. Ama biliyor musun, insanları kandırırken ne kadar dürüst görünebildiğine gerçekten saygı duyuyorum."

Yumuşadı. "Gerçekten mi? Teşekkürler. Sen de oldukça iyi bir yalancısın." Ona biraz daha yaklaştı. "Biliyor musun, Harper'ın bir teorisi var."

"Bir teori mi?" Jolene yankıladı.

"Evet. Bir teori... şey, aslında senden hoşlanıyor olabilirim."

"Hmm." Jolene'in gözleri ısındı. "Belki de senden gerçekten hoşlanıyorumdur.

Belki senden hoşlanıyorum bile."

"Belki ben de aynı şeyi hissediyorum. Hatta belki de ... bunu *keşfedin*."

"Belki de yapmalıyız."

Ve sonra ikisi de hayatları boyunca daha saçma bir şey duymamış gibi kahkahalara boğuldular.

Başını sallayan Harper, Khloë, Raini ve artık cehennem atı formunda olmayan Teague'in kendilerine doğru gelmesiyle arkasını döndü. Uzun boylu, esmer ve yakışıklının tanıdıydı. Ve Harper, Larkin'in onu gözleriyle nasıl yuttuğunu fark etmemiş değildi.

"Hey, Harper, nasılsın?" Teague sordu.

"Güzel, teşekkürler." Onu önce Knox'la, sonra da utangaç bir şekilde gülümseyerek Harper'a sokulan Asher'la tanıştırdı. Daha sonra nöbetçileri tanıtmaya devam ederken, Teague Larkin'e külotunu düşüren gülümsemelerinden birini verdiğinde kendi kendine gülümsedi.

Tanner'a bakarken parmaklarını şıklattı. "Bekle, sen Bir cehennem köpeği. Seni birkaç kez yarışırken gördüm. İyisin." "Ben de sana," dedi Tanner.

Devon Khloë'ye doğru eğildi. "Hayır, bak, *bağ kuruyorlar*. Ne yapacağız?"

Tanner ona nazik bir gülümseme verdi. "Kıskanmana gerek yok, kedicik."

Diğerleri sohbet ederken Harper Keenan'ın zihnine dokundu ve "*Teague'e dik dik bakmana gerek yok. O ve Khloë birlikte değiller. Birlikte olsalar umursamayacağını söyleme bana.*

Beni ilgilendimez. Keenan omuz silkti, kayıtsızdı. *Demir atmış olması sürpriz oldu çünkü bilirsiniz, onun hakkında konuşmaz.*

Khloë konuşkandır ama kendinden pek bahsetmez.

Knox ağzını Harper'ın kulağına indirdi. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Keenan."

"Hmm." Knox onun boynuna bir öpücük kondurdu. *Saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmışsın, üzerinde kareli bir gömlek ve eski püskü bir kot pantolonla burada duruyorsun. Ve yine de, tam burada senin ırzına geçmek istiyorum.*

Yutkundu ve nemlendiğini hissetti. *Kes şunu yoksa bu çok uzun bir gece olacak.* Ama o durmadı. Tabii ki durmadı. Boynuna öpücükler kondurarak, dilini kulak memesine değdirerek ve eliyle kığına vurarak onu tahrik etmeye devam etti.

Partiden ayrılmaya hazır olduklarında, Harper da onun üzerine atlamaya hazırdı. Asher eve dönerken arabada uyuyakaldı, Harper da Knox'a ana yatak odasında katılmadan önce onu yatağına yatırdı... nedense yatak odası tamamen karanlıktı.

Kaşlarını çatarak ışık düğmesine uzandı. Elini havadan kaptı ve sonra Knox'un önü sırtına yapışmış, elleri bileklerini başının iki yanına sıkıştırmış halde dönerek duvara kafeslendi.

Harper'ın nefesi kesildi. "Hey!" Kız çırpındı ve kıvrandı ama adam onu duvara daha da yaklaştıracak sert aletini kığına yasladı.

"Şşşt," dedi Knox usulca kulağına. "O kotu çıkarmamız gerek." Psişik ellerini kullanarak kızın fermuarını açtı ve kot pantolonunu aşağı itti. "Daha iyi. Çok daha iyi." Dişlerini kızın boynunun kıvrımlarında gezdirerek onu içine çekti. "Kokunu seviyorum. Benim için ıslandığında daha da çok seviyorum." Her iki bileğini de bir eline geçiren Knox, diğer elini onun yan tarafına kaydırđı, uzun gömleğini yumrukladı ve beline doladı.

"Bekle, dönmeme izin ver-"

Kızın saçını kabaca avuçladı ve başını geriye attı. "İşlerin nasıl gittiğini yönlendirmeni istediğimde sana söyleyeceğim. Ama bu gece olmayacak. Sikim saatlerdir senin için kalkmışken olmaz. O yüzden yapacağın şey şu: Ben seninle sevişirken kibar ve hareketsiz duracaksın. Benimle taşak geçme, Harper. Sadece sana verdiğimi al."

Knox saçlarından tuttuğu kızın başını döndürdü ve ağzına götürdü. Kızın tadı adamın içine işledi, o kadar tatlı, o kadar bağımlılık yapıcıydı ki. Aç ve hükmedici bir şekilde, külotunu yırtıp çıkarırken onun ağzını yedi. Kadının içindeki gerilimi hissetti, meydan okuyan doğasının yükseldiğini hissetti. Yüzeye çıkmadan önce, psişik bir elle onu sertçe kavradı.

İki buz gibi parmak içine girdiğinde Harper keskin bir nefes aldı. Kadının amı parmakları sıkıca kavradı ve adam kadının kulağına alçak sesle homurdandı; bu ses kadının ensesindeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Knox-"

"Ben söyleyene kadar gelme."

Harper kızgınlıkla tısladı, bu da kalçasına sert bir tokat kazandırdı. "Ow!"

"O zaman uslu dur." Buz gibi parmaklarını her derine ve sertçe soktuğunda, onlardan yayılan garip ısının amının dayanılmaz bir şekilde kasılmasına ve alev almasına neden olacağını bildiğinden, sikini onun kıcına dayadı. Ayrıca onu tamamen kıstırmış olmasından hoşlandığını da biliyordu. Hareket edememesi hoşuna gidiyordu. Kendisine doğru yuvarlanmakta olan serbest bırakılmadan başka bir şey düşünememesi hoşuna gitmişti.

Amı parmaklarının etrafında aşırı ısınmıştı ve Knox yaklaştığını biliyordu. Üçüncü psişik parmağını kızın içine soktu ve tam doğru şekilde kıvırdı. "Gel, Harper, iyi kız olduğumu hissetmeme izin ver." Kız boğuk bir iniltiyle boşalırken sırtı kamburlaştı ve Knox'un sikinin etrafında yumruk gibi oldu. "Şimdi sikileceksin."

Ellerini serbest bırakan Knox, gömleğini ve sütyenini çıkarıp bir kenara fırlattı. "Ellerini duvara koy," diye emretti. "İşte böyle, aynen böyle." Kadının kalçalarını kavrayarak biraz geri çekildi, onu da yanına aldı ve sonra fermuarını açtı. Aleti dışarı fırladı, sıcak ve sertti ve bir orospu gibi ağrıyordu. "Siktir, bebeğim, bu çok sert olacak." Ve hızlı.

"Sertlik iyidir."

Elini kızın göğsüne kapatıp boynunu ısırıldı. "Evet, sertlik iyidir." Dişlerini kızın omzuna gömdü ve sikini kızın daracık amına sokarak taşaklarına kadar içine girdi.

bir hamlede. Kadının sıcak ve kaygan duvarları onun etrafında kasılırken inledi. "Hazır olduğunda boşalabilirsin."

Amina girip çıkarken Harper'ın tırnakları duvarı tırmalıyor, taşakları her vahşi hamlede onu tokatlıyordu. Onu sert olacağı konusunda uyarmıştı ve şaka yapmıyordu. Ama kız buna bayılmıştı. Onun homurtularını, iniltilerini ve parmaklarının kalçalarını ısırmasını seviyordu. Klitorisine küçük bir dokunuş onu harekete geçirirdi.

Sanki bu düşünceyi duymuş gibi, psişik parmaklarını kadının kıvrımlarını ayırmak için kullandı. Ama klitorisine dokunmadı. Serin havayı hissetmesine izin verdi, acıyana kadar bekletti. *Sikerim böyle işi.* Kendi başına halletmeye gitti ama psişik bir el onunkini tokatlayarak uzaklaştırdı. *Oh, lanet olsun hayır.*

Hava soğudukça Knox gerildi. Harper'ın başı ona doğru döndü ama ona tekrar bakan Harper değildi. Bu onun iblisiydi. Ve sonra eli geriye uzandı ve ön kolunu kavradı. Tutuşun altındaki et yanmaya başladığında tısladı. Bu yanmayı daha önce de hissetmişti. İblisin onu damgaladığını biliyordu.

Sikeyim. Knox ona öfkeyle güç verdi. Acımasızca. Acımasızca. Kontrolden çıkmıştı. Daha fazla dayanamayarak, "Gel" diye bağırdı. Başı geriye düşerken ve boğazından bir çığlık koparken amcığı onun etrafında kenetlendi. Knox dişlerini onun omzuna kilitledi ve sikini derinlere sokup patlatarak içine boşaldı. Kadının tüm gücü tükenmiş gibiydi ve kollarında gevşedi.

Adam onu yatağa taşıırken Harper orgazm sonrası müthiş bir sersemlik içindeydi. Ama adam kıyafetlerini çıkarırken onu izlemeyecek ve gösterinin tadını çıkarmayacak kadar da sersemlemiş değildi. Ve evet, tamam, adam kolundaki yeni damgayı incelerken biraz gergindi. Diğerleri gibi bu da düz çizgilerden ve kalın kıvrımlardan oluşuyordu.

Dönerek, "Ensemdeki ve sırtımdaki markalarla bağlantısı var mı?" diye sordu.

"Aslında, evet, öyle," diye fark etti.

Tekrar ona dönerek eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Yani, iblisinizin planı sonunda tüm vücuduma bir marka taktırmak mı? Markayı yavaş yavaş bir araya mı getiriyor?"

Gülümsedi. "Muhtemelen."

Yatağa doğru kayan Knox onu kendine çekti. "Sanırım senin iblisin tarafından işaretlenmeyi sevmem iyi bir şey." Elini kızın boğazına dolayarak onu öptü ve ağzının içini yaladı. Geri çekildiğinde, kızın deniz mavisini gözlerinin zümrüt yeşiline dönüşüp koyulaşmasını izledi. Knox onun gözlerinin bu halini izlemekten asla sıkılmayacağını biliyordu. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?"

"Lou'nun çok kötü bir Karayip aksanıyla 'Under the Sea' şarkısını söylerken devasa bir denizkızı fıskiyesine tırmanmasını izledim. Sevmeyecek ne var?"

Knox yüzünü buruşturdu. "İzlemesi zordu. Khloë'nin var olmayan bir mikrofona 'Bed of Roses' şarkısını söylerken kelimenin tam anlamıyla bir gül fidanının içine atlamasından bile daha zordu."

Harper yüzünü buruşturdu. "Evet, bu acıtmış olmalı. Ama o devam etti

Şarkı söyleyerek. Tek bir nota bile kaçırmadı."

Şeytan ayrıca Keenan ve Teague arasındaki gerilimi de gözden kaçırmamıştı. Khloë'nin sunucusu Keenan'ın kendisine ilgi duyduğunu hemen anlamış ve -sunucular ne kadar korumacı ve işgüzar olsalar da- Teague karabasana bir sürü *ters* bakış göndermişti. Ve tipik Khloë tarzında, dişi şeytan Teague'e "Eğer siz çocuklar bir penis ölçme yarışması yaparsanız, sanırım kaybedebilirsiniz çünkü Keenan'ın bir *canavar*" diyerek bunu halletti.

"Henüz bırakabileceğini düşünüyor musun?"

Knox'un sorusu karşısında gözlerini kırptırdı. "Neyi bırakayım?"

Kızın saçlarını kulağının arkasına kıvırdı. "Atlıların varlığını keşfettiğimizden beri senin en iyi arkadaşın olan gerilim."

İç çekti. "Artık bir tehdit olmadıklarına göre gerçekten rahatlayabileceğimi düşünmüştüm. Her şey bittiği için rahatlardım ama henüz buna tam olarak *inanıyor* muyum bilmiyorum. Tehlikenin başımızın üzerinde dolaşmaması çok garip."

"Pusuda bekleyen tehlikeler her zaman olacaktır ama bize çok yaklaşacaklarını sanmıyorum. Hele ki istediğinde kesinlikle korkunç olabilen bir eşim varken."

Harper'ın ağzı kıvrıldı. "Demek artık benden korkuyorsun. Güzel."

Tereddüt etti. "Senden korktuğumu söylemiyorum. Ama korkutucu *olabileceğinizi* kabul ediyorum."

Kaşlarını çattı, inanamıyordu. "Hâlâ benden korkmuyor musun?" "Elbette korkmuyorum."

"O kadının ayak parmaklarını alevli bir stiletto bıçağıyla tek tek kestim... ve sen beni korkutucu bulmuyor musun?"

Knox gülümsemeye karşı koyarak sırt üstü döndü ve onu üzerine örttü. "Bir zamanlar saçlarında kusmukla tuvalete eğilmişken beni sevdiğini söyleyen birinden korkmak zor."

Harper irkildi. "Dur. Benden korkuyorsun. Korkuyorsun. Bunu kabul et."

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi, dudakları seğirdi. "Biliyor musun, bana beni sevdiğini ilk söylediğinde, beni tam anlamıyla şok etmiştin."

Bu anı onu gülümsetti. "Biliyorum. O zamanlar Aynı şeyi hissedeceğini hiç düşünmemiştim, çünkü 'aşk'ın senin duygu skalanda yer almadığını sanıyordum."

"Uzun, çok uzun zaman önce terazimdeydi. Ama sonra o ölçek küçüldü." Sert birine dönüşmüştü. Soğuk biri. Şu anda sıcak ya da sevimli olduğunu söyleyemezdi ama artık kendini kaybetme riski yoktu. Ve tüm bunlar, üzerine yayılmış olan kişi sayesinde olmuştu.

Knox onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum bebeğim. Her zaman seveceğim."

Onu öptü. "Ben de seni seviyorum, yani her şey yolunda diyebilirim."

"Öyle mi?"

"Evet. Sen beni seviyorsun, ben seni seviyorum, oğlumuz güvende ve sonunda benden korkuyorsun. Yani her şey kesinlikle iyi."

"Seviştiğimi söyleyemem-"

"Sadece devam et, Thorne. Sadece devam et."

Teşekkür

Öncelikle, sürekli desteği ve sabrı için ve söyleneni yapmayan karakterler hakkında atıp tutmamı dinlediği için kocama kocaman bir teşekkür etmeliyim.

Çocuklarıma çok teşekkür ederim - her zaman mutlu ve dengeli oğlum ve neşeli ve inanılmaz derecede yaramaz kızım - çünkü birleşen doğalarınız bebek Asher'in yaratılmasına yardımcı oldu.

Desteğiniz ve anlayışınız için Piatkus'taki herkese, özellikle de çok sabırlı editörüm Anna Boatman'a ve gelmiş geçmiş en iyi kapak tasarımcısı Ellen Rockell'a teşekkürler.

Ayrıca asistanım Melissa Rice'a da çok teşekkür etmeliyim, çok harika biri olduğu ve yazı mağarasında çok uzun zaman geçirmediğimden emin olduğu için.

Son olarak, kitabı okumak için zaman ayıran herkese teşekkür ederim. Umarım Harper ve Knox'un hikayesini beğenmişsinizdir. Şimdi ikincil karakterlere geçelim

...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.